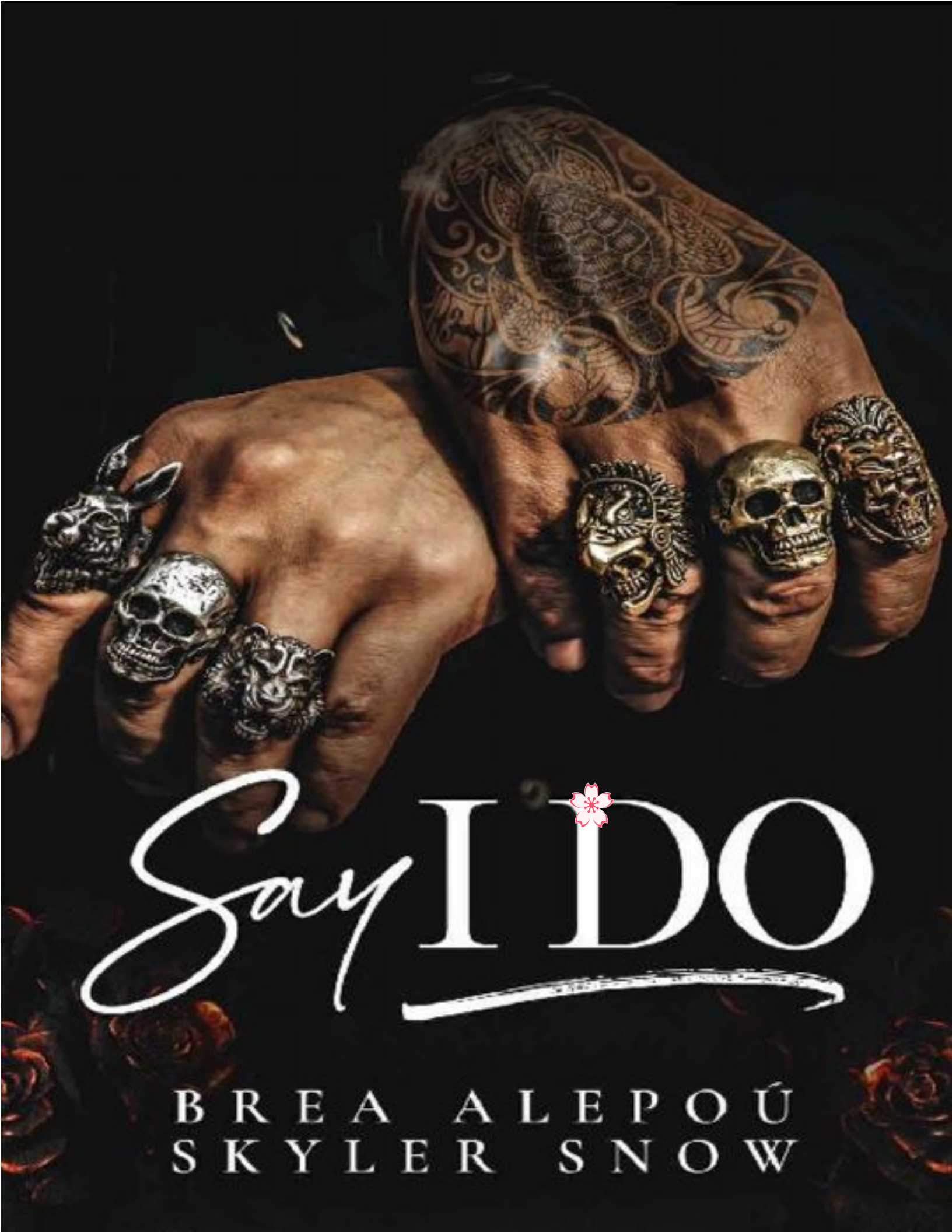

Say I DO
BREA ALEPOÚ
SKYLER SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

EVET DE

VITALE KARDEŞLER

KİTAP 3

BREA ALEPOÚ
SKYLER SNOW

İÇİNDEKİLER

Uyarı ve Tetikleyiciler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31
Bölüm 32 Epilog

Yazar Notu Vitale
Kardeşler
Daha Fazla Skyler
Snow Brea Alepoú

Say I Do telif hakkı© 2023 Brea Alepoú & Skyler Snow

Bu eser kurgusal bir eserdir ve sadece yetişkin okuyucular içindir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu yayının hiçbir kısmı, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Kapak Sanatçısı: Cosmic letterz Charli

Biçimlendirme Brea Alepoú

Zehirli, kırmızı bayrak seven okuyucularımıza adanmıştır.

UYARI VE TETİKLER

Tetikleyiciler:

Ölüm, şiddet, ayrıntılı işkence, çocuk istismarı, kan, ısırma, geçmişteki cinsel istismar (ayrıntılı değil), ana karakterler arasındaki şiddet, nefret dolu seks. Bunlardan herhangi biri sizi tetikleyebilirse lütfen okumaya devam etmeyin.

Lütfen unutmayın, biz mafya yaşam tarzı konusunda uzman değiliz. Bu kitabın amacı **sadece** romantik eğlence amaçlıdır. Bu bir kurgu eseridir. Gerçeklikten uzaklaşmanın tadını çıkarın.

Prologue

BENITO

Bilgisayar ekranına BAKIYORDUM. Küçük siyah imleç yanıp sönüyordu, ama ne yaptığımı bilmiyordum. Kafam çok karışmıştı, odaklanamıyordum.

Bugün benim düğün günüm.

Babam dışında kimse bilmiyordu. Bu konuyu büyütmek istemedim; sonuçta bunu kendi isteğimle yapmıyordum. Hayır, Vitale adını güvence altına almak, bizi daha meşru işlere bağlamak ve servetimizi ve yaşayabilirliğimizi artırmak içindi. Sonuç olarak, babam haklıydı; bu iyi bir hamleydi. En önemlisi, bu iki aile arasındaki barışı koruyacaktı. Savaş yerine barışı her zaman tercih ederim.

Telefonum çaldığında aldım. "Evet."

"Bu gece evleneceksin," babamın zengin tınısı beni biraz daha dik oturmaya zorladı. "Her şey ayarlandı mı?"

"Evet, efendim."

"Güzel, güzel," diye içini çekti ve parmaklarının arasında bir puro tuttuğunu hayal ettim. "Annen bunu bilmemeli. Gerçek düğünü birkaç hafta sonra yapacağız, ama Denji bunu şimdi yapmamızda ısrar etti."

Bunun farkındaydım, ama nedenini bilmiyordum. Lorelei'nin resmini açıp ona baktım. Büyük, gri gözleri, minyon figürü ve zarif gülümsemesiyle çok güzeldi. Koyu siyah saçları topuz yapılmıştı ve kulaklarında inci küpeler vardı. Sonuç olarak, o güzel bir kadındı, açıkça spot ışıkları altında büyümüş ve buna göre nasıl davranması gerektiğini bilen bir kadındı. Benim ve ailemin imajına mükemmel uyuyordu.

"Bunun biraz tuhaf olduğunu itiraf etmeliyim," dedim, sandalyeme yaslanarak. "Evet, biliyorum. Daha önce hiç böyle bir bağlantı kurmamıştık."

O söylemeden ne demek istediğini tam olarak anladım. Daha önce hiç yapılmamış bir şey yapıyoruz; ailemizden veya yakınlarımızdan dışarı çıkıp, tanıdığımız ama yakın olmadığımız insanlarla evlenip birleşiyoruz. Yakuza. Onlar bizden çok farklıydılar. Hatta uyuşturucu ticaretine bile bulaşmamışlardı. Ailelerimiz gece ile gündüz gibiydi; bizimki vahşi, onlarınki disiplinli.

"Emin misin?" diye sordum babama, Lorelei'nin fotoğrafına tekrar bakarken midem sıkıştı.

"Bu senin fikrindi," dedi, ses tonunda hoşnutsuzluğa yakın bir homurtu vardı. "Hatırladın mı?"

Kafamı salladım, ama gerçekten öyle miydi? Evet, bunun doğru şey olduğuna emindim. Ailemi ilerletmek için her şey buna değerdi. Ancak, her şeyi harekete geçiren babamdı. Randevuları, toplantıları ayarladı ve her şeyi denetledi. Bir bakıma, sanki boğazımı bağlayıp beni sürüklemiş gibi hissettim, ama bunu *benim* fikrimmiş gibi düşünmemi sağladı.

"Benito. Bunun ne kadar önemli olduğunu sana açıklamama gerek yok. Son zamanlarda ailelerimiz arasındaki gerginlik artıyor. Bu işi mahvetmek istemeyiz. Buradaki işleri neredeyse hallettim. Döndüğümde, senin de ilerleme kaydetmiş olmanı bekliyorum. Kendini kanıtla."

"Evet, efendim," dedim hemen, boğazımı yutarak. "Elbette. Ci penserò io, padre."

"Aferin oğluma." Kıkırdadı. "Annenize, bir ay kadar sonra gerçek düğünü planlamaya başlamasını söyleyeceğim. Böylece yapacak bir işi olur."

Kabul ettim, ama içimden inledim. Annem düğünümü hazırlamakla çok eğlenecekti, ama sadece ilgi odağı olmak için. Evlenmek istemediğim kadar onunla uğraşmak da istemiyordum.

"Benito."

"Evet," dedim, tekrar dikkatimi ona verdim.

"Bu kızı al, ona yakın ol, ona bir bebek yap. Tamam mı? Tek yapman gereken bu. Lorelei her eve harika bir katkı sağlar. Ona güzel şeyler alıp ara sıra gülümsersen, onunla hiçbir sorun yaşamazsın. Anladın mı?"

"Evet."

"Güzel. Kapatmam lazım."

Veda ettikten sonra telefonu kapattık. Parmaklarımla burnumun köprüsünü sıkıştırırken, koltuğumun çatırdayan derisine daha da gömüldüm. Evlen, onu hamile bırak ve onu mutlu etmek için asgari düzeyde çaba göstererek her zamanki gibi işine devam et. Kolay, değil mi?

Öyle gelmiyordu.

Telefonum masada titredi. Enzo'nun adını görünce iç çekerek telefonu aldım.

"Evet?"

"Küçük bir sorun var," kardeşim merhaba bile demeden söze başladı. "Son fatura grubunu hallediyordum ve bir sorunla karşılaştım. Her şeyi mahvetmiş olabilirim."

Kahretsin. *Şimdi kim öldürdü?* Ona, ailemiz için çalışan alt düzey adamların kolayca ikna edemediği üst düzey isimlerin listesini vermiştim. Belli ki başı belaya girmişti.

"Birazdan gelirim. Evde misin?" "Evet,

şimdilik."

"Faturaları birlikte gözden geçirelim. Geçici bir yardımcı tutabilir miyim diye bakayım."

"Tamam, ama buraya geldiğinde bu konuyu açma."

"Biliyorum, biliyorum."

Enzo, Tex'in yanında iş konusunda söylediklerine dikkat ediyordu. Eski polis ve şimdi erkek arkadaşı olan Tex, şiddete karşı hassastı. Muhtemelen erkek arkadaşının kafasını onun gözü önünde ezip parçaladığımız için. Ama bu bizim suçumuz değildi. Elimizde değildi. Yine de Enzo'nun Tex'i koruduğunu biliyordum, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum. Bu, kardeşimle aramızdaki barışı korudu. Çoğunlukla.

"Yarım saat sonra orada olacağım. O kadar bekleyebilir misin?" "Evet. Hızlı bir öğle yemeği yiyeceğim."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra, odayı dolduran gürültüye karşı parmağımı şakağıma sürttüm. Gözlerimi kapıya çevirip, ona öfkeyle baktım. Kapımı çalan tek bir aptal vardı. Giancarlo.

Masamın altındaki düğmeye bastım ve o, dudaklarında bir gülümsemeyle odaya daldı. Yanıma geldi, bir sandalyeyi geri çekti ve üzerine oturdu. Her zamanki gibi sallanmaya başladı ve bacakları üzerinde dengesiz bir şekilde dururken midemi bulandırdı.

"Ne var?" diye sordum.

Gin omuz silkti. "Hiçbir şey. Ziyaret edemez miyim?"

İnanamayan bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Ziyaret mi? Hepsi bu mu?" "Şey..." Sesi kesildi. "Marco'yu hatırlıyor musun?" "Evet," diye homurdandım.

"Geçen gece onun arabalarından birini çalmış olabilirim."

Masadan atlayıp kardeşimi boğazlamaktan kendimi zor tuttum. Marco Falacci, New York'ta başka bir ailenin üyesiydi. En son Giancarlo ile kavga ettiklerinde, kardeşim onun lüks arabasında erkek arkadaşını emmenin iyi bir fikir olduğuna karar vermişti. Sanki bu yetmezmiş gibi, Giancarlo arabaya boşalarak olayı doruğa ulaştırmıştı. Söylemeye gerek yok, ailenin reisi Alessio bundan hiç memnun değildi. Marco da öyle.

Dişlerimi gıcırdattım. "Neden?"

Gin yine omuz silkti. "Dün gece Ash'le bir barda ona rastladım. O lanet olası koca ağzıyla nasıl olduğunu bilirsin." Elini kaldırarak Marco'yu taklit etti. "Yap, yap, lanet olası yap. Arabama bindin. Detaylandırma için para ödemedin. Ne kadar harcadığımı biliyor musun? Blah, lanet olası blah."

"Sana ödemeni söyledim," dedim ve koltuğumdan kalktım. "Sen halledeceğini söylemiştin."

"Hayır, hayır." Gin başını salladı. "Hiçbir şeyin parasını ödemem dedim ve ciddiydim. Halledeceğim dediğimde, onu daha fazla sikip atacağım demek istedim. Sen hiç açıklığa kavuşturmadın!"

Başım zonklamaya başladı. Kardeşlerim kadar başımı ağrıtmayı bilen başka kimse yoktu. İkisi arasında, birinin beni stresten erken mezara sokacağından emindim. Artık genç bir adam değildim. Otuz sekiz yaşında, tüm endişelerimden dolayı kalp krizi geçirmem ihtimaline karşı lanet olası aspirinleri yanımda taşımaya başlamıştım.

"Sei un idiota," dedim sakince. "Bunu biliyor musun?"

"Kaba." Gin bana gülümsedi. "Neyse, garajda bir kamera vardı ve beni yakaladı. Şimdi her şey ortaya çıktı. Alessio, ona borcum olduğunu söyleyerek

, ona borcum olduğunu söylüyor ve Marco da, bilirsin, istediğini söylüyor." Parmağını boğazına götürdü. "O serseriyi umursadığımdan değil tabii."

Ona göz kırptım. "Marco'ya daha önce borçlu olduğun paranın iki katını ödeyeceksin ve arabasını geri vereceksin. Hemen."

"Hadi ama!" Giancarlo sandalyeyi yere bıraktı ve dudaklarını bükerek "Bu adil değil!" dedi.

"Adilmiş, hadi oradan!" diye bağırdım, parmağımı ona doğrultarak. "Yap şunu." "Yapamam."

"Neden?" diye kükredim.

"Araba biraz hasar görmüş olabilir." Ona baktığımda, ellerini havaya kaldırdı. "Ash başka bir sürüş dersi istedi! Yan tarafındaki boyayı neredeyse sıyırdı ve sağ ön taraf tamamen parçalandı ve..."

"Arabasını tamir et, ona üç katı para öde ve bu akşam benimle buluşmadan önce hallet." Oturdum, Gin'in itirazlarını görmezden gelerek kan basıncımın düşmesini bekledim. "Tekrar etmeyeceğim."

Gin inledi. "Tamam, tamam," diye homurdandı. "Neden bugün bu kadar kötü bir ruh halindesin? Ve bu akşamki toplantı ne hakkında?"

"Orada ol ve giyin... şu andakinden daha iyi giyin."

Üzerinde "Hot Dilf" yazan tişörtünü vücudundan çekip çıkardı. "Bunu Ash aldı."

"Bunu bilmeme gerek yok. Bu akşam orada ol. Güzel giyin." Ayağa kalktım. "Enzo ile buluşmam lazım."

"Temizlik için mi? Evet, beni aradı ama ben görmezden geldim. Sıkıcı bir şey olacağını biliyordum."

Masamın etrafında dolaşarak kardeşimin kulağını tutup onu koltuğundan kaldırdım. "Bunu bilmek iyi oldu. Zaten takılmak istiyorsan bana katılabilirsin. Gidelim."

"Ash'e söylemeliyim!"

"Arabadan mesaj at."

"Bunu yaptığımda sızlanmaya başlar."

"Umurumda olan şeylerin sayısı sıfırın çok altına düştü, Giancarlo."

Ofisimden çıktık. Giancarlo telefonunu çıkarıp mesaj yazmaya başladığında kapı arkamızdan otomatik olarak kilitlendi. Kulağını bıraktım.

"Bay Vitale, bir sorunumuz var." Christopher yüzünde somurtkan bir ifadeyle bana doğru koştu. Bir süredir en çok kazanan çalışanlarımdan biriydi, ama

başımın belasıydı. "Son sevkiyat saldırıya uğradı. Kim yaptı bilmiyorum, ama —

"Bunu bulmak senin işin," dişlerimi sıkarak söyledim. "Git hallet."

"Sorun, ithalat için orada tuttuğumuz adam mı? O konuşmuyor."

Yürüyüşümü durdurup ona döndüm. Christopher geri çekildi, gözleri bana bakarken büyüdü.

"Sen hallet," dedim daha kesin bir şekilde. "Bugün yapmam gereken işler var ve bu onlardan biri değil. Ya sevkiyatı kimin vurduğunu bul ya da kız arkadaşına eve dönmeyeceğini söyle. Asla. Anladın mı?"

O, neredeyse komik olacak kadar şiddetle başını salladı.

"Anladım." "İyi."

Konuyu ona bıraktım. Yarın, hiçbir şey çözülmezse ben de bakardım, ama işlerime bir şey daha eklemeyi göze alamazdım. Bir sorun daha eklenirse, her şey altüst olur, kırılır ve birinin kıçına yumruğumu indirirdim. Ve bu iyi bir şekilde olmazdı.

"Bay Vitale, stokları yenilememiz gerekiyor," diye bağırdı bar kızlarından biri yanından geçerken. *Lisa? Lilly? Lanet olası L ile başlayan bir şey.* "Birçok şeyimiz azaldı."

"Bunu sen halletmiyor musun?"

"Ben hallediyordum, ama fatura hiç onaylanmadı. Yapacak malzeme yoksa içki yapamayız!" diye bağırdı.

Hafif baş ağrım tam anlamıyla migrene dönüşmeye başlamıştı. "Ben hallederim!"

Dışarı çıkarken Gin'e baktım. "Ash'e Blu'nun faturalarını onaylamasını söyle. Başka tutarsızlıklar var mı?"

"Hayır. Bana hiçbir şey söylemedi." Gin arabamın yolcu koltuğuna oturdu. "Hey, cidden, bu akşamki toplantı ne hakkında?"

Bir an için yüzünde ciddiyet belirdi. Bu nadir ve güzel bir şeydi. Bu yüzden uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"Sana söyledim, endişelenme. Sadece güzel giyin."

Gin başını salladı. "Peki Ash?"

"Evde kal. Tex de öyle."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu tuhaf, maske ve kostüm giyilen bir tür seks partisi mi? Yani, ilgimi çekebilir. Ya da çekebilirdi. Nişanlı olmasaydım."

İşte buradaydı. Gin'e, doğumda kafasına darbe almış gibi baktım, ki benim teorim de öyleydi, sonra arabama bindim.

arabama binmeden önce.

Hayatım hiç bitmeyen bir delilik zinciriydi.

Gin'in berbat rapini görmezden gelmeye çalışırken midem sıkıştı. Sekiz saat sonra evli bir adam olacaktım.

Sanki tüm hayatım değişmek üzereymiş gibi hissediyordum.

AÇLIK VE AĞRI sırayla beni düşüncelerimden kopardı. Kaçmaya çalıştım, ama nafile. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, kendime zarar vermekten başka bir şey yapamıyordum. Bileklerimden omuzlarıma kadar her yerim bağlanmıştı. Psikiyatri koğuşundaki delilerden daha sıkı bağlanmıştım. Ahşap zeminde ne kadar uzun süre yatarsam, omuzlarımın ortasında o kadar fazla baskı oluşuyordu. Eskiden çocukluğumun geçtiği yatak odası, şimdi benim hapishane hücresiydi. Bacaklarım ve kollarım bağlı olmasaydı, yüzümdeki tıkaç ve ağızlık da cabası, o kadar da kötü olmazdı. O huysuz yaşlı adam için bile bu aşırı bir önlemdi.

Kapı açıldı, ardından hafif ayak sesleri duyuldu. Babamın her sözünü dinleyen o aptallardan biri olamazdı. Onlar her zaman ağır ve kararlı adımlarla yürürlerdi. Kafamı çevirdim, saçlarım gözlerimden çekilene kadar salladım.

"Siktir, Har," Lorelei'nin sesi bana ulaştı. Yaklaşmaya çalıştı ama gorillerden biri onu takip edip durdurdu. "Siktir git. O benim kardeşim. Buna gerek yok."

"Son iki günde en az beşimizi öldürdü. Risk almayacağız."

Lorelei gözlerini devirdi. "Bu kadar zayıf olmamalısın. Zaten işi bitmiş."

"Bu herkesin güvenliği ve patronun emri için."

Babamızdan bahsedilince hemen susdu. Lorelei'nin omuzları ve ağzı düştü. "Oh, daha sonra babamla konuşup onu ikna etmeye çalışacağım. Bu kadar aşırıya kaçmasına gerek yoktu. Seninle konuşabilirdi. Eminim seni dinlerdi."

İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk.

Lorelei'nin benim yaşadığım dünyadan farklı bir dünyada yaşadığına yemin ederdim. Her şeyi pembe gözlüklerle görüyordu. Önünde kocaman bir inek pisliği yığını olsa bile, onu bahçeye iyi geldiği gibi saçma sapan bir bahane uydurarak açıklayabilirdi. Onun zihniyetine sahip olmak için her şeyi yapardım. Gerçi, düşününce, sevmediğim insanlara gülümsemek zorunda kalsam muhtemelen kendimi öldürürdüm.

"Nasılsın?" diye sordu.

Sağ gözüm sinirden seğirdi, ya da belki de açlıktan. Her halükarda, Lorelei, uçurumdan aşağı itmek istediğim insanlar listesinde hızla yükseliyordu. İkizimi seviyordum. Kahretsin, o dünyadaki en iyi ve en kötü insandı, ama şu anda onun gevezelik ettiği anlardan birini yaşamak için iyi bir zaman değildi.

"Şu şeyi çıkarabilir misin?" diye sordu Lorelei. Yeni manikür yapılmış tırnakları, dişlerimin arasındaki metal ağızlığı işaret ediyordu.

Bu şey takılıyken kendimi lanet bir at gibi hissediyordum. Utanç verici olmanın ötesindeydi.

Muhafız başını salladı. "Olmaz. Minato'nun kulağını ısırıp kopardı ve Ren'in şah damarını parçaladı."

"Har," diye inledi Lorelei.

Kimin tarafındasın?

Kafasını salladı, kalın siyah saçları etrafına döküldü. "Sadece ben ve o varız. Harlow bana asla zarar vermez, lütfen."

Güzel prenses tavırlarıyla ona kirpiklerini kırptı. Kotetsu-Kaclan'ın başı Denji Hayashi'nin tek kızı olması, dördüncü oğul olarak benim asla sahip olamayacağım bazı ayrıcalıklar sağlıyordu.

"Üzgünüm. Yapardım, ama onun ağzına yaklaşmam mümkün değil." Gergin bir şekilde bir adım geri attı ve bana doğru baktı.

Eğer yapabilseydim, sadece onun korkudan titremesini izlemek için üzerine atlardım.

"Üzgünüm, Har." Lorelei iç geçirdi ve bana dönerek yaklaştı. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve neredeyse göz hizamda durdu. İnsanların bana tepeden bakmasından ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. "Bu delilik. Neden onlarla kavga ettin? Seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin."

Bütün gün telefonun başında onun aramasını beklemediğimi anlıyordu, değil mi? Eğer ikiz telepatimiz olsaydı, Lorelei şu anda bazı düşüncelerim yüzünden odadan fırlayıp çıkardı.

"Çok üzgünüm," dedi Lorelei.

Kaç kez özür dilecekti? Neden bir hayvan gibi ağızlığım takılmıştı, bilmek istiyordum.

İkizime öfkeyle baktım, dişlerimin arasına sıkışan metal parça ağzımın köşelerini kesiyordu. Sanki vahşi bir hayvanmışım gibi tükürük çenemden damlıyordu. Henüz vahşiliği görmemişlerdi. Özgür kaldığım anda, babam da dahil olmak üzere herkese cehennemi yaşatacaktım.

"Harlow, bana öyle bakma. Bu planlı bir şey değildi. Notin'i sevdiğimi biliyorsun, bana iyi davranıyor."

Bunun bir erkekle ilgili olmasına neden şaşırmadım ki?

Onun için sevindim. Gülmek istedim çünkü onun mutluluğu benim bir bedel ödemem anlamına geliyordu. Ve onun sözlerinin doğru olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Son erkek arkadaşının ve ondan önceki erkeğin de ona iyi davrandığını söylemişti, ama hepsi onu kullanmıştı. Öyleyse neden şimdi özgürlüğümden vazgeçmek zorundaydım? Bunun benimle ne alakası vardı?

"Biliyorsun, onun iş ortaklarından biriyle evlenmem gerekiyordu." Gözlerini devirdi. "Ama şimdi Notin ile evleneceğim."

Evet, son iki aydır çok meşguldüm. Nadiren eve gidiyordum, işlerle ilgili konuşmalara katılmak bir yana. Çoğunlukla kimsenin yapmak istemediği işleri halletmekle meşguldüm. Borçları tahsil etmek, işkence etmek ve tüm o eğlenceli işler. Lorelei'nin evliliğinin ayarlandığı bana geçiştirilerek söylendi.

Kimi sevdiği önemli olmamalıydı. Babam onu ayarlamıştı. Her şey bitmişti. *O zaman neden burada bağlıyım?* Sırtım gerildi ve omuzlarımdaki kaslar daha da gerildi. Kafamda düşünceler dönerken acıyı neredeyse hissetmedim.

Siktir. Ben lanet olası yedek gelinim. Kafamı yana çevirip kız kardeşime sert bir bakış attım. Gri gözleri, dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldıyordu.

Annemizin gözlerini almıştık, bu da bizi diğer kardeşlerimizden ayıran bir başka şeydi.

Onun bunu onaylamasına bile gerek yoktu. Ağzımdaki çubuğu dilimle hareket ettirerek homurdandım. "Tırnak iğrenç."

Lorelei başını yana eğdi, kaşlarını çatarak tam olarak ne dediğimi anlamaya çalıştı.

Ağzım kurumuştu. Konuşmak çok zordu, ama kim olduğunu bilmem gerekiyordu.

Gözleri büyüdü. "Oh, umm." Narin parmaklarıyla telefonunu tıklatırken kıvrandı. "Benito Vitale."

Bu isim neden tanıdık geliyordu? Gözlerimi kapatıp beynimi zorladım. Bu kadar aç olmasaydım, daha net düşünebilirdim. Benito İtalyan'dı ve Yakuza ile iş yapmak istiyordu. Mafya mı? Derin bronz ten, koyu renk gözler, keskin çene ve boğuk bir ses aklıma geldi.

Olamaz.

"Fena değil," dedi yumuşak bir sesle. "Tam benim tipim değil, ama yeterince nazikti."

Lorelie'nin tipi değildi, ama benim tipimdi. Benito Vitale'yi sadece birkaç kez görmüştüm. Onunla yatakta yuvarlanma fikri aklımdan geçti. O, öfke ve tehlike dolu biriydi. Sadece, partnerini ikiye bölmek niyetiyle seviştiğini biliyordum. Ve genelevlerdeki söylentilere bakılırsa, çok da yanılmıyordum. Ama genelevdeki söylentiler, onun sadece kadınları aradığını da açıkça ortaya koyuyordu. Öyleyse neden beni gönderiyorlardı?

Ancak, ne kadar seksi olursa olsun, onunla evlenmek söz konusu bile değildi. Bu, felakete davetiye çıkarmak olurdu. Benito, sarhoş bir pazar günü seviştiğin, sabah uyandığında bir daha asla tekrarlamak istemediğin türden bir adamdı.

"Yani, daha kötüsü de olabilirdi," dedi Lorelei.

Benim buraya onun yüzünden geldiğimi unuttu mu?

"Üzgünüm," diye aceleyle ekledi. "O biseksüel...

Sanırım."

Sanki hayali bir kanıt arıyormuş gibi telefonuna bakıyordu. Bunun bir önemi yoktu. Ben zaten zincirlenmiştim. Benito erkeklerden hoşlanmasa bile, karar verilmişti.

Lorelei başını kaldırdı. Telefonu cebine koyarken homurdandı. "Kontrol ettim."

Yalancı. Muhtemelen saçma sapan bir dedikodu duymuştu. Sözleri beni gerçekten etkilediğinde donakaldım. *Bir dakika. Neden kontrol etmesi gereksin ki?* Kız kardeşime kaşlarımı kaldırarak, açıklaması için bekledim. Bunun tamamen babamın işi olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre öyle değilmiş.

Lorelei geriye doğru sendeledi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin, hiçbir şey söylememeliydim."

Bunu asla unutmayacaktım. Gözlerimi ona dikip baktım. Lorelei benden gözlerini kaçırarak inledi. Parmaklarını kıvırarak bakışlarımı kaçırmaya devam etti.

"Babam bana ve Notin'e çok kızmıştı. Onu öldürecekti, ama Notin, Benito'nun biseksüel olduğu için başka birini alabileceğini söyledi."

Kafamı salladım, alnımı yere sürttüm. Notin bu bilgiyi nereden bulmuştu? Bunun doğru olması imkansızdı.

Notin ölmüştü. Her sabah kız kardeşime çiçek verip vermediğini umursamıyordum. Onun sikini koparıp kıçına sokacaktım.

"Öyle bakma. Üzgünüm, Har," diye yalvardı, büyük gri gözleri kardeşçe sevgimi uyandırdı.

"Zaman doldu," beni izleyen adamlardan biri dedi.

Lorelei iç geçirdi. "Üzgünüm, Harlow. Beni öğrendiğinde vazgeçer sanmıştım, ama bir şey diğerine yol açtı."

Ben homurdandım. Yaşlı adam işine ve ailesine fayda sağlayacak bir anlaşmayı iptal eder mi? Asla. İdealleri uğruna çocuklarından herhangi birini feda ederdi.

Lorelei elini karnına koydu ve bana gülümsedi. "Amca olacaksın."

İkizim ne kadar aptal olabilirdi? Babamızın planı olmayan hiçbir planın başarısızlığa mahkum olduğunu benden daha iyi biliyordu. Neyse ki, bir şey söylemekten kurtuldum. Sessizliğimi sevinç olarak algıladı ve gülümsemesi genişledi.

"Notin gerçek bir iş bulmayı bile düşünmüyor."

"Lorelei." Babamız odaya girdi, sert bakışları kız kardeşime yöneldi ve o geri adım attı.

"Baba, ben sadece konuşuyordum..."

"Çık dışarı. Bu aileyi yeterince rezil ettin. Kardeşin gibi bağlanmadığın için şanslısın."

Sanki bir baraj kapısı açılmış gibi, Lorelei ağlamaya başladı. Yüzünü telaşla sildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Onu buradan çıkarın. Kardeşinin senin hatanı düzeltebileceğini umsan iyi olur."

Lorelei bana baktı, gözyaşları daha da akmaya başladı. Kız kardeşimi korumak için içim sızladı. Çocukluğumuzdan beri onu savunuyordum ve görünüşe göre, istesem de istemesem de hala öyle yapıyordum. O odamdan çıkarıldı ve kapı kapandığı anda, dikkatim hayatımın her yönünü kontrol eden tek adama odaklandı.

Öfkemi zorla bastırdım. Yüzüm gevşedi. Denji Hayashi'nin önünde hiçbir şey belli etmemek, onunla konuşabilmenin tek yoluydu. Babam, en ufak bir duygu belirtisini veya insanlık göstergesini bile alıp, o kişiyi paramparça edebilirdi.

"Duyduğunuz gibi, kız kardeşiniz hamile kalmış. Kürtaj yaptırmayı reddediyor."

Şaşırmış mıydı? Lorelei istediği zaman istediği şeyi yapardı.

"Bu gerekli olmamalıydı evlat, ama sen bunu gerekli hale getirdin." Karanlık bakışlarında hiçbir pişmanlık belirtisi olmadan, bağlı halimi işaret etti. "Bu önemli. New York'ta yasal olarak güçlü bir dayanağımız var, ama daha güçlü bir dayanağa ihtiyacımız var ve bu bizim için bir fırsat olacak."

İkimiz de başka seçenek olmadığını biliyorduk, ama o sanki bu konuda bir seçim şansım varmış gibi davranıyordu. Babam yüzümü inceledi. Gözlerindeki o aptalca ifadenin ne anlama geldiğini sormak istedim. Endişe mi? Üzüntü mü? Acıma mı? Umursuyor muydu ki?

"Onu düzgün bir hale getirin." Babam odadan çıkarken böyle dedi ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

"Hiçbir riski göze almayacağım. Onu vur."

Gardiyanın gözlerine baktım. Serbest bırakıldığım anda öldüreceğim ilk kişi o olacaktı. Bir adım geri attı. Bakışlarımda ölümünü gördüğünden emindim. Ağzımdaki tıkaçla gülümsedim. Boynumun yan tarafına keskin bir acı saplandı. Sıvıyı enjekte ettiği yerde ateş patladı. Sönerek beni sıcaklıkla kapladı. Bağlarımı çözmelerini bekleyerek, ilacın etkisine mümkün olduğunca direndim.

Geçen sefer derslerini almışlardı, çünkü kimse bana doğru adım atmadı. Karanlık görüşümü kapatsa da kimse bana dokunmadı.

Lanet olsun. Görünüşe göre evleneceğim.

YAVAŞÇA KENDİME GELDİM. İlk denediğim şey, neyin serbest neyin bağlı olduğunu anlamak için hareket etmekti. Kollarım hala arkaya çekilmiş, bacaklarım birbirine bağlanmıştı. Ağızlık ve metal parça yerindeydi. Görünüşe göre babam gerçekten hiçbir riski göze almıyordu.

Gerçekten mi, istemediğim düğün günümde mi? Bunlardan birini bile çıkaramadılar mı? Gözlerimi açtım. Bir sedyeye bağlanmış halde bir odaya götürülüyordum.

Quincy bana deli gibi el salladı. Ne kadar da iyi bir arkadaştı. Parlak mavi saçları odada kilisede bir fahişe gibi göze çarpıyordu. Sıraya geri dönmeden önce bana başparmağını kaldırdı. Diğer gardiyanlarla birlikte duvarların önüne dizildi. Bir duvarın önünde bizim adamlar, diğerlerinin önünde ise Vitale ailesi vardı.

Üç kardeşim, mükemmel çocuklar gibi babamın yanında yürüdüler. Onlar yaşlı adamın tıpatıp kopyalarıydılar. Belki de aynı annemiz olsaydı ben de öyle olurdum. Babamın karısı, geleneksel Japon kimonosu giymiş, koluna girmişti. Saçları mükemmel bir şekilde yapılmıştı; Lorelei çok kıskanırdı. Bana bir bakış attı, ama her zamanki gibi, bana karşı hiçbir sevgi göstermedi. Bunu hiç beklemiyordum, ama en azından yıllar geçtikçe, ikiz kardeşim ve beni ne kadar nefret ettiğini dışa vurmayı bırakmıştı. İkimizden Lorelei çok daha fazla tolere ediliyordu, belki de kadının kendi kızı olmadığı içindi.

Bu oluyordu. Babama bir kez daha baktım, ama gözleri kapıya çevrilmişti, şüphesiz gelecekteki kocamın içeri girmesini bekliyordu.

İki kişi daha odaya girip Benito'nun yanına durdu. *Onlar onun kardeşleri mi? Birbirlerine benziyorlar*. Rahip içeri girdi ve gözleri bana takıldığı anda donakaldı.

"Sadece damadı bekliyoruz," dedi babam.

Rahip odayı gergin bir şekilde süzdü, her geçen saniye yüzü kızarıyordu. "Tabii ki." Öne koştu ve hepimiz o önemli adamı beklerken bana bakmaktan kaçındı.

Muhafızlardan biri yanıma geldi ve sedyeyi düzeltip beni dik konuma getirdi. Kendi ayaklarımın üzerinde bile duramıyordum. Ayaklarım yerden biraz havada kalıyordu. *Saçma sapan bir durum. Hadi şunu bitirelim!*

Çift kapı açıldı. Kafamı çevirmeden kimin girdiğini anladım. Odanın havası hafifçe değişti. Gerginlik arttı

. Bir ittifak kurmak üzereydik, ama evlenene kadar teknik olarak rakiptik.

"Bu da ne lan?" dedi Benito Vitale.

Benim sorum da buydu. *Cevabı beğeneceğini sanmıyorum.*

Babam boğazını temizledi. "İttifakımız. Ailelerimizi birleştirmek için bir evlilik konusunda anlaştık."

Benito beni baştan aşağı süzdü. "Öyle yaptık." Gözleri soğuk ve boştu.

Babam öne çıktı, yüzünde hiçbir ifade olmadan gelecekteki kocamın bakışlarıyla karşılaştı.

"Biliyorum, asıl plan Lorelei'ydi, ama talihsiz olaylar bunun gerçekleşmesini engelledi." Bana bir nakit ineği gibi işaret etti. "Harlow ise benim en küçük oğlum. Bu birleşme yine de iki ailemizi bir araya getirecek. Kanımızdan doğan bir çocuk en iyisi olurdu. Ancak, ileride evlat edinme de ittifakımızı sağlamlaştıracaktır."

Siktir git! Aklı başında kim *beni* bir çocuk yetiştirmeye zorlar ki?

Benito'nun yüzünü süsleyen gülümseme gözlerine kadar ulaşmamıştı. Bakışları kadar soğuk ve boştu. "Sorun değil. Planlandığı gibi devam edebiliriz."

Gözlerimi kırptım. Onun hırslı olduğunu duymuştum, ama bir değişikliği bu kadar kolay kabul etmesi delilikti. Benito'nun nasıl bir insan olduğunu merak ettim. Babama baktım, ruhumun derinliklerinde nefret yanıyordu. Tüm kardeşlerim arasında benim feda edilebilir olduğumu biliyordum, ama bu kasıtlı bir şey gibi geliyordu. Benden kurtulmanın bir yolu.

Rahip evlilik törenine başladı. Yeminler, aşk ve saçmalıklar hakkında konuşurken onu dinlemedim. Bunların hiçbiri buraya uymuyordu. Benito gibi bir adam sevemezdi ve benim de kimseyi sevmeye niyetim yoktu. Bu tür şeyler aptallar ve hayalperestler içindi. Benim hayallerim çok uzun zaman önce ölmüştü.

"Şey..." Rahip, yüzünden bir damla ter süzülürken ikimizi sırayla baktı. "Şey, sözleri tekrar edebilmesi ya da en azından cevap verebilmesi gerekiyor."

Babam, adamlarından birine başını sallayarak bana doğru gelmesini işaret etti. Rahatlayarak sabırla bekledim. Etrafımızda yankılanan tek ses, ağızlığın çözülmesiydi. Ağızlık düştü, ama benim istediğim metal parçanın çıkarılmasıydı. Dilimi hafifçe altına sokarak yerinde tutmaya çalıştım.

Zincir yüzümün etrafına düştü ve göğüs hizasına kadar uzanan saçlarımla dolandı. Ağzımdan çıkaramıyormuş gibi davranarak homurdandım. Gözümün ucuyla babamın adamına onu çıkarması için başını salladığını gördüm.

Biraz daha yaklaştı. Beklerken kalbim yavaşça atıyordu. Eli ağzımın yanına geldiği anda, çubuğu bıraktım ve dişlerimi parmağına geçirdim. Tüm gücümü kullanarak başımı sertçe salladım. Dişlerim ete gömüldü ve kemiği sıyırdı. Kan dilimin üzerine sıçradı ve ona tanıdık bir bakır tadı verdi.

Kalbim göğüs kafesime çarparak atarken, onun haykırışları kulaklarımda yankılandı. O geri çekildi ve parmağının son kısmı elinden koptu. Kan yüzümün yan tarafına sıçradı ve beni anlık bir sıcaklıkla kapladı.

"Ah, lanet olsun, parmağım!"

"Onu susturun," diye bağırdı babam.

Etrafımdaki tüm kargaşa beyaz gürültüydü. Kaos güzeldi ve ruhumu en çok yatıştıran şeydi. Üç lanet gün boyunca bağlı kaldım, sadece çorba ve su verildi. Benim hiçbir şey yapamayacak kadar zayıf olduğumu düşünmüş olabilirlerdi, ama şaka onların aleyhineydi.

Çenemden kan damlarken kıkırdadım. Parmağı ağzımdan tükürdüm. O şey çok kirliydi. Benito'nun göğsüne çarptıktan sonra yere yuvarlandı. Sert bakışları hafifçe değişti. Kaşları çöktü, ağzı da aşağı doğru kıvrıldı.

Biri kızgın. Buna alış.

Dilimle dudaklarımı yaladım, üzerlerinde kalan kanı topladım. Tükürdüm, tükürüğüm neredeyse Benito'nun takım elbisesine düşecekti. O geri adım attı, yumruklarını yanlarına indirdi.

"Birisi çok duygusal," diye alay ettim.

Bakışlarım Benito'dan hiç ayrılmadı. Ona sessizce meydan okudum. Bu saçmalıkta hangimiz hayatta kalacaktı? Eğer bu anlaşmayı bozarsa, babam bunu bana karşı kullanamazdı. Ben ayrılmadığım sürece, suçlanamazdım. Onun hayatını cehenneme çevirecektim ve bunu ona da belli ediyordum. Bu lanet dünyada hiçbir şey beni Benito Vitale gibi bir adama boyun eğdiremezdi.

Benito'nun silahının soğuk metali şakağıma bastırsa da, göğsümü dolduran öfkeyi bastıramadı. Nasıl bu hale geldim ben? Bilmiyordum ve umursamıyordum. Sonunda, her zamanki gibi etrafımdaki herkesi öldürerek hayatta kalacaktım.

"Evet de," dedi Benito.

" , EVET."

İki küçük kelime ve gerisi bulanıklaştı. Silahımı kılıfına geri koydum kılıfına geri koydum. Bu planın bir parçası değildi. *Lorelei nerede?* Planım buydu, kabullenmeye hazır olduğum şey buydu. Ama bu? Bu bir hakaretti, lanet olası bir tokat gibiydi.

Bu ailede yerimi bilmesem, Denji'nin dolandırıcı küçük kafasına bir kurşun sıkardım.

"Bay Vitale?"

Gözlerimi kırpıştırarak rahibe baktım. O da bana baktı, gergin gözleri bir oraya bir buraya kaydıktan sonra başını sallayarak beni teşvik etti. Havada gerginlik hakimdi. Denji'nin adamları etrafımda durmuş, her an onu savunmaya hazırmış gibi görünüyorlardı, hatta en ufak bir tereddütüm olsa bile. Kardeşlerim ve adamlarım da onlardan farksızdı. Herkes tetik çekmeye hazırdı ve ben ortada kalmıştım.

"Evet," dedim, önümde bağlanmış psikopat adama bakarak. "Evet."

"Onu bağlayın," diye emretti Denji.

Adamları birbirlerine baktılar, yüzlerinde tereddüt ifadeleri vardı. Elimi kaldırdım. Aramızdaki mesafeyi kapatarak, rahibin "ölüm bizi ayırana kadar" diye mırıldanan sözlerini görmezden geldim. Hızlı ve dikkatli bir şekilde çalışarak, adamın ağzına ağızlığı geri soktum ve parmaklarımı onun yolundan uzak tutarak sabitledim.

"Artık evlisiniz."

"İşte evraklar," dedi Denji. "Enzo?"

Kardeşim, ona verdiğim dosyayı elinde tutarak öne çıktı. Dosyayı Denji'ye uzattım. Dosyayı açtık ve önümüze konulan anlaşmayı inceledik. Denji, inşaat işimizi daha ucuza kullanarak kendi girişimlerini kuracaktı, ben de tanıdıklarımla bağlantı kurmasına yardım edecektim ve onun holding şirketinde bir pay alacaktım. Vitale adını taşıyacak bir otel ve restoran. Bu bir adım ileriye gitmekti. Kalemler, her şey imzalanana kadar tek tek kağıtların üzerinde çizik çizik sesler çıkardı.

Aynı anda dosyalarımızı kapattık ve birbirimize verdik. Denji ve ben birbirimize baktık. Elimi uzattım, onun elini tuttum ve sıktık. İşte böyle, anlaşma imzalandı. Kazıklandım, ama artık geri dönüş yoktu.

"Babam birazdan sizi arayacaktır," dedim, boğazım düğümlenirken, söylemek istediğim her şeyi söylemekten kendimi alıkoydum. "Plan değişikliği tam olarak istediğimiz gibi değil. Bir erkek bebek sahibi olamaz," diye belirttim.

"Bunu telafi etmeye hazırım." Denji parmaklarını şıklattı. Bir bavul getirildi ve bana doğru başını salladı. Ben bavulu aldığımda, adam geri çekildi. "Umarım bu, size verdiğimiz rahatsızlığın bedelini karşılar."

Dudaklarımın kenarında istemediğim bir gülümseme belirdi. "Eminim ödeyecektir." Adamlarımdan birine döndüm. "*Adı neydi?*"

"Harlow," diye cevapladı Denji.

"Evet, Harlow'u benim evime götürün ve güvenli bir yere koyun." Bağlı adamı baştan aşağı süzdüm. "Biraz uyuması lazım."

"Evet, patron."

"Bunu halledebiliriz," diye cevapladı Denji. "Devam et."

Rahip, Harlow'un koluna iğne batırılmadan önce odadan çıkarıldı. Bütün bu süre boyunca bana,

Başka birinin kafasında, o şaşırtıcı gri gözler ilgi çekici olurdu. Erkekler benim ilk tercihim değildi, ama ara sıra denerdim ve Harlow, ince yapısı ve uzun siyah saçlarıyla çekiciydi. Erkeklikten çok kadınsılığı severdim. Giancarlo'dan daha vahşi olmasaydı tam benim tipim olurdu.

Gözleri titrediğinde, onu daha önce gördüğümü kısaca hatırladım. Denji, ben ve babamın katıldığı toplantılardan birindeydi. Beni uluslararası anlaşmalara götürmeyi severdi, böylece her organizasyonun ve kültürünün ince farklılıklarını okuyabildiğimden emin olabilirdi. Derinlerde, hepimiz aynıydık. Ama her şeyin üstünde, her grubun uyduğu bir dizi kuraldan oluşan bir görünüş vardı.

İtalyanca olarak, gerekli talimatları verdim. "Onu bağlayın ve kapıya kilit takın."

Penthouse'um 32. kattaydı, bu yüzden pencereden atlayacağından endişelenmiyordum. *Atlarsa, bu bana çok fazla zahmetten kurtarırdı.*

"Hepsi bu kadar beyler," dedim ve arkanı döndüm. "Kısa süre sonra tekrar görüşeceğiz."

Denji başını salladı, parmaklarını şıklattı ve adamları onun peşinden dışarı çıktı. Parmağı eksik olan adam durup parmağını yerden aldı ve yaralı bir kuş gibi göğsüne bastırdı. Adamlarım uyuyan Harlow'u dışarı çıkarırken o da diğerleriyle birlikte gitti. Kapılar kapanırken iç geçirdim.

"Tamam," dedi Giancarlo. "Bu da neydi böyle?"

Kanlı kıyafetimi çıkarıp, gece kulübümüz Blu'da sakladığım yeni bir düğmeli gömlek ve pantolon giydim. Kardeşlerim yanımda oturuyorlardı. Kendi mekanımızda oturmak yerine, yarım saat uzaklıktaki bir bar'a gittik. Burası berbat bir yerdi, ama çok gürültülü değildi, müşteriler bizim konuşmalarımızı umursamıyordu ve barmen kendi işine bakıyordu.

Parmaklarım soğuk viski bardağını okşadı. Bardağı kaldırdım, yarısını içtim ve masaya koydum, boğazımı yakan acıyı görmezden gelerek boğazımı temizledim. Enzo bardağını masaya koyarken, Giancarlo içkisini içtikten sonra "Ah!" diye bağırarak büyük bir gösteri yaptı. Sessizlik çöktü.

"Hayır, gerçekten," dedi Giancarlo bana dönüp bakarken. "O da neydi öyle?"

İkisi de karşıma oturmuş, bana bakıyorlardı. İnledim. Bu yüzden önceden onlara söylemek istememiştim. Cevaplamak istemediğim çok fazla soru olacağını biliyordum, ama artık bundan kaçınmanın bir yolu yoktu.

"Bu sefer Giancarlo'ya katılıyorum," dedi Enzo bana doğru eğilirken. "O *neydi* öyle? Yani, sen evlendin mi? Neden biz bilmiyorduk?"

Omuz silktim. "Babam ve ben düşündük."

"Yani o düşündü ve seni buna zorladı," dedi Gin kaşlarını kaldırarak. "O her zaman böyle yapar."

Giancarlo'ya başımı sallamadım ya da katıldığımı belirtmedim. Bir yanım, babamın beni manipüle ettiği günlerin çoktan geride kaldığını düşünmekten hoşlanıyordu, ama gerçek şu ki, o adam hala kafamın içine girmenin bir yolunu buluyordu. Beni ikna etmek için ne yapması ve ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Midemin derinliklerinde kıvrılan rahatsız edici his beni rahatsız ediyordu.

Hayır, bu kararı kendi başıma verdim. Aile için en iyisi buydu.

"Durum karmaşıktı," dedim. "Denji, New York'ta kendisi ve ailesi için bir yer edinmeye kararlı. Ona karşı çıkmak sadece sorun yaratır. O da aynı şeyi fark etti ve sorunlar yerine barış getirecek şekilde ailelerimizi birleştirmek en iyisi olacağına karar verdi."

"Yani sana bir..." Giancarlo elini salladı. "Lanet olsun, o şeye ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Çünkü o kesinlikle insan değil!"

Rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdadım. "Hayır, Harlow planın bir parçası değildi," dedim yavaşça. "Kız kardeşi Lorelei ile evlenmem ve bu gece onu hamile bırakmam gerekiyordu."

"Siktir!" diye bağırdı Gin.

Enzo kaşlarını çattı. "Denji ikisini seninle değiştirdi mi? Neden?"

Omuz silktim. "Sence benim bir fikrim mi var? Bildiğim kadarıyla anlaşma yapılmıştı, tatlı bir kız bekliyordum, ama onun yerine... onu aldım." Her zamanki maskemden vazgeçerek inledim. "Siktir, siktir, siktir! Bu her şeyi değiştirir. Babam çok kızacak ve şimdi vahşi bir adamla evliyim. Onunla boşanamam da, yoksa sözleşmeler geçersiz olur."

"O zaman lanet sözleşmeleri geçersiz kılsın," dedi Gin, bardağındaki içkiyi bir dikişte içip bitirirken. "Hey, bir tane daha!" diye barmen'e bağırdı. Adam

başını salladıktan sonra, gözlerini bana dikti. "Bence bırakın yansın. Onunla ne yapacaksın ki? Ben o adamı sikimin yanına bile yaklaştırmazdım."

Ona sert bir bakış attım. "Onunla yatmak istemiyorum." "Şimdi," diye mırıldandı Enzo.

"Bu ne demek lan?"

Enzo omuz silkti, içkisini yudumlarken gözlerini benden ayırmadı. O, göz teması kurmayı bırakıp barda benden başka bir yere bakana kadar ona baktım. "Hey." Giancarlo dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Onu sikmek istemiyorsan sorun değil. Onunla yatmak istersen sorun yok. Hadi ama. O çok seksi."

"Seksi olması umurumda değil," dedim sakin bir sesle. "Benim istediğim, işime karışmayacak sessiz, sakin bir ev hanımıydı," diye bağırdım. İçkimin kalanını bir dikişte içtim. "Siktir! Onun yerine Giancarlo'yu buldum. Steroid kullanıyor."

Barmen bir tur daha içki getirdiğinde, Enzo ona bahşiş verdi. Hesabı açık bırakmasını söylemiştik. Bu gece buna ihtiyacım olacağını hissediyordum.

"Hey! Hadi ama!" Gin uzanıp elini koluma vurdu. "Sakin ol. Her şey yolunda. Yani, ben yapar mıydım? Hayır. Ash'in evlenmesine engel olmak için önüme atlamanın biraz saçma olduğunu mu düşünüyorum? Evet."

"Ne demek istiyorsun?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Demek istediğim, ne yapacaksın?" Omuz silkiyordu. "Artık her şey hazır."

"Ayrıca, hayır deseydin, o kiliseden birkaç kurşun deliği ile çıkacağımızı hissediyorum," dedi Enzo.

"Ya da ceset torbalarıyla," dedim, ona katılarak.

Sonuçta, başka seçeneğim yoktu. Bitmiş içkimi kenara itip, bir tane daha aldım ve içmeye başladım. Gin gibi bir dikişte içtim, masaya vurmadan önce hepsini bitirdim. Parmağımı çevirdim.

"Bir tane daha, Grant," diye seslendim.

Grant yanıma geldi ve bütün şişeyi önüme koydu. "Görünüşe göre uzun bir gece olacak. Emma'ya sana bir sürahi buz getirtirim."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Kahretsin," diye fısıldadı Gin. "Yıllardır seni somurturken görmemiştim."

Bir içki daha hazırlarken koltuğuma çöktüm. Viski'nin hoş etkisi duygularımın keskinliğini köreltti. Tanrıya şükür. Öfke,

sinirlilik, endişe; bir sonraki içkimin yarısını yudumlarken hepsi sessiz bir arka plan uğultusuna dönüştü.

"Onu eve götürmeyeceğim," dedi Gin.

Enzo inledi. "Geri dönecek birinin olduğu tek kişi sen değilsin, biliyor musun?"

"İkiniz de siktirin gidin," diye bağırdım. "Şu anda tek umursadığınız lanet olası erkek arkadaşlarınız. Sadece biz vardık zamanları hatırlıyor musunuz?" Barın etrafını işaret ettim. "Tek sahip olduğumuz birbirimizdi. Şimdi ikiniz de ilk fırsatta siktirin gidin. İkiniz de canınız cehenneme."

Gin ıslık çaldı. "Bu gece biri duygusal davranıyor."

Harlow'un sözlerini hatırladım. Büyük duygular. Gin bununla dalga geçebilirdi ve Enzo bunu umursamayabilirdi çünkü ikisi de benim eve gittiğimde uğraşmak zorunda olduğum şeyle uğraşmak zorunda değildi. Artık orası sadece benim evim değildi. Artık onu tamamen yabancı biriyle paylaşıyordum.

"Hadi sarhoş olalım," dedi Gin, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Bekârlığa veda partin olmadı."

"Evet, çünkü bize evleneceğini söyleme zahmetine girmedi."

Kaşlarımı çattım. "Üzgünüm," dedim Enzo'ya. Saklamaya çalıştı ama yüzündeki acıyı görebiliyordum. "Cidden, üzgünüm. Ne diyeceğimi, nasıl açıklayacağımı bilemedim. Ben sadece..." Burun köprümü sıktım. "Bu beni bile çok etkiledi, tamam mı? Bu konuda nasıl konuşacağımı bilemedim."

"Hepimiz çılgınca şeyler yapıyoruz," dedi Gin. "Bazılarımız flört ediyor, takip ediyor, polislerle yatıyor ve hiçbir şey söylemiyor," diye ekledi.

Gözlerimi açtığımda, Enzo içkisini içip biraz daha dik oturdu. Görünüşe göre Gin onun damarına basmıştı. Hepimizin birbirimizden sakladığımız şeyler vardı, ama bir şey hep aynı kalıyordu; biz kardeştik. Bu asla değişmeyecekti.

Enzo bardağını masaya koyarken onunla oynadı. "Onunla ne yapacaksın?"

Omuzlarımı o kadar sertçe sıktım ki omuzlarım ağrıdı. "O adamla ne yapmam gerekiyor lan? Babam bir varis arıyordu. Onunla bir varisim olamaz. Siktir."

"Bir taşıyıcı anne bul," dedi Enzo. "Hala bir varisin olur."

"Ya da bir kız arkadaş," diye ekledi Gin, beklediğim gibi hiç yardımcı olmadı. Bana deli gibi sırıttı. "Yani, babam öyle yapardı."

"Komik değil," diye homurdandı Enzo.

Dudaklarımdan çıkan kahkahayı bastırdım. Haklıydı. Komik değildi. Babam önce annemle, sonra Gin'in annesiyle evlendi, ama Enzo'nun annesi onun metresi idi. Onunla hiç evlenmedi ve Enzo bu gerçeğin hatırlatılmasından nefret ediyordu. Masada Gin'in bacağına tekme attım ve o şiddetle öksürdü.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi Gin, Enzo'ya bakarak. "Hadi ama, acına gülemezsen, ağlarsın!"

"Bir olay çıkarmaya çok az kaldı, Benito," dedi Enzo sakin bir şekilde.

"Yapma," diye uyardım. "Cidden, bugün başka bir şeyin daha ters gitmesine dayanamam."

Gin kaşlarını çattı. "Hey, belki ona Ash gibi bir iş verebilirsin. Ash de evde olmaktan mutluydu, en azından öyle diyordu, ama bence çalışabildiği için daha mutlu. Belki bu durumu yatıştırır?"

Bunu düşündüm. "Bu... bir kez olsun kötü bir fikir değil."

"Hey!"

"Senin fikirlerin berbat olduğu herkesin malumu," dedi Enzo, bardağını boşaltırken. "Biri daha doldursun."

"Siktir git!" Gin alaycı bir şekilde dedi. "Bu aile beni ve ne kadar zeki olduğumu umursamıyor. Tek yaptığım size yardımcı olmak, peki karşılığında ne alıyorum? Saçmalık!" Söylenmesine rağmen içkileri doldurdu. "Orospu çocukları."

"Siktiğimin piçi sensin sanıyordum," diye araya girdim.

Gin içkileri doldururken durakladı, bana bakarken viski masaya döküldü. "Bunu sana kim söyledi?"

"Dikkat et," Enzo, dökülen içkiyi hemen temizlerken homurdandı.

"Ash," diye sırıttım. "O sordu."

O inledi. "O çok kıskanç."

Gin şikayet etti, ama yüzünde sürekli bir gülümseme vardı. Birinin onu kıskanmasından hoşlanıyordu. Onu önemseyen birinin olmasından. İtiraf etmeliyim ki, bunun işe yarayacağını düşünmemiştim, ama birbirlerine çok yakışıyorlardı. Böyle aşık olmayı hayal edemiyordum. Ya da Enzo'nun Tex'e aşık olduğu gibi.

Bir daha asla aşık olmak istemedim.

Geçmişteki hatalarımı düşünmek, omuzlarımı yüz tonluk tuğlalarla yüklenmiş gibi hissettiriyordu. Tek bir hata ve neredeyse her şeyi mahvedecektim. Babam bunu bana hiç affetmedi. Hala da affetmiyor. Kendimi tekrar kanıtlamak istiyorsam, önüme konulan her şeyi başarmak için devam etmem gerekiyordu.

"Şerefe," dedi Gin, kadehini kaldırarak. "Evliliğine. Umarım... baş belası bir evlilik olmaz. Ve umarım, birini bulursun ve bizim baş belası olmaktan vazgeçersin."

"Aynen öyle," diye onayladı Enzo.

İkisini de baktım. "İkinize de lanet olsun. Şerefe."

Kadehlerimizi tokuşturduk. İçkimi bir dikişte içtim, gelecekte beni bekleyenleri silmeye çalışırken ateşi yuttum. Artık geri dönüş yoktu. Sadece geleceğe bakabilirdim.

Umarım boktan bir şey olmaz.

" , HAKARET EDİLİYORUM GİBİ HİSSEDİYORUM." Bir kilidi açtım, sonra diğerini. Yumuşak tıklama sesi kulaklarıma müzik gibi geldi. Topuzu çevirdim ve bunun ne kadar kolay olduğuna neredeyse gülecektim. Ya babam Benito'yu uyarmamıştı ya da yeni kocam akıllı değildi. Her iki durumda da, istediğim gibi davranmakta özgürdüm.

Merdivenlerden aşağı indim, evin içinde sessizce dolaşırken her adımı dikkatlice attım. Ön kapıya ulaştım. Elim kapı kolunda durdu. Özgürlüğe saniyeler kalmıştı. Midem sıkıştı ve kararımı tam olarak vermeden önce hiçbir yere gitmeyeceğimi anladım.

Nereye dönecektim? Bu evlilik, tüm varlığımı adadığım örgüte yardımcı olacaktı. Evlendirileceğimi beklemediğim için bunu tehlikeye atmayacaktım. Nefesimi verdim ve kapıdan birkaç adım uzaklaştım.

Eve dönersem, ağzıma bir silah sokup tetiği çekmekten farkı olmazdı. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim ve oturma odasında rahatladım. Kanepe hala yeni gibi sertti. Benito'nun burada iki saatten fazla vakit geçirdiğini sanmıyordum. İşiyle evlenen türden birine benziyordu. Ben de öyleydim, ama benim işim elimden alınmıştı.

Lorelei güzel bir hayat sürmüş olacaktı. Bütün gün alışveriş yapmaktan ve magazin dergilerinin odağı olmaktan başka bir şey yapmıyordu. İkiz olabilirdik, ama daha fazla zıt olamazdık. Mümkün olduğunca spot ışıklarından uzak duruyordum. Tüm kardeşlerim arasında, medyaya en sıkıcı olan bendim çünkü onlara hiçbir şey vermiyordum; benden elde ettikleri en fazla şey, bir metresin çocuğu olduğumdu. Spot ışıklarının altında kalalı bir yıl olmuştu. Bunu düşünmek bile gözlerimin arkasında gerginlik yaratıyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım, biriken acıyı biraz olsun dindirmek için.

"Siktir et."

Bir yolunu bulurdum. Her zaman bulmuştum. Atıldığım odaya doğru yöneldim ama bakışlarım başka bir kapıya takılınca durdum. Benito'nun kapıyı kilitlemeden uyuduğu ihtimali ne kadardı? Yavaşça ilerledim ve her adımda dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Elimi kapı koluna doladım, nefesimi tuttum ve çevirdim.

Kapı gıcırdamadan açıldı. Yatak odasına girdim. Benito derin uykudaydı, benim orada olduğumdan habersizdi. Uykusunda bile, sanki dünyanın kaderi onun omuzlarında gibi, kızgın görünüyordu.

Ya seks yapması ya da cinayet şölenine çıkması gerekiyordu. İkisini de ayarlayabilirdim.

Kolay, basit ve kocamla yatmaktan çok daha az karmaşık.

Benito'ya ve yatağın diğer mükemmel düzenlenmiş tarafına baktım. *Artık biz koca karıyız.* Yatağa girerken bu düşünce aklıma geldi. Misafir yatağı güzeldi ama Benito'nun yatağı on kat daha iyiydi. Bulutlar ve sıcaklık beni sarmıştı. Benito'nun kolonyası burnuma çarptı ve vücudum ısındı.

Lanet olası herif kokusu bile güzel.

Gözlerimi kapattım ve elim açıkta kalan göğsümden pantolonuma doğru kaydı. Parmaklarımı bel bandının ötesine geçirdim. Parmaklarım sikimi okşadı ve neredeyse inlemem kaçıyordu. Başlamadan önce durdum. Son zamanlardaki şansımı düşünürsek, elim pantolonumun içindeyken yakalanırdım.

Güneş ufukta yükselmiş, odayı altın ve turuncu renklerle kaplamıştı. Gözlerimi kapattım ve biraz daha rahatladım. Belki biraz uyuyabilirdim.

YATAK HAREKET ETTİ. Uykumdan tamamen uyanmadan önce, üzerimde hissettiğim varlığa tepki verdim. Benito'nun silahı şakağıma dayandı ve bıçağımın bıçağı onun iç uyluk kısmına değdi.

Birkaç kez gözlerimi kırptım. Bir esneme geldi. "Sikişmek istiyorsan, tek yapman gereken söylemek."

Benito bana öfkeyle baktı. "Benim yatağımda ne yapıyorsun?"

"Sanırım bizim yatağımızda demek istedin." Yastık yığınına kıvrıldım. Benito gibi birinin prenses gibi uyuduğunu kim düşünürdü? Onu dikkatle izledim. Hâlâ elinde silahı tutuyordu. İstersen beni vurabilirdi, ama ikimiz de kendimizden çok daha büyük bir şey için bu işin içindeydik.

"Kahvaltı?" diye sordum. Onu baştan aşağı süzdüm. "Bir aşçın olduğunu söyle, yoksa sen mi yapıyorsun?"

Benito homurdandı. "Kız kardeşin yemek yapacaktı."

Gülerek, "O senin evini yakmayı tercih ederdi." dedim. Ayak bileklerimi çaprazlayıp parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim. "Bu odayı sevdim."

"Çok yazık. Misafir odasına geri dön."

"Artık evliyiz. Evli çiftler birlikte uyur, yoksa korkuyor musun?" diye alay ettim.

Benito kaşlarını çatarak bana dik dik baktı. Penisim seğirdi. Dikkatli olmazsam, sadece tahrik olmak için onu sürekli kızdırmış olacaktım.

"Aynı yatakta yatmak zorunda değiliz." Benito ayağa kalktı ve banyosuna doğru yöneldi. Bana bakmaya bile tenezzül etmedi, ben de sırtına bakakaldım. Ya çok kendinden emindi ya da deliydi. Ben her ikisine de inanmaya meyilliydi.

"Bu öyle demek. Bu evlilik sadece ailelerimizi bir araya getirmek için yapılmadı. Sen bunu kamuoyuna açıklamak istiyorsun, bu da birbirimizle rahat olmamız gerektiği anlamına geliyor. Ve bunu hızlandırmanın yatak paylaşmaktan daha iyi bir yolu olabilir mi?"

Benito iç geçirdi, duşun sesi sessizliği doldurdu. Ben de yataktan kalkarken homurdandım. Banyoya girip tezgahın üzerine atladım. Gözlerim anında vücudunun her santimini inceleyerek üzerinde dolaştı. Penisini görünce ağzım sulandı, ama bunun iş olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Gözlerimi yukarı kaldırarak Benito'nun delici bakışlarıyla karşılaştım. "Ee." "Çok dırdır ediyorsun," dedi Benito.

Siktir, çok sinir bozucuydu. Benim ayrılmamın örgüte zarar vermesi anlamına gelmeseydi, onu öldürür ve oradan uzaklaşırdım.

Onun bakışlarına doğrudan karşılık verdim. "Sen de akşamdan kalmasın. Bunu acı verici hale getirebilirim ya da sen, bilmiyorum, kafanı kıçından çıkarabilirsin."

Benito benden uysal bir eş elde edeceğini düşünüyorsa, düğünümüz için neden bağlandığımı çok çabuk anlayacaktı. Asla uysal bir tip olmayacaktım. Anlaşmamızda onun kadar benim de kaybedecek çok şeyim vardı. Tek fark, onun başı çekmesi, benim ise kullanılacak bir piyon olmamdı.

"Git yemek falan yap," diye homurdandı.

Duşa doğru yürüdüm ve cam kapıyı açtım. Benito hiç etkilenmemiş görünüyordu; görünürde bir silahı yoktu, ama beni çıplak elleriyle öldürecekmiş gibi hissettim. Midem düğümlendi ve dünyanın lanet olası şeytanı olan ihtiyaç, omurgamdan aşağı kayarak sikimi sardı.

Kocama ilgi duymamalıyım.

Söylenmesi kolaydı ama göğsünden ve vücudundan aşağıya doğru akan su damlaları lanet olası vaat edilmiş topraklara doğru ilerlerken bunu yapmak zordu. Kapıya yaslanarak rahatladım ve sesli bir şekilde yutkundum.

"Ben yemek yapmam, temizlik yapmam. Eğer bir ev hanımı arıyorsan, o ben değilim ve asla olmayacağım." Bakışlarımı kasıtlı olarak onun üzerinde gezdirdim. "Şimdi, düşmanlarının kanını yıkamak için yardıma ihtiyacın varsa, kocamlık görevlerimi yerine getirmekten memnuniyet duyarım."

"Gerek yok. Sen artık sadece kolumdaki bir süslemesin."

Siktir, onu öldürmek istiyorum.

Öfke yüzeyin hemen altında kaynıyordu, daha iyi bilsem de tepki vermem için beni zorluyordu.

"Seni öldüreceğim."

Benito acımasız ve gerçek duygulardan yoksun bir gülümseme attı. "Birçok kişi denedi. Elinden geleni yap."

Siktir, bu pislik sinirlerimi bozuyor. Kapıyı kapatıp banyodan çıktım. Ya bıçağımı defalarca boynuna saplayacaktım ya da kıyafetlerimi çıkarıp şeytanın kurbanı olacaktım.

Duş buharla dolarken yüzümü sildim. Giancarlo ve Enzo beni planladığımdan çok daha uzun süre içmeye ikna etmişlerdi. Normalde onların etkisini görmezden gelirdim, ama dün gece bir kez olsun buna boyun eğmek istemiştim. Kendimden başka biri olmak neredeyse iyi hissettiriyordu.

Sarhoş olmak, düşünmekten çok daha iyiydi.

Tek sorun, şimdi pişman olmamdı. Kontrolü elinde tutması gereken bendim, o iki aptal değil. Enzo ve Giancarlo'ya kalsaydı, ben de onlar kadar kaotik ve dağınık olurdum. Onlar gibi olmayı göze alamazdım.

Isıyı yükselttiğimde ve suyun aşağıdaki zemine çarptığını izlediğimde başım zonkluyordu. Hemen yatağa geri dönmek istedim, ama istediğim ve yapabileceğim şeyler birbirinden çok farklıydı. Kendimi sabunu almaya zorladım, cildime çarpan su rahatlatıcıydı, ama fayanslara çarptığı ses başımı daha da zonklatıyordu.

Siktir. Onunla ne yapacağım?

Harlow, bana vaat edilen kişiye hiç benzemiyordu. Babam bir yıl önce Hayashi ailesinden biriyle evlenmemi istediğini söylemişti. Ben

İlk başta isteksizdim, ama o kulağıma fısıldadıkça, bir eşin benim için iyi olacağına katılıp kabul etmek zorunda kaldım. Artık erken yatıp fazla düşünerek sonlanan uzun geceler olmayacaktı. Çocuklarım olacağı için artık yalnızlık da olmayacaktı. Artık küçük şeyler için endişelenmeme gerek kalmayacaktı, çünkü bunun için bir eşim olacaktı.

Bana aşılanan tüm sahte mükemmellik resimleri paramparça olmuştu. Onun yerine giderek artan bir migren vardı. Soğuk duvar karolarına yaslandım ve yavaş, düzenli bir nefes aldım.

Bu akşamdan kalmalığı atlatıp işe koyulmak. Tek yapmam gereken bu.

Harlow'un yüzü zihnimde canlandı. *Cidden, onunla ne yapmam gerekiyor?* Harlow Hayashi deliydi; bunu düğün gününde çabucak anladım. Bu sabah bu düşüncem daha da pekişti. Peki, o benim hayatımda nereye sığacaktı?

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Yıkanmayı bitirip dışarı çıktım ve belime bir havlu sardım. Yatak odama vardığımda nefesimi tuttum, neredeyse Harlow'un yatağıma geri dönmüş olmasını bekliyordum. Ama yatak boştu.

İçimden çıkan iç çekiş, yorgunluk ve rahatlamanın karışımıydı. Harlow gibi birine hiç katlanmak zorunda kalmamıştım. Biri beni çok rahatsız ederse, onu ortadan kaldırmanın bir yolunu bulurdum. Ancak bu rahatsızlık öylece geçip gitmeyecekti. Ne de olsa evliydik.

İç çamaşırımı, pantolonumu ve düğmeli gömleğimi giydikten sonra, kahve içerek rahatlamak için mutfağa doğru yola çıktım. Umarım bu, zihnimi rahatlatır ve birini boğazlamak istememi engellerdi.

Harlow gibi biri. Nasıl bu kadar sinir bozucu olabilir?

Çılgınca olan şey, Harlow'un dünyadaki en çirkin adam olmamasıydı. Tam da olması gerektiği gibi ince yapılıydı, büyük gri gözleri, dar beli ve uzun siyah saçları vardı. Kadınsı özelliklere karşı her zaman bir zaafım olmuştu. Harlow'a bakıp onu boyun eğdirene kadar sikmek istemem tuhaf geliyordu, çünkü onun bir sikinin olduğunu biliyordum.

Kahretsin, bu çok kafa karıştırıcı.

Harlow tencere ve tavaları birbirine vururken mutfağa çıktım ve yüzümü buruşturdum. Bana sırıttı, bunu tekrar yaptı ve kafamda yankılanırken tezgahıma yaslandı. Baş ağrım şiddetlendi. Ona doğru yürüdüm ve ince boynuna elimi doladım.

"Bir kez daha yaparsan, seni boğazlayarak öldürürüm."

Harlow bana sırıttı. "Neredeyse tekrar yapmak istiyorum," diye düşündü. "Daha sıkı sık."

Onu ittim. "Siktir git. Bugün işim başımdan aşkın ve ihtiyacım olan şey..."

Telefonumdaki yeni mesaja bakarken sözlerim kesildi. Harika. Babam bana bir mesaj göndermişti.

Baba: Bugün evde kal ve yeni kocanla balayını planla. Her şey güzel görünmeli.

Benito: Bekle... Bu adam olacağını biliyor muydun?

Baba: Bu sorun için en iyi seçenek buydu. Gerçek gibi görünmesini bekliyorum.

Benito: Evet, efendim.

Kahve makinesine gidip kendime bir fincan doldurdum, midem düğüm düğüm olmuştu. *O biliyor muydu? Ne oluyor lan? Ne zamandır biliyordu?*

Babamın her zaman bir planı vardı, ama bu o kadar sıra dışı bir şeydi ki, delilikti. Ona bağırmak, neden bana haber vermediğini sormak istedim, ama cevap vermeyeceğini biliyordum. Sonuçta, benim ne düşündüğümün önemi yoktu. Benim işim, bunu iyi gösterip mutlu bir yüz takınmaktı.

Dikkatim tekrar kahveme döndü. Krem, şeker, çırpılmış krema ve tarçın ekledim, sonra birinin bana baktığını hissettim ve donakaldım. Harlow sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Daha fazla şeker ister misin?"

"Bitmiş," diye mırıldandım. "Alışverişi senin kız kardeşin yapacaktı
."

Harlow gözlerini bana dikti. "Eğer benim
, aramızda bir sorun çıkacak."

"Senin benimle ne sorunun varsa umurumda değil. Başka biriyle konuş."

Gördüğüm kadarıyla, Harlow büyük harfle yazılan bir veletti. Sinir bozucu, rahatsız edici, işe yaramaz. Görünüşü bir yana, Harlow beni dibe çekecek bir yük gibiydi. Yine de ondan kurtulamıyordum.

Bir şey tezgaha çarptı, ama Harlow'u artık umursamıyordum. O, öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibiydi. Onu görmezden geldiğim sürece, endişelenmeme gerek yoktu. Kahvemi buzdolabına götürdüm ve

İçeriye kafamı sokmadan önce. Boş raflar neredeyse üzücüydü. İki yumurta, neredeyse bayatlamış birkaç parça ekmek ve son iki dilim pastırma içeren bir karton çıkardım. Hector beş gün daha alışverişe çıkmayacak ve yemek hazırlamayacaktı.

Kahretsin, alışverişe gitmem lazım. Neyse. Daha önce boş bir mutfakla karşılaşmamış değilim.

Annem fazladan parasını kendine harcamayı severdi ama asla evimize harcamazdı. Kıyafetler, ayakkabılar, gece hayatı, botoks. Annem ne isterse alırdı. Bu da genellikle karnımı aç bırakırdı.

Pastırmayı tavaya attım ve ocağı açtım. Ellerimi yıkarken, sırtıma yine bir şey çarptı. Donakaldım.

Bana bir şey mi attı?

Yavaşça, huzurumu bozan tehdide doğru döndüm. Harlow, bana atmak için başka bir tahta kaşık hazırlamış, bana öfkeyle bakıyordu. Kaşlarımı kaldırdım.

"Bunu bir daha yaparsan, sana vururum."

"Beni görmezden geliyordun."

"Dinlemeye değer bir şey mi söylüyordun?"

Harlow'un yüz hatları o kadar hızlı bir şekilde öfke maskesine dönüştü ki, bu beni şaşırttı. O, alaycı, flörtöz ve sinir bozucu davranıyordu. Ancak, bu yeni ifade tamamen daha tehlikeli bir şeydi.

"Sana hiç kimse pislik olduğunu söyledi mi?"

Kupamı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldıktan sonra başımı salladım. "Senden daha iyi adamlar."

Tahta kaşık odanın diğer ucuna uçtu ve kulaklarımı parçalanma sesi doldurdu. Kupa yere düştü ve sıcak kahve pantolonumun paçasına sıçradı. Bir süre ona baktım, kahve birikintisinin porselen parçalarını sararak genişlemesini izledim.

Harlow'un attığı kaşığı aldım ve üç kısa adımla aramızdaki mesafeyi aştım. O yerinde durdu, yüzündeki öfkeli bakış soldu.

"Bu aptalcaydı," dedim.

"Siktir git."

Elimi uzattım ve uzun, ipeksi siyah saçlarını kavradım. Otomatik pilotta hareket ederek, o direnirken onu odanın diğer ucuna sürükledim. Her vuruşu çok acıtıyordu ama umurumda değildi. Kanepeye oturdum, onu kucağıma çektim ve ince kalçalarından pantolonunu aşağı çektim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen... Ah! Hey!"

Elimi havaya kaldırdım ve tahta kaşıkla solgun kıçına bir kez daha sertçe vurdum. Harlow kollarımda kıvrılmaya çalıştı. Sağ bacağımı kaldırdım, sırtına koydum ve onu yerinde tutarken bir kez daha vurdum.

"Bana öyle vurabilirsin! Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye homurdandı.

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum," dedim ve diğer yanağına daha sert bir şaplak attım. "Sen şımarık, sinir bozucu, başımın belası birisin ve aynı zamanda benim kocam. İkimizin de koruması gereken bir itibarı var." O kurtulmaya çalışırken ona bir şaplak daha attım. "Fedakarlık yaptığım her şeyi mahvedecek kimseye zamanım yok."

"Siktir git sen ve fedakarlıkların," diye bağırdı.

Öfke midemin derinliklerine yerleşirken, omurgamdan bir sıcaklık dalgası geçti. Onu daha önce olduğundan daha sert ve daha hızlı tokatladım, cildinin kremsi soluk renginden lekeli kırmızıya dönüşmesine hayran kaldım. Elimdeki kaşığın şeklini taklit eden küçük izler belirdi. Cildi titredi, tahta ile etin çarpışmasının yankısı neredeyse sarhoş ediciydi.

Bacaklarımın arasında sıkışmış, debelenen, kavga eden adam sessizleşti. Artık eskisi kadar direnmiyordu. Bunun yerine, hareketsiz kalarak nefesini hızlandırdı. Yenilgiyi kabul edip bana boyun eğdiğini mi, yoksa bir planı mı vardı, bilmiyordum.

"Siktir," diye homurdandı.

Bir inilti duyunca elim durdu. İlk kez, yaptığım şeyin gerçeküstü doğasına kapıldım. Harlow kucağımda yatıyordu, derisi kızarmış ve morarmıştı, penisi bacağıma değiyordu.

Neden bu kadar sinirlendim? Neden sertleşmiş ki?

Harlow benden uzaklaşmaya çalıştı. Onu bıraktım ve uzuvları ve uzun saçları yere düşerken onu izledim. Saçlarını yüzünden çekip gözlerini bana dikti.

"Senin sorunun ne?"

Ona verecek bir cevabım yoktu. Belki de akşamdan kalma olduğum ve kahvemi döktüğü içindi. Ya da stresli olduğum içindi. Belki de Giancarlo tarzı bir sinir krizi geçiriyordum. Her neyse, durum hiç iyi değildi. Burun köprümü sıktım.

Her zaman kontrolüm altındadır. Öfkeye kapılmam. Harekete geçmeden önce düşünürüm.

Harlow ayağa kalkarken, kafamda tekrarladığım her kelime beni sakinleştirmeye yardımcı oldu. Pantolonunu çekip giydikten sonra, sanki hala bir cevap bekliyormuş gibi bana baktı. Aklımda hiçbir şey yoktu. En kötüsü, penisimin sertleştiğinin çok iyi farkında olmamdı. Kocamla yatmak ne kadar berbat bir şey olurdu?

Kapının çalınması dikkatimizi çekti. Harlow başka bir şey söylemeden önce ayağa kalkıp kanepeden indim. Koridorda kim olduğunu kontrol ettikten sonra Tony'yi içeri aldım. Muhtemelen krem peynirli bagel içeren beyaz bir çantayı tezgahın üzerine koydu ve donakaldı. Tony havayı kokladı.

"Patron, bir şey mi yanıyor?"

"Siktir," diye homurdandım ve ocağa doğru yürüdüm, duman çıkan tavayı ocaktan indirdim. Tava yere düştü. Kırık bir fincan parçasına basmadan kıl payı kurtuldum. "Orospu çocuğu!"

"İyi misin?" diye sordu Tony.

"Evet, çok iyiyim," diye mırıldandım, ayağımın yumuşak etinden porselen parçasını çıkarırken. Kan, ayağımın yan tarafını kullanarak topallarken yere damlıyordu.

"Bu karma," diye mırıldandı Harlow.

Onun yönüne doğru döndüm. "Kapa çeneni. Yoksa yine yaparım."

Gözlerindeki bakış bir meydan okumaydı, sanki bunu tekrar yapmamı istiyordu. *N*eden *onun meydan okumasını kabul etmek istiyorum?*

Tony'ye döndüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kocanın eşyaları ailesi tarafından teslim edildi.
Giysiler, valizler, bunun gibi şeyler. Biz zaten hepsini kontrol ettik..."

"Ne?" diye araya girdi Harlow.

"...ve tehlikeli olan eşyalara el koyduk. Tüm silahlar kasaya kilitlendi."

"Aferin," dedim. Harlow ağzı açık bir şekilde orada dururken, ağzımın köşesi gülümsemeye başladı. "Hepsini yukarı getirin. Harlow misafir odasında kalacak."

"Tamam, hemen geliyor." Elini yüzünün önünde salladı. "Pencereyi biraz açabilir misin? Burası yanık kıç gibi kokuyor."

Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemedim. Yanık kıç mı? Acaba yine Gin'in etrafında dolaşıyor muydu? Harlow bana saldırırken onu yakalamak için tam zamanında başımı kaldırdım.

Hızlıydı, ama sanki hiçbir şey yokmuş gibi öfkemi tetikledi. O homurdanana kadar onu tezgaha çarptım. Onu döndürdüğümde,

derin bir nefes aldı. "Bana saldıracaksan, daha iyi yap."

"Eşyalarımı ver," diye bağırdı Harlow. "Yoksa seni öldürmede ne kadar iyi olduğumu göreceksin."

"Yine hapse girmek mi istiyorsun? Bir dahaki sefere daha çok çabalayabilirim," dedim. "Belki deli gömleği senin gibi bir deliye daha iyi gelir."

Harlow başını geriye attı. Kafası yüzüme çarptı. Kan cildimden aşağı akıp yere damladı. Burnumu sildim ve Harlow'un benden uzaklaşmasını izledim.

Sırıttım. Dilimi çıkarıp, düşen bir damla kanı yaladım.

Gerçeği anlamak için aramızda hiçbir şey konuşmamıza gerek yoktu.

İlk raundu ben kazanmıştım.

Bir şey bana Harlow'un ikinci rauntta daha sert karşılık vereceğini söylüyordu.

.

Ding ding, orospu çocuğu.

Buna devam etmem mümkün değildi.

"Siktir git Benito Vitale," dedim tüm varlığımla. Kimsenin benim ne düşündüğümü, ne hissettiğimi umursamadığı bir gerçek.

Eşyalarımın bulunduğu tüm valizlere bakakaldım. Hayatım beş çanta ve tek bir kutuya sığmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? İlkini açtım ve Japonca küfrettim. Her şey dağınıktı; hiçbir şeyi eski haline getirmeye zahmet etmemişlerdi.

Dudaklarımdan derin bir iç çekiş sızdı. Düz siyah saçlarımı topladım ve arkaya bağladım. Dağınık topuz başımın üstüne yerleştikten sonra, her bir valizi tutup Benito'nun odasına sürükledim.

O, otuz dakika önce çıkmıştı. Tabii ki, çıkarken bana hiçbir şey söylememişti ve beni bu hapishane hücresinde yalnız bırakmıştı.

Tek başına acı çekmeyi reddettim. Son çantayı büyük giyinme odasına sürükledim. Benito'nun kıyafetleri her santimetreyi kaplıyordu. Giydirmeyi iyi biliyordu, bunu evlenmeden önce gördüğüm kadarıyla belliydi. Ancak, dolabının bu kadar geniş olmasını beklemiyordum.

Kendi payımı düşündüm, bir plan yaptım ve bu fiziksel iş için inledim. Yapmam gereken işi bildiğimden, sadece pantolonumu giydim. İlk tasarımcı takım elbisesini alıp diğer tarafa taşımak için düşünmedim. Nefesimi tuttum ve neredeyse tüm kıyafetlerini düşürüyordum. Kolonyası havayı doldurmuştu. Daha önce de dikkatimi dağıtıyordu, ama yakından bakınca, kıyafetlerinin üzerine mastürbasyon yapma gibi ahlaksız bir fikir geldi aklıma.

Siktir. Ya ben boku yedim ya da sikilmek istiyorum. İkisi de benim için uygundu.

Kafamı salladım ve dolabı yeniden düzenlemeye devam ettim. Benito'nun ne zaman döneceğini bilmiyordum. Hızlı hareket etmem gerekiyordu. Çalışırken zaman geçiyordu. Benito'nun eşyalarını bir tarafa topladığımda, hafif bir ter tabakasıyla kaplanmıştım.

Bavullarıma bir bakış attım ve Japonca her türlü küfürü ettim. Personeli falan yok muydu? Güvenlik görevlisi gibi görünen adam dışında, Benito'nun evine tek bir kişi bile adım atmamıştı. O kadar paranoyak bir manyak olamazdı, değil mi?

Bavulların hepsini boşaltmayı bitirdim. Benito'nun tarafına kıyasla benim tarafım boş kalmıştı. Nedense bu durum canımı sıktı. Yapılacak tek mantıklı şey, alışverişe çıkıp bu evlilikten elde ettiğim paranın bir kısmını harcamaktı. Kız kardeşim her şeyi mahvetti; benim yerime Benito ile evlenseydi, deli gibi harcama ödeneği olurdu. Sözleşmeye göz attım. Tabii ki, babam çocukları değiştirmiş olmasına rağmen, sözleşmeyi değiştirme zahmetine girmedi.

Gömleğimi giydim ve girişe doğru yürüdüm. Kapıyı açtım. Sabah erken saatlerde içeri giren adam kapının hemen dışında duruyordu. Gözleri bana takıldı. Hafifçe geri çekildi, elini rahatça kaldırdı ve yüzünde çok zoraki bir gülümseme belirdi.

"Tony, değil mi?"

Adam bana baktı. Gözleri yavaşça vücudumu süzdü. Kısa boylu değildim, kaslı da değildim. Muhtemelen beni alt edebileceğini düşündü.

"Evet. Silahlarını istiyorsan, bu mümkün değil. Patron hayır dedi."

hayır dedi."

Sinirimi bastırdım. "Alışverişe gitmem lazım." "Patron geri

dönene kadar buradan ayrılmaman gerekiyor." "Nereye gitti?"

Tony ağzını kapattı ve benden başka bir yere baktı.

Eğer orada olmasaydı, benim yanımda bu kadar temkinli davranmazdı

. Eli beline yakın bir yerde duruyordu ve benim her hareketimi izliyordu. "Yenilemem gereken bazı eksik eşyalar var."

Tony başını salladı. "Silah olmaz."

Ona gülümsedim, dişlerimi göstererek. "İkimiz de biliyoruz ki, işler kötüye giderse silaha ihtiyacım olmaz."

Tony biraz daha uzaklaştı. "Neye ihtiyacın var?"

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Benim için alışverişe mi çıkacaksın?" Omuzlarını silkti. "Dışarı çıkmana izin yok."

Kapıyı yüzüne çarptım. Elbette onu alt edebilirim, ama sonra ne olacak? Benito'yu mu arayacağım? Olmaz. İhtiyacım olan şeyleri, marka ve bedenleriyle birlikte yazdım. Kapıyı açtım ve listeyi ona verdim. Tony listeyi okudu, okudukça kaşları neredeyse birbirine değecek kadar çatıldı.

"Bekle, ben..."

"İşini hallet ve ucuz bir şey getirme. Kocamı öldüremem. Kimse onun... her ne haltsan hakkında bir şey söylemedi. Bir uşak mı? Dinleyecek mi diye beklemeden kapıyı yüzüne çarptım.

TONY TESLİMATI YAPMIŞTI. Elinden çok sayıda çantayı aldım.

"Teşekkürler..." Kapı onu susturdu.

Ana yatak odasına gittim. Benito hala dönmemişti, bu da bana yeni kıyafetleri, artık ortak kullandığımız yatak odasındaki diğer kıyafetlerin yanına koymak için zaman verdi. Beni misafir odasına koyarak gözden uzak, akıldan uzak tutabileceğini düşünüyordu. Hayatta olmaz. Benito her saniye beni düşünecekti. O adamın zihnine o kadar derinlemesine yerleşecektim ki, ikimizin aynı kişi olduğuna inanmaya başlayacaktı.

Hızlıca çalışarak, benim tarafımın geri kalanını doldurdum. Hala tam dolu değildi, ama büyük boşluklar da yoktu. Alnımda biriken birkaç ter damlasını sildim. Son çanta en sevdiğimdi. Tony'nin bunu yapıp yapmayacağını bilmiyordum. Çantayı tekrar açtım ve içindeki tüm güzel şeyleri görünce gülümsedim.

Birkaçını Benito'nun komodinine koydum ama çekmeceyi sertçe kapatmak yerine yumuşakça kapattım. Kaşlarım çöktü ve kendi tarafıma koştum. Komodini açıp kapattım. Aynı değillerdi.

artık dünyadaki tüm boş zamanım vardı, her şeyi çıkardım ve yerlerini değiştirdim.

Bu, Benito'nun hayatını zehirlemek için planladığım birçok rahatsızlıktan biriydi. Ona bunu zor yoldan ya da kolay yoldan yapabileceğini söyledim. O zor, beni sinirlendiren yolu seçti.

Her şeyi istediğim gibi yaptıktan sonra saate baktım. Çok geç sayılmazdı, ama lüks bir dolabı baştan aşağı yeniden düzenledikten sonra yorgun düşmüştüm. Kıyafetlerimi çıkardım ve duşa girdim. Aklıma bir fikir geldi ve büyük çantama geri döndüm. Duşta birkaç eşyayı saklarken içimden güldüm.

"Siktir git Benito, sen bir pisliksin" planımdan memnun olarak duşta rahatladım. Su basıncı sırtımı çalıştırdı ve inlememe neden oldu. Su kıçıma çarptı ve oluşan çürükten dolayı tısladım. Yarın kıçımın mor ve mavi olacağını bilmek için dışarı çıkıp kıçıma bakmam gerekmiyordu. Şeftali kadar kolay çürüyordum.

"Piç kurusu."

Duşun tadını çıkarırken Benito ile ilgili tüm düşünceleri zihnimin en uzak köşesine ittim. Tony'ye aldırdığım şampuanı aldım ve saçımı yıkadım. Saçımı tararken ellerim köpükle kaplandı. Bu basit hareketlere kendimi kaptırdım. Baştan aşağı vücudumu yıkarken hayatımı düşündüm. Kimse bana şimdi ne yapmam gerektiğini söylememişti. Örgüt için tekrar cinayetler işleyip borçları tahsil etmeye başlayabileceğimi sanmıyordum.

Artık Hayashi değildim; lanet olası bir Vitale'ydim. Bu gerçeği fark edince duşu kapattım.

"Siktir. Bir Vitale."

Düşünmemeye çalıştım ama imkansızdı. Kadınsı olmayı umursamıyordum, hatta tercih ediyordum, ama kimsenin kölesi değildim. Benito, hayatımın yeni amacının ona el pençe divan hizmet etmek olduğunu düşünüyorsa, ikimizi de öldürürdüm. Anlaşma siktir olsun. Her şey siktir olsun. Cevap bulamadığımı fark edince paniğim ağzımda ekşi bir tat bıraktı. Ne yapmak istemediğimi biliyordum, ama ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Siktir. Son zamanlarda en sevdiğim kelime bu olmuştu. Kendimi kolayca tam bir panik atağa sokabilirdim, ama stres yapmaktan nefret ediyordum. Bu ben değildim. Bir şeyi fazla düşünmek fikri beni ürpertirdi.

Nefesimi verip bıraktım. Giderken çözecektim. Zor durumda kalırsam, yapacak bir şey bulurdum. Benito'ya işkence etmek gibi.

Tırnaklarıma yeni bir kat siyah oje sürmek için vaktim vardı. Yeni külotla uyumluydu. Tony'ye hakkını vermek lazım, harika bir çift seçmişti. Tabii ki ona tam olarak ne istediğimi listelemiştim, ama yine de bazı insanlar okumayı beceremiyordu.

Aynada dönüp, iç çamaşırlarımın içindeki kıçımı hayranlıkla seyrettim. Sırtımın büyük bir kısmını kaplayan devasa siyah ve kırmızı bir yılan dövmesi vardı. Kıçımın hemen üzerinde yaklaşık beş santimlik açık ten vardı. Siyah iç çamaşırların, kalçalarımı güzelce çerçeveleyen üçgen şeklinde bir kesimi vardı. Benito'nun az önce attığı şaplaklardan dolayı hala kırmızı olan soluk tenime öfkeyle baktım. Siyah iç çamaşır, kırmızılığı daha da belirgin hale getiriyordu.

Bu neydi ki? Dudaklarımı ısırdım, keşke telefonum olsaydı. En iyi arkadaşımla ya da en azından Lorelei ile konuşmam gerekiyordu. Birinin bana mantıklı bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Acıyı seviyordum, neredeyse onun için yaşıyordum, ama bunu beklemiyordum. Neredeyse ona daha sert vurmasını isteyecektim. Onun dizinin üzerine yatıp daha fazlasını talep etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. O kadar kızgın olmasına rağmen, kendini tutmuş gibi hissettim.

"O pisliği düşünmeyi bırak." Nefesimi verip saç kurutma makinesini aldım. Tırnaklarım neredeyse kurumuştu, ama saçlarım hala sırılsıklamdı.

"Ne yapıyorsun lan..." Benito'nun sözleri beni durdurdu.

Ağır bakışları, fiziksel bir okşama gibi vücudumun her yerini dolaştı. Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Onları ovmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Benito'nun beni herhangi bir şekilde etkilemesine izin vermem mümkün değildi. Nefes alması bile beni sinirlendirmeye yetiyordu.

Saç kurutma makinesini yere bıraktım ve ona doğru yürüdüm. Attığım her adım aramızdaki mesafeyi azaltıyordu. Havadaki elektriklenme o kadar yoğunlaştı ki, sanki kollarımdan küçük elektrik şokları sıçrıyordu. Ona dokunmak üzereyken durdum.

"Çekil." Ses tonum düzdü ve içimde hissettiğim öfke ve açlıktan yoksundu.

"Ne?"

"Siktir. Benden büyük olduğunu biliyordum ama şimdiden işitme yeteneğini kaybetmiş olamazsın." Benito benden en fazla on yaş büyüktü. Bu saçma bir laftı ama savunmam gerekirse, sıkılmış ve yorgundum. Eşyalarımı taşımak tahmin ettiğimden daha zahmetli olmuştu.

Benito'nun kalın kaşları çöktü ve bakışları sonunda vücudumdan gözlerime kaydı. Kahretsin. Midemi düğümleyen saf bir yoğunlukla vurulmuştum. Her zaman tehlikeye atılan biriydim. Kaos ve yıkımdan daha iyi bir şey yoktu.

kaos ve yıkımdan daha iyi bir şey yoktu. Kendi kaosum mu yoksa başkalarının mı olduğu her zaman belirsizdi.

Benito'nun elinde yıkımı görebiliyordum ve bu sabah bunun bir örneğini gördüysem, bir tane daha görmek için can atıyor olabilirdim. Evet, kafam karışıktı; yaşadığımız dünyada birkaç tahtası eksik olmadan kimse hayatta kalamazdı. Ama Benito Vitale'nin öfkesini arzulamanın muhtemelen şimdiye kadarki en kaotik, en aptalca şey olduğundan emindim.

Benito'nun yanından geçtim, kolonyasının ayak parmaklarımı kıvırmasına ve bir anlığına bana baskı yapan sıcaklığın dokunuşunu görmezden geldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu

Benito. "Yatağa."

"Senin odan misafir odası."

Yorganı çekerek sırıttım. "Evet, peki beni oraya kim götürecek?" Benito'ya baktım. "Sen mi?"

Ağzımdan çıkan her kelimeyle ona meydan okudum. Bir parçam, onun yemi yutmasını ve seks gibi aptalca bir şey yapmak yerine aramızdaki sürekli gerginliği kavga ederek çözmemizi umuyordu.

"Defol git," dedi Benito sıkı dudaklarıyla.

Eminim yüzünde hiç bu kadar duygu göstermezdi. Bu aptalca düşünce beni gülümsetmemeliydi, ama gülümsetti. Bu, Benito'nun sinirine dokunduğum anlamına geliyordu. Lanet savaşı kazanıyordum.

"İyi geceler, sevgili kocam." Uzanıp başımın yanındaki lambayı kapattım ve yatmaya hazırlandım. Benito'nun yatak dediği bulutun içine gömüldüğümde saçlarım etrafa yayıldı.

"Harlow, eğer sen..."

"Yarın halka açık bir öğle yemeğimiz var ve düğünümüzün duyurusu yapılacak. Sonra da abartılı bir balayına çıkacağız." Benito'ya baktım. Hâlâ banyo kapısının yanında duruyordu, sanki zamanda donmuş gibi.

Benito başını salladı. "Bunların benim yatağımda seninle ne ilgisi var?"

Gözlerimi devirdim. Bu çok açık değil miydi? Esnediğimde iç geçirdim ve bir elimi yastığın altına koydum. Parmaklarım bıçağımın sapını kavradı. Anında sakin bir deniz beni sardı. Vücudum gevşedi ve rahatça nefes alabildim.

"Ben senin kocanım. Sana bunu açıkça söylememi mi istiyorsun? Artık Harlow Vitale'im. K. O. C. A. N. Seni öldürme fırsatı bulana kadar."

Benito'nun sol gözü seğirdi. Her an, her iki kulağından duman çıkıp odayı dolduracaktı. Nefesimi tuttum, saldırmasını bekledim; içimden onun saldırmasını umuyordum.

"Sen beni sevmiyorsun, ben de seni kesinlikle sevmiyorum," dedi Benito.

"Düzeltme," diye araya girdim. "Senden nefret ediyorum. Sevgili babacığın ipleri elinde tutmasa liderlik yapamayacak bir pisliksin."

Benito'nun yüzündeki ifade, ben tam olarak anlamadan kayboldu, ama yine de oradaydı. Aniden doğrulup oturdum, farkında olmadan bir sınırı aştığımı hissettim.

"Yatağı al." Benito arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi.

Saniyeler içinde yataktan kalkıp peşinden koştum. *Ne yapıyorum ben?* Kendi soruma cevap veremeden, elim onun bileğini kavradı ve gitmesini engelledi. Benito'nun bana attığı bakış, omurgamdan aşağı bir korku dalgası geçirdi ve sikimi sardı.

Durduramadan dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Akıllıca davranıp onu bırakmak yerine bileğini daha sıkı tuttum.

"Çek ellerini üzerimden."

"Yoksa ne? Yine kıçıma şaplak mı atacaksın?" diye meydan okudum.

Aramızdaki hava gerginlikle doldu ve beni daha da heyecanlandırdı. Kan dökme arzusundan filtrelenmemiş şehvete geçmemiz tam bir delilikti. Bu değişim ne kadar hızlı olduysa, geri de o kadar hızlı olabilirdi. Benito ve ben bir anda birbirimize yumruk atıyor olabilirdik.

"Yatağa gir," diye emrettim.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Dilimi kanayana kadar ısırdım. Benito'ya öfkeyle bakarken acıyı neredeyse hissetmedim. Kendi başına hareket etmeyecekti. Bu beni daha da sinirlendirdi. Neden onunla aynı yatakta yatmakta bu kadar ısrarcı olduğumu bilmiyordum, ama bu konuda taviz vermeyecektim.

"Korkuyor musun?"

Benito beni sakin bir şekilde süzdü. "Neden?"

Hiç kimseyi bu kadar öldürmek istememiştim. Birkaç ustaca kesik atarsam, Benito yere yığılırdı. Kimse ona yardım etmeyi düşünemeden kan kaybından ölürdü.

"Odama girme. Eşyalarını misafir odasına geri koydururum."

Benito'nun sözleri beni hayallerimden kopardı. İç geçirdim. Harika bir hayaldi. Benito'nun kanı yere akıyordu, vücudu hayatta kalan son parçalarıyla seğiriyordu.

Kocamı öldüremem. Bu evlilikte kabul etmediğim çok fazla kural vardı. Benito'yu öldürmemek en önemlisiydi.

O yana doğru adım attı ve ikimiz de ne olduğunu anlamadan ben harekete geçtim. Benito'yu, onun daha önce bana yaptığı gibi yakaladım. Onu kucağıma yatırmak yerine, onu döndürdüm ve yatağa çarptım. Hemen arkasından gittim ve vücudumu ve yerçekimini kullanarak onu yere bastırdım.

Benito'nun beline bacaklarımı attım, ellerimle bileklerini sıkıca kavradım. "Gördün mü, o kadar da zor değil." Şok olmuş Benito'ya gülümsedim. Kahretsin,

iyi hissettirdi.

Onu daha fazla tutmamın imkanı yoktu. Benito benden daha güçlüydü. Bunu daha önce kanıtlamıştı, ama ben ona, gücümdeki eksikliği becerimle telafi ettiğimi gösterdim. Her iki bileğini de tek elimle tuttum ve ona yaklaştım. Saçlarım etrafımıza döküldü ve uçları Benito'nun yüzünün yanına değdi.

Bu kadar yakışıklı olmak yasadışı olmalı. Doğa kanunları berbat. Benito pisliğin tekiydi ve öyle görünmesi de gerekiyordu. Elmacık kemikleri doğal olarak keskin, çenesi ise tam doğru miktarda sakalla kaplıydı. Sakalını tıraş etmesi gerekecek kadar fazla değildi, ama yaşından daha genç görünecek kadar da kısa değildi. Gözlerinin köşelerindeki sert çizgiler, ne kadar çok kaşlarını çattığının kanıtıydı. Bu onun aleyhine olmalıydı, ama bana göre onu daha da yakışıklı yapıyordu.

Kalın kaşları çöktü. Hemen bir şey yapmazsam, Benito benim küçük numaramın intikamını alacaktı. Bir heyecan beni sardı ve sadece beklemek istedim. Vitale ailesinin reisini ne kadar zorlayabileceğimi görmek için.

Elimi indirdim. Avucum Benito'nun yanağına birkaç kez vurdu. Tokat sayılmayacak kadar hafifti, ama acı verecek kadar yeterliydi.

Benito'nun yüzündeki şok, öfkeye dönüştü ve sonra boşaldı. "Ölmek mi istiyorsun?"

Midemde kabarcıklar oluştu. Benito'nun sert bakışlarının bende uyandırdığı istemsiz kıvranmayı bastırırken parmaklarım Benito'nun bileklerini sıktı.

"Bir sürü isteğim var." Daha da yaklaştım, şeytanın sınırlarını test ederek. "Hepsini yerine getirecek misin?" İyice emin olmak için birkaç tokat daha ekledim. Sonuncusu diğerlerinden daha sertti. Elim Benito'nun yüzüne çarptığında çıkan ses odada yankılandı.

Siktir.

Bunun olacağını biliyordum, ama hazırlıklı değildim. Birkaç saniye içinde Benito bizi ters çevirdi. Eli boynuma dolandı ve penise elektrik şoku gönderen bir baskı uyguladı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladım. Tamamen giyinik olması çok yazık.

Fahişe içgüdülerimin devreye girmesi için pek de uygun bir an değildi. Penisim yarı sert halden, külotumun sıkı kumaşına karşı tamamen gergin hale geldi. Benito'nun odasına taşındığımda planladığım şey tam olarak bu değildi. Onu sinirlendirmek ve kızdırmak istiyordum. Beklediğimden çok daha fazlasını elde ediyordum.

Benito, kendini tutamıyormuş gibi çıplak bacaklarıma baktı.
Dantelli külotu utanmadan izledi. "Beğendin mi?"

"Hayır." Çok hızlı cevap verdi. Eli boğazımı sıktı. Hoş bir his beni sardı. Elimi yastığa doğru uzattım ama vazgeçtim. Onun yerine ona uzandım. Benito bana sertçe baktı ve elimi itti.

"Sen bir yedek, lanet bir dublörsün. Yerini bil ve kıçını misafir odasına götür." Parmaklarını sıkıp etime batırdı, şüphesiz morluklar bırakacaktı. Penisim seğirdi, üzerine baskı yapan gerginliği gidermek için dokunmamı istiyordu.

Nefes almadan kaldıkça görüşümün kenarları kararmaya başladı. Parmak uçlarım karıncalandı.

"Başını salla," diye emretti Benito.

Gülmek istedim, ama nefes alacak havam kalmamıştı. Tek yapabildiğim, o da sıkışıp gitmeden önce bir ciyaklama çıkarmaktı. Gözlerimin arkasına yaşlar doldu, görüşümü daha da bulanıklaştırdı. Üstümdeki pisliğin görüşümü engelliyordu. Son nefesimi verene kadar gözlerinin içine bakmak istedim.

"Başını salla," diye emretti Benito.

Olmaz, tatlı şey. Benim sikimde boğulup ölebilirsin.

"Cazzo. Stupida puttana. Dovrei ucciderlo," Benito hızlıca İtalyanca konuştu. Hiçbir şey anlamadım.

Dünya hızla kayboluyordu ve kaçma ya da savaşma içgüdülerim devreye girdi. Sıçradım ve sikim Benito'ya sürtündü. Bana dokunan sert nesneyi zar zor fark edebiliyordum. Benito'nun ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

Donakaldım. Bu çılgın piç az önce gülümsedi mi?

Artık düşünmeden bedenimin hareket etmesine izin verdim. Dövüşmeyi biliyordum ve dört erkek kardeşin en küçüğü olarak büyümüştüm. Babam kim olursa olsun, örgütün en alt kademesinden başlamam gerekiyordu. En çılgın piçlerle dövüştüm ve galip geldim. Onlarla tek farkım, kafamla düşünmüş olmamdı, sikimle değil. Tabii ki hiçbiriyle evli değildim.

Bacağımı çözdüm ve dizimi kaldırdım. Tekme attım, ama Benito iyi bir tekme atamadan onu yakaladı. Hava bir anda ciğerlerime doldu ve ben açgözlülükle nefes alırken yuvarlandım. Nefes almayı hatırlamaya çalışırken öksürdüm ve boğazımdan sesler çıktı.

"Çık dışarı."

"Hayır," diye hırıltıyla söyledim. Gözlerimdeki kalan yaşları sildim.

Benito başını salladı. Sanki bir yerine iki kafam varmış gibi bana bakarak yataktan kaydı. "Pazzo astardo."

Kalbim hala ciğerlerimde sıkışmış halde ona dik dik baktım. "Bunu bir daha tekrarlar mısın?"

Benito başını sallayarak banyosuna doğru yöneldi. "Ailenin senden neden bu kadar kurtulmak istediğini anlayabiliyorum."

Ah.

Onun sözleri canımı yakmamış gibi omuz silktim. Bu yeni bir şey değildi. "Ne derler bilirsin, birinin çöpü diğerinin hazinesidir."

"Çöpü ne zaman atabileceğimi bana haber ver." Benito uzaklaştı. Banyo kapısı çarptı ve konuşma sona erdi.

Siktir. Yatağa uzandım. Parmağım boğazımı okşadı.

Bu gidişle birbirimizi öldüreceğiz. Vücuduma baktım ve daha yüksek sesle inledim. Penisim hala külotumun kumaşını gerginleştiriyordu. Ön sıvının danteli lekelediği yerde ıslak bir leke vardı. Tabii ki, beni tahrik eden buydu. Elimi yüzümden geçirdim.

Yorganın altında rahat bir pozisyon aldım ve tavana baktım. Benito bu savaşı kazandığını düşünüyorsa, çok yanılıyordu. Ben hiçbir yere gitmiyordum.

Tam da beklediğim gibi, Benito duşa girdiğinde benim çocukça sürprizimle karşılaştığını anladım.

"Che cazzo è questo? Ecco, gli spezzo il collo."

Hayatımı tehdit ettiğini veya bana kaltak dediğini bilmesem, onun derin sesini, akıcı İtalyanca konuşmasını seksi, hatta belki de karşı konulmaz bulurdum.

Benito kapıdan içeri daldı, belinde bir havlu ve elinde on inçlik mavi ve mor renkli dokuzakıllı bir dildo vardı. Ben sırıttım.

Cehennemden çıkma bir evliliğe hoş geldiniz.

Yastığımın altındaki silahı elimle kavradım. Uyandığımda, çeliğin serinliği, ihtiyacım olursa silahın hemen orada olduğunu bana güvence verdi. Yavaşça gözlerimi açtım ve hemen inledim.

Her yerim ağrıyordu.

Kanepeden kalkarken homurdandım. Giancarlo, geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığımızda birden fazla kez orada uyumuştu ve ertesi sabah nasıl sorunsuz bir şekilde kalkabildiğini hiç anlamıyordum. Esnediğimde sırtımdaki her omur çatırdadı.

Kahretsin. Yatağıma geri dönmem lazım.

Dün gece Harlow ile olanları düşündüm ve bu fikri hemen reddettim. Beni ya da ikimizi öldürmeye niyetli bir adamla aynı yatağı paylaşmamın imkanı yoktu. Çevremdeki insanları az tutuyordum ve kendimi güvenilir arkadaşlarım ve ailemle çevreliyordum. Harlow bunların hiçbiri değildi. Onu uzak tutmam gerekiyordu. Muhtemelen daha da uzak.

O dantelli siyah külotlu çorapları giymiş hali zihnimde canlandı. Daha önce hiç külotlu çorap giymiş bir erkek görmemiştim. Elbette, internet pornolarında görmüştüm, ama hiç aramadığım bir şeydi. Harlow

dantelle sarılmış hali, hazırlıklı olduğum bir şey değildi. Benim sikim de öyle.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun," diye inledim, pantolonumun bel kısmını çekip, sertleşen sikime bakarken. "Senin neyin var?"

Bu şey genellikle odada yumuşak bir kadın varsa yanardı. Her zaman yemek pişirmeyi, temizlik yapmayı ve penis emmeyi seven tiplere ilgi duymuşumdur. Babamın dediği gibi, mükemmel kadın. Aslında, onları annemden çok farklı oldukları için seviyordum.

Harlow hiç de öyle değildi. Beni yere serdiği şekilde, yumuşak ve tatlı olmaktan çok uzaktı. Beni yere serdiğine, beni tutturduğuna hala inanamıyordum. Beklediğimden daha fazla gücü ve becerisi vardı.

İnleyerek parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. İşte bu yüzden erkekler benim için kesinlikle hayırdı. Harlow bazı yönlerden yumuşak görünebilirdi, ama baş belası biriydi. Eski sevgilim de aynıydı, kendimi kaptırdığım bir şans eseriydi. Tıpkı onun gibi, Harlow da yakında aklımdan silinecekti.

Harlow'u kafamdan silmek için başımı salladım ve kahve makinesine doğru yürüdüm. Bir kapsül koyup çikolata şurubu ile fincanımı hazırladıktan sonra, parmaklarımla tezgahı tıklattım. Telefonum uyluğuma çarptı. Onu çıkardım, homurdandım ve cevapladım.

"Evet?"

"Selam!" Giancarlo sabahın bu saatinde çok yüksek sesle bağırdı. "Kızaran gelinin nasıl?"

"Kızaran gelin tehlikeli bir pislik," diye mırıldandım. "Ne istiyorsun? Çabuk ol, tamam mı? Yapacak işlerim var."

"Evet, biliyorum. Şeytanla öğle yemeği randevusu, ha? İşler çığırından çıkacak."

Homurdandım. "Bana söylemene gerek yok. Akşam yemeği planımız olduğunu unutma."

"Akşam yemeğinden bahsetmişken, giymek için

düşünüyordum..." "Hayır."

"Hadi ama! Ne söyleyeceğimi bile dinlemedin!" "Ne olursa olsun, hayır,"

diye tekrarladım. "Normal bir takım elbise giyeceksin. Ash! Beni duyuyor musun?"

"Evet, seni duyabiliyorum Benito."

Rahat bir nefes aldım. Kardeşimi dizginleyebilecek tek kişi varsa, o da Ash'ti. Bir zamanlar utangaç, tatlı bir çocuk olan küçük erkek arkadaşı, artık nişanlısı, cesur birine dönüşmüştü. Bu çok ferahlatıcıydı, özellikle de

Gin'i dizginlemesi gereken biri olduğu ve o kişi artık ben olamadığım için. Başımda çok fazla sorun vardı.

"Ona, saygın ama eğlenceli bir kravatla birlikte güzel bir Saint Laurent seçtim. Güven bana. Onu bir daha kaplan desenli gömleğiyle dışarı çıkarmayacağım." "O gömleğin nesi var ki!"

"Her şeyi yanlış," diye mırıldandı Ash. "Seni bir pislik haline getiriyor." Gin itiraz ederken, Ash boğazını temizledi. "Akşam yemeği için yapmamız gereken bir şey var mı?"

"Hayır. İyi giyinip en iyi davranışını sergile. Medyanın bildiği kadarıyla, bu güzel bir aile yemeği. En azından ben onlara öyle sızdırdım."

"Orada olacağız," dedi Ash. "Kocan gerçekten o kadar kötü mü?"

"Daha da kötüsü," diye mırıldandım, kupamı alıp içine şeker dökerken. "Sadece bugünü atlatmak istiyorum."

"Görüşürüz kardeşim!" diye seslendi Gin.

"Tanrım, Gin. Direksiyon. Şu lanet direksiyonu *tutar* mısın!"

Telefon kapandı. Kafama biraz İrlanda cesareti katarak kahvemi içtim. Sıcak kahve boğazımdan aşağı kaydı. Gözlerimi kapattım, viskiyle karıştırılmış şekerli kafeinin tadını çıkardım ve derin bir nefes aldım.

Telefonu kapattığımda Harlow'un sihirli bir şekilde ortaya çıkacağını ummuştum. Ortaya çıkmadığına ve öğle vakti yaklaştığına göre, duşumda yaşayan, dokunaçlı penisleri olan uyuyan bir psikopatı uyandırmam gerekecek gibi görünüyordu.

Ne eğlenceli. Bayıldım.

Kupamı koridorda taşırken midem düğümlendi. *Kahretsin, gergin miyim?* Hayır, külot giyen 1,80 boyundaki bir adam için endişelenmemin imkanı yoktu. Neyim var benim? Göğsümü dışarı çıkardım, mecazi olarak hayalarımı tuttum ve yatak odasının kapısını açtım.

Harlow, dantelli külotuyla hala kıçını havaya dikmiş, yatağımda uzanmıştı. Bir erkek için şaşırtıcı derecede güzel bir kıçı vardı. Yuvarlak, sulu, sanki benim uzanıp okşamamı bekliyor gibiydi. Çok cazip geldi.

Çılgın düşüncelerimi uzaklaştırmak için boğazımı temizledim. Eğilip, morarmış sağ kalçasını hafifçe vurdum ve Harlow birdenbire dikkatini topladı. Dönüp kıçının üzerine düştü, nefes nefese kaldı ve inleyerek hemen yere yığıldı. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bu çok tatmin ediciydi.

Harlow bana öfkeyle baktı ve ağzından bir dizi Japonca kelime döküldü. Dilini anlamama gerek yoktu, bana her türlü küfürü ettiğinin farkındaydım. Bitirdiğinde bana orta parmağını gösterdi.

"Bitti mi?" diye sordum.

"Senin sorunun ne?" diye bağırdı Harlow.

"Benim sorunum, öğle yemeğine gitmemiz gerekirken sen hala giyinmemiş olman. Acele et."

Topuklarımı döndürdüm ve Harlow'un şikayetlerini dinlemeden odadan çıktım. Dolabıma doğru ilerlerken, eşyalarımın yerlerinin değiştirildiğini hemen fark ettim. Hayır, bundan daha fazlası vardı. Eşyalarımın çoğu ortadan *kaybolmuştu.* Onların yerine Harlow'un eşyaları konulmuştu.

Çenem titrerken omurgamdan bir sıcaklık yayıldı. Dolabım mükemmel bir şekilde düzenlenmişti, her şey tam olarak yerine yerleştirilmişti. Enzo bunun için çok çalışmıştı ve o bitirdiğinde ben de ona aşık olmuştum. Şimdi ise her şey dağınıktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Harlow.

Ona baktım. O sırıttı. Dolaba doğru ilerledim ve kıyafetlerimi topladım. Dışarı çıktığımda, Harlow eğilmiş, dantelli külotunu kabarık poposundan aşağı kaydırıyordu. Külotu bir kenara attıktan sonra omzunun üzerinden bana baktı.

"Gördüğün şey gerçekten hoşuna gitmedi mi?"

Dövmeyi, yara izlerini, derisinin altında gizlenen kasları inceledim. Zayıftı, ama içinde bir güç vardı. Penisim istem dışı seğirdi.

Hayatta olmaz. O hayatta kalan son erkek olsa bile ona sikimi sokmazdım. Erkeklerden hoşlanmıyorum bile. Brycen bir tesadüftü.

Eski sevgilimi düşünmek bile, özenle inşa ettiğim duvarın yerine geri kaymasına neden oldu. Komodininin yanına gittim, Harlow'u görmezden geldim ve çekmecemi açtım. Neredeyse dışarı fırlayacaktı. İçindekiler değiştirilmişti. Kelepçe, ağız tıkacı, bıçak ve evet, başka bir dildo. Bakakaldım.

"Bunlar seks oyuncakları mı, işkence aletleri mi?"

"Nasıl kullandığınıza bağlı." Harlow güldü. "Hangisini tercih edersiniz?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Dikleştim, pantolonumu düzelttim ve topuklarımı döndürdüm. Harlow'un dudaklarındaki sırıtış, onu duvara çarpıp, duvardan kayarak bir süre uykuya dalmasını istediğim hissi uyandırdı.

"Sana hiç çocukça davrandığını söyleyen oldu mu?" diye sordum. "Evet."

Kafamı salladım ve içimden küfrettim. "Giyin." "Yoksa?"

Odanın diğer tarafına geçtim. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım ve gülümsedim. Aklımda pek çok kötü, şaşırtıcı ve aşağılayıcı şey vardı. Eğer gerçekten bilmek istiyorsa, kafamdaki tüm ahlaksız düşünceleri ona gösterecektim.

Dudaklarımı kulağına dayadım. "Bilmek istemezsin," diye fısıldadım.

Onu olduğu yerde, suskun bir şekilde bıraktım. *Kızarıyor mu?* Tüm bu durum tam bir kabus olmasaydı, neredeyse komik olurdu. Koridora çıktığımda Harlow'a baktım, o da kaşlarını kaldırdı. Kapıyı yüzüne çarptım.

KRAVATIM her zamankinden daha SIKIYDI. Bugüne kadar spot ışıkları altında olmak beni hiç rahatsız etmemişti. Restorana yaklaşırken ayağımı yukarı aşağı sallıyordum. Kaldırımda zaten bir sıra insan vardı, gazeteciler girişin etrafında toplanmış bekliyorlardı. Boğazıma yükselen mide bulantısını geri yuttum.

"Arabadan indiğimizde, en iyi davranışını sergile," dedim Harlow'a dönerek. Yüzü solgundu. "Sorunun ne?"

"Yok," diye tısladı, ellerini ovuşturarak. "Ve bana ne yapmam gerektiğini söyleme."

"Şu anda sana bunu mahvetmemeni söylüyorum," diye tersledim. "Bu ciddi bir durum. Herhangi bir şeyi mahvedersen ya da beni utandırırsan, ben..."

"Beni öldürür müsün?" diye mırıldandı, gözleri kalabalığı tararken. "Lütfen yap."

Alt dudağını ısırmasını izledim. *Cidden, gergin mi?* Harlow'un ailesi, benim ailemin Amerika'da sık sık manşetlere taşınması gibi, Japonya'da da gündemdeydi. Yine de köşeyi döndüğümüzden beri yerinde duramıyordu.

"Bu senin için çok mu zor?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Ben korunmaya muhtaç, solmuş bir çiçek değilim. Kaptanını koru, fahişe tavırlarını kendine sakla."

Araba durduğunda ellerimi havaya kaldırdım. "Her neyse."

Harlow ile konuşmak, kafamı bir tuğla duvara vurmak istememe neden oldu. Tekrar tekrar. Tony atladı ve kapıyı açtı. Ben de kendimi dışarı çektim

kameralara kısa bir gülümseme ve zarif bir el sallama ile karşılık verdim. Harlow'a döndüğümde, elimi uzattım. O ise sanki elime bir hastalık bulaşmış gibi ona baktı.

"Görünüşü bozma, canım," dişlerimi sıkarak söyledim. "Bu anlaşmayı mahvetmek istemezsin, değil mi?"

Harlow'un gözü seğirdi. Ağzını açtı. Bir sürü saçmalık duymayı bekledim, ama o ağzını kapattı, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında, sanki başka biri onun vücuduna girmiş gibiydi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, ama bana yöneldiğinde sık sık gördüğüm o yaramaz kötülük yoktu. Harlow elini elime koydu.

Onu arabadan çıkarmaya yardım ettim ve kameralar çılgına döndü. Sesler bir araya gelerek bir sel oluşturdu, ama ben sadece gülümsedim ve Harlow'un elini sıkıca tutarak onların arasından geçtim. İçeri girip masamıza yönlendirilir yönlendirilmez, Harlow elini çekti ve blazerine sildi.

"Fazla samimi olma canım," dedi, dudaklarında aynı gülümsemeyle. "Nasıl olabilirim ki? Bir erkeğin sana bok gibi davranmasını tercih ettiğin çok açık."

Onun sandalyesini çekince ben de gülümsedim. "Buyurun."

Harlow oturdu ve ben de sandalyesini yerine ittim. "Ne kadar haklı olduğunu bilemezsin. Bayıldım. Ama seninle olduğunda değil, çünkü sen yürüyen, konuşan bir pisliksin..."

"İyi günler. Sapori'ye hoş geldiniz. İkinize bir içki ile başlayabilir miyiz?"

Oturdum. "Evet, ikimiz de su alalım."

"Aslında." Harlow parmağını kaldırdı. Uzun, koyu kirpiklerini garsona doğru salladı. "Ben büyük, cesur ve kırmızı bir şey alayım lütfen. Tavsiye edeceğiniz en iyi şey neyse onu."

Garson güldü. "Size muhteşem bir şey getirmekten mutluluk duyarım."

Adam oyalanırken parmaklarımı şıklattım. "Şimdilik bu kadar. Birazdan sipariş vereceğiz."

Adamın yanakları kızardı. Masaya birkaç menü bıraktı ve genel müşteri hizmetleri gülümsemesini takındı, ama gözlerinde bir tedirginlik vardı.

"Acele etmeyin. Birazdan geri döneceğim."

Her adımını izledim. Onu izlerken öfke sırtımı ürpertti. Geri döndü, bana baktı ve daha da hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Evet. Koş, küçük adam. Koş.

"Neden o adamı korkutuyorsun?" diye sordu Harlow.

Harlow'a baktım. "Korkutmuyorum."

"Terörize ediyordun."

"Ne sipariş etmek istediğine karar ver."

O iç geçirdi. "Bana emir vermen artık çok eskidi."

Masayı atlayıp yüzünü masaya vurursam hoş karşılanmaz mı? Sertçe? Yüzündeki şaşkın ifadeyi hayal ettim ve sırıttım. Harlow'un gözleri büyüdü. Titredi.

"Ne düşünüyorsan, kes şunu. Çok ürkütücü."

"Hiçbir şey düşünmüyordum," dedim ve menüyü elime alıp kısaca göz gezdirdim.

Aramızdaki sessizlik ağırlaşmıştı. Bana baktığını anlamak için başımı kaldırmam gerekmiyordu, ama bunu görmezden geldim. Restoranda klasik müzik ve sessiz sohbetler duyuluyordu. Kendimi bu ortama bıraktım ve içgüdülerimin kontrolünü ele almasına izin verdim. Menümü indirdiğimde, bir insan kasırgası gibi odaya giren birini gördüm.

"Benny!" diye bağırdı annem, bileğinde bir düzine bilezik çınlayarak bana gülümsedi. "Bu benim oğlum. Beni onların yanına oturt."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "O

kadın kim?" diye sordu Harlow.

"Doğru, sen hiçbir şey bilmiyorsun." Ayağa kalktım. Kız kardeşi ailem hakkında, her şey hakkında bilgilendirilmişti. Görünüşe göre Harlow bilgilendirilmemişti. "Ayağa kalk," diye fısıldadım. "O benim annem. Gabriela Perez-Vitale."

"Perez mi?" diye sordu Harlow. "Hepinizin İtalyan olduğunu sanıyordum. Sadece safkan İtalyanlar patron olabilir mi?"

Ona sert bir bakış attım. "Nesin sen, Google mu? Hayır, bu saçmalık. Bu artık kimsenin uymadığı, özellikle de benim ailemin uymadığı eski bir saçmalık. Kural tamamen İtalyan olmak olsaydı, artık lider kalmazdı. Hiçbir erkek sikini pantolonunda tutamaz."

Harlow anneme el salladı. "Vay canına, çok seksi."

"Hey," diye homurdandım.

"Öyle! Kahretsin. Şimdi ben bile biraz güvensiz hissediyorum. Sanırım *olmak* istiyorum."

Annemin her adımda kalçalarını sallamasını izledim. En az bir beden küçük, derin yakalı, kıvrımlarını ortaya çıkaran beyaz bir elbise giymişti. Göğsünde bir elmas kolye

kulaklarında da elmaslar sallanıyordu. Dışarıdan bakıldığında, evet, annem etkileyici bir kadındı. Ancak ben onu tanıyordum. Görünüşünün altında tüm o ihtişam ve cazibe yoktu. Daha çok sigara, aşırı alkol ve aç oğlunu beslemek yerine tüm parasını bir sonraki güzellik tedavisine veya ameliyata harcarken boş kalan dolaplar vardı.

Boş ver. Şimdi bunun sırası değil.

"Oh, Benny!" Beni kucakladıktan sonra birbirimizin yanaklarından öptük. "Nasılsın, canım?"

"Ben iyiyim anne," dedim ve dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurdum. "Bu kim?" diye sordu ve elini uzattı. "Gabriela." "Ben Harlow. Benito'nun erkek arkadaşıyım."

Ona baktım. *Erkek arkadaşı mı? Nişanımızı açıklayacağımızı sanıyordum.* Kafam karışmış bir şekilde ona kaşlarımı çattım. Harlow, annemin elini biraz fazla uzun süre tutarken sadece gülümsedi. Onu uzaklaştırdım.

"Otur," dedim, dilimin ucunda bir homurtu vardı. "Anne, ne içmek istersin?"

"Tabii ki martini." Kaşlarını çattı. "Erkek arkadaş mı? Bundan hiç haberim yoktu!"

Harlow bana kaşlarını çattı. "Ne? Annene bile söylemedin mi?"

"İşler çok yoğundu anne," dedim ve garsonu çağırmak için elimi kaldırdım. "Sen de yurt dışındaydın. Yine."

Kendisi hakkında konuşma fırsatı bulunca kaşlarını çatması kayboldu. "Oh, evet! Dudaklarımı yaptırdım. Harika olmadılar mı?" diye sordu, başını bir o yana bir bu yana çevirerek. "Doktor Gomes harika bir iş çıkardı, sence de öyle değil mi?"

"Evet, harika görünüyor," dedim.

Gülümsedi. "Teşekkürler." Elini Harlow'un koluna koydu. "İyi bir cerrahın varsa asla yaşlanmazsın. Bunu unutma."

"Onu seviyorum," dedi Harlow, anneme sevgi dolu gözlerle bakarak. "Harikasın."

"Bunu ben de biliyorum." Göz kırptı.

Masanın altına girip, toprağın içine kaybolmak ve toprağın beni yutmasını istedim. Annem harika olmaktan çok uzaktı. Kendinden başka hiçbir şeyi umursamayan, dar görüşlü, sığ ve bencil bir kadındı. Bunu söylemek yerine, ona bir martini sipariş ettim ve suyumu içtim.

Daha sert bir şey sipariş etmeliydim.

"Bu öğle yemeğinin sebebi ne?" diye sordu annem. "Baban buraya gelmemi söyledi, ama sadece üçümüz olacağımızı sanıyordum." Etrafına baktı. "Bu arada, o nerede?"

Göğsüm sıkıştı. Ona yalan söylendiğini söylemeye cesaretim yoktu. Er ya da geç gerçeği anlayacaktı. Her zaman öyle olurdu. Şimdilik her şeyin yolunda gitmesini istiyordum.

"Şey, Harlow ve ben..."

Harlow içkisini boğazına kaçırdı. Ona baktım, ama kıpırdamadı. Elini bardağa daha sıkı sarıldı, o kadar ki, bardağı kırıp camları her yere saçacağından emin oldum. Onun bakışlarını takip etmek için döndüm ve neye baktığını gördüm.

Denji Hayashi. Babası. *Babası, bizim uslu durduğumuzdan emin olmak için onu göndermiş olmalı. Harika.* Ben paranoyak olsaydım, babam başka bir seviyedeydi. Her şeyi hesaba katar ve olası her türlü başarısızlık için acil durum planları yapardı. Adam deliydi.

"O burada ne arıyor?" diye tısladı Harlow.

"Kim?" diye sordu annem, yüzünü arayan gözlerle, saçlarının açık renkli kısımları yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Harlow ayağa kalkarken ben de hızla ayağa kalktım. Gözlerindeki bakış, çılgınca bir şey yapmak üzere olduğunu gösteriyordu. Yaklaştım, dirseğini tuttum ve güldüm.

"Hiçbir şey, anne. Sorun yok. Denji, nasılsın?"

Bana gülümsedi. "Harika. Harlow."

Harlow masanın üzerinden atlamak ister gibi görünüyordu. Onu daha sıkı sıktım.

"Bu benim annem, Gabriela. Anne, bu Denji, Harlow'un babası.
Siz ikiniz konuşun. Biz hemen döneriz."

Kimse itiraz etmeden Harlow'u yemek odasından dışarı çıkardım. Banyoya girince kilidi kapattım ve onu duvara ittim. Boynu kızarmıştı, yumrukları yanlarında sıkılıydı.

"Kendine hakim olmalısın," diye homurdandım. "Dışarıda bizi izleyen kaç kişi olduğunu biliyor musun?"

"Umurumda değil," diye bağırdı. "O pislik..."

"Şu anda hiçbir şey yapamazsın," diye bağırdım. "Anladın mı?" O boşluğa bakmaya devam edince, ona tokat attım. Harlow'un gözleri bana odaklandı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Odaklanman lazım."

Keskin bir şey karnıma batmıştı. Aşağı baktığımda, bıçak cildime değiyordu. Tekrar yukarı baktığımda, Harlow'un gözleri donmuştu.

"Ellerini benden çek," dedi, sesi düz. "Yoksa seni keserim."

"Bunu tavsiye etmem," diye karşılık verdim ve bıçağın ucuna yaslandım. Keskin bir acı vücudumu sardı ama ben bunu görmezden geldim. "İçimizden biri sözleşmeyi bozarsa ne olacağını biliyor musun?"

"Umurumda değil," diye tersledi.

"Ortadan kayboluruz. Basının gözünden uzak bir aile evinde sıkışıp kalmayız. Hayır, ölürüz."

"Öyle demiyor," dedi Harlow kaşlarını çatarak fısıldadı.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? İki güçlü adam arasında tehlikeli bir oyun oynuyoruz. Sonuçta, ikimizin hayatını da riske atmaya hazırlar. Bu yüzden dışarı çıkıp, aşıkmış gibi davranmalı ve boşanıp hayatımıza devam edebileceğimiz güne kadar bu işi halletmeliyiz. Anladın mı?" Dudakları kıpırdamayınca, yanaklarını tutup sıktım. "Cevap ver lan."

Yüzündeki öfke sönmeye başladı. Yanaklarını bıraktım. Harlow'un dili dışarı fırladı ve alt dudağını yaladı. Hareketini takip ettim, ta ki gözlerine tekrar bakana kadar. Bıçak yavaşça karnımdan çıktı ve nefes alabildim. Harlow beni kendinden uzaklaştırdı.

"Peki. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım, ama bu sırada herkesin hayatını cehenneme çevireceğim."

Başımı salladım. "Büyü artık. Genç olduğunu anlıyorum, ama hepimiz istemediğimiz şeyler yapmak zorundayız. Hayat böyle." Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. "Geri dönsek iyi olur."

Harlow tuvaletten çıkarken sessizdi. Fazla sessizdi. Arkamda yürürken omzuma baktım. Bir ürperti hissettim. Fazla rahattı. Bir şeyler çevirdiğini hissettim.

Muhtemelen benden kurtulmak için beni öldürmeyi planlıyordu.

Silahımı yanımda tutmam gerektiğini kendime hatırlattım. Özellikle de penthouse'da yalnız kaldığımızda. Harlow bıçak kullanmada çok hızlıydı ve hareketleri çok ustaydı, onu hafife almamalıydım.

Masaya yaklaşırken, kazanan gülümsememi geri taktım. Annem ya da Denji konuşamadan, bandajı bir kerede çekip bu felaket öğle yemeğini bir an önce bitirmeye karar verdim.

"Sizi buraya çağırmamızın sebebi, nişanlandığımız için," dedim çabucak. Denji hiçbir şey anlamamış gibi kaşlarını kaldırırken, annem elini ağzına kapattı.

"Ne?" diye fısıldadı. "Evleniyor musunuz?" "Evet."

Coşkuyu taklit etmeye çalıştım ama kusmak istedim.

"Aslında," diye araya girdi Harlow. "Benito bana düzgün bir evlilik teklifi bile yapmadı. 'Hey, evlenelim' demek bunun için en iyi yol olduğunu sanmıyorum. Sence?" diye sordu.

Göz kapağımın seğirdiğini hissettim. *Ne halt ediyor bu adam?* Denji'ye baktığımda, sanki aynı soruyu soruyormuş gibi gözlerini kısmıştı.

"Ne?" Annem kaşlarını çattı. "Benito, en azından ciddiymiş gibi davran! Sana ne öğrettim ben?"

On yedi yaşındakilere asılmamayı. Kafamın arkasına bir tokat ve boğazıma bir bardak daha burbon döküldü.

Sözlerimi yuttum. Bunun yerine Harlow'a döndüm. Yüzündeki masum ifade tamamen sahteydi ve üçümüz de bunu biliyorduk. Eline baktım. Yüzük yoktu.

Tuvaletten çıkarken parmağından çıkarmıştı.

Onu hemen oraya geri sürükleyip aklını başına getirmek istedim. Bu sefer onun lanet kıçından daha fazlasını morartacaktım. Cebime uzandım ve düğün günümüzde bana verilen eşleşen yüzüğü çıkardım. Arabaya bindiğimizde, hala parmağımda olduğunu fark ettim. Henüz evlenmemiş gibi davranmak istiyorsam bunu yapamazdım. Düğüne kadar saklamam gerekiyordu, ama görünüşe göre ben evlenme teklif etmeliydim. Midem bulandı.

Onu öldüreceğim.

"Seni bu yüzden buraya getirdim... bebeğim," dedim ve bu kelimenin dudaklarımdan çıkarken bana yabancı gelmesine içten içe yüzümü buruşturdum. "Sana evlenme teklif edebilmek için."

"Diz çökmen gerekmez mi?" diye sordu Harlow.

Denji boğazını temizledi. Harlow daha da alaycı bir şekilde sırıttı. Anneme baktım. Koltuğunun kenarında bekliyordu, tüm bunların bir oyun olduğundan habersizdi.

Harlow'a bir bakış attım. *Buradan çıktığımızda, seni mahvedeceğim.* Benimle tehlikeli bir oyun oynamak mı istiyordu? Peki. Ona ödeşmenin bir yolunu bulurdum. Elimde onun tombul kıçının görüntüsü zihnime sızdı.

Belki bu şekilde olmaz. Bu çok fazla soruna yol açtı.

"Gergin olma," dedi annem teatral bir şekilde fısıldayarak. "Yapabilirsin!"

Yüzüğü avucumda çevirdim. Dizlerimin üzerine çöktüğümde, Harlow elini uzattı. Hayatının en mutlu anıymış gibi boş elini göğsüne koyarken ona baktım.

Gözleri mi yaşarıyor? Bunu nasıl yapıyor? Orospu çocuğu!

Restoranda sessizlik hakim olurken boğazımı temizledim. Sanki odadaki herkesin gözleri üzerimizdeymiş gibi hissettim. Evet, spot ışıklarına alışkındım, ama bu benim için bile çok fazlaydı.

"Harlow, bir süredir birlikteyiz."

"Çok uzun zamandır," diye fısıldadı Harlow. "Sence ne kadar?"

Ağzı biraz açılana kadar elini sıkıca sıktım ve o da acısını bir kahkaha ile gizledi. Parmakları keskin tırnakları etime batarken kıvrıldı.

"İki yıl oldu, biliyorsun," diye mırıldandım. "Sözümü kesme."

"İki yıl mı?" Annem şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Benny!"

Harika, şimdi bununla da uğraşmam gerekecekti. Anneme özür diler gibi baktım ve sonra tekrar Harlow'a döndüm.

"Seni ilk gördüğüm andan beri, o kırmızı ve beyaz giysilerin içinde seni sevdim," dişlerimi sıkarak söyledim, ağzından kan damlayan, deli gömleğine bağlanmış halini düşünerek. "Her gün *sürekli* yanımda oldun. Uyandığımda oradasın. Uyuduğumda da oradasın. Seninle geçirdiğim her an bir sürpriz."

"Awww," dedi annem, etrafımızdaki birkaç kişi de ona eşlik etti.

Öldürün beni! O, gittiği her yere dildo izleri bırakan lanet olası bir psikopat!

Boğazımı temizledim. "Benimle evlenir misin?"

Harlow burnunu çekti, ama yanaklarından tek bir damla bile gözyaşı akmadığını fark ettim.

Gözlerini kaçırdı, gözlerini sildi ve bana dönerek başını salladı. "Tabii ki seninle evlenirim, Benito!"

Yüzüğü parmağına biraz fazla sertçe taktım. Ayağa kalktığımda, insanlar alkışlarken onu kollarıma aldım.

En kötü kabusum gerçek olmuştu. Halka açık bir nişan töreni mi? İğrenç. Ayrıldığımızda, annem bir peçeteyle gözlerini silerken Denji gülümsüyordu.

"Tamam, şimdi öpüşün," dedi annem boğuk bir sesle. "Hadi. Birbirinizi öpün!"

Midem sıkıştı. "Bunu evde yeterince yapıyoruz anne." Gülerek konuyu geçiştirmeye çalıştım. "Bence buna gerek yok..."

"Hadi ama," diye ısrar etti. "Daha yeni nişanlandınız! Babanız gibi gergin olmayın. Öpüşün, öpüşün, öpüşün..."

O ne kadar çok tekrarlarsa, restorandaki aptallar da o kadar çok ona eşlik ediyordu. Harlow bana baktı ve onun da benimle aynı şeyi hissettiğini görebiliyordum.

"Öpüşün," dedi Denji, derin sesinde bir keskinlik vardı. "Sonuçta, birbirinizi seviyorsunuz."

Sözleri cesaretlendirmeden çok tehdit gibi geliyordu. Harlow'a döndüm. Bir adım geri attı, ama bundan kaçış yoktu. Sonuçta, bir gösteri yapmak istemişti. İşte, tüm berbat ihtişamıyla karşımızdaydı.

Harlow'u kendime doğru çektim. Gri gözleri tabak kadar büyüdü. Kafasını salladı, ama artık geri dönmek için çok geçti.

Elimle yanağını tutup başını sabit tuttum. Hızla eğildim, dudaklarımız birbirine çarptı ve karnımın derinliklerinde bir sıcaklık patladı. Harlow ilk başta çekilmeye çalıştı, ama direnme isteği benimki kadar çabuk eridi.

O da beni öptü.

Ağızlarımız neredeyse çaresizce birbirine doğru hareket etti. Benim dudaklarımdan bir inilti, onun dudaklarından bir inilti çıktı. Harlow vücudunu bana doğru bastırdı. Penisinin sert kenarını hissettim ve onu görmek, hissetmek istediğimi fark edince şok oldum. Şimdiye kadar onun penisine bakmaktan kaçınmıştım, ama şimdi neredeyse onun kıyafetlerini çıkarıp, onu masanın üzerine atmak ve tüm dünya izlerken onu sikmek istiyordum. Onu o kadar sıkı kavradım ki, ikimizin de kırılıp parçalanacağından emindim ve etrafımızdaki sesler yok oldu.

Harlow önce geri çekildi ve illüzyonu bozdu. Elini uzattı, dudaklarına dokundu ve bana şaşkın şaşkın baktı. Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım. Ancak annem masanın etrafından dolaştı ve önce bana atladı. Meraklı insanlar etrafımızı sardı ve bir anda birbirimizden ayrıldık.

Harlow'a baktım. Gözlerini kırpmadan bana bakarken ağzını dokunmaya devam ediyordu. Bir muhabir yüzüne bir telefon tutuşturdu. Nasıl içeri girdiklerini bilmiyordum ama şimdi ortalığı istila ediyorlardı.

Harlow kaçtı.

Ona yetişmek için döndüm, ne diyeceğimi bile bilmeden. Ancak, bana yöneltilen sorularla yolum hızla kesildi. Harlow'un arkasından baktım, sonra buraya ne için geldiğimi hatırladım. Bütün bu gösteri onlar, medya için yapılıyordu. Benito Vitale rolünü oynamam ve üzerime düşeni yapmam gerekiyordu.

Her zaman yaptığım gibi.

BU NEYDI LAN? Dudaklarım hala karıncalanıyordu ve restorandaki karmaşadan uzaklaştıkça kafam daha da karışıyordu. Bu sadece bir öpücüktü, başka bir şey değil. Yine de vücudum yanıyordu.

Kahretsin, o adama yaklaşmanın tehlikeli olduğunu biliyordum. Suçlu olan sadece kendimdim, ama Benito'nun bir anlığına yüksek atından düşüp diz çökmesini görmek buna değdi.

Restoranın arkasına kayarken, durgun hava beni sertçe vurdu. Çöp ve küf kokusu havayı dolduruyordu. Orada kalıp gazetecilerin yüzüme bakmasından çok daha iyiydi. Dayanabileceğim kadar dayanmıştım. İnsanların hayatlarına bu kadar ilgi göstermeleri beni çok rahatsız ediyordu. Sanki ben bir film yıldızı değilmişim gibi. Hayır, ben sadece Japonya'nın en zengin adamlarından birinin oğluydum. Orada, biz neredeyse kraliyet ailesinden sayılırdık. Amerika'da olduğum için, durumun o kadar da kötü olmayacağını ummuştum.

"Bakın, Prenses Harlow."

Kardeşimin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Dikleştim ve bana doğru yürüyen Daiki, Minato ve Kei'ye baktım.

Prenses, ne kadar orijinal. Gözlerimi devirmekten kaçındım.

"Babam kaçmaya çalışacağını söyledi," dedi Daiki. O benim en büyük kardeşimdi, babamıza en yakın olanı. Beni aynı onaylamayan bakışla baştan aşağı süzdü.

"Biraz hava almak için dışarı çıktım." Kaçmıyordum. Bana bu seçenek sunulmamıştı. Her birini öldürüp oradan kaçabilsem bile, bu mümkün değildi.

Hayatımın geri kalanını omzumun üzerinden bakarak, son nefesimi bekleyerek yaşardım. O zaman bile, yakalandığımda öleceğimin garantisi yoktu. Ölüm, muhtemelen beni delirtmek için işkence ettikten sonra alacağım ödül olurdu. Benito'nun planı her geçen saniye daha da sağlamlaşıyordu. Bu felaket evliliği birkaç yıl sürdürdük. Muhtemelen en fazla beş ila on yıl, sonra boşandık. Bu süre, özgürlüğe değecekti.

Minato, kolunu omzuma atıp beni kendine çekerek kulaklarından kulaklarına kadar sırıttı. Koyu kahverengi gözleri beni delip geçiyordu, ama Benito'nun bana dik dik bakmasından sonra, onların bakışları neredeyse hiç de korkutucu gelmiyordu. Yine de omurgamdan bir titreme geçti. Minato'nun gülümsemesi bir köpekbalığında daha çekici görünürdü.

"Güzel. En azından aileye faydalı olabilirsin."

İşimi yaptım ve yoluna çıkmadım. Hayatımı tamamen örgüte adadım. Babam beni alt kademedeki üyelerle birlikte en altta tuttuğunda bile, canımı dişime takarak çalıştım. Kardeşlerimin aksine, onlar kendilerine verilen her şeyi kabul ettiler ve yine de bana tepeden bakma cüretini gösterdiler.

"Bu onun kanında var. Harika iş çıkaracak. Bir fahişenin çocuğu, doğduğu kaderi dışında başka bir şey olamaz," dedi Kei. Kendi aptal yorumuna güldü. Aynı yaştaydık ama hiç yakın değildik. Lorelei dışında hiçbir kardeşimle yakın değildim.

"İçeri gir, Harlow, ve işini yap," dedi Daiki.

Siktir et. Minato'dan bir adım uzaklaştım ve kolu omuzlarımdan düştü. Üçü bana daha da yaklaştı. Etrafımızdaki hava gerginlikle doluydu. Gerekirse savaşarak düşecektim.

"Dikkatli ol, Harlow," diye uyardı Minato. Pantolonunun beline uzandı.

Korkmuyordum. Sonunda ondan daha hızlı olacağımı biliyordum. O silahını çekmeden önce bıçağımın bıçağı onun etini kesecekti.

"Merak etme. Harlow oraya geri dönüp, o gangsterle birbirlerine derinden aşık olduklarını tüm dünyaya gösterecek." Daiki kendinden çok emindi.

. "Aksi takdirde, Lorelei'nin küçük sorununu halletmemiz gerekebilir. Sonuçta, senin yerinde olması gereken kişi oydu."

Benim zayıflığımı bilmelerinden nefret ediyordum. Kız kardeşim. Bu dünyada sol testisimi verebileceğim tek kişi varsa, o da Lorelei'ydi. Göğsüm sıkıştı ve tüm nefesim bir anda dışarı çıktı. Benden istenen şeyi yapmazsam, sadece benim başım belada olmayacaktı. Babamın kız kardeşime zarar vereceğini hiç sanmıyordum. O, babamın tek kızı ve şımarık bir kız olabilir, ama sonuçta Denji Hayashi'nin tüm çocukları kullanılacak piyonlardı.

Hiçbir şey söylemeden topuklarımı döndüm ve içeri girdim. Mutfağı geçtim, kimse bana dikkat etmiyordu, masaya doğru ilerledim. Benito beni ilk gördü ve ayağa kalktı. "Ba... bebeğim, nereye gittin?"

Sevgi dolu bu kelime onun ağzından çıkınca yapmacık geldi.

Bu kadar hissiz olmasaydım gülerdim. Biri fotoğraf çekti ve gözümün ucunda bir flaş patladı. Öfke içimde kaynıyordu. Bir kişi daha beni kızdıracak bir şey söylerse ya da yaparsa, kendimi kaybedecektim.

"Harlow." Babamın sesi öfkenin sisini delip geçti. Bana bakıyordu ve tek hatırladığım, kız kardeşimi tehdit ettiği idi. Onun hayatı benim zincirim ve prangamdı.

"Oh, iyi misin?" diye sordu Gabriela.

Yüzüme zorla bir gülümseme kondurdum ve vücudumu gevşettim. İyi olmaktan çok uzaktım. "Tabii ki. Sadece hızlıca bir sigara içmem gerekti. Deli gibi aşık olduğun adamın herkesin içinde evlenme teklif etmesi her gün olan bir şey değil."

Gabriela iç geçirdi. "Biliyorum. Benito'nun babası dört kez evlenme teklif etti. Her seferinde bir öncekinden daha abartılı bir yer seçtim. İtalya'ya bile gittik. Sen gittin mi?"

"Gittiğimi söyleyemem."

Benito'nun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, ama öğle yemeğinin geri kalanını ona veya babama bir daha bakmadan geçirmeyi kararlıydım. Geri kalan zaman bulanık bir şekilde geçti. Gabriela'yı kendisi hakkında konuşmaya ikna ettikten sonra işler daha kolay oldu; konuşmayı hiç kesmedi. Oğlu hakkında bildiklerimden daha çok onun lüks yaşam tarzı hakkında bilgi edindim.

Restorandan çıktığımızı, hatta arabaya bindiğimizi bile zar zor hatırlıyorum. Farkına varmadan, penthouse'un önünde durmuştuk. Kapıya uzandım.

"Harlow!"

Etrafımdaki tüm sesler bir anda geri geldi. Her şey aynı anda oldu. Benito'nun eli bileğimi kavradı ve ben içgüdüsel olarak tepki verdim. Yuvarlandık ve Benito'nun sırtı kapıya çarptı. Bıçağımın keskin ucuna bir damla kan damladı. Benito, hareketsiz bir şekilde otururken sıkılmış bir ifadeyle bana baktı. Silahı şakağıma, bıçağım da boğazına dayalıydı.

Bizi çevreleyen havadaki aynı elektrik yükü daha da yükseldi. Neredeyse tadını alabiliyordum. Vücudumun her santimetresi Benito'nun varlığının aşırı farkındaydı. En ufak bir hareketinde bıçağımı boğazına dayayacaktım. Parmağı tetiği okşarken ondan da aynı şeyi bekleyebilirdim.

O pozisyonda kaldıkça penisim seğirmeye başladı. Birbirimizin gözlerine baktık, ilk hamleyi yapmak istemiyor ya da yapamıyorduk. Arabanın kapısı açıldı.

"Kapatın," dedik aynı anda. İkimiz de birbirimizden gözlerimizi ayırmadık.

"Silahı nereden buldun?" diye sordu Benito.

"Benim yöntemlerim var." Çantalarımı kontrol etmiş olabilirlerdi, ama giysilerimin ve ayakkabılarımın çoğunda bıçaklar saklıydı. Ne zaman ihtiyacım olacağını bilemezdim.

"Kaldır şunu."

Zorla. Bu kelimeler dilimde ağır bir yük gibi duruyordu. Bıçağı ters çevirip kaldırdım. Benito silahını geri çekti. Birbirimize baktık, ikimiz de arabadan çıkmak için harekete geçmedik.

"Halka açık yerlerde yapmamız gereken her şeyde böyle mi davranacaksın?"

"Muhtemelen."

Benito beni boğazlayacak gibi görünüyordu ve ben buna hazırdım. Hatta bunu istemiş bile olabilirdim.

Kocam hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da annesini sevmediğiydi. Bu da benim Gabriela'nın etrafımda olmasını sevdiğim anlamına geliyordu. Sırf onu kızdırmak için olsa bile.

"Kanepe nasıl, rahat mısın?" Yaptığım çayı yudumladım. Benito'nun evinde sadece saçma sapan tatlı şeyler vardı. Bahsedilmeye değer düzgün bir çay bile yoktu.

"Yatağımdan defol git."

"Neden korkuyorsun?" diye sordum. Kafamı eğip onu inceledim. "Seni bağlayıp becereceğimi mi sanıyorsun?"

Benito, sert görünümlü elini yüzüne sürerek inledi. Ellerinin nasıl olduğunu biliyordum ve onları vücudumun her yerinde hissetmek istemediğim için kendimi lanetledim.

Belki de onun benimle aynı yatağı paylaşmasından korkan ben olmalıyım. İki gün önce öpüştüğümüz anı dikkate alırsak, birbirimize mümkün olduğunca az dokunmamız en iyisi olurdu.

"Sabahın çok erken saatleri."

Benito omuzlarını geriye attı, göğsü çıplaktı ve siyah tüylerle kaplıydı. Parmaklarım fincanımın etrafında seğirdi.

"Sabahın erken saatleri diye bir şey yoktur, sevgilim." Elini tutmak için uzandım. Elimi itti. Kahkahamı tutamadım. "İkimiz de biliyoruz ki, bundan daha sert vurabilirsin." Sormadan elini tuttum ve saati kontrol etmek için döndüm. Dudaklarım gülümsedi. "Oh, neredeyse zamanı geldi."

"Ne yaptın sen?" diye sordu Benito.

"Hiçbir şey." Kirpiklerimi kırpıp elini bıraktım. "Beş dakikan var, eşyalarını kanepeden alıp yatak odasına götür."

"Neden?"

"Zaman geçiyor, Benito." Ondan uzaklaştım, bir yudum daha alırken fincanıma gülümsedim. Kaos ve çay, güne başlamak için daha iyi bir yol olabilir mi?

"Harlow." Benito omzumu tuttu ve beni döndürdü.

Sıcak çay ellerime döküldü, parmaklarımı yaktı. Acıdan çıkardığım sesi yuttum ve bunun yerine kocama odaklandım.

"Hala hazır değil misin?"

"Cevap ver, seni küçük pislik. Bunu mahvedersen, seni parçalarım..."

Kapı açıldı. Tony, Benito'nun annesini içeri alırken bize utangaç bir şekilde baktı. Gabriela, milyon dolarlık bir görünümle içeri girdi. Saçları gevşek bukleler halinde aşağıya dökülüyordu. Giydiği elbise vücuduna tam oturuyordu ve boynunda bir inci kolye vardı. Topuklu ayakkabıları inanılmaz derecede yüksekti, zaten uzun olan bacaklarını daha da öne çıkarıyordu.

"Yapmadın, değil mi?" Benito dişlerini sıkarak inledi.

"Yaptım." Eli omzumda sıkılaştı. Sıkışmasından acı yayıldı. "Bana acı vermeye devam edersen, kayınvalidemin önünde beni utandıracaksın," diye fısıldadım.

Benito'nun koyu kahverengi gözleri vücudumun üzerinde dolaştıktan sonra kasıklarıma indi ve yemin ederim ki penisim sıçradı. Sertleşmemiştim ama bakmaya devam ederse sertleşecektim.

"Gözlerim burada." Onun yüzüne doğru sertçe söyledim.

Benito başını kaldırdı ve bana sert bir bakış attı. *Kahretsin, kızdığında çok seksi oluyor.*

"Oh, bir şeyi mi böldüm?" Gabriela gülümsedi ve elini göğsüne koydu. "Biliyorsun, Benito babasına çok benziyor. O da benden uzak kalmaya dayanamazdı." Diye iç geçirdi. "Ta ki dayanamayana kadar." Gülümsemesi aniden kayboldu. "Dikkatli ol, Harlow. Vitales'lerin gözleri dolaşır."

Yüzümde gülümsemeyi sürdürdüm, ama Benito'nun başka birini arayacağı düşüncesi midemi burktu. Elbette, evliliğimiz bir komediydi ve aramızda nefretten başka hiçbir şey yoktu, ama Benito'nun başka birini bulması mümkün değildi.

"Anne," dedi Benito.

Gülümsemesi hemen geri geldi. "Ne? Yanıldığımı mı söyleyeceksin?" Gözlerini devirdi. "O fahişe kocama mavi gözlerini kırpmamış olsaydı, hâlâ birlikte olurduk." Gabriela saçlarının bir kısmını kulağının arkasına attı. "O hâlâ beni seviyor. Onu benden çalmak için elinden geleni yaptı, ama o her zaman geri döndü. Sonunda, hâlâ burada olan benim, o ise iki metre derinlikte..."

"Anne," Benito daha keskin bir şekilde sözünü kesti.

Gabriela'nın mükemmel boyanmış kırmızı dudakları kapandı.

"Yeter. Buraya bir şey için geldin," dedi Benito. "Benny, sen

hep onun tarafını tutuyorsun."

Kahretsin. Gözyaşlarının akmaya başlayacağını biliyordum. Hızlı davrandım. Benito'ya işkence etmek istiyordum; ağlayan bir diva ile uğraşmak istemiyordum.

"Gabriela, ayakkabılar! Onları nereden aldın? Yeni topuklu ayakkabılar arıyordum."

Yüksek topuklu ayakkabılarına bakarken gözyaşları kurudu. Gülümsemesi bir anda geri geldi.

"Bu eski şeyler mi?"

Eski, evet, tabii. Üzerlerinde bir çizik bile yoktu. Eminim en son çıkan modeldi. Onları nasıl bulduğunu ve ne kadar ödediğini anlatmaya başladı. Ben çoğunu dinlemedim. Benito'ya baktım. Hâlâ gömleksizdi, pijama pantolonu kalçalarında bolca duruyordu. Duş alırken onu iyice incelemiştim ve daha fazlasını görmek istediğim için utanıyordum. "Oh, düğün için sana bir çift sipariş edebiliriz. Tabii ki, sana bu çifti alamayız *bu* çifti alamayız. Bunlar eşsizdir canım, ama sana başka bir çift alabiliriz," dedi Gabriela.

Benito, külotumun üzerine topuklu ayakkabı giyersem nasıl tepki verirdi acaba? Gördüğü şeyi kesinlikle beğenmişti.

Benito dönüp uzaklaşmaya başladı. Birkaç adım atmadan onu yakaladım. "Nereye gidiyorsun, şeker melon?"

Sevimli isimler konusunda pek iyi değildim, ama Benito'ya aklıma gelen her şeyi söylemek eğlenceliydi. Bana gözlerini kısarak baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Düğünümüzü planlayacağız. Annen, senin tuttuğun düğün organizatörünü kovdu. Dün uğrayıp, planlamamıza yardım etmek için geleceğini söyledi."

"İkinizin bana ihtiyacı olacağını sanmıyorum," dedi Benito sert bir sesle.

"Ah, canım. Kendini dışlanmış hissetmeni istemem." Yaklaşarak Benito'nun bileğini sıktım. Benden kurtulamazdı. İlgili herkese cehennemi yaşatacağımı söylediğimde ciddiydim.

"Bırak onu, Harlow. Benim tatlı Benny'm kaşmir ile ipek arasındaki farkı bile ayırt edemez."

Kahretsin. Benito elini çekerek bana sırıttı. Gabriela telefonuyla meşgulken eşyalarını aldı ve kaçtı. Geriye ben ve kayınvalidem kaldık.

Bu işi büyük ölçüde batırdım.

İlk hatam, Gabriela'nın düğünle ilgili şeyleri çok umursamayacağını düşünmekti. İkinci hatam ise onu çatı katına almaktı. Benito ve ben evlendiğimizden beri gördüğümden daha fazla insanı davet etmişti. Benito'nun gelip herkesi kovmaması beni şaşırttı.

"Hayır, canım, bu olmaz. Bu ucuz ve benim hayal ettiğim gibi değil." Gabriela, ben tek kelime bile etmeden ayağa kalktı.

Bu düğün kimin için? Onun mu, Benito'nun mu? Her halükarda, bu *benim* hayalimdeki düğün olmayacaktı. Kanepeden kalktım, bir mola vermek için fazlasıyla hazırdım

. Gabriela daha fazla insanı içeri almıştı ve kabul ettiklerinden daha fazlasını geri çevirmişti.

Beş saattir devam ediyorduk. Benito bir kez bile dışarı çıkmamıştı. Kıçım ağrıyordu ve tüm desenler aynı görünüyordu. Pes etmeye hazırdım.

"Hemen dönerim."

Önüne konulan son klasörden başını kaldırmadı bile. Kafamı salladım ve yatak odasına doğru yürüdüm. Etrafta çok fazla insan vardı ve ben çok fazla gülümsüyordum. Kapı çalındı ve Tony başka bir grup insanı içeri aldı. Onlar da ellerinde aynı sayıda dosya ve klasörle geliyorlardı. Bundan gurur duymuyordum ama kıçım yanıyormuş gibi koştum.

Yanaklarım ağrıyordu. Kapıyı arkamdan kapattığım anda, kapıya yaslandım ve uzun bir nefes verdim. Gerginlik dalgalar halinde üzerimden akıp gitti ama hiç kaybolmadı. Yanaklarımı ovuşturarak ağrıyı biraz olsun dindirmek için elimden geleni yaptım.

Kısa bir süreliğine kaçmak, aklımdaki tek şeydi. Benito'nun yatak odasına girmem tamamen bir hataydı. Adam, yatak odasının ortasında, etrafı evraklarla çevrili, önünde dizüstü bilgisayarı ile oturuyordu. Konsantre olmuş bir şekilde kaşlarını çatmış, meyan kökü çiğniyordu.

Adam, Cadılar Bayramı'nda bir çocuktan daha fazla şeker yiyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Misafir odasına gitmeliydim. Savunmam gerekirse, Benito'nun odasında kendimi evimdeymiş gibi hissetmiştim. Hiç düşünmemiştim, sadece kaçma ihtiyacı duymuştum.

Benito evraklarından başını kaldırdı, koyu bakışları ruhuma ağır bir şekilde çöktü. "Yutabileceğinden fazlasını mı ısırdın?"

Evet. "Hayır, annenle eğleniyorum. Senin için mükemmel bir düğün hayal ettiğini biliyor muydun?"

Benito gülerek dizüstü bilgisayarına yazmaya devam etti. Garip bir ihtiyaç beni sardı ve midem burkuldu. Onun koyu kahverengi gözlerinin bana odaklanmasını, ruhumu okumasını ve beni parçalara ayırmasını istedim.

"Bu bir yalan. Gabriela Perez-Vitale hakkında bir şey varsa, o da kendisine fayda sağlamayan hiçbir şey yapmamasıdır."

"Peki düğünümüz ona nasıl fayda sağlayacak?"

Benito elindeki evrakları bıraktı. "Kolay. Bu halka açık bir etkinlik. Tüm gözler üzerimizde olacak ve o bunu ne kadar büyük hale getirebilirse o kadar iyi.

Dikkatlerin odağı olmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır." Sanki bu çok normalmiş gibi omuz silkti. "Anneler nasıldır bilirsin."

"Bilmiyorum." Babamın karısı benim için bir anne olmadığı için bilemezdim. Lorelei ve ben beş yaşından beri onlarla yaşıyorduk ama o bana hiç oğul gibi davranmadı. Bizi fahişenin çocuklarından başka bir şey olarak görmediğini açıkça belli etti.

"Kendini şanslı say. Annen nerede?" diye sordu Benito.

Omuz silktim. "Muhtemelen ölmüştür ya da o kadar kafası güzel ki, yaşam ve ölüm arasında gidip geliyordur."

Benito bir saniye hareket etmedi. Kaşlarını çatarak bana baktı. Gözlerimiz buluştuğunda ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ama bir an için orada parıldayan şey, neredeyse sempatiyle karıştırılabilirdi. Midem sıkıştı ve Benito konuyu değiştirdiğinde rahat bir nefes aldım.

"Eğer izin verirsen, kendi istediği gibi planlayacaktır."

"Sorun değil. Zaten bir tercihim yoktu." Kağıtlardan birini elime aldım. Gözlerim sayılardan yanmaya başladı ve kağıdı geri bıraktım. Her gün bir cesetle ilgilenmeyi tercih ederim. Hiçbir şey, masada oturup parmaklarımı kıçımda tutmaktan daha iyidir.

"Kendi karmaşandan kurtulmak için bana ne teklif edeceksin?" diye sordu Benito.

"24 saat boyunca seni öldürmeye
çalışmayacağım." "Yeterli değil."

Sırıttım ve öne eğildim. "Evdeki oyuncaklardan birini kullanmak ister misin?"

"Hayır," diye dişlerini sıkarak cevapladı Benito. "Ne dersem onu yap."

Ben güldüm. "İkimiz de bunun işe yaramayacağını biliyoruz. Ne olursa olsun, bir dilek hakkın olsun."

Benito başını salladı. Ne olduğunu anlamadan yataktan kalkıp dışarı çıktı. Ben de yatağın ucundan yuvarlandım ve onu takip ettim. Mutfakta durdu, Gabriela'nın etrafında daha fazla insan konuşuyor ve ona bir şeyler uzatıyordu.

"Benny! İşte buradasın. Tıpkı baban gibi, hep çalışıyorsun." Üç farklı kumaş aldı. Hepsi aynı renkti. "Hangisini daha çok beğendiniz? Ben şahsen Chanel'in inci rengini çok seviyorum."

"Anne, Harlow ve ben konuştuk ve bunu senin planlamanın en iyisi olacağına karar verdik."

Yüzü aydınlandı. "Oh, ama..."

Benito onu garip bir kucaklaşmaya çekmişti. Sırtı gergindi ve kolları sertleşmişti. "İkimiz de bu işlerden anlamıyoruz, senin planlaman ikimiz için de daha anlamlı olur." Benito geri çekildi ve elini bana uzattı. Ben de rolümü oynamam gerektiğini bilerek öne çıktım.

Bir tane daha çiçek aranjmanı bakmak ya da hangi porselenlerin en iyi görüneceğine karar vermek zorunda kalsaydım, Benito'nun silahını alıp beynimi dağıtırdım. Gabriela daha fazla direnmedi.

"Eğer en iyisi buysa, Benny." Arkasını döndü ve parmaklarını şıklattı. "Herkes toparlansın. Eminim oğlum ve nişanlısı biraz yalnız kalmak isterler." Sanki bunu bizim iyiliğimiz için yapıyormuş gibi bize gülümsedi. Zaten düğünün çoğunu o kontrol edecekti. En iyisi ona bırakmak.

"Çok teşekkür ederim, Gabriela," dedim.

Bana doğru geldi ve Benito'ya da aynısını yapmadan önce birbirimizin yanaklarından öptük. "Daha sonra ikinizin ne giyeceğine karar vermek için bir toplantı yapacağız." Bana tekrar baktı, keskin bakışları vücuduma dikildi. "Gelinlik giyecek misin?"

"O bir erkek." Benito, ben "evet" dediğimde böyle

dedi. "Ne?" Benito bana dönüp baktı.

"Elbise giymekte bir sorunum yok. Vücudu saran bir elbise kadar iyi bir takım elbiseyi de severim."

"Birden fazla kıyafet ayarlanabilir."

Ne isterseniz, hanımefendi. Sadece gidin. Gerçek duygularımı dile getirmek yerine başımı salladım. Düğün konuşmasından bıkmıştım.

Gabriela ağzını açtı ve ben dehşete kapıldım. Bütün gece orada kalacaktı. Benito'ya işkence etmek için onu getirmiştim, ama planım çabucak geri tepti.

Benito beni çekti ve göğsüne düştüm. Parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve dudaklarını başıma bastırdı. Benito'nun kolonyasının karanlık notalarını solumak zorunda kaldım. Ne kadar güzel koktuğunu neredeyse unutmuştum. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve biraz daha yaklaştım. Burnum onun boğazını okşadı. Benito'nun kokusunu içime çekerken tek duyabildiğim kendi kalbimin hızlı atışıydı.

Kolonyasının kokusunun hemen altında neredeyse tatlı bir koku vardı. Ağzımın suyu aktı ve ona daha da yaklaşma arzusu içimi yiyip bitirdi.

Ya biraz tadına baksam? Kim beni suçlayabilir ki?

Benito'nun nabız noktasını dilimle okşadım, kalbinin düzenli atışını hissettim. Beni geri çekti ve ben neredeyse inleyecektim. *Bu olamaz.*

"Sizi baş başa bırakalım," dedi Gabriela gülerek. "Genç ve aşık olmak." Bize özlemle baktıktan sonra arkasını dönüp rastgele bir grup insanı dışarı çıkardı.

Herkes gittiği anda, biraz rahatladım. Benito'dan birkaç adım uzaklaştım, yoksa onu yalamaktan daha aptalca bir şey yapacaktım. O kapıyı kapatıp kilitledi.

Benito omzunun üzerinden bana baktı ve beni olduğum yerde sabit bıraktı. Bende uyandırdığı tepkiler beni sinirlendirdi.

"Yatağımdan çık."

Adil olan adildir. Nefesimi verdim.

"Tamam." "Eşyalarını al..."

Elimi kaldırarak, başka bir isteğini engelledim. "Bir iyilik dedik." Duş almaya hazır olarak yatak odamıza doğru yöneldim. Saatlerce, umurumda bile olmayan düğün zırvalarına bakmıştım.

"Nereye gidiyorsun?" diye homurdandı Benito.

Omurgamdan bir titreme geçti. Yatak odamıza girdim çünkü, evet, vazgeçmeyecektim. Bu gece yatak onun olabilirdi, ama yarın, ben geri dönecektim. Adil bir adamdım, ama sonuçta, yatak odasından uzak *durmam* gereken belirli bir süre vermemişti.

Yastıkları yanımdan alıp yere attım. "Ne yapıyorsun?"

"Bu ani ilgi de ne?" Yatağın yanındaki yere bir yatak hazırladım. "Dikkatli ol, Benito. Beni sevdiğini düşünmeye başlayabilirim."

"Kendini övme." Benito bana doğru adım attı. "Bir anlaşmamız vardı."

"Evet, vardı. Bu gece yatak senin."

Yaklaştıkça kaşları çöktü. Aramızdaki mesafenin her santimi, hayatımdan bir yıl eksilmiş gibi hissettiriyordu. Ya beni öldürecekti ya da...

Siktir. Benito'nun erimiş kahverengi gözlerindeki ölümcül bakış karşısında kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

"Harlow."

İnledim. "Evet, adımı söyle bebeğim."

Benito'nun eli boğazımı sarmıştı ve bu ağırlık hızla tanıdık bir hal almaya başlamıştı. Yatağa düşerken ona gülümsedim.

"Beni yatağa yatırırsan sayılır mı?"

Benito yaklaştı, nefesi kulağıma çarptı ve damarlarımdan arzu dalgaları geçmeye başladı. Doğru nefes almayı yeniden öğrenmeye çalışırken ağzım kurudu.

"Bir gün beni çok fazla zorlayacaksın ve ben de senin güzel boynunu kıracağım." Benito boğazımı sıktıktan sonra bıraktı ve geri çekildi.

İstem dışı bir titreme beni sardı. "Not aldım." Boğazıma dokundum, dudaklarımı yaladım. "Boynumun güzel olduğunu mu düşünüyorsun? Benim başka neyimi seviyorsun, kocacığım?"

Benito sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı. Dudaklarım gülümsedi, bütün gün boyunca hissettiğim ilk gerçek gülümsemeydi. Görünüşe göre aramızdaki savaşı ben kazanacaktım.

AKŞAM YEMEĞİ.

Bu anlaşmayı uzun zaman önce yapmıştık. Sürekli erteliyordum ama eninde sonunda gerçekleşmesi kaçınılmazdı. Harlow ailemle tanışmalıydı. Sonuçta birkaç yıl evli kalacaktık. Kardeşlerimin yanında olmaması mantıklı değildi. Yine de ertelemeye devam etmek istiyordum.

O anki durumumda, her şey gerçek dışı, sahte, bir serap gibi geliyordu. Ancak Harlow kardeşlerimle tanıştığında, her şey gerçek gibi hissedilecekti. Lanet olası gerçek gibi.

Bir pantolon ve düğmeli bir gömlek giydim. İlk birkaç düğmeyi iliklerdim, aynada kendime baktım ve yansımamı hayranlıkla izledim. Parmaklarımı saçlarıma soktum, dikkatlice geriye taradım ve tek bir telin bile yerinden oynamadığından emin oldum.

"Daha iyi."

Son zamanlarda kendimi kendim gibi hissetmiyordum. Babamın haberler için aradığı, annemin düğünü planladığı ve Harlow'un beni sinirlendirdiği bir ortamda boğuluyormuş gibi hissediyordum. Bir tane daha saçma sapan etkileşim beni uçuruma sürükleyecekti.

Tabii ki lanet olası yatağımı geri istiyorum.

Pes edip Harlow'a vermek daha kolay olurdu, ama sırtım artık dayanamayacak hale gelmişti. Ve hayır, lanet misafir odasında yatmayacaktım. Ya benim odam ya da hiçbir şey. Neden psikopat bir pislikle pazarlık yapayım ki?

"Kocam!" Kapıyı çaldı. "Hazır mısın? Geç kalacağız."

Onu boğmak istedim. Tanrım, her gün onu paramparça etmek ve vahşi bir hayvan gibi kanında yuvarlanmak istedim. Göz kapağımın seğirmeye başladığını hissettim ve yavaş, ölçülü bir nefes aldım. Kimse beni Harlow'un yaptığı gibi sakin ve soğukkanlılığımdan çıkaramazdı. *Onun beni etkilemesine izin veremezdim.* Düşkün dürtülerimi kontrol altına aldığımdan emin olduğumda, banyo kapısını açtım. Donakaldım.

Harlow, koyu kırmızı bir elbise giymiş, önümde duruyordu. Elbise, yumuşak kumaşın altında kaslar olduğunu bildiğim vücudunun her santimini sarıyordu. Uzun saçları topuz yapılmıştı, birkaç tutam saç yüzünü çerçeveliyordu. Boynundaki nabız noktasını, atışını izledim. Dişlerim, onu ısırıp dilimle kalp atışını hissetmekten başka bir şey istemiyordu.

"Ne giyiyorsun sen?" diye sordum.

Harlow ileri geri döndü. "Beğenmedin mi?" Göğsünü dışarı doğru çıkararak bana doğru eğildi. "Bunun tam sana göre olacağını düşünmüştüm. Kadınları seversin, değil mi?"

İnledim. Bir tartışma fazla kaçmıştı ve ben sadece kadınlardan hoşlandığımı söylemiştim. Harlow bunu kişisel algılamış gibiydi. Artık her fırsatta, ya yarı çıplak ya da tamamen çıplak olarak dairede dolanıyordu. Bunun alay mı yoksa sataşma mı olduğunu bilmiyordum. Bunun beni neden bu kadar sinirlendirdiğini de bilmiyordum.

"Şu anda göğüslerin ve vajinan olsa bile umurumda değil. Yine de sana ilgi duymazdım." Onu geçip gittim. "Gidelim."

Sanki Harlow her saniye beni sinirlendirmek zorundaymış gibi. Onu uzak tutmaya çalıştıkça, o da daha fazla direniyordu. Onu pencereden atmayı düşündüm. Bu bir kaza gibi görünür, değil mi?

Hayır. Denji hemen bir terslik olduğunu anlardı. Anlamasa bile, sözleşme yerine getirilmezse yine de peşimden gelirdi.

Bu durumdan kurtulmanın bir yolu yoktu. Tek yapabileceğim kurallara uymak, üzerime düşeni yapmak ve hapis cezamın bitmesini beklemekti. O zaman çok ihtiyacım olan özgürlüğüme kavuşabilirdim. Anahtarlarımı büfenin üzerindeki kaseden aldım. Yaşanan onca şeyden sonra, kendime ait bir geceye ihtiyacım vardı. Genelevimiz Silver Dreams'i ve orada alacağım sıcak karşılamayı hayal ettim.

Yakında.

Kollarım belime dolandı. İçgüdülerimle hareket ederek, topuklarımın üzerinde döndüm, Harlow'un boğazını yakaladım ve onu duvara çarptım. O, benim sikime elektriksel bir sıcaklık gönderen bir inilti çıkardı. Dudaklarından bir inilti kaçtı ve ben daha sert sıktım.

"Evet, sen çok heteroseksüelsin," diye nefes nefese söyledi. "Beni öpüşme şekline bakarak anladım," dedi ve göz kırptı.

Harlow'u bıraktım ve çatı katından çıktım. İkimiz de farklı günleri mi hatırlıyorduk? O öpücük beynime kazınmıştı, ama öpücük biter bitmez kaçışı da öyle. *Neden şimdi bu konuda bu kadar kayıtsız davranıyor?*

Harlow, birleştiremediğim bir yapboz gibiydi. Bir anlık kırılganlık, bir saniyelik pişmanlık ve geri kalan her şey saçma sapan bir duvarın arkasında bekliyordu.

Cehennemdeyim.

Restorana gittim. Aklım önümdeki toplantıya odaklanmıştı. Kardeşlerimin Harlow ile tanışması gerekiyordu. Sadece tanışmaları gerektiği için değil, basın yine orada olacağı için. Spot ışıkları altında parlak gülümsemelerle durduğumuz, el ele tutuştuğumuz ve dürüst vatandaş enerjisiyle dolu her an, davamıza yardımcı olacaktı. Vitales ailesi katil suçlular değildi. Hayır, biz eski bir aile geçmişine sahip cömert hayırseverlerdik. Onların ilgilenmesi gereken kadarıyla, uzun zamandır devam etmeyen bir geçmiş.

Restoranın önüne geldik ve ben arabadan inip Harlow'un yanına gittim. O arabadan indiğinde kameralar çılgına döndü. Elini tuttum ve onu arabadan çekmeden önce bana göz kırptı. *Bir kez daha göz kırparsa, patlayacağım.*

Her hareket onun için bir oyundu. Aklından ne geçtiğini hiç bilmiyordum. Harlow, bize sorular soran insanların arasından geçerken kolunu benimkine doladı. Gülümsedim, el salladım ve bana öğretildiği gibi davrandım. Babamın her zaman dediği gibi, politikacı gibi gülümse, kasap gibi kes.

"Bay Vitale, son zamanlarda ailenize yöneltilen suçlamalar hakkında konuşabilir misiniz? Söylentilere göre, şehirdeki herkesten daha fazla yasadışı işlere bulaşmışsınız. Bu doğru mu?"

Soru soran muhabire döndüm ve o geri çekildi. Gözlerindeki belirsizlik gülümsememi daha da büyüttü. *Acınası.*

"Vitale ailesinin yasadışı hiçbir şeye karışmadığını size temin edebilirim. İnsanlar İtalyan soyadını duyunca, onu eski stereotiplerle özdeşleştiriyorlar. Benim tek ilgilendiğim şey, toplumu geliştirmek." Hepsine sırıttım ve göz kırptım. "Ve iyi bir viski."

Ben gülümsediğimde muhabirler de güldü, hepsi komutla hareket eden eğitimli maymunlar gibi. Harlow onlara el salladı, yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Onun kıyafeti hakkında sorulan soruları görmezden geldim. Ben de ne düşüneceğimi bilmiyordum. İçeri girdik ve açık alandan çıkar çıkmaz iç geçirdim.

"Vay canına," dedi Harlow düşünceli bir şekilde. "Bu kadar kolay yalan söylemen neredeyse korkutucu." "Öyle mi? Bununla bir sorunun mu var?"

O güldü. "Hiç de değil. Senin yağcı bir politikacıya dönüşmeni izlemek komik. O tür insanlar beni her zaman tiksindirmiştir."

"O zaman senin benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamam iyi bir şey, değil mi? Vitale partisi," dedim, hostes yanımıza yaklaşırken.

"Bu taraftan," dedi, iki menü toplayıp elini sallayarak.
elini salladı.

Sessizce onu takip ettik, ama Harlow'un kolunun
benimkini sıktığını hissettim. Ona baktım, ama yüzü boş bir maske gibiydi. Benimle uğraşmadığında her zaman bu hale dönerdi.

O kafanın içinde neler dönüyor?

Masaya ulaştığımızda Harlow hakkında endişelenmeyi bıraktım. Enzo, Tex'in yanına oturdu, Tex karşısındaki Ash ile sohbet ederken yüzü ifadesizdi. Giancarlo kolunu Ash'in omuzlarına attığında ikisi de rahatça güldüler. Kardeşlerimi onları seven erkeklerle görmek garipti. Çok şey değişmişti. Göğsüm sıkıştı.

"Hey, Benito!" diye seslendi Gin. Yüzünde daha da büyük bir gülümseme belirdi. "Yemeğe başlayabilir miyiz artık?"

Ash ona dirsek attı. "Uslu dur. Lütfen," diye ekledi, şimdiden stresli görünüyordu.

Harlow'u masaya götürdüm ve onun için sandalyesini çektim. Odanın her yerinden gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim. Derinin altına işleyen türden gözler...

saçlarını diken diken etti. Etrafa göz gezdirdim, ama herkesin dikkati olması gereken yerdeydi. Bizde değil. Oturdum.

"Harlow, bunlar kardeşlerim, Enzo ve Giancarlo."

"Merhaba," dedi Enzo.

"Naber?" diye sordu Giancarlo.

İçimi çekerek "Ve bunlar da onların partnerleri, Tex ve Ash." dedim.

"Memnun oldum." Tex gülümsedi, sonra Enzo boğazını temizledi. Gözlerini devirdi. "Erkek arkadaşımı takma. O delinin tekidir."

Ash sadece el salladı. Giancarlo onu kendine doğru çekti ve ikisini de tokatlamak istedim. O anda erkeklerden çok, hızlı, sahiplenici cehennem köpekleri gibiydiler. Garsonu çağırdım ve ikimiz için sipariş verdim. Harlow için şarap, kırmızı, çünkü bu onu susturuyor gibiydi. Benim için viski, çünkü bu gece ayık kalırsam lanetlenirdim.

"Düğün ne zaman?" diye sordu Tex, buzları kırarak. "Yakında,"

diye cevapladı Harlow. "Gabriela planlıyor."

Enzo kaşlarını kaldırdı, Giancarlo'nun gözleri ise neredeyse yerinden fırlayacaktı. İkisi de bana dönüp baktı.

"Bunu annene mi bırakıyorsun?" diye sordu Enzo.

"Vay canına, bu delilik," dedi Gin ıslıkla. "Özellikle de o lanet olası bir biseksüel olduğu için..."

"Yapma," diye uyardım onu. "Bu konuyu daha önce tartışmıştık."

"Evet, ve sen beni dövdüğün sırada ben de ofisini kanımla boyadım," dedi Gin. "Ama umurumda değil. O kadın cehennemin derinliklerinden çıkmış bir iblis. Zehirli olduğunu söylemeye gerek bile yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Aynaya bak ve sonra bunu ciddi bir yüzle tekrar söylemeye çalış."

"Bekle." Harlow elini kaldırdı. "Sizin anneniz aynı değil mi?"

"Hiçbirimizin yok." Gin omuz silkti. "Babamız bir zampara. Hepimizin annesi farklı, ama Gabriela benimkinden gerçekten nefret ediyordu," diye homurdandı. "Hâlâ da nefret ediyor."

Kaşlarımı çattım. Giancarlo annemi hiç sevmemişti, onu suçlayamazdım. Yıllar boyunca annemin bana nasıl davrandığını görmüştü, annemin babamla evlendiği için ona duyduğu nefreti izlemişti. Enzo'nun annesi aynı muameleyi görmemişti çünkü Enzo onunla evlenmemişti. Tek fark buydu. Onu neden kızdırdığını anlıyordum ama şimdi bunun sırası değildi.

"Yeter," dedim ve ona sert bir bakış attım. "Bu gece bu konuyu konuşmayacağız."

Giancarlo bana bakmaya devam etti, sonra pes edip sinirli bir şekilde nefes verdi. "Neyse." Elini salladı. "Önemli değil. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" diye Harlow'a sordu.

"Hayır. Burada olmam gereken benim değil, kardeşimdi." Masadaki herkese baktı. "Ama ikinizin kollarında erkekler varken, nasıl oldu da heteroseksüel erkek kardeşi olan tek kişi ben oldum, merak ediyorum."

Gin gülmekten boğulurken, Ash ona sertçe dirsek attı. "Heteroseksüel mi? Benito heteroseksüel değil. Bir erkek arkadaşı vardı. Neden öyle düşünüyorsun?"

Harlow bana dönüp baktı. "Erkek arkadaşın mı vardı?"

Tex ve Enzo birbirlerine baktılar. Gin, eski sevgilim Brycen ile olan durumu biliyordu, ama Enzo bunu benimle birlikte yaşamıştı. Tex de bunun ne kadar büyük bir sorun olduğunu biliyordu. Brycen bir ara hem benimle hem de Enzo ile çıkmıştı. Bıçağı gerçekten saplamak için, polis onu uyuşturucu bulundurmaktan tutukladıktan sonra polisle muhbir olarak çalışmaya başlamıştı. Gin'in hapse girip aklını kaybetmesi Brycen'in suçuydu. Sonunda, lanet olası tetiği çekemediğim için Enzo'ya onu öldürmesi emrini verdim.

"Hey," diye seslendi Harlow. "Erkek arkadaşın mı?" diye tekrar sordu.

"Hayır," diye homurdandım. "Bırak şunu. Ve ben heteroseksüelim," diye Gin'e ters bir şekilde cevap vererek konuyu değiştirdim. "O tek seferlik bir şeydi."

"Tek seferlik olay, birine bir kez girip 'Evet, bana göre değil' demektir. Onunla tam bir ilişki yaşamak değildir."

"Bırak şunu, Gin," Enzo gözlüklerini burnuna iterek dedi. "Onu kızdırıyorsun."

"Bu sadece gerçek," diye mırıldandı Gin.

Kardeşime baktım, o da başka yere baktı. Gin, Brycen'den bahsetmemesi gerektiğini biliyordu. O adam, beni etkileyip aptal yerine koymama izin verdiğim bir istisnaydı. Normalde ilgimi çeken türden biri değildi, tekrar birlikte olmak isteyeceğim biri de değildi.

Onu düşündükçe midem bulanıyordu. Brycen uzak bir anıydı ve öyle kalmalıydı. Onun karışık, acı dolu gözlerini ve beni kurtarması için yalvaran sesini her hatırladığımda, boğazıma kusmuk geliyordu. Yaptıkları için ölmeyi hak etmişti, ama yine de ağzımdan onun tadı çıkmıyordu.

Ne kadar istesem de.

"Benito?" Enzo seslendi. "İyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırarak beni rahatsız eden anıları kafamdan attım. "Evet." Benden beklenen o ödüllü gülümsemeyi takındım. "İyiyim. Ne yiyoruz? Bolonez makarna iyi olur," dedim ve menüyü hızla elime aldım.

"Demek bir erkek arkadaşın vardı, ama şimdi bunun hakkında konuşmak istemiyorsun," dedi Harlow. "Ne, ayrıldınız mı? Hala onunla birlikte olmak istiyor musun, öyle mi? Yoksa seni aldattı ve kalbini mi kırdı?"

Harlow'a bakarken masada sessizlik hakim oldu. Onun zehirli diline yavaş yavaş alışmıştım, ama sözleri göğsümde bir acı uyandırdı. Sözlerinin ne kadar doğru olduğunu ya da ne kadar acı verdiğini bile bilmiyordu.

Gözlerimin arkasında yaşlar birikirken boğazımı temizledim. Babam uzun zaman önce bana bu tür duyguları yutmamı, onları gömmemi, böylece yapmam gereken işleri engellememelerini öğretmişti.

"Benito?" diye seslendi Gin. "İyi misin?"

Garson yanımıza geldi ve ben tekrar gülümsedim, beni paramparça etmeye çalışan acıyı bastırdım.

"Yiyin, yiyin," dedim gülerek. "Bu akşamın spesiyalleri neler?"

Sıcak gece havası yüzümü okşarken dışarı çıktık. Harlow bütün akşam olduğu gibi bana bakıyordu, ama ben yine de ona bakmak istemiyordum. Parmaklarım sigara içmek için kaşınıyordu, ama halka açık yerlerde sigara içmemeye çalışıyordum. Medya, ikiyüzlülük belirtileri için beni bu kadar yakından izlerken bunu yapamazdım.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu Harlow.

"Ne gibi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Orada söylenmemiş çok şey vardı. Sen kapattıktan sonra akşam yemeğinin geri kalanı tam bir saçmalıktı. Kardeşlerin bile bana bakmıyordu."

Ona baktım ve gözlerimiz sonunda buluştu. Bakışlarının ardında ne vardı, anlaşılmazdı. Parmaklarım titredi. *O sigaraya gerçekten ihtiyacım vardı.*

Araba döndüğünde içimi rahatlama kapladı. Sürücü koltuğuna oturdum ve sonunda mutlulukla sigara paketimi çıkardım. İlk

içim, şimdiye kadar yaşadığım tüm orgazmlardan daha iyiydi. Harlow uzanıp kutudan bir sigara aldığında, duman arabanın küçük alanında kıvrıldı.

"Dinle," dedi yavaşça. "Eğer seni rahatsız eden bir şey söylediysem..." "Rahatsız olmadım," dedim çabucak.

"Sadece, eğer rahatsız ettiysem..."

"En son ihtiyacım olan şey senin sempatin," diye tersledim. "Aramızdaki ilişkiyi her zamanki gibi sürdürelim. Tamam mı?"

Kaşlarını çatarak gri gözleriyle yüzümü inceledi. "Tabii."

Yağmur yağmaya başladığında penthouse'un önüne park ettim. "Sen git. Tony seni içeri alır."

Harlow kapıyı açtıktan sonra bana dönüp baktı. "Geliyor musun?"

"Evet."

Yakında. Sonunda.

O başını sallayıp arabadan inerken onu izledim. Harlow hızlıca hareket etti, kalçaları sallanıyordu, başka biri olsaydı ondan söküp atmak isteyeceğim elbiseye sarılmıştı. Bacakları belime dolanmış, önümde uzanmış hali gözümün önüne geldi. Hemen bu düşünceyi kafamdan attım.

O gider gitmez arabayı sürmeye başladım. Uzaklaşmam gerekiyordu. Sadece bir süreliğine, sorumsuz ve pervasız olmak istedim. Kafayı bulmayı düşünürken, Enzo ve Giancarlo ile konuşmam gerektiğini hatırladım. Biri bizim hakkımızda saçma sapan dedikodular yaymakla meşguldü. Bunu başından önlemem gerekiyordu.

Telefonum çaldı. Konsola baktım ve babamın adı ekranda belirdiğinde kaşlarımı çattım. Normalde her aramayı cevaplardım. Sorumlu ben olsam da, asıl işleri yürüten oydu. Parmağım yeşil tuşun üzerinde durdu, sonra uzaklaştım.

Siktir et. Bu gece Blu'ya gidip hayatımın en güzel gecesini geçirecektim. Bir kez olsun, sonuçlarını yarın düşünürdüm.

" NE LANET ŞAKA." Uzaklaşan arka lambalara baktım ve iç geçirdim. O tek sigara, yüzeyin altında kaynayan öfkeyi silmeye yetmedi.

Vitales'leri siktir et.

Tony boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. Yağmur şiddetle yağıyordu, elbisem ve saçlarım sırılsıklam olmuştu. Her şey ikinci bir deri gibi bana yapışmıştı. Yaz ortasındaydık, ama yağmurla birlikte sonbahar gelmiş gibi hissediyordum. Bir rüzgar esti ve beni iliklerime kadar üşüttü.

"Harlow," diye seslendi Tony.

Cevabımı geri çekerek çenemdeki kasları gerginleştirdim. Bütün gece kendimi tutmuştum. Benito'ya karşı nazik davranmak asla işe yaramayacaktı. Adam her fırsatta beni sinirlendiriyordu. Topuklarımı döndürdüm ve binaya doğru yavaşça yürüdüm. Arkama bakma zahmetine girmedim. Benito, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir köpek gibi kaçmıştı. Bu, onun en itici özelliğiydi.

Geceyi kafamda tekrar tekrar canlandırdım ve parça parça inceledim. Her birinin ağzından çıkan her kelimeyi aşırı derecede analiz ettim. Benito'nun yalan söylemesi dışında çoğu saçmalıktı.

Bir erkek arkadaşı vardı ve ona nerede olduğunu ve nasıl bittiğini sorduğumda susması, kafamda daha fazla soru işareti bırakmıştı.

Bu akşamki akşam yemeği tam bir felaketti. Başka türlü tarif edilemezdi. Benim ailem sahteydi, Benito'nun ailesi ise birbirine o kadar yakındı ki, dışarıdan gelenler bok gibi muamele görüyordu. Ve ben de dışarıdan gelenlerden biriydim. Bana saçma sapan şeyler yedirdiler ve sürekli anlamsız sohbetler yaptılar, ama benimle neredeyse hiç konuşmadılar. Ağzımı açamıyordum. Sinir bozucu demek hafif kalır.

Tony hapishane hücresimin ön kapısını açtı.

"Benito yakında dönecek," diye yalan söyledi.

Cevap verme zahmetine girmedim. Benito yapabilseydi, bir geceden çok daha uzun süre uzak kalırdı. Buna alışmam gerekirdi. Yedi buçuk santimlik çeliği etlerine saplayana kadar kimse benim söylediklerimi umursamıyordu.

Benito'nun beni dinlemesi için bu mu gerekiyor? Bu düşünce parmaklarımı kaşındırdı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Tony.

Durup düşündüm. "Evet, bir paket sigara." O başını salladı ama ben onun gitmesini engelledim. "Ben de gitmek istiyorum."

"Burada kalmalısın."

"Sen de tüm zaman orada olacaksın. Sadece sigara almaya gidiyorum." Sırılsıklam olan elbiseme baktım. "Bir saniye, üstümü değiştireyim."

Tony ağzını açtı ama cevabını beklemedim. Odama gidip bir kot pantolon ve düz bir tişört aldım. Hızlıca üstümü değiştirdim ve saçlarımı arkaya bağladım.

"Hazırım."

"Gitmenize gerek yok bence," dedi Tony yine.

"Ve Benito eve döndüğünde, tüm değerli eşyalarının küle dönmüş olduğunu görünce mutlu olacağını sanmıyorum."

Tony homurdandı. "Dışarıdayken beni dinle."

Gözlerimi devirdim ve ondan uzaklaştım. Hiçbir şey için söz vermiyordum. "Eğer kimseyi öldürmezsem şanslı sayılırsın."

Tony inledi. "Bu kötü bir fikir."

Ne kadar kötü olduğunu hiç bilmiyordu. Tony bizi New York'ta gezdirirken yüzümü ifadesiz tuttum. Yağmur ön cama yağıyordu. Sanki hiç durmayacakmış gibi görünüyordu. Yağmur damlalarıyla kaplı pencereden dışarı bakarken ışıklar bulanıklaşıyordu.

Araba rahat bir sessizlikle doluydu. İkimiz de birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yoktu. Düşmanlığım içimde birikmiş ve sadece bir adam için saklanmıştı.

"Çabuk girip çıkalım," dedi

Tony. "Neredeyiz biz?"

"Meraklı gözlerden uzakta. Buradaki görevlinin seni gördüğünü kimseye söylemeyeceğini biliyorum."

"Şimdi kaçak mıyım?" diye şaka yaptım.

Tony kaşlarını kaldırdı, ben de homurdandım. Haberlerde bu kadar çok yer almamızdan nefret ediyordum. Benito'nun aile geçmişi ve benim geçmişim arasında, sanki her zaman spot ışığında olmak zorunda kalmışım gibi hissediyordum. Arabadan indim, Tony hemen arkamdaydı ve içeri girdik.

Her zamanki sigara paketini ve nane şekerini aldım. Tony arabaya doğru yöneldi, ama ben mağazanın yan tarafına doğru ilerledim. Rüzgârın alevi söndürmemesi için ellerimi sigaranın etrafına kapatıp çakmağı çaktım.

Tony içinden bir şeyler mırıldandı, ama nemli geçici geçide gelip yanıma durdu. Burası köşedeki dükkan ile terk edilmiş bir bina arasındaydı. İlk nefesim ciğerlerimi doldurdu ve gerginliğimi biraz hafifletti.

"Mutlu musun?" diye sordu Tony. Gözleri, olası tehditler için etrafı taradı.

Tony'nin arkasına geçip ona atladım. O homurdandı ve beni duvara çarptı. Gömleğim yukarı kaydı. Beni uzaklaştırmaya çalışırken tuğla çıplak tenime sürtündü. Acı, farkındalığımı keskinleştirdi ve parmaklarım onun silahının kabzasına dolandığında her şey daha net hale geldi.

Silahı çekip Tony'nin kafasının arkasına üç kez vurdum. Bacakları çöktü ve bir yığın halinde yere düştük. Bacağım onun ağır vücudunun altında sıkıştığı için kaldırım bana sert bir darbe vurdu. Onu itip kimse fark etmediğinden emin olmak için etrafa baktım. Dağınıktı ama yapmam gerekeni yapmalıydım.

Telefonunu bulmak kolaydı ve basit bir parmak izi ile açtım. Ulaşabileceğimi bildiğim tek numarayı aradım. Telefon üç kez çaldıktan sonra açtı.

"Evet?"

"Quincy, meşgul müsün?" En iyi arkadaşım, muhtemelen güvenebileceğim tek kişiydi.

"Evet, öyleyim, ama sana birkaç adam gönderebilirim. Senin baban beni şahin gibi izleyen adamlar tuttu. Herkes bu anlaşmayı mahvedeceğini düşünüyor." Quincy birkaç saniye sessiz kaldı. "Har, bunu mahvediyor musun?"

İstiyordum. "Hayır, bu boktan durumu düzeltiyorum. Benim eski bölümümden birkaç adam gönder."

"Anladım. Kahretsin, gitmem lazım." Quincy telefonu kapattı. Başaracağını biliyordum. Bu arada, Tony ile bir şeyler yapmam gerekiyordu. Onu arabaya doğru biraz sürükledim, sonra durup tuğla duvara yaslandım. Yağmur, sis haline geldi.

Harlow: Onlara bir takım elbise
buldur. Quincy: Sürtük gibi ya da
kanlı.

Ekrana sırıttım.

Harlow: İkisi de

Mesajları ve arama kaydını sildim. İki adamım geldiğinde Tony baygındı. Beni gördükleri anda, bana hak ettiğim saygıyı göstererek dik durdular.

"Onu bağlayın ve bagaja atın." Parmaklarımı şıklattım.

Nobu, yedek kıyafetlerimin bulunduğu çantayı açtı. Sade kıyafetlerimi çıkardım, insanlar kırmızı renkli külotumu ve üzerinde bulunan zarif fiyonkları gördüklerinde ne düşüneceklerini umursamadan. Kendimi gayet iyi idare edebilirdim.

Şansımıza, kimsenin olmadığı o ıssız sokakta kimse yoktu. Tony homurdandı ve ben pantolonumu giyerken ona bir göz attım. Riku, Tony'nin kollarını arkadan bağlamıştı. Ağzını tıkamakla uğraşıyordu.

Tony birkaç kez gözlerini kırptı, bilinci gözlerine geri dönüyordu. Başını salladı ama başka bir inilti duyunca durdu. Bakışları bana odaklandı; giyinmemi izlerken kaşlarını çattı.

"Seni seviyorum Tony," dedim, koyu kırmızı gömleğin düğmelerini iliklerken, yağmurun dinmesine sevindim.

Nobu takım elbisenin ceketini uzattı, ben de giydim. Uzun zamandır böyle giyinmemiştim. Elbiseler ve iç çamaşırları hoşuma gidiyordu, ama vücudu saran bir takım elbisenin de kendine özgü bir çekiciliği vardı.

Tony homurdandı ve ağzındaki tıkaçla konuşmaya çalıştı. Bakışları bana kilitlenmişti ve daha zayıf bir erkek olsaydım, dizlerimin üzerine çökebilirdim. Ona gülümsedim.

"Başka bir hayatta, gözlerindeki o meydan okumayı kabul edebilirdim." Ona göz kırptım. "Ama ne yazık ki ikimiz için de, ben artık evli bir adamım."

Tony bağlarından kurtulmak için çırpındı. Bağlanmanın ne kadar berbat bir his olduğunu bildiğim için kendimi kötü hissetmem gerekirdi belki. Ama bunun yerine, günlerdir hissetmediğim kadar kendim gibi hissediyordum.

"Efendim," adamlarımdan biri seslendi. "Onu bulduk."

Rahat bir nefes aldım. "Merak etme. Çıldırmayacağım ya da öyle bir şey yapmayacağım. Sadece küçümsenmekten nefret ediyorum. Benito'dan bunu kabul edemem." Nobu ve Riku'ya odaklandım. "Şu anda bölümümü kim yönetiyor?"

"Kardeşin Kei'nin emrine verildik," dedi Nobu.

O hiçbir şeyi beceremiyordu, ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. "Ve bana hala sadık olan sadece siz ikiniz misiniz?"

Nobu başını salladı. "Hayır, sadece seçkin birkaç kişi sana sırtını döndü. Geri kalanımız senin geri dönmeni bekliyoruz, efendim."

Tony ağzındaki tıkaçla homurdandı. Ona baktım. Bagajın üstüne uzanırken gülümsedim.

"Onunla ilgilenmemizi istemediğinden emin misin?" diye sordu Riku.

Kafamı salladım. "O, giydiğim en güzel iç çamaşırlarını seçiyor ve ona bir şey olursa kocamın beni öldüreceğinden eminim."

Bana soru sormadılar. Benim emrimde çalışan çoğu erkek sormazdı. Ne yapabileceğimi çok iyi biliyorlardı ve oje sürmüş ya da kadınsı giyinmiş olsam da, ne olduğunu anlayamadan hayatlarına son verebileceğimi biliyorlardı.

"Görüşürüz." Bagaj kapağını kapattım ve Tony'nin boğuk çığlıklarını keserek susturdum.

"Nerede o?"

"Blu," diye cevapladı Nobu.

New York'un en popüler kulüplerinden biri olan Blu'nun kapısından içeri girdim. Çarşamba gecesi olmasına rağmen mekan tıklım tıklımdı. Kulübün sahibi olan adama şu anda kızgın olmasaydım, bu durum beni etkileyebilirdi.

Bara en yakın duvardaki çıplak tuğlalar, mekanın genel çekiciliğini artırıyordu. Müzik kulübü doldururken ışıklar kısılmıştı. Vücutlar birbirine dolanmış ve soğuk mavi ışıklara rağmen ortamı sıcak hale getirmişti.

Eğer ben kibirli bir pislik olsaydım, nereye otururdum? Gözüm hemen VIP bölümüne kaydı. Tabii ki Benito oradaydı, ama yalnız değildi. Uzak duvara doğru ilerledim ve iki kadın onun yanına otururken gözlerimi ondan ayırmadım. Ellerini onun üzerine koymuşlardı ve ona dokunuyorlardı, bu da benim daha önceki sinirimi çocuk oyuncağı gibi hissettirdi.

Kimin umurunda? O heteroseksüel.

Evet, bu benim için işe yaramayacaktı. Kocamın sözlerine bakılmaksızın, ne hissettiğimi biliyordum ve kardeşlerine göre, o göstermeye çalıştığı kadar heteroseksüel değildi. VIP bölümüne gidersem, Benito dahil herkesi öldürme ihtimalim vardı.

"Efendim, bizden ne istiyorsunuz?"

Omuzlarım gevşedi. Gerginliği atmak için omuzlarımı yuvarladım. "Ben sinyal verene kadar hiçbir şey."

Bara doğru yürüdüm ve hemen tanıdık bir yüz gördüm. Tex'in büyük mavi gözleri bana bakar bakmaz büyüdü. VIP bölümüne bir göz attı ama ben bara yaklaşınca hemen başka yere baktı. Bir kadın yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru yavaşça yürüdü.

"Trix, bunu ben hallederim," dedi Tex.

İri yarı adam önümde durdu. Mafya ile ilgisi olmasaydı, onun polis olduğuna yemin ederdim. Onda öyle bir hava vardı. "Ne istersiniz?"

"Evdeki kocam ve beni herkesin önünde aldatmaması."

Tex irkildi, ben de gülerek gerginliği yumuşattım. Benim için, kardeşleri veya adamlarıyla hiçbir sorunum yoktu. Hepsi devasa pislikler olabilirlerdi, ama benim bağlı olduğum kişiler onlar değildi.

"Onu aşağı çağırabilirim, o..."

Bu saçma düşünceyi eliyle reddetti. "Gerek yok." İçki çeşitlerine göz attım ve bir içki sipariş ettim.

"Bu akşam olanlar için özür dilerim," dedi Tex, gürültülü müziğin üstesinden gelebileceğim kadar yüksek sesle.

Omuz silktim. Beni kabul etmeleri önemli değildi. Hayatım boyunca piçten daha fazlası olarak muamele görmeyi umarak yaşarsam, sefil bir hayat sürerdim.

"Sorun değil." İçkimin bir yudumunu içtim ve inledim. "Bu işte oldukça iyisin."

Tex gülümsedi. Sanki işiyle gurur duyuyormuş gibi samimi bir gülümsemeydi. Buna saygı duyabilirdim. Birkaç dolar çıkardım ama Tex başını salladı.

"Teknik olarak patronla evlisin." "Teknik olarak mı?"

Tex omuz silkti. "Dünyanın geri kalanı için nişanlısın."

Gülerek, "Doğru," dedim. İçkimi kaldırıp bardan uzaklaştım. *Şimdi ne yapmalı?* VIP bölümüne bir bakış attım ve nereye gideceğimi anladım. Benito'nun bulunduğu yere çıkan merdivenleri iki güvenlik görevlisi koruyordu.

Riku ve Nobu'nun bakışlarını yakaladım ve başımı salladım. Onlar da benim işaret ettiğim yöne doğru hareket ettiler. Merdivenlerin altındaki muhafızların dikkatini dağıttıkları anda, ben de yavaşça yaklaştım. Merdivenlerin üstündeki üçüncü muhafız yardım etmek için aşağı koştu. Ben de merdivenleri tırmanarak VIP bölümüne doğru ilerledim.

Orada Benito ve kollarındaki kadınlar dışında kimse yoktu. Attığım her adımda sanki bataklıkta yürüyormuşum gibi hissediyordum. Eninde sonunda arkamdan başka kadınlarla yatacağını biliyordum ama bilmekle görmek iki farklı şeydi. Birbirimizle hiçbir ilgimiz yoktu. Evliliğimiz sadece kağıt üzerindeydi ama yine de onun yanındaki iki kadını da öldürmek istiyordum.

Benito içkisini ağzına götürdü. Sanki benim varlığımdan etkilenmiş gibi, bakışları birdenbire bana yöneldi.

"Harlow?" Benito'nun sesi içimde yankılandı ve midemde kaynayan öfkeyi besledi. "Burada ne işin var?" İçkisini masaya koydu ama yanındaki kadınlardan ayrılmadı.

Siktir, bu beni sinirlendiriyor. Nedenini bile anlayamıyordum. Sadece, fırsat bulursam Benito'yu hemen bıçaklayacağımı biliyordum.

"Arkadaşın kim?" diye sordu kadınlardan biri. Yakınlaşarak, ağzı neredeyse Benito'nun boğazına değecek kadar eğildi. "Çok yakışıklı." Uzun kumral saçları, Benito'nun uyluğuna değecek kadar ona yaklaştı.

"Onu aramıza almalısın," dedi diğer kadın. Derin kahverengi tenli ve büyük kahverengi gözlüydü. Benito'ya yakındı, ama sağındaki kızıl saçlı kadın gibi ona yapışık değildi.

Benim bir bakışımla Benito'dan uzaklaştı. Bu, içimdeki kargaşayı biraz olsun yatıştırmadı. Diğer kadın Benito'ya yalakalık yaparken ve Benito da neredeyse ona yapışmışken bu pek işe yaramadı. Eli kadının beline dolanmıştı.

Sanki beni izlediğini biliyormuş gibi, kadının kıçını sıktı. "Hayır, onu merak etme. O gidiyordu."

Kızıl saçlı kadın kıkırdadı. Eli Benito'nun gövdesinden aşağıya doğru kaydı ve kasıklarına geldi. Kıyafetinin üzerinden Benito'nun penisini okşadı. Ben kendimi kaybettim.

Elimdeki bardak parçalandı. Soğuk alkol ön kollarımdan aşağı damladı ve takım elbisenin koluna sızdı. Kimse ne olduğunu anlamadan, küçük masanın üzerinden atlayıp Benito'nun kucağına oturdum. Kızıl saçlı kadını yakaladım ve bardağın keskin ucunu boğazına dayadım.

Benito hareket etti ama bana ulaşamadan durdu. Sanki sadece bakışlarımızla iletişim kurabiliyorduk. Tek bir yanlış adım ve onu öldürecektim. Bu bizi zor durumda bırakacaktı ama ikimiz de benim umursamayacak kadar deli olduğumu biliyorduk.

"Aman Tanrım," diye haykırdı diğer kadın. Kanepeden düşüp geriye doğru sıçradı.

"Harlow, ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Benito dişlerini sıkarak. Parmaklarını yumruk haline getirdi ve bir an için, onların boğazımı sıktığını hayal ettim.

Ne yapıyordum? Lanet olsun, bilseydim.

Bakışlar öldürebilseydi, şimdi üç metre derinlikte, vücudumun parçaları dünyanın dört bir yanına dağılmış olurdu.

"Öp beni."

Benito homurdandı. "Aklını mı kaçırdın?"

Ona sırıttım. "Blöfümü görmek mi istiyorsun, bebeğim?"

Kadın inledi ve uzaklaşmaya çalıştı. Cam, narin tenini çizdi. Müzik sesini bastırarak yükselirken, bir çığlık duyuldu. Bir kolunu bacağımın altında sıkıştırmıştım, bu da benim tutuşumdan kaçmasını daha da zorlaştırıyordu.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve ona kırık camı boğazına saplamanın benim için ne kadar kolay olacağını gösterdim. Üzerimize sıçrayan kanının sıcaklığını zevkle hissedecektim. Lanet olsun, bunu hayal etmek bile beni tahrik ediyordu.

Benito saçımı avuçladı ve bir inilti kaçtı. Kalçalarımı onun kucağında döndürdüm ve hissettiğim sertliğe karşılık olarak sırıttım.

Heteroseksüelmiş, hadi oradan. Bu sefer elbise bile giymemiştim.

"Sabrımı zorluyorsun, Harlow," diye homurdandı Benito.

"Bu benim söylemem gereken bir cümle." Ona yaklaşarak işini kolaylaştırdım. "Uslu bir çocuk ol ve kocanı öp."

Benito'nun yüzünde tehlikeye çok yakın bir ifade belirdi. Kalp atışlarım hızlandı ve içgüdülerim geri çekilmemi haykırdı. Normalde dinlerdim. Ölümle dalga geçmeyi severdim, ama inanılanın aksine, yaşamayı da severdim. Ancak, kulüp alevler içinde kalsa bile, hiçbir şey beni Benito'nun kucağından kaldırıp bu yoğun andan uzaklaştıramazdı.

Onun keskin tırnakları kafamın derisini kazıyarak zevk dolu izler bıraktı. İlk öpüşmemiz çılgın bir tesadüf olmuştu. Hayal gücümden başka bir şey değildi. Vücudumun ona bu kadar yoğun tepki vermesi imkansızdı. Bu, kendime bunu kanıtlamak için bir fırsattı.

Benito dudaklarımızı birbirine yaklaştırdı. Dudaklarımız birbirine değdiği anda, aralarında anında bir kıvılcım çaktı. Ateş dudaklarımdan yayıldı ve vücuduma doğru ilerleyerek beni sıkı ve ateşli bir arzuya boğdu. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve Benito onu yuttu. Dudaklarım açıldı ve dili benimkiyle çarpıştı.

Tadı viski ve kiraz gibiydi. Tatlı ve ekşi bir tadı vardı ve daha fazlasını istemeye başladım. Kahretsin, o bir şeker bağımlısıydı. Ağzımı daha fazla açtım ve dilimiz birbirine dolanırken, hakimiyet için onunla mücadele ettim. Bu, çok çabuk kaybettiğim bir mücadeleydi. Benito saçımı çekti ve zaten beni sertçe saran zevke acı da ekledi.

Ona teslim olarak inledim ve öpücüğü onun kontrol etmesine izin verdim. Sanki bizim aramızdaki çılgınlığı kovalamak için o da benim kadar çaresizmiş gibi öpücüğü ele geçirdi. Aklım kapandı ve öpüşürken tamamen teslim oldum. Ciğerlerim hava ihtiyacı ile yanıyordu. Benito'nun dilini emmek için bunu görmezden geldim. Onun tadını ne kadar çok alırsam, o kadar çok istedim.

Başım dönüyordu, sanki öpücüğümüzden sarhoş oluyormuşum gibi. Altımda boğulan adam olmasaydı, kendi aptallığıma gülerdim. Etrafımızdaki her şeyi unuttum, kollarımda ağlayan kızı bile.

Çok geçmeden Benito geri çekildi. Koyu kahverengi gözleri, genişlemiş göz bebekleri tarafından neredeyse yutulmuştu. Nefesi benimki kadar düzensizdi. İkimiz de aynı anda nefes alırken bakışlarımız kilitlendi.

"Lütfen, lütfen," diye hıçkırdı kızıl saçlı kız. İkimizin de dikkatini kendine çekti. Boğazından bir damla kan aktı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış maskara ile süslenmişti ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Onu bırak," diye homurdandı Benito.

Onu parmaklarımın arasından kaydırdım. Kaçmaya çalışırken kanepeden düştü. Özgür kaldığı anda, Benito ve beni

. İçgüdülerim ve ihtiyacım devreye girince hızla harekete geçtim. İleri atıldım ve o kaltağın ağzının değdiği yerden Benito'nun boynunu ısırdım. Elimdeki cam parçası bükülerek parmaklarımı kesti.

"Benim olanı paylaşmam," diye fısıldadım Benito'nun boğazına, camı eline saplarken. Kanının ısısı pantolonuma sızdı, zevkten titrememe neden oldu.

Evlilik sahteydi. Bu gerçeğe rağmen, bizim iki isteksiz insanın zorla bir araya getirilmiş olduğumuzdan başka bir şey olmadığımıza inanan tek bir yanım bile yoktu. Ancak bu önemli değildi. *Önümüzdeki kaç yıl boyunca birbirimize bağlı kalacağımız sürece, Benito Vitale benimdir.*

"Siktir," diye inledi Benito.

Senden çok nefret ediyorum. Bunu düşünürken bile kalçalarım hareket etti ve altımda Benito'nun hissi beni neredeyse boşaltıyordu. Saçımı tutuşu acı verecek kadar sıkılaştı. Bu sadece zevkimi artırdı ve her geçen saniye beni daha da ihtiyaç duydu.

Geri çekildim ve onun koyu bronz teninde bıraktığım izi hayranlıkla seyrettim. Düşündüğümden daha da seksi görünüyordu.

"Seni çılgın orospu çocuğu," diye bağırdı Benito.

Kahkahalar içimden fışkırdı. Kendimi uçmuş hissediyordum ve bu uçmuş hissi kovmanın en iyi yolu, kendimi unutacak kadar sikilmekten başka bir şey değildi.

"Evet, bu senin hakkında ne diyor? Benim gibi biriyle evlendiğin mi?"

Benito, beni öldürmenin tüm yollarını hayal ediyormuş gibi bana öfkeyle baktı. Ona bunu yapmasını isteme dürtüsü içimi kemirirken midem düğüm düğüm oldu. Penisini içime sokarken bunu tarif eder miydi?

Siktir, ya çaresizdim ya da aklımı kaçırıyordum. Belki de ikisi birden.

Gözlerimiz kilitliyken elini kaldırdım. Benito'nun karanlık gözlerinde kolayca aklımı kaybedebilirdim. Ruhumu emiyorlardı. O kadar yoğundular. Ve lanet olası bir nedenden dolayı, onların bana bakmasını istedim.

Dudaklarımı elindeki kesiklere bastırdım, cam parçası avucunun ortasında zar zor görünüyordu. Kahretsin, o kadar uzun süre evde kalmış olmama rağmen nişan alma becerim hala mükemmeldi. Birazcık bile beceriksiz olsaydım, Benito'nun elini kullanamayacak hale getirebilirdim.

İstem dışı bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. *O zaman bana bağımlı hale gelirdi*. Gerçek bir ısırığı olmayan bir evcil hayvandan farksız olurdu. Bu ne kadar çekici olsa da...

seslendi. Buna izin veremezdim. Benito'nun ellerinin boynumu sardığı ve kulağıma ölümün fısıltısını fısıldadığı an kadar heyecan verici bir şey yoktu.

"Bunu dikmeliyiz."

Kanım o kadar gürültülü akıyordu ki, etrafımızdaki diğer tüm sesleri bastırıyordu. Harlow'a baktım. Ağzı hareket ediyordu ama hiçbir şey duyamıyordum. Göğsümde biriken öfkeyle cildim yanarken duyamıyordum. Normalde bastırdığım bir cehenneme dönüşmüştü ama şu anda bu imkansızdı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," dedim düz bir sesle.

Harlow başını bana doğru eğdi ve sırıttı. "Ne için, kocam? Tek yaptığım, senin birinin kocası olduğunu hatırlatmaktı. Kimsenin seni rastgele fahişelerle fotoğrafını çekmesini istemezsin, değil mi? Bu imajın için kötü olur ve baban bundan hoşlanmayabilir..."

Yaralanmamış elim o kadar hızlı bir şekilde boğazını sıktı ki, ilk başta onu sıkıca boğazladığımı fark etmedim bile. Viski damarlarımdan akarken, beni engelleyebilecek her türlü çekingenliği ortadan kaldırdı. Kontrol ve kısıtlama, kişiliğimin temel taşlarıydı. Öyleyse neden Harlow bunları ortadan kaldırıp beni bir hayvana dönüştürdü?

Onu yere çarptım ve etrafını sardım. Alkolün etkisi geçmek bilmediği için dünya etrafımda bulanıklaşmıştı. Kalbim

göğsümde çarpıyordu, o ise ellerini koluma doladı. Daha da sıkı sıktım.

"Sen kendini ne sanıyorsun?" diye kulağına fısıldadım. "Sen ilk kez sabrımı zorladığın günden beri nazik davrandım, o aptal maskeyi taktım. Ne? Gerçek beni görmek mi istiyorsun, Harlow? İstediğin bu mu?"

Dişlerimle kulak memesini ısırdım, sonra dilimi boğazının kıvrımına doğru kaydırdım. O da kalkarak penisini bana doğru bastırdı.

"Sürtük," diye tısladım. "İstediğin bu mu? İlk günden beri benim sikimin peşindesin, değil mi?"

Siktir, bu bir hataydı, ama umurumda değildi. Doğrulup Harlow'u ayağa kaldırdığımda elim neredeyse bastırılmış bir acı ile zonkluyordu. Nefesini içine çekti ve elini boğazına götürmeden önce nefes nefese kaldı. Yarın, el izim onun etine kazınmış olacaktı. Bu düşünceyle dudaklarımı yaladım. Elimi onun kolunun üst kısmına doladım, tutuşumu sıkılaştırdım ve onu merdivenlere doğru sürükledim.

Beni rahat bırakamadı, değil mi? Tek başıma oturup sarhoş olup ofisimde uyuyarak kendimi gayet iyi hissediyordum.

O kadınlardan birini yatağa atar mıydım, hiç bilmiyordum. Harlow'u gördüğümde, ona hava atmak için hissettiğimden daha fazla ilgi göstermiş gibi yaptım. O da suçsuz değildi. Yaptığı her şey beni kızdırmak içindi. Yine de, onlardan birini yukarıya götürür müydüm, emin değildim.

Kalabalığın içinden geçerek kıvrılan bedenlerin arasından geçtik ve diğer tarafa çıktık. Harlow'u ofisime götürebilirdim, ama canım istemiyordu. Tuvaletin kapısını tekmeledim ve Harlow'u içeri ittim, sonra kanayan elime baktım. Cam hala avucumda saplıydı ve kırmızı damlalar aşağıdaki siyah beyaz fayanslara sıçrıyordu.

"Dikkatli olmazsan, sonunda kan kaybından öleceksin."

Elimi esnetirken başımı eğdim, sırıtarak ona bakarak. "Biraz kanın beni endişelendireceğini mi sanıyorsun?" Güldüm. "Benim hakkımda öğrenecek çok şeyin var."

Harlow kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey öğrenmeme gerek yok. Senin de dediğin gibi, bu sadece bir anlaşma."

"O, beni öyle öpmeden önceydi," dedim ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Beni bıçaklamadan ve benim için inlemeden önceydi. Şimdi, sana benim için ne olduğunu tam olarak öğretmek için

senin benim için ne olduğunu tam olarak öğreteceğim."

Ceketimi çıkardım ve bir kenara attım. Harlow, beni izlerken boğazını yutkundu, adem elması yukarı aşağı hareket etti. Yüzündeki kendini beğenmiş ifade, kısa bir süre belirsizliğe dönüştü, sonra tekrar eski haline döndü. Sırıtışım genişledi.

"Yüzündeki korku muydu?"

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum," diye tükürdü Harlow.

Ben kahkaha attım. "Sen her şeyden korkuyorsun. Senin sorunun bu. Seni görmediğimi mi sanıyorsun? Yalnız kalmaktan korkuyorsun. Yanlış bir şey söylemekten korkuyorsun. İstenmemekten korkuyorsun. Birçok şeyden korkuyorsun, Harlow. Ölüm bunlardan biri olmadığı için yenilmez olduğun anlamına gelmez."

"Ne dediğini bilmiyorsun."

Yanılıyorsun. Çok yanılıyorsun.

Ruhunun derinliklerine işleyen ve seni parçalamakla tehdit eden korkuyu biliyordum. Yüzünde asla göstermediğin, ama her gün göğsünde hissettiğin korkuyu. Seni çökertip çığlık atmak yerine sessiz kalmana neden olan korkuyu. Sevdiğin herkesi hayal kırıklığına uğratacağın ve senin yüzünden ölecekleri korkusunu. Kimse benden daha iyi bilemezdi, her adımını, her kararını zehirleyen korkuyu, yüzüne zorla bir gülümseme takınıp, ne yaptığını biliyormuş gibi güvenli davranmaya çalıştığın korkuyu.

Harlow'un ceketini yakaladım ve omuzlarından aşağı doğru yırttım. Kumaş yırtıldı ve o benden uzaklaşmaya çalışırken homurdandı. O hızlıydı, ama ben daha güçlüydüm. Ve çok kızgındım.

Ellerim onun pantolonunu ince bacaklarından aşağı çekerek çalışıyordu. Küçük fiyonklarla süslenmiş kırmızı külotlar görüş alanımı doldurdu. Ciğerlerimdeki tüm hava çekilmemiş olsaydı gülerdim. Onu bir kadını neredeyse öldürürken izledikten sonra bu kadar yumuşak bir şey içinde görmek, kabul edilmesi çok zor bir çelişkiydi.

Harlow'u kaldırdım ve onu tezgahın üzerine bıraktığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. Ayakkabılarını bir kenara attım, giymeyi sevdiği dantelli külotu yırttım. Onu tekrar kaldırdığımda, sanki benimle mücadele etmesi gerektiğini yeni hatırlamış gibi kıvrandı.

"Beni indir."

"Hayır, sen benim kocamsın, değil mi? Kocanın görevini yap ve sikimi al."

"Sakın dokunma... ah!"

Harlow'un başı geriye doğru eğildi, ben de deliğine bastırdım. Parmağımın ucunda hevesle açıldı ve ben ona başımı salladım. Henüz içeri girmedim bile, ama sanki sikimi sürtüp binmeye hazır gibi görünüyordu.

"Ne istersem ona dokunurum," diye homurdandım. "Sen benimsin. Öyle dememiş miydin?"

Harlow başını sallarken nefes nefese kaldı. "Senin benim olduğunu söyledim."

"Bu tamamen aynı şey," dedim. "Ben sana ait isem, sen de bana aitsin."

"Benito."

"Siktir, benim adımı hiç böyle söylemezsin," diye inledim ve kalçalarımı ona doğru ittim. "Tekrar söyle."

"Siktir git."

Gülerek, "Merak etme. Sana tekrar söyletirim. Sana inleyip bağırarak söyletirim," dedim.

Dudaklarım onun dudaklarına çarptı. Harlow itiraz etti, ama dudaklarımız birbirini bulur bulmaz eridi. Elleri beni yakaladı, tırnakları enseme batıp saçlarıma girerek kafa derimi kazıdı. Onun çaresizliği beni daha da tahrik etti.

Siktir et. Bir gece. Umurumda değil. Sadece bu lanet baskıyı hafifletmem lazım.

Harlow'un sırtını duvara çarptım ve onu tutmak için duvara yasladım, sonra uzanıp elimi losyon dağıtıcısının altına koydum. Bacaklarının arasına uzandım, parmaklarımı tek tek içine soktum, sonra onları açarak onu genişlettim. Harlow kalçalarını aşağı doğru itti, daha derine soktu, sonra nefes nefese ağzı tekrar benimkini buldu.

Tek elle yönlendirmek kolay bir iş değildi, ama Harlow'u sikimle mahvetmeye kararlıydım. Nefes almak için başımı kaldırdığımda elimi çektim ve pantolonumu kalçalarımdan yeterince aşağı indirdim, böylece sikim nihayet serbest kaldı. Uzanıp daha fazla losyon aldım ve sikimi onunla kapladım.

İlk kez onun penisine baktım. Benimkinden daha küçüktü ve hafifçe yukarı doğru kıvrımlıydı. Koyu renkli tüyler tabanını süslüyordu. Onun çıplak olmasını bekliyordum, ama tüyleri daha çok beğendim.

"Beni sikmeyecek misin yoksa bakmaya mı devam edeceksin?" diye bağırdı Harlow.

Kendimi bakmaktan alıkoyup, sikimi onun deliğine sürttüm. Harlow beni izlerken dişlerini alt dudağına geçirdi.

Yanakları hafifçe kızardı ve kızarıklık boynuna yayıldı. Onu kollarımda ayarladım, sonra onu sikimin üzerine indirdim.

Dudaklarından çıkan inilti son derece tatmin ediciydi. Onu daha da içime ittim ve o, tırnaklarını derime geçirirken küfretti. Keskin acıyı görmezden geldim ve yukarı doğru ittim.

"Seni pislik!" diye tısladı. "Bu..."

"Kapa çeneni," diye homurdandım. "Delinin her santimini dolduruyorum. İstediğin buydu, değil mi? Bu yüzden her gün beni tahrik ettin, değil mi? Şimdi şikayet etme."

Harlow göz kapaklarını indirdi, bana bakarken yarı kapalıydı. Dudakları açıldı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Sadece inlemeler.

"Sonunda çeneni kapattın. Seni susturmak için bunu mu yapmam gerekiyordu? Deliğini daha da sıkılaştır. Evet, aynen öyle," diye inledim, ona doğru iterek. "Sei così caldo e stretto!"

Harlow, hızımı artırdığımda kollarını boynuma doladı. "Hepsi... hepsi bu mu? Hadi ama. Benito Vitale'nin bir tanrı gibi sikişeceğini sanıyordum."

"Zaten sikten sarhoş oldun ve hala saçmalıyorsun?" Kafamı salladım. "Tabii ki öylesin. Sensin."

Onu duvara itip daha sert sikmeye başladım. Ne söylemek üzere olduğunu, Japonca küfürler olduğunu tahmin ettiğim bir sisin içinde kayboldu. Bacaklarını belime sıkıca doladı ve her vuruşuma karşılık verdi, nefesi boğazında takıldı. Onun durumuna gülümsediğimde, bana sert bir bakış atmaya çalıştı.

Ama bu çabası başarısız oldu.

"Bütün o öfken nereye gitti?" diye sordum. "Benim kocaman sikim içini parçalarken saçma sapan konuşamıyor musun? Hadi, alaycı ya da kendini beğenmiş bir şey söyle. Duymak istiyorum."

"S-siktir git, Benito!" diye bağırdı.

"Zaten yapıyorsun, mostricio. Bunu yaparken prostatına vurduğumu hissetmiyor musun?" diye sordum ve onu aşağı çekerek, aramızda nefes alacak yer kalmayana kadar onu sikime daha sertçe çekerek. "Hissediyor musun?"

Harlow bana öfkeyle baktı. "Hayır."

Keskin bir şekilde yukarı doğru ittim ve o inledi. Kalbim bir an durdu. *Onun bu sesleri çıkarabileceğini kim bilebilirdi?* Penisim arzuyla zonklarken, bunu bir kez daha duymak için tekrar yaptım.

"Duyuyor musun dedim? Ha?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdi Harlow. "Benito, ben..."

"Konuşma," diye homurdandım ve kanayan elimi ağzına koydum. "Tek yapacağın şey, lanet olası taşaklarımdan her damla spermi sağmak."

Harlow elimde inledi. Göz kapakları titredi ve ben ona daha sert ve daha hızlı girdim. Kapı açıldığında müzik sesi arttı. Omzumun üzerinden girişteki şaşkın adamlara öfkeyle baktım.

"Neye bakıyorsun lan? Gözlerini ondan ayır." Hareket etmediklerinde gözlerimi kısarak baktım. "Boğazınızı kesmeden önce defolun buradan!"

Tuvaletten çıkıp kaçtılar ve ben Harlow'a döndüm. Onu sert ve hızlı bir şekilde sikerken ona daha sıkı sarıldım. İkimiz de nirvanaya doğru ilerlerken vücutlarımız birbirine çarpıyor, tenimiz tenimize değiyordu. Harlow'un tırnakları derime batarken, testislerim gerilip uyluklarım kasılırken, dudaklarımızı tekrar birleştirdim, bir kez daha tadına bakmak istiyordum.

Omurganın dibinde bir karıncalanma olarak başladı ve ona sertçe çarptığımda saf elektriğe dönüştü. Harlow nefes nefeseydi.

"Benito!"

Vücudu kasılmalarla titreyip duvara çarptı ve benim adımı gökyüzüne haykırdı. Sırıttım, ileri doğru çarptım ve aynı heyecanı kovaladım. Başım öne düştü ve bacaklarım bükülüp ikimizi de yere düşürmek üzereyken, boynunun kıvrımına gömdüm.

Birkaç kez daha ittim. Her seferinde Harlow titredi, sonra ona verecek başka bir şeyim kalmadığını anladım. Geri çekildiğimde, kanımla karışık bir tükürük damlası çenesinden aşağı akarken bana baktı. Öne eğildim ve onu yaladım, sonra çenesini ısırdım.

"Siktir," diye inledi.

"Evet."

Gerçek dünya, her zaman seks yaptıktan sonra olduğu gibi, çok hızlı bir şekilde geri geldi. Ancak bu sefer, sürekli zihnimi meşgul eden sorunları unutmak için eve koşup işe dönmeye hazır değildim. Bunun yerine, Harlow'u dikkatlice yere indirdim ve o titrek bacaklarıyla duvara yaslandı.

"Biri bizi görmeden buradan çıkmalıyız," dedim.

Parmaklarını kaldırdı. "Bacaklarımı hissetmiyorum."

Dudaklarımdan bir kahkaha patladı. Ne *olacağını* merak ederken yavaş yavaş artmaya başlayan gerginlik, ona başımı salladığımda kayboldu.

Harlow bana baktı, kaşlarını kaldırdı ve sonra dudakları gerçek bir gülümsemeye dönüştü.

Aniden gülmeyi bıraktım. O gülümseme tüm yüzünü aydınlattı. Kendini beğenmiş bakışlarından ya da sık sık takındığı alaycı ifadesinden farklıydı. Neredeyse beni yerimden kaldıracak kadar etkileyiciydi.

Siktir. O çok güzel.

Harlow başını bana doğru eğdi. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedim çabucak. "Buradan gidelim. Sen sürmek zorundasın. Ben berbat durumdayım."

"Anlayamadım," dedi Harlow alaycı bir şekilde pantolonunu bacaklarından yukarı çekerek. Yerdeki külotu gördü. "Onlar en sevdiğim külottu."

"Sana yenilerini alırım."

Harlow elini salladı. "Gerek yok. Tony'ye birkaç tane daha seçtireceğim."

Boğazımda bir ateş yandı. Farkına varmadan, Harlow'u duvara sıkıştırmıştım, saçlarını yumruğumda tutuyordum. Harlow'un gözleri büyüdü. Bazen onu yakaladığımda, azgın görünüyordu. Bu sefer gerçekten şaşırmış gibiydi.

Bana böyle bakmaya devam edersen, seni tekrar sikmek zorunda kalacağım.

Harlow çekilmeye çalıştı, ben de onu bir kez daha duvara yapıştırdım. "Bir dahaki sefere başka bir adamı külot almaya gönderirsen, onları ateşe veririm. Sen de peşinden gitmezsen şanslı sayılırsın."

Dudaklarını ıslatmadan önce bir inilti kaçtı. "Beni öldürmekle tehdit ettiğinde çok seksi oluyorsun."

"Sürtük," dedim, bu kelime kendi kulağıma bile biraz fazla yumuşak geldi. "Giyin." Temizlenmek için bir sürü kağıt havlu aldığında, onları alıp çöpe attım. "Olduğun gibi."

"Sen çok otoriter birisin," diye homurdandı.

"Oh, hiç bilmiyorsun, mostricio." Telefonumun arama tuşuna basmadan önce ağzıma bir sigara soktum. "Melony, evimde bir yama yapman lazım. Elimde cam var. Evet, orada bıraktım. Çok acıyor." Harlow'a sert bir bakış attım, ama o utanmış gibi davranmadı, sadece omuz silkti. "Yirmi dakika sonra çatı katında buluşuruz."

Harlow yüzündeki kanı temizlerken ceketimi elime sardım. Ona bırakmasını söylemek için canım çok çekiyordu. Yumuşak tenini süsleyen kırmızıyı görmek hoşuma gidiyordu. Üstelik o benim kanımdı.

"Bu," dedim, sakladığım elimi kaldırarak. "Henüz bitmedi. Hâlâ bana borçlusun." ben."

"Ne?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Nasıl böyle

düşünüyorsun?" "Beni bıçakladın."

"Öyle mi? Ve sen de her tarafın fahişelerle doluydu. Ödeştik."

Onun ensesini tutup kendime doğru çektim. "Biz eşitiz

"

Öpücüğüm onun daha fazla itiraz etmesini engelledi. Dillerimiz birbirine dolanırken, kalbim bir an durdu ve penisim tekrar sertleşmeye başladı. Kanımın tamamı penisime akıyor gibi göründüğü halde, elimden kan damladığını görünce şaşırdım.

"Bu gece kendi yatağımda uyuyacağım. O yüzden eşyalarını kendi tarafına taşısan iyi olur."

Harlow bana baktı. "Ne?"

"Duydun beni." Ona anahtarlarımı uzattım ve sonra kolumu beline doladım. "Hadi eve gidelim."

Dışarı çıktık ve arabama doğru yöneldik, ama Harlow birden durdu. Bana dönüp baktı, yüzünde utangaç bir ifade vardı.

"Gitmeden önce Tony'yi almamız lazım."

"Tony mi?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. "Nerede o?"

Harlow beni, Tony'nin arabası olduğunu hemen tanıdığım şık siyah sedana götürdü. Bagajı açar açmaz Tony, bana öfkeyle baktı ve hızlıca İtalyanca küfürler savurdu. Dönüp Harlow'a baktım.

"Ne oluyor lan?"

"Başka seçeneğim yoktu," dedi Harlow sakin bir şekilde. "Beni ele verecekti."

Burnumun köprüsünü sıktım. "Onu çöz."

"Belki de sen yapmalısın. Kızgın görünüyor ve göründüğünden daha güçlü." Harlow garip bir şekilde gerindi. "Sırtım hala o tuğla duvardan dolayı ağrıyor."

Adamın iki kafası varmış gibi ona baktım. "Eve gidince bunu konuşacağız. Sana daha fazla borçlu olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?" Tony'ye doğru elimi salladım. "Bu da listeye eklendi."

Harlow omuz silkti. "Eğer beni sen sikiyorsan, bunu bir ceza olarak görmüyorum."

"Hayır, seni sikmeyeceğim," dedim sakin bir sesle.

Harlow titredi. "Sanki biri mezarımın üzerinden geçmiş gibi hissediyorum."

"Tony'yi serbest bırakmazsan, bırakacaklar."

Harlow iç çekerek Tony'nin bağlarını çözdü ve Tony ağzındaki tıkacı çıkardı. Bagajdan çıkarken bana öfkeyle baktı. Elimi kaldırdım.

"Onunla ben ilgilenirim. Kusura bakma." Harlow'a dirsek attım.

"Özür dile." "Neden? Yapmam gerekeni yaptım..."

Saçını avuçladım. "Özür dile. Hemen."

"Üzgünüm ya da her neyse. Mecbur olmasaydım asla yapmazdım," dedi Tony'nin öfkeli bakışlarından kaçarak.

Tony ceketini düzeltti ve homurdandı. "Bu gece eve gidiyorum patron."

"Muhtemelen iyi bir fikir. Yarın da izin al."

O da başını salladı, topuklarını döndü ve anahtarları almak için geri döndü. Harlow anahtarları uzattı ve Tony, kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı. Kocama baktım.

"Gerçekten mi?"

Harlow, onu arabaya doğru sürüklerken inledi. Yakında yatabileceğini düşünüyorsa, çok yanılıyordu. Birkaç dikiş, bir içki daha ve ona bir daha Tony'yi bagaja kilitlememesini öğretecektim. Daha sonra bıçaklama işine geçecektim.

Her seferinde küçük bir ders.

Eleven HARLOW

Sırtımın alt kısmında bir ağrı hissettim ve çılgın bir gece geçirdiğimi hatırladım. Bacaklarımın arasına uzandım ve parmaklarımla incinmiş deliğimi okşadım. Vücudumda bir ağrı dalgası yayıldı ve ruhumun derinliklerinden baş döndürücü bir inilti çıktı. Bacağımı yukarı kaldırdım, uyluklarımdaki kaslar en iyi şekilde ağrıyordu.

Söylentiler ona haksızlık etmişti. Benito beklentilerimi fazlasıyla aştı. Hiçbir tanrı onunla kıyaslanamazdı. Kafamı çevirdim ve Benito'yu yatakta yanımda görünce sesli bir şekilde yutkundum. Uykusunda koyu renk saçları dağınıktı. Bir eli yastığının altında, şüphesiz silahını tutuyordu.

Gözlerim vücudunun düzlüğünde gezindiğinde dudaklarımı yaladım. Dövmeler vücudunu sanatsal bir şekilde süslüyordu. Hangisine odaklanacağımı seçemedim. Her birini incelemek için bir hafta, belki de bir ay gerekirdi. Benito'yu birçok kez çıplak görmüştüm. Ama kompakt kaslarında saklı olan gücü hissettikten sonra, çıplak vücudunu yepyeni bir ışıkta gördüm.

İhtiyacım beni sardığında midem sıkıştı ve aklıma müstehcen fikirler geldi. Gözlerim Benito'nun penisine takıldığı anda ağzım sulandı. Çarşaflar o canavarı gizliyordu ama ben onu çok iyi hatırlıyordum. Vücudum muhtemelen onun yüzünden kalıcı olarak değişmişti.

O orospu çocuğu hem seksi bir pislik hem de seks tanrısı olmalıydı.
Ne tür bir saçma evrende yaşıyordum ben?

Komodini karıştırdım. Parmaklarım tanıdık bir kelepçeye dokunduğu anda, sevinçten zıplayacaktım. Hızla yatağın diğer tarafına geçtim. Kelepçenin ilk kısmı Benito'nun bileğine takıldı. Devam etmeden önce elini daha fazla incitmemek için dikkat ettim. Diğer eli yastığın altından çıktı, silahı hazır, parmağı tetikte. Ben onu da kelepçelediğimde gözleri henüz tam olarak açılmamıştı.

"Har... Harlow?" Benito'nun parmağı tetikten kalktı.

Beni öldürmek istemesi beni çok tahrik etmeseydi, beni öldürmeye hazır olmadığı gerçeği beni duygulandırırdı. Silahı elinden aldım ve komodinin üzerine koydum. "Buna ihtiyacın olmayacak."

Benito bana birkaç kez göz kırptı. Şaşkın yüzü neredeyse sevimliydi. Her zaman kendinden ve etrafındaki her şeyden çok emin görünüyordu. Sonuçta onun da bir insan olduğunu bilmek güzeldi.

Çarşafları itip onun penisine doğru kaydırdım. Lanet olsun, hiç tereddüt etmeden içime girmişti. Benito, birlikte olduğum en uzun penisli adam değildi, ama kesinlikle en kalın olanıydı.

"Saat kaç?" diye sordu Benito. Kollarını çekti ve sanki ne yaptığımı yeni fark etmiş gibi yukarı baktı. "Harlow, sen lanet olası..." Sözleri iniltiyle kesildi.

Ağzım Benito'nun kalın penisini sardı. Boğazımın en arkasına kadar aldım. Onun uzunluğunun etrafında inleyerek, bana dik dik bakan onu izledim. İstediği kadar bundan zevk almıyormuş gibi davranabilirdi, ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk. Penisi ağzımı ön sıvıyla dolduruyordu ve testisleri boşalma ihtiyacıyla ağırlaşmıştı. Onları avuçlayıp yuvarladım.

Benito'nun penisiyle gülümsemeye çalıştım, ama ağzım doluydu.
Çenem ağrımaya başladı.

"Siktir," diye homurdandı Benito.

İşte bu. Pes et. Boğazımı gevşettim ve burnum Benito'nun gövdesine değene kadar daha da aşağı ittim. Burnumdan sığ nefes almaya çalıştım. Benito'nun kokusu beni sarhoş edene kadar içimi doldurdu

ve tadıyla sarhoş olana kadar beni doldurdu. Akciğerlerimin yanma hissini görmezden gelerek, onun kalın uzunluğunu açgözlülükle yuttum.

"Harlow..."

Dudaklarımdan duyulabilir bir şaplak sesi çıktı. Dudaklarımı yaladım, ağzımla Benito'nun penisi arasında hala bağlı olan ön sıvı ve tükürüğü kopardım.

"Beni mi çağırdın?"

"Ne halt ediyorsun sen?"

Kızarmış penis başını üfledim. "Bence çok açık.
Dün geceden devam ediyorum."

Benito bağlarını çekerek bana öfkeyle baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Dün gece sarhoştum."

Dalga geçiyor olmalı. Benito'nun şişmiş penisine baktım, sonra tekrar yüzüne. "Gerçekten mi, hafıza kaybı numarası mı yapıyorsun?"

"Dediğim gibi, sarhoştum."

"Peki bu ne?" Penisini okşadım ve benim dokunuşuma tepki vermemek için gözle görülür bir şekilde mücadele ederken, donakalmış bir şekilde onu izledim.

"Sabah oldu. Bazen uyanınca sertleşmek doğaldır."

Bu lanet olası pislik. Tamam, oynamak istiyorsa oynayalım.

Beline oturdum. Ona bakarken, tükürüğüyle ıslanmış penisi ellerimde seğirdi. "O zaman başka bir penis sana dokunduğunda kolayca yumuşarsın, değil mi?"

Benito hiçbir şey söylemedi. Ben penislerimizi hizalarken çenesindeki bir kas seğirdi. "Korkudan bahsetmiştin." Dün gece bulanık bir anı gibi gelse de, her şeyi hatırlıyordum. Dudaklarımızı birbirine değdirirken penislerimizi okşadım. "Gerçekçi olalım. Sen daha çok kendinden bahsediyordun."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyorsan, sandığımdan daha da delisin."

Kalçalarımı öne doğru çevirirken başımı salladım. Hassas penisim Benito'nunkine sürtünerek vücuduma küçük zevk dalgaları gönderdi.

"Düşünmek mi? Hayır, biliyorum bebeğim." Ellerimi penislerimizin etrafında sıkılaştırdım ve daha hızlı pompaladım. Penislerimizin birbirine sürtünmesinden çıkan ıslak ses, inlemelerimle birlikte havayı doldurdu.

"Bak, hoşuna gidiyor."

Benito bana bakmaya devam etti. Elim onun yüzüne çarptı. Benito başını geriye attı ve bana öfkeyle baktı. Öne eğildim ve dilimi onun sıcak yanağına sürdüm.

"Kabul et."

"Çekil, Harlow."

Siktir, çok inatçıydı, ama öyle olmasaydı, eğlenebilir miydim ki? Sanmıyorum. Hızımı artırdım, daha hızlı okşadım. Benito'nun karnı gerildi ve penisinin ucunda bir damla ön sıvı oluştu. Onu topladım ve penislerimizi daha sıkı kavradım.

Zevk beni tam hızla sarsıyordu. Kafam geriye düştü ve boşaldım. İçimi dolduran orgazmım beni mahvettiği için aceleci hissettim. Benito'ya daha da yaklaşırken ayak parmaklarım yatağa kıvrıldı. Bizi tembelce okşadım.

"Devam et," diye emretti Benito.

Penislerimizi daha hızlı okşarken inledim. Çok hassastım; zevk acı vericiydi, ama Benito daha fazlasını istedi. Orgazmım imkansız derecede uzun sürerken, penisimden bir damla daha meni sızdı. Parmaklarımı hareket etmeye zorlarken uyuşmuş hissettim.

Benito'nun başı yatak başlığına çarptı ve aralık dudaklarından boğuk bir inilti çıktı. Spermi fışkırdı ve dövmeli gövdesinde benimkine katıldı. Sonunda penislerimizi bıraktım ve boşaldığımız yere baktım. Arzuyla dudaklarımı ıslattım.

"Temizle," dedi Benito.

Yutkundum. "Başlığımıza kelepçelenen hangimiz?"

Benito homurdandı ve kelepçeleri çekti, sanki onun olduğunu ve benim olmadığımı emin olmak istercesine.

Spermlerimizi karıştırdım ve parmaklarıma biraz aldım. Benito, parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümde beni dikkatle izledi. Tuzlu karışım dilime değdiği anda inledim. Parmaklarımdaki her damlayı yalayıp temizledim.

Daha fazlasını topladım ve dudaklarıma sürdüm, öne eğilirken dudaklarımı yapışkan hale getirdim. Benito ne yaptığımı anlamadan dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Dudaklarımız yavaşça, çaresizce birbirine doğru hareket etti. Ben uzaklaşırken bile, dili dışarı çıkıp dudaklarıma değdi ve daha fazlasını istiyor gibi görünüyordu.

"Gördün mü, hoşuna gittiğini biliyordum." Geri çekildim ve yataktan atladım. Ağırlığımı bacaklarıma verdiğimde bacaklarım titredi.

Vücuduma bir bakış attım ve banyoya koştum. Benito'nun beyni tekrar çalışmaya başlayana kadar ya da beni tekrar kızdıracak bir şey söylemesine kadar beklemedim. Duşu hızlıca kullandım ve Benito'nun kaçmadığından emin olmak için geri koştum.

Neyse ki, hala yatak başlığına bağlıydı. Bandajlı eli dikkatimi çekti ve ona dikkatle baktım. Kan izi göremedim ve nedense rahatladım.

"Harlow, bu oyun yeterince uzadı."

"Oynadığımı kim söyledi?"

Dolaba doğru yavaşça yürüdüm. Benito'nun bakışları tenimi yakıyordu, beni baştan aşağı ısıtıyordu. Kıyafetleri aldım ve kenara koydum. Önemli olan, altında ne giyeceğimdi.

"En sevdiğin renk ne?" Seçeneklerimi gözden geçirdim.

"Senin dudaklarının rengi olacak, ellerimi sana geçirip seni boğarak öldürdüğümde."

Arzunun titremesi omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve penisimi sardı, onu tekrar hayata döndürmeye çalıştı. Bir tur daha, belki iki tur daha yapabilirdim. Vücudum ne kadar yorgun olursa olsun, tadını aldığım için şimdi daha fazlasını istiyordum.

Kafamı dolaptan çıkardım ve Benito'ya sırıttım. "Senin defalarca denemenin sonucu boynumda morluklar var bile." Onlara dokundum ve Benito elimin hareketini takip ederken içimi bir heyecan kapladı.

"Harlow, kelepçeleri çıkar."

"Bekle, önce yardımına ihtiyacım var." İlk iç çamaşırını ve ona uyan sütyeni aldım. Sadece meme uçlarım hassas olduğu için onlardan kaçınırdım. Dantel bütün gün onlara sürtünmek, başlı başına bir işkence olurdu. Ama buna değecekti.

Kumaş sanki benim için özel olarak yapılmış gibi bana mükemmel bir şekilde uydu. Şeffaf siyah tanga penisimi rahatça sardı. Sütyeni yerine takıp kendime son bir kez baktım. Kendimi kibirli biri olarak tanımlamazdım. Ancak, vücudum dövmeler ve yara izleriyle dolu olsa da, çok seksiydim.

"Tamam, iki seçeneğim var."

Keskin bir nefes alıp Benito'nun bakışlarıyla karşılaştım. Sanki beni ilk kez iç çamaşırlarıyla görüyormuş gibi vücuduma bakıyordu.

"Beğendin mi?" Arkanı döndüm, tangayı ve ince kayışların çerçevelediği çıplak kalçalarımı gösterdim.

"Hayır, çıkar onu."

Benito'nun yüzü ifadesizdi; bana bakarken hiçbir şey göstermiyordu. Bacaklarının arasında sertleşmiş penisi olmasaydı, hoşuna gitmediğini düşünürdüm.

"İki seçenek var ve ben, kocamın çok parası olduğunu ve hepsini harcamak istediğimi haykıran seçeneği istiyorum." İlk takım elbiseyi kaldırdım. Güzel bir bordo rengindeydi ve lacivert düğmeli bir gömleği vardı. Benito'nun yüzüne baktım, ama o göğüslerime ve penisine bakmakla meşguldü.

"Benito, bunu ciddiye almanı istiyorum."

"Harlow, kelepçeleri çıkar." Sesi ürkütücü derecede sakindi. Korku ve arzu, baş döndürücü bir karışım halinde birbirine karışmıştı.

"Ya da bunu." Kahretsin, sesim kulağıma titrek geliyordu. Tek beyaz kravatlı, tamamen siyah bir takım elbiseyi kaldırdım.

"Lo ucciderò."

Alt dudağımı ısırdım. Kahretsin, İtalyanca konuştuğunda sesi çok seksi geliyordu. "Ya da üçüncü bir seçenek olabilir: bir elbise. Dün giydiğim gibi bir tane var. Üzerimde ne kadar hoşuna gittiğini biliyorum."

Benito'nun burun delikleri genişledi, ama hiçbir şey söylemedi.

"Ben çaba gösteriyorum. Sen bu evliliği zorlaştırıyorsun."

"Harlow, beni hemen serbest bırakmazsan, pişman olacaksın."

Sözlerine şüphe duymuyordum. Ancak, bir parçam tam olarak neyi pişman olacağımı görmek istiyordu. "Sanırım bir sonraki elbiseyi aile etkinliğimiz için saklayacağım."

Bana cevap vermedi, ama buna da gerek yoktu. Bordo takım elbiseyi aldım ve hazırlanmayı bitirmek için banyoya gittim.

Saçımın yarısını topladım ve yüzümü çerçevelemek için sadece iki küçük tutam bıraktım. Gözlerimi koyu kahverengi göz kalemi ile çizdim. Bu, zaten açık renkli gözlerimi daha da öne çıkardı. Bakışlarım boynumdaki morluklara düştü ve nefesim kesildi. El izlerinin ne olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Daha fazla morluk istemek benim hakkımda neyi gösteriyordu? Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Sikim siyah külotuma baskı yapıyordu, hayırseverlik etkinliğini siktir etmemi ve bunun yerine Benito'nun üstüne çıkıp bunun tek gecelik bir şey olup olmadığını görmemi istiyordu.

Giyinirken başımı salladım ve ihtiyacımı zihnimin arka planına itekledim.

"Bu halinle nereye gittiğini sanıyorsun?" Benito hala bıraktığım yerde duruyordu. Elleri başının üstünde kelepçelenmiş, örtüler ve çarşaflar yerdeydi.

Benito'nun yanına neredeyse zıplayarak gittim. "Ne gibi? Tam bir atıştırmalık mı?" Gömleğimin kollarını düzelttim, biraz aşağı çektim. "Birinin dikkatini çekersem

Birinin dikkatini çekersem endişelenme. Bunun karşılığını alacağına emin olacağım kadar zengin olduklarından emin olacağım."

"Harlow."

Görünür şekilde titredim. "Beni öldürmek istiyorsun,

değil mi?" "Hiçbir fikrin yok."

"Biraz var." Araba anahtarlarını ve Benito'nun cüzdanını aldım. Komodininin içine koyduğum ekstra dildoların yanında biletler vardı. "Al, seninkini sana bırakacağım."

"Harlow!"

Gülerek, "Ben önden gideceğim. Çok geç kalmamaya çalış, Benito," dedim.

Kapı arkamdan kapandı, Benito'nun bağırışlarını ve küfürlerini keserek.

Bu çok eğlenceli.

BENITO YANIMDA OLMADIĞI İÇİN, neredeyse hiç dikkat çekmedim. Yine de, insanlar hareketlerimi izliyordu. Neyse ki, hiçbiri benimle konuşmaya gelmedi. Tanıdığım biri var mı diye odayı taradım.

Babamın karısını gördüğüm anda, dönüp ters yönde ilerledim. *Harika, burada olacağını bilmeliydim.* Akşamın geri kalanında ondan uzak durmaya karar verdim. Öğle yemeği başladığında aynı masaya oturma ihtimalimiz ne kadardı ki?

İç geçirdim. Tek tesellim, babamın onun kolunda olmamasıydı. Onu görmek zorunda kalmayacağımı bilmek içimi rahatlattı. Hayatımın geri kalanında o adamı görmeden yaşayabilirsem, bu bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu.

Bir garson, ordövr tepsisiyle yanımızdan geçti. Midem kasıldı, ama tepsideki yiyeceklere bir bakış attıktan sonra vazgeçtim. Hamburger ya da biftek yemek istiyordum. Beni doyuracak bir şey. Bunun yerine bedava içecekleri tercih ettim.

"Siz Harlow Hayashi'siniz, değil mi?" diye sordu bir kadın.

Şampanyayı yudumlarken, kabarcıkların dikkatimi bir anlığına dağıtmasına izin verdim.

Belki onu duymamış gibi yaparsam, uzaklaşırdı.

Ama şansım yoktu. Kadın etrafımda dolaşmaya başladı. Parlak mavi gözleri bana bakarken yoluma çıktı. Mavi, dar bir elbise giymişti,

oradaki çoğu kadın gibi tasarımcı marka değildi ama ucuz da değildi, bu yüzden de göze çarpıyordu.

"Kim soruyor?"

Elini uzattı. İlk fark ettiğim şey, nude renkli tırnakları ve parmağındaki yüzük oldu. "Darla Shamers. New York Daily News." Gözleri boynuma kaydı ve iri iri açıldı.

Neredeyse gülecektim. Muhteşem morluklar, Benito'nun ellerinin mükemmel izleriydi. Onu hala yatağa zincirlenmiş olarak hayal ettim ve gülümsemem genişledi. "Beni neden aradığın için endişelenmeli miyim, Darla?" Geçen geceki muhabirin hatırası aklıma geldi, ama onu kafamdan uzaklaştırdım. Benito halletmişti.

Hızla kendini topladı. Başını kaldırdı ve bir kez daha gözlerime baktı. "Endişelenmek mi? Hayır, sadece konuşmak istiyorum."

Kafamı salladım. "Hiçbir muhabir "sadece" konuşmak istemez. Buraya nasıl girdin?"

Darla sırıttı. "Benim yöntemlerim var."

"Aynı yolları kullanıp gitmeni öneririm." Onu atlattım, ama o beni o kadar kolay bırakmadı.

"Nişanlın nerede?" Yanıma geldi ve adımlarımı takip etti. "Burada olmadığını fark etmemek imkansız. Vitale ailesinin adını temize çıkarmaya çalışırken bu çok şey ifade ediyor. Dün geceki olayda onun da parmağı olduğunu tahmin etmek zor değil."

Birden durdum. *Olay* mı? Yüzümde hiçbir şey belli etmemek için uğraştım. "Darla, değil mi?"

Başını salladı, yüzünde zafer dolu bir gülümseme vardı.

"Dün gece nişanlımın benden başka bir şeyle ilgilenmediğini garanti edebilirim. Kanıtı da ağrılı kıçım."

Sanki dünyanın en müstehcen şeyini söylemişim gibi bana bakakaldı.

"Şimdi, sakıncası yoksa, bu ürüne teklif vermek istiyorum. Nişanlımın daha önce de söylediği gibi, o topluluğuna çok bağlıdır."

"Ama bu sizin topluluğunuz değil," dedi Darla. Kemik peşinde koşan bir köpek gibiydi. Pes etmiyordu.

Başka biri olsaydım, etkilenmiş olabilirdim, ama tek hissettiğim şey sinirlenmekti. Normalde bu tür işlerle Benito ilgilenirdi.

Mırıldandım ve masalara doğru yöneldim, umarım beni rahat bırakırdı.

"Vitale ailesi Hayashi ailesinin yaptığını mı yapmaya çalışıyor?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Hayashi şirketinin bazı büyük oyuncular tarafından desteklendiği herkesin malumu. Hatta yakuza içinde bir sendika yönettiklerine dair söylentiler bile var."

Darla ne kadar çok konuşursa, ölüm fermanını o kadar hızlı yazıyordu. Deniz kaplumbağaları koruma vakfını okurken mırıldandım.

"İkinizin evliliğinin sahte olduğu yönünde spekülasyonlar bile var. Benito'nun kadınlarla görüldüğüne dair birçok haber var, ama erkeklerle hiç görülmedi."

"Bir erkeğin başka bir erkeği çekici bulamayacağını mı söylüyorsun?"

Darla alaycı bir şekilde güldü. "Hayır, sen çok güzelsin, bu yüzden heteroseksüel bir erkeğin sana aşık olabileceğini anlayabiliyorum. Ama bu mantıklı gelmiyor. Denji Hayashi'nin çocuklarından biri olman da cabası."

Babamın adının geçmesi içimde öfke uyandırdı ve göğsümün ortasında kaynama hissi yarattı. Evet, o piç kurusu sikini olması gereken yerde tutmuş olsaydı, bu boktan hayatı yaşamak zorunda kalmazdım.

"Bu bir suç mu?"

"Ne?" diye sordu Darla.

Evsizler vakfı koalisyonuna geçtim. Kartları okumuyordum, ama Darla'ya bakmaktan daha iyiydi. Onu öldürme ihtiyacı, artıları eksileri aştığı noktaya kadar beni sürükledi.

"Sadece kadınlarla görülmüş bir adamla nişanlanmak? Bu bir suç mu?"

"Hayır, ama..."

"O zaman bunun ne alakası olduğunu anlamıyorum. Benito sana bana ne kadar aşık olduğunu gösterirken, sen yatak odamızın köşesinde oturmak ister misin?"

Bana hayretle baktıktan sonra ağzını kapattı.

"Bunun mahremiyet ihlali olduğunu biliyorsun," dedim. Vitale adına vakfa yüz bin dolar bağışladıktan sonra nihayet ona baktım. "Belki de hoşuna gidiyordur. New York Daily News'ten Darla Shamers, insanların sevişmesini izlemekten hoşlanıyor musun?"

Bana cevap vermeye çalışırken kelimeleri kekeledi. Gülümsemesi kaybolmuştu.

Güzel, şimdi siktir git.

Onun etrafından dolaştım ama o pes etmedi. Darla benimle konuşmaya devam etti. Ben odada dolaşırken onun sesi arka plan gürültüsünden başka bir şey değildi. Neden etrafımızdaki diğer insanların yaptığını örnek almıyordu? En fazla başkaları tarafından bakılmakla uğraşmak zorunda kalmıştım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve ben dikleştim. Birinin bana dikkatle baktığını bildiğimi belli etmedim. Yavaşça döndüm ve odayı gözden geçirdim ama bakışların nereden geldiğini belirleyemedim. Etrafımdaki herkes beni bir gösteriymişim gibi izliyordu.

Yardım kuruluşlarını incelemeye geri döndüm. Henüz bir şey yapamazdım. Audre Lorde Projesi şu ana kadar en az bağış taahhüdü almıştı. Benito'nun sözde imajına yardımcı olmayı kendime görev edindim. Kuşkusuz kız kardeşim tüm bunları daha iyi yapardı. Babamın katılmaya tenezzül etmediği etkinliklere bile katılırdı. Kartı gözden geçirdim ve bir milyon dolar bağış taahhüdünde bulundum.

Bir ödülü hak ediyorum. Benito'nun kıçıma soktuğu aleti ve boğazımı saran dövmeli elleri aklıma geldi.

"İki suç ailesinin bir araya gelmesi neredeyse duyulmamış bir şey, özellikle de ikiniz bu kadar farklıyken," dedi Darla.

Sakinleştim ve onun keskin bakışlarına karşılık vermek için başımı kaldırdım. Gözlerimiz buluştuğu anda donakaldı. Darla, yüzü bembeyaz olurken tereddütle bir adım geri attı. Etrafına bakındı. Belki de ana kalabalıktan gittikçe uzaklaştığımızı fark etmişti.

"Ben..." Dudaklarını yaladı, alnında ter damlaları belirmiş, makyajını bozmuştu.

Böyle hissettiğimde söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Avımı gördüm ve ona odaklandım. Darla geriye doğru sendeledi ve düşmeden önce kendini toparladı.

"Bay... Hayashi." Ben yaklaştıkça 1,57 boyundaki vücudu titremeye başladı. Belki de bakışlarımda ölümünü gördü; bunu asla bilemeyeceğim. Boğazını kesmeden önce ona sormayı düşünmüyordum.

Sert bir el benim elimi kavradı ve bir kol belime dolandı. Sadece bir erkeğe ait olan kolonya kokusu beni sardı. Muhabirden uzaklaştırıldım ve Benito'nun kollarına sürüklendim. Dudaklarımızı birbirine yaklaştırdı ve akılları baştan alan bir öpücük verdi.

Aptal bedenim anında tepki verdi. Hiç düşünmeden onun altında eridim. Öpücük, ben hazır olmadan çok önce bitti.

"Daha iyi mi?" diye fısıldadı Benito. Gözlerimin içine bakarak, benim emin olamadığım bir şeyi arıyordu.

Beyaz gürültü ve sakinlik buharlaşarak beni boşlukta bıraktı ve ellerimdeki kanın hissini özledim.

"Bu sabah olanların intikamını almayacağımı sanma. Bana üç kez borçlusun."

"Siktir git."

Benito bana sırıttı ve yemin ederim ki penisim seğirdi.

"Oh, Bay Vitale, buradasınız." Darla bize doğru yürüdü ve ona elini uzattı. Parmakları hala titriyordu, ama benden istediği şeyi almak için güçlü duruyordu.

Ona dokunursan ikinizi de öldürürüm.

Benito belimi daha sıkı kavradı. "Üzgünüm, nişanlım kadınlara dokunduğumda oldukça kıskanç oluyor." Sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi omuz silkti. "Ne derler bilirsin, partnerini mutlu et, hayatın güzel olsun."

Ne oluyor lan? Ben gülerek homurdandım. "Bu çok saçmaydı."

Benito bana gülümsedi. Bunun gerçek bir gülümseme olmadığını anlayabiliyordum. Ağzının köşeleri sıkıydı ve gülümseme gözlerine kadar ulaşmıyordu. "Bizi affederseniz, nişanlımın paramızı nereye koyduğunu kontrol etmem gerekiyor."

"Aslında, seninle konuşmak isterim," dedi Darla.

Ona uzandı ve ben düşünmeden tepki verdim. Elini itekledim. Darla elini geri çekti ve göğsüne yaklaştırdı. Mavi gözleri, kimi izlemesi gerektiğinden emin olamıyormuş gibi ikimiz arasında gidip geldi.

"Üzgünüm," dedi Darla.

"Harlow, bu hiç hoş değildi. Gazeteciden özür dile." Benito ağzını kulağıma dayadı. "Özür dile, yoksa kıçını parçalarım ve bir kez bile boşalmmana izin vermem."

Onun ses tonu omurgamdan bir titreme geçirdi. Tehdit çekici geliyordu. Başımı çevirdim, dudaklarımız bir anlığına birbirine değdi. "Söz verir misin?"

Benito'nun parmakları ağrıtacak kadar kalçama gömüldü. Böyle devam ederse, hayatımın geri kalanında onun morluklarını taşımak zorunda kalacaktım.

"Özür dilerim," dedim ve tekrar Darla'ya döndüm. "Ona dokunmaktan kaçının. Ben sahipleniciyim."

Darla başını salladı, sanki biz bir anomaliymişiz gibi bize bakıyordu, ve belki de öyleydik.

"İyi günler," dedi Benito, bizi ondan uzaklaştırırken.

Bir saniye bile beni bırakmadı. Sanki bana yeni bir pranga takılmış gibiydi, ama bunu tamamen nefret etmiyordum.

"Onu öldürecektin," diye fısıldadı Benito. Bu bir soru değildi, ama yine de omuz silktim.

"Beni sinir ediyordu." Bu kadar uzun süre dayanmış olmam, sabrımın kanıtıydı. "Dün geceki olay hakkında bir şey mi söyledi?"

Benito homurdandı. "Limanlarda bir karışıklık oldu. Halledildi. Onun bunu bilmemesi gerekirdi."

Gözlerimiz gözlerimiz karşılaştı. en kısa saniye bu hissettim sanki kelimeler kelimeler olmadan iletişim kurabilirmişiz gibi hissettim.

"O ölmeli."

"Harlow, bunu söylememem gerekirdi ama gazetecileri öldürmek yok." Benito etrafımızdaki insanlara sahte gülümsemesini gösterdi.

"Anladım, gazeteci yok." Aileleri hakkında hiçbir şey söylemedi. Darla benim olanın peşindeydi. Benim de aynısını yapmam adil olurdu.

Benito gözlerini hafifçe genişleterek bana baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Pes ettin."

Sanki beni tanıyormuş gibiydi. Ona sırıttım. "Elbette canım, kocama karşı gelmeyi asla düşünmem."

"Çılgınca ya da aptalca bir şey yapacaksın, değil mi?" Benito beni kendine doğru çekti, aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırdı.

İnsanlar bizi izliyordu ama nedense, Benito'yu kızdırmakla o kadar meşguldüm ki umursamadım. Onların dikkatli bakışları cildimi yakmıyor ve içimden kaçma ihtiyacı uyandırmıyordu.

"Kaç tane hayır kurumuna bağış yaptın?" Benito, etrafta dolaşırken odayı gözden geçirdi. "Ne kadar paramdan veda etmeliyim?"

"Senin olan benimdir." Kocama gülümsedim. "Çoğu New York'ta LGBTQ yaşamını destekleyenler."

Benito kaşlarını kaldırdı. "Seni şefkatli biri olarak görmezdim."

"Değilim. Ama sen, ailenin adının ve işinin iyi görünmesini sağlamaya çalışıyorsun. Yeni biseksüel olduğunu açıklayan bir adam olarak, ait olduğun topluluğu desteklemekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Ben heteroseksüelim."

"Bu gece kıçımı senin meninle doldururken bunu tekrar et."

Benito'nun erimiş kahverengi gözlerinde açlık parladı. "Mostricio. Beni zorlamaya devam edersen, seni parçalarım."

Ne dediğini hiç anlamadım, ama onun da beni anlamadığını çok iyi bilerek Japonca mırıldandım. "お前を嫌いだ。今ここで俺を破滅させろ、この悪魔め！ (*Senden nefret ediyorum. Beni burada ve şimdi yok et, şeytan!)*

"Bay Vitale, gelmenize çok sevindim."

İnsanlar konuşmak için yanımıza gelince etrafımızdaki balon patladı. Gülümsemeyi takındım ve bir içki aldım. Önümüzdeki birkaç saatlik saçmalıklar için buna ihtiyacım olacaktı.

" Ne gülümsüyorsun?" diye sordu Gin.

Hayal aleminden çıkarken başımı salladım. Harlow'un görüntüsü kayboldu ve önümdeki bilgisayara odaklandım. Oda sessiz kaldığında kardeşlerime baktım. İkisi de bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Ne diye sırıtıyorsun diye sordum?" dedi Gin. "Duymadın mı?"

Duymamıştım. Hiç duymamıştım. Bir şey söylediğini biliyordum, ama zihnim kelimeleri hiç kavrayamamıştı.

"Tabii ki," dedim. "Sadece aptalca bir soruydu, o yüzden cevap verme gereği duymadım."

Enzo ıslık çaldı. "Senin neyin var?"

"Hiçbir şey," dedim kısaca, masanın altında pantolonumun içindeki penisimi düzeltirken. "Bir şey düşünüyordum."

"Yaptığın şey bu muydu?" Enzo, onaylamayan bir ses çıkarmadan önce sordu.

"Bu da neydi lan?" diye bağırdım.

Elindeki kitabın üstünden bakıyordu. Bugün okuduğu *kitap İlyada'ydı*. Kardeşim klasik, Yunan ve zorlu her şeyi sevdiğini iddia etmeyi severdi, ama ben onun romantizm ve korku türlerine de ilgi duyduğunu biliyordum, her olayın gidişatını önceden tahmin etse bile.

Enzo iç geçirdi. "Söylememe gerek var mı?"

Giancarlo, üzerinde kaplan desenleri olan açık mavi gömleğini düzeltirken masamın üzerine atladı. Görünüşe göre Ash o lanet şeyi henüz atmamış.

"Oh, bu iyi olacak," dedi Gin, kıvranarak. "Söyle, söyle," diye teşvik etti.

Gin'i masamdan ittim. O, homurdanmadan önce kağıtlar, faturalar ve programların oluşturduğu bir kasırganın içine düştü. Enzo, bir kez daha bana bakmadan önce kardeşimize baktı.

"Harlow ile çok zaman geçiriyorsun."

Kardeşime baktım. "Bunu, erkek arkadaşının yanından ayrılmayan adam mı söylüyor?"

Enzo omuz silkti. "Haklısın, ama en azından bizim yaptığımız şey gerçek. Harlow'la olan bu sahte ilişkin garip. Üstelik ikiniz birbirinize yaklaşıyor gibi görünüyorsunuz." Dilini şaklattı. "Bunun bizim tahammül etmek zorunda olduğumuz bir oyun olduğunu sanıyordum, ama sen bu evliliği istiyormuşsun gibi görünüyor."

"Bu bir sorun mu?" diye sordum, dişlerimi sıkıca birbirine bastırarak.

"Belki," dedi Enzo. "O sana kötü bir etki yapıyor gibi görünüyor. Son zamanlarda işe geç kalıyorsun ve burada ya da Blu'da olduğunda dikkatin dağınık. Kafan başka yerdeyken çalışamazsın."

Baş ağrısı başlamak üzereyken sağ şakağımı ovuşturdum. Enzo, yapmam gereken her şeyi bilmediğimi mi sanıyordu? Babam, "nişanımızı" duyurduğumuzdan beri işe dönmem için bana yeşil ışık yakmıştı. Ancak, etrafımda olmasa bile zihnimi meşgul eden siyah saçlı, gri gözlü adamdan başka bir şey düşünmek hala zor geliyordu.

Evet, biraz dikkatim dağılmıştı, ama Enzo'nun bana bir şey söylemesine gerek yoktu. Bu biraz fazla oldu. Parmaklarımı birbirine geçirdim ve küçük kardeşime baktım.

"Sorumluluklarımı ihmal ettiğimi mi söylüyorsun?"

"Yine başladı," dedi Giancarlo, hala yerden kalkmamış halde.

Enzo ona baktı, bakışlarında bir meydan okuma vardı. "Öyle mi?"

O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem geriye doğru kayarak yüksek katlı ofis binasının penceresine çarptı. Enzo da ayağa kalktı, ceketinin düğmelerini açtı ve kitabını kenara koydu. Parmaklarım oraya gidip suratına yumruk atmak için kaşınıyordu. *Beni sorgulamaya ne hakla cüret ediyor?*

"Yeniden oturmanı öneririm," dedim sakin bir sesle. "Birçok şeyi görmezden geldim, ama bana saygısızlık etmek bunlardan biri olmayacak."

"Ben sadece şunu belirttim..."

"Sen sadece beni aşağıladın," diye bağırdım. "Bu aileye ben bakmıyor muyum? Bizim ihtiyaçlarımızı karşılamıyor ve güvenliğimizi sağlamıyor muyum?"

"Evet," dedi Enzo yavaşça. "Tabii ki bakıyorsun." "O zaman kendimi idare edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Enzo yavaşça oturdu. Kravatını düzeltirken bir bacağını diğerinin üzerine attı. Gözlerimiz buluştuğunda, karanlık bakışlarında belirsizlik vardı.

"Normalde, evet, buna inanıyorum," dedi ve Gin'in yerden kalkmasını izlemek için çok kısa bir bakış attı. "Ama şu anda uğraştığın bu iş farklı. Tehlikeli. Yanlış bir şeye bulaşmanı ya da dikkatinin dağılması nedeniyle babamızı kızdırmanı istemiyorum. Ayrıca, Denji'nin tam olarak bunu istemediğini nereden biliyorsun? Onun gerçek niyetini bilmiyoruz. Dikkatini vermezsen, o da harekete geçip kontrolü ele geçirebilir. Hiçbirimiz bunu istemeyiz."

Midem sıkıştı. Böyle bir düşünce ilk kez aklıma gelmiyordu, ama bunu kendi kafamın dışında duymak nedense farklı hissettirdi. Denji kontrolü ele geçirmeyi planlıyor olabilirdi ve ben, kafam o kadar onun oğlunun kıçına takılıydı ki, bunun farkında bile olamazdım.

Oturdum ve sandalyemde dikleştim. Enzo'nun bir şey söylemesine gerek yoktu. İkimiz de ne demek istediğini anladık. *Daha dikkatli olmam gerekiyor.*

Benim işim sözleşmeyi yerine getirmekti, penthouse'umun her santimetrekaresinde Harlow'u sikmek değil. Ki son birkaç gündür tam da bunu yapıyordum. Bazen Harlow, iyi sikildiğinde çok daha sakin oluyordu. Bana aslında biseksüel olduğumu söylemeye çalışsa da, bu evi huzurlu tutuyordu.

Bu, açmak istemediğim bir yığın sorun.

Gin, gerinip tekrar oturdu. "Bir muhabirle sorun mu yaşadın?"

"Evet," dedim, Harlow konusunu geçerek, Enzo hala sessizce beni inceliyor olsa da. "Darla Shamers adında biri. Harlow

Birkaç gün önceki yardım etkinliğinde, ona türlü türlü sorular sormaya başladı. Bazıları sıradan muhabir saçmalıklarıydı, ama diğerleri... " diye söze başladım.

"Bunu bilmemesi gerekirdi, değil mi?" diye Enzo tamamladı.

"Aynen öyle." Elimi çeneme sürdüm. Kaşıntılı sakallarım, tıraş olmam gerektiğini hatırlattı. Bu konuyu bir kenara bırakıp asıl konuya döndüm. "Son zamanlarda, birçok insanın daha fazla soru sorduğunu fark ettim. Hakkımızda makaleler çıkıyor. Yerel haberlerde kısa haberler yayınlanıyor." Kafamı salladım. "Sanki biri onlara bilgi veriyor gibi."

Gin kaşlarını çattı. "Bizim çevremizden biri olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Gözleri karardı. "Eğer öyleyse, Silvy'yi onlara götüreceğim."

Kafamı salladım. "Buna gerek yok," diye iç geçirdim ve Gin'in kan dökme arzusunu kaynağında durdurmaya çalıştım. O ve sevgiyle Silvy adını verdiği o lanet çekiç, birçok temizlik ve baş ağrısının sebebiydi. Hayır, teşekkürler. "Şu anda, insanlar ipucu arıyor. Somut bir şey bulduklarında, ilerlemeyi tartışabiliriz."

"Ya kaynağı bulamazlarsa?" diye sordu Gin.

Omuz silktim. "O zaman söylentiyi yayanların ortaya çıkmasını sağlayacak başka bir yol buluruz. Birisi mutlaka dilini sallıyordur ve bu risksiz bir iş değildir. Eninde sonunda onlara giden yolu buluruz."

"Ve sonra eğlenceli kısım başlıyor," dedi Gin, yüzünde küçük bir gülümseme belirirken. "Ciddi bir işkence ve sorgulama yapmayalı uzun zaman oldu."

"Sakin ol, evlat," diye bağırdım.

Giancarlo ağzını sildi. kelimenin tam anlamıyla salya akıtıyordu. Biraz daha dikleşerek, masamdan tableti aldı. "Biliyor musun, bu

Fallaciler'in işi olabilir," dedi Gin.

Enzo gözlerini devirdi. "Onların yapmasını istiyorsun ki onları öldürmek için bir nedenin olsun."

"Ne? Ben mi? Hayır."

Başımı salladım. Enzo tamamen haklıydı. Giancarlo, şu anki nişanlısı Ash ile çıkarken Marco Fallaci'nin arabasına boşalmaya karar vermişti. Ona zararı ödemesini söyledikten sonra bile, Marco'ya işkence etmek için bunu ertelediğinden emindim. Tüm bunlara rağmen, Fallaciler bizim müttefiklerimizdi, ara sıra çatışsak da.

"Onlar bunu yapmazlar," dedim, kardeşime bakarak. "Onları ne kadar öldürmek istesen de."

"Siktir," diye homurdandı. "Sadece Marco. Bırak ben yapayım."

"Hayır dedim," diye tekrarladım. "Madem bunu bir mesele haline getirmek istiyorsun, limana gidip bugünkü takası hallet."

Giancarlo daha da sert bir şekilde homurdandı. Limanda teslimatı beklemek kadar sıkıcı bir şey yoktu. Her zaman geç kalırlardı ve izin verilen tek cep telefonları ön ödemeli olduğu için zamanını sadece bekleyerek geçirirdin.

"Bana böyle davranma dostum," diye yalvardı Giancarlo.

"Bir dahaki sefere çeneni kapalı tut." Telefonum çaldı. Ekrana baktım ve sinirli bir iniltiyi yuttum. "Siz ikiniz şimdilik gidebilirsiniz. Sonra buluşuruz."

"Bu cadı mı?" Gin fısıldayarak mırıldandı. "Gin,"

Enzo seslendi.

"Hayır, annem değil," dedim sertçe. "Çık dışarı."

Gin dudaklarını şapırdatarak Enzo'nun omuzlarına kolunu doladı. "Gidip sandviç alalım. Açlıktan ölüyorum."

"Beni bıçaklamadan önce elini üzerimden çek." "Her zaman bıçaklamakla uğraşıyorsun."

Ofisimin ses geçirmez kapısı kapanır kapanmaz sesleri kayboldu. Cevap düğmesine bastım ve merhaba demeden önce hızlıca nefes aldım.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Donakaldım. "Anlamadım?"

"Duydun beni, Benito," diye bağırdı babam. "Sana evlendiğini duyur ve balayına çık dedim. Sen ne yapıyorsun? Düğün planlıyorsun, işte çalışıyorsun ve haberlerde boy gösteriyorsun. Hayashi'nin yaptığı her şey takip ediliyor ve sürekli aptalca şeyler yakalıyorlar."

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Harlow ve ben yerel bir restoranın önünde küçük bir tartışma yaşamıştık ve birden fazla kez, ölüm tehdidine varan sözler sarf etmişti. Onu penthouse'uma hapsetmeye çalıştım ama Harlow akıllıydı. Ve inatçı. Onu ne kadar saklarsam, o kadar çıldırıyordu. Biraz bacaklarını uzatması için dışarı çıkmasına izin vermek daha iyiydi.

"Ben hallediyorum," dedim, sesimde kendinden emin bir tonla. "Harlow biraz vahşi, ama bu anlaşmanın ne kadar önemli olduğunu biliyor."

"Öyle olsa iyi olur," dedi babam, nefes vermeden önce. "Onu hizada tutmak senin görevin."

Ağzında, çok sevdiği, kiraz kokulu kalın purolardan birini tuttuğunu hayal edebiliyordum. Bu, bir dizi hoş anıyı geri getirdi, ama hemen ardından kötü anılar da geldi. Elimi yüzüme sürdüm.

Kendini topla.

"Birisi dedikodu yayıyor," dedim konuyu değiştirmek için. "Henüz kim olduğunu bilmiyorum, ama öğreneceğim."

"O zaman sahte nişanlınla oyalanmak yerine bunu önceliğin yap," dedi sakin bir sesle. "Bunu istiyor musun?" diye sordu bana. "Ben öldüğümde işleri devralmak mı?"

Teknik olarak zaten işleri ben yürüttüğümü belirtmeyi reddettim. Bana New York'un başkanı unvanını vermişti, ama yine de ipleri gölgelerden çekiyordu. Ancak babamı kızdırmamak gerektiğini çok iyi biliyordum. O, hayatını mahvedebilecek ya da seni ortadan kaldırabilecek türden bir adamdı. Gençken gördüğüm gibi, bir yerlerde elektrik direğine yapıştırılmış bir başka kayıp ilanı olmak istemiyordum.

Tabii, kim benim için kayıp ilanı asacak ki? Kardeşlerim değil. Bana ne olduğunu zaten bilirlerdi ve yapabilecekleri hiçbir şey olmazdı. Onlar benim her şeyim.

Kısa bir süre Harlow'u düşündüm. Son zamanlarda, kediyle fare oyunu denilebilecek bir yakınlık kurmuştuk. Kaybolursam beni aramaya çıkar mıydı acaba? Beni arar mıydı yoksa zararını keser miydi?

Onun beni aramak için şehirde katliam yaptığını net bir şekilde hayal ettim. Beni umursadığı için değil, bunu inanacak kadar naif değildim, ama muhtemelen benim bir kadınla dışarı çıktığımı düşündüğü için. Bıçağıyla yoluna çıkan herkesi keserken yüzündeki psikopat bakışı şimdiden görebiliyordum.

Sikim lise yıllarımdaki gibi sertleşti. Onu tutup, sakinleşmesi için uğraştım. Son zamanlarda, o külotlu canavarı düşündüğümde tahrik oluyordum. Sanki Harlow sikime bir tasma takmış gibiydi. Sikim artık Harlow için her şeye hazırlıklıymış gibi davranıyordu.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu babam.

Tek kelime bile duymamıştım. "Evet, tabii ki," dedim ve bir sigara çıkardım. "Dediğim gibi, ben hallederim, tamam mı? Sen İtalya'da olanlara odaklansan olmaz mı?"

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin," dedi karanlık bir sesle. Göğsüm sıkıştı. "Ben..."

"Yalan söyleme," diye homurdandı. "İşini halledebilseydin, gece gündüz senin peşinde koşmak zorunda kalmazdım. Erkek ol ve işini hallet! Biri seninle uğraşıyorsa, hallet. Nişanlın uslu durmuyorsa, onu kamuoyunun gözünden uzak tut. Ve Tanrı aşkına, biraz cesaretli ol evlat."

Boğazım düğümlendi. Dilimin ucunda, söylememem gerektiğini bildiğim sözler vardı. Uzun zaman önce unutulmuş şeyler, yüzeyin hemen altında bekliyordu. Ancak, ona ne kadar adi bir herif olduğunu söylemeden önce, sandalyeme yaslandım ve nefes almaya odaklandım.

Onu belden aşağı vurmaya karar verdim. "Annem seni soruyordu," dedim. "Neden henüz şehre gelmediğini bilmek istiyor. Ona hala meşgul olduğunu, durumun tehlikeli olduğunu söyledim, ama o tüm suçlamaların düşürüldüğünü çoktan anlamıştı. Seni bekliyor."

Babamın çıkardığı ses, o boğuk inilti, benim için küçük bir ödüldü. Çocukça ve önemsiz bir şeydi, ama onu rahatsız etmek hoşuma gidiyordu. İyi. Annem onun kazandığı her kuruşu mümkün olduğunca tüketti ve onun ve annem yüzünden ne kadar mutsuz olduğunu görmek hoşuma gidiyordu. Bu, tüm saçmalıkları için ondan intikam almamın küçük bir yoluydu.

"Annen benim sonum olacak."

"Eğer yakında şehre gelmezsen, öyle olacak," dedim ve çakmağımı aldım. Çakmağı çaktım, sigaramın ucunu kırmızıya dönene kadar ateşledim. Nefesimi verdim. "Onu ikna etmeye çalıştım..."

"Eminim öyledir."

Dudaklarım gülümsedi. Annemi babamın peşine takmam o kadar yanlış mıydı? İkisi birlikte kasabada olmak ideal değildi, ama benim peşimden koşmalarından daha iyiydi. En azından, beş dakika boyunca tartışacak, bir araya gelecek ve aşk dolu davranacaklardı, sonra her şey felaketle sonuçlanacak ve ikisi de kendi ülkelerine kaçacaklardı. Bir süre kimseyi başımın etrafında görmeyeceğim için şimdiden heyecanlanıyordum.

"Benito, sana kontrolü devredeceğimi hatırlatmam mı gerekiyor?" diye sordu. "Bunu ciddiye alacak mısın?"

Başımı salladım. "Elbette, baba." Biraz daha dik oturdum. "Bırak işleri ben halledeyim. Senin orada yapacak çok işin var."

"Evet, var," diye iç geçirdi. "Bir hafta sonra New York'ta olacağım. O zamana kadar her şeyi yoluna koy."

Babam itiraz etmeden telefonu kapattı. Bir hafta mı? Her şeyi bir *haftada* halletmemi mi istiyordu? Omurgamdan yukarıya doğru yükselen sıcaklık beni titretti. Harika. Harlow'u bulup, kimlerin saçma sapan dedikodular yaydığını öğrenmek. Bu hiç de zor olmayacaktı. Ayağa kalkmadan önce sigaramı şiddetle söndürdüm ve kaşlarımı çattım. Kaybedecek vaktim yoktu.

TONY, asansöre doğru ilerlerken ağırlığımı destekledi. Beni asansörün içine bıraktı ve ben düğmelere bakarken duvara yaslandım. Tony, asansör yükselmeye başlamadan önce hızlıca P tuşuna bastı.

"İyi misin patron?" diye yüzüncü kez sordu. Ben homurdandım. "İyiyim."

İyi olmaktan çok uzaktım. Bütün gün neler olup bittiğini anlamak için deli gibi çalışmıştım. Ne kadar araştırırsam, o kadar boş çıkıyordu. Yine de birkaç ipucum vardı. Vitales ailesi New York'u ele geçirmişti, ama bizim bölgemizin kendilerine ait olduğunu düşünen başka aileler de vardı. Şu ana kadar radarımda iki aile vardı: Acetos ve Cappolas. Toplantı yapmadan neler olup bittiğini öğrenmek imkansızdı.

Omurgamdan bir titreme geçti. O pisliklerle buluşmak, gözlerimi oyma isteği uyandıracak kadar eğlenceli olacaktı. Hepsi önümde olsalar bile, yine de yılan çukurunda bir kobra bulmak zorunda kalacaktım, çünkü ne kadar dikkatli bakarsanız bakın, bu adamlar kartlarını göğüslerine yakın tutuyorlardı. Onların arasında bir yalancıyı bulmak zor olacaktı.

"Orada iyi olacağından emin misin?" diye sordu.

Ne ve kimi kastettiğini çok iyi biliyordum. Elimi kaldırdım. "Yemin ederim, beni yine başucundaki kelepçeden kurtarmak zorunda kalmayacaksın."

Tony kaşlarını çattı. "Nedense, bundan şüpheliyim."

Asansör kapıları açıldı ve Tony beni içeriye götürürken destek olması için ona yaslandım. Kapı kapanır kapanmaz, Harlow yatak odasından çıktı, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. Benim tişörtlerimden birini ve

eşofman giymişti. Onu hiç bu kadar normal görmemiştim. Dudaklarım aptalca bir gülümsemeye çekildi.

Harlow göğsüme yumruk attı. "Seni pislik!" diye bağırdı. "Neredeydin sen? Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Kahretsin, babam ve basın bizi şimdi görseydi, kendilerinden geçerlerdi. Sanki gerçek bir ilişkimiz varmış gibi.

"Senin karım olduğunu bilmiyordum," dedim. "Senin kocam olduğunu sanıyordum. Erkek ol ve kabullen."

Harlow göğsüme o kadar sert vurdu ki nefesim kesildi. Yere düştüm. Tony, üstümde Harlow ile tartışıyordu. Bir an için öleceğime emindim. Ama bunun yerine, istem dışı bir nefes aldım ve öksürdüm.

"Siktir," diye inledim. "O narin ellerin çok acıtıyor."

"Narin elleri kimde, pislik?" diye sordu Harlow, yanıma gelip ayağını göğsüme bastırarak. "Lanet olası gerzek. Seni aramak için kaç kez dışarı çıktığımı biliyor musun? Hiçbir yerde yoktun!"

Yana dönüp ona baktım. Harlow kızgındı, yanaklarının ve boynunun hafif kızarıklığı onu ele veriyordu. O bana öfkeyle bakarken, midem altüst oldu. *Beni özlemişti.* Ne kadar bağırsa da, gerçek buydu. Özlenmek çok iyi hissettiriyordu.

"Kızgın mısın, canavar?" diye sordum. "Cazzo, stai così bene con i miei vestiti," diye inledim. "Külotunu göreyim."

Neden kızgınken bu kadar seksi göründüğünü düşündüm ki? Gözlerim boğazını aradı ve boynunda bulunan morlukları görünce daha da sertçe sırıttım. Çok çalkantılı bir başlangıç yapmıştık, ama o izler kabulün işaretiydi. Harlow şimdi boğazını bana sunuyordu, onu ölümün eşiğine kadar boğmamı istiyordu. Onun bu yönünü seviyordum.

Harlow homurdandı. "Aptal," diye bağırdı. "Git buradan Tony. Kocamı öldürmem gerek."

Tony bana döndü. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı patron?" Elini uzattı. "Sana yardım edeyim."

Kocam ona homurdandı. "Ona dokunursan ölürsün Tony. Yemin ederim, o elini bileklerinden keserim."

Ben kahkaha attım. "Sorun yok, Tony. Elini kaybetmene gerek yok. Harlow bana yardım edebilir." Başım eğilmeden önce oturdum ve bir kez daha başımı kaldırdım. "Eve git."

"Peki," dedi Tony kısa bir şekilde. Harlow'a küçümseyen bir bakış attıktan sonra tekrar bana baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni."

Elimi sallayarak onu uğurladım. "Teşekkürler,

ama ben iyiyim." "Bundan şüpheliyim," diye

mırıldandı.

Tony yine de gitti. Harlow'un onu bayıltıp bagaja tıkması konusunda hâlâ kızgındı. Onu suçlayamazdım. Ben olsaydım, bana bunu yapan kişiyi öldürürdüm, ama Tony yapamazdı. Kurallar vardı. Sonunda fikrini değiştireceğini biliyordum, ama bu zaman alacaktı.

"Sarhoşsun," diye mırıldandı Harlow, eğilip beni kaldırırken. Beni kanepeye götürürken homurdandı ve ben de kanepeye çöktüm. "Neyin var? Yine o sürtüklerle mi takıldın?"

"Hayır," dedim. "İpuçlarını takip ediyordum."

"İpuçları mı?" diye sordu Harlow. Kaşlarını çatarak ayakkabılarımı çıkarmaya çalışmamı izledi. "Ne ipuçları?"

"Biri bilgi sızdırıyor," diye mırıldandım. "Ama kim olduğunu bulamıyorum. Adamlarım kavga edebilir, ama casus değiller. Sızıp bilgi toplayamazlar," diye mırıldandım. "Herkes kim olduğumuzu bildiğinde bilgi almak zor." Kendi kendime küfrettim.

Harlow çömeldi ve ayakkabımı yakaladı. Birbiri ardına ayakkabılarımı çıkardı ve bir kenara attı. Ayağa kalktığında, sorgulamanın devam edeceğini sandım. Ama o, ceketimi yakaladı ve omuzlarımdan çıkardı. Gömleğim ve pantolonum da onu takip etti, ta ki iç çamaşırlarım kalana kadar.

"Ne?" diye sordum. "Sikişmek mi istiyorsun?"

Harlow'un elinin tersi yanağıma çarptı. "Kendine gel artık. Sarhoşsun, geveliyorsun ve kendinden geçiyorsun. Böyle bir korkakla evlendiğimi bilmiyordum. Bilseydim, muhtemelen kendi dilimi ısırırdım." Elini göğsüme dayadı ve kucağıma oturdu. "Sorununla ilgilenmeme yardım et."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum, hala acıyan yanağımı ovuşturarak. Bileğini tutup onu kendime doğru çektim. "Bana bir daha vurursan, bunu kırarım."

Harlow başını eğdi, yüzünde o kendini beğenmiş ifade belirdi. "Denemeni çok isterim," dedi. Dizini benim aletime bastırana kadar yer değiştirdi. Ben inlediğimde, çenemi tutup bana bakmamı sağladı. "Bu pisliği kimin yaydığını bulmana yardım edeceğim. Senin de

dediğin gibi, bu maskeyi bozarsak ikimiz de boku yersiniz. Babam ve senin baban muhtemelen bize patlayacakları dayaktan zevk alırlar." Geriye yaslanarak homurdandı. "Neler olduğunu öğrenebilirim."

"Herkes seni de tanıyor," diye işaret ettim. "Hatırladın mı? Artık bir Vitale'sin. Ya da medyaya göre öyle sayılırsın. Ve düğün iki hafta sonra," diye mırıldandım.

"Güven bana. Bir yerlere girip çıkmayı bilirim. Ayrıca yardımcım da var." Harlow elini uzattı. Parmakları tokatladığı yanağı üzerinde dans etti. "Bana bir telefon al."

"Siktir git," diye güldüm. "Şimdi telefon almak için mi nazik davranıyorsun?"

"Hayır, kendim alabilirim," dedi. Gözlerindeki bakış, her kelimesinde ciddi olduğunu gösteriyordu. "Ancak, burada... oyuna uymaya çalışıyorum. O yüzden, bana bir telefon al. İhtiyacım var."

Kaşlarımı kaldırdım. *Kimle iletişime geçebilir ki?* Enzo'nun sözleri kafamda yankılandı. Ya söylentilerin kaynağı Harlow'sa? Midem bulandı, boğazıma safra yükseldi. Nedense, düşünmem gerekse de bunu düşünmek istemiyordum. *Beni mahvetmek için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki?*

Bunu da düşünmek istemiyordum.

"Tamam. Yarın sana bir tane bulurum."

Harlow başını salladı, yüzü hala kasvetli bir şekilde bana bakıyordu. "Şu anda ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilmiyorum. Gerçekten... berbat görünüyorsun."

Güldüm. "Öyleyim," diye onayladım, sonra boğazım sıkıştı ve kelimeler ağzımdan çıkmakta zorlandı. "Öyleyim."

Kahretsin, neden ağlamak üzereydim ki? Giancarlo eve geldiğinden beri ağlamamıştım. O zaman bile, gözyaşlarım sadece kendimi ofisime kilitleyip sonunda kendimi bırakıp ağladığımda akmıştı. *Alkol yüzünden, hepsi bu.* Bunu tamamen fazla viski içtiğime bağladım ve sinirli gözyaşlarımı geri çekerek boğazımı temizledim. Neden her şey hep benim omuzlarımda oluyordu?

"Benito?"

Ona sertçe baktım. "İyiyim," dedim aniden. "Sesindeki o acıma tonuna ihtiyacım yok, o yüzden..."

"Tamam," dedi Harlow, kucağımdan kalkarken, sıcaklığını anında özlememi sağladı. Uzaklaşmasını bekliyordum, ama bunun yerine yanıma oturdu. Harlow uzaktan kumandayı aldı. "Aç mısın?"

Midemdeki düğümler biraz gevşedi. "Hayır."

Harlow iç geçirdi. "Biliyorsun, beni uzaklaştırmaya çalışan bir pislik olmak sana yaramayacak. Ben buradayım." Bana dönüp baktı. "Birlikte sıkışıp kaldık. O yüzden saçmalamayı kes. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Bu sözleri duyar duymaz, midemdeki düğüm daha da gevşedi ve tamamen çözüldü. Kardeşlerim her zaman benim tarafımda olan tek kişilerdi. Ancak, biz büyüyene kadar yanımızda değillerdi. Küçükken, bizi bir dereceye kadar hor görülen eşler ve gizli aşıklar ayırıyordu. Kaosun ortasında bile, onların yanımda olmalarını ne kadar takdir etsem de, yine de yanımda kalacak birini arzuluyordum. Kan bağımız olduğu için değil, o kişinin bunu istediği için.

Harlow burada olmak istemiyor. Bunu unutma. Başka gidecek yeri olmadığı için burada kalıyor. Hepsi bu.

Kafamın arkasında yankılanan o sesi bir odun öğütücüsüne atmak istedim. Parmakları benimkilerle iç içe geçip sıkıca tuttuğunda göğsüm ağrıdı. Harlow artık bana bakmıyordu, ama elimi tutarak öne eğildi, televizyonu açtı ve kanalları gezdi. Bir şeye karar verdikten sonra, uzaktan kumandayı bıraktı ve elini bana uzattı.

"Telefon."

"Ne?" diye mırıldandım, hâlâ birbirine kenetlenmiş ellerimizin görüntüsüne büyülenmiş bir halde.

"Telefonunu ver lanet olası," diye iç geçirdi, sesinde öfke vardı. "Hadi."

"Orada gizli bilgiler var," diye mırıldandım ve telefonu çıkardım.

"Sen de onu saklayabilirsin, koca bebek. Yemek sipariş ediyorum. O hamburgerci hala açık."

Sadece düşünmek bile ağzımı sulandırdı. Telefonu uzattım ve başımı omzuna yaslayarak eğildim. Harlow kaskatı kesildi. Başparmağı yemek uygulamasını kaydırmayı bıraktı, sonra yavaşça tekrar hareket etmeye başladı. Kendime sadece bu seferlik sarılma izni verdim. Harlow'un boynundaki damarın atışını izledim. Eğilip dilimi üzerinde gezdirdim. Harlow inledi.

Elini göğsüme koydu ve ben kanepenin arkasına düştüm. "Yemek," dedi sert bir sesle. "Ve televizyon."

O, saçma sapan bir reality şovunu açarken, ben hayranlıkla ona baktım. Harlow, ben ona bakmaya devam ederken, bizim için yemek siparişi vermekle meşguldü. Bir

benim bir kısmım onun bakışlarımın farkında olduğunu biliyordu, ama yine de bakmaya devam ettim. Sonunda telefonu indirdi.

"Bana ne sipariş ettin?" diye sordum.

"Çift peynirli burger, az pişmiş, ekstra mantar ve pastırmalı," sanki beni gerçekten *tanıyormuş* gibi saydı. "Ayrıca sana iki porsiyon çilekli cheesecake sipariş ettim."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Yatak odasına gidelim," dedim ve ona yaklaşarak elimi şortunun içine soktum, ama o elimi sertçe itti. "Hadi, bana ver."

"Siktir git," diye homurdandı Harlow. "Yarın hatırlamadığını söyleyebilmen için mi? Hayatta olmaz. Çok sarhoşsun, baka."

"Bu 'aptal' anlamına geliyor," diye işaret ettim. "Bunu biliyorum." Bana döndüğünde, sırıttım. "Japonya'ya birkaç kez gittim. Orada seni bile gördüm. Elbise giyecek tipte biri olduğunu hiç düşünmemiştim, ama seni elbise giyerken hayal ederdim. Bunu biliyor muydun?"

Harlow inledi. "Oh, arkana yaslan, seni sarhoş aptal."

"Ciddiyim," diye itiraz ettim. "Seni o toplantılarda her gördüğümde, kız olarak nasıl görüneceğini merak ederdim."

"Ne yazık ki ben erkeğim," diye tersledi ve aniden ayağa kalktı. "Görünüşe göre bu senin için yeterli değil."

Harlow'un itirazlarına rağmen onu kanepeye geri çektim. Oturduğunda başımı göğsüne yasladım ve kollarımı sıkıca ona doladım.

"Ben öyle bir şey demedim," diye mırıldandım. "Bu kadar savunmaya geçme, canavarım."

Harlow bir an sessiz kaldı, sonra fısıltı sayılmayacak kadar düşük bir sesle bir cümle mırıldandı. "Yani senin için yeterince iyi miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Bu senin için önemli, değil mi?"

Bana bir bakış attı, sonra omuz silkti ve içine kapandı. Ayakları kanepede, kolları bacaklarını sarmış, sanki çok savunmasızmış ve kendini fiziksel olarak koruması gerekiyormuş gibi kendini korudu.

Düşünmeden harekete geçtim ve Harlow'u kollarıma aldım. Burnumu saçlarına gömdüm, koyu renk saçlarında benim şampuanımın kokusunu içime çekerken, o kıvranmaya ve Japonca küfürler etmeye başladı. Onu daha sıkı tuttum.

"İstediğin kadar şikayet et," diye mırıldandım. "Sadece bu gece, seni bırakmayacağım."

Çin mahallesinin koşuşturmacası bana tanıdık geliyordu ve orası gitmekten nefret ettiğim tek yerdi. Sinirlerim bozulmuştu, her ses beni rahatsız ediyordu. Beni çıldırmaktan alıkoyan tek şey yanımdaki Tony'di. Eğer çıldırsaydım, Benito beni yine o lanet penthouse'a kapatırdı.

Deliriyordum. Orada bir dakika daha kalsaydım, duvarları kanla boyayacaktım.

"Benimle olduğun süre boyunca bana ters ters bakacak mısın?" İsteksiz korumama baktım. Benito'ya gölgeye ihtiyacım olmadığını söylemenin bir anlamı yoktu ve Tony'den kurtulursam, bu bana daha fazla baş ağrısı verecekti.

"Evet, bir daha beyin sarsıntısı geçirmemem için emin olmam lazım."

"Hadi ama, hâlâ bunun için kızgın mısın? Senden hoşlandığımı söylemiştim." Ona bir sigara uzattım. "Seni öldürmedim. Bunun bir önemi olmalı."

Tony bu gerçeğe hiç de rahatlamış görünmüyordu. Benim birini sevmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyordu. Onu öldürebilirdim. Elbette, bu Benito ile aramızdaki sorunları daha da artıracaktı, ama zaten o kadar çok sorunumuz vardı ki, büyük bir fark yaratmazdı.

"Neden burada duruyoruz?" diye sordu Tony.

Sigaramı yakıp, Tony'nin sorusuna cevap verirken 3. Bölge'deki bir tuğla duvara yaslandım.

"Bu bölgeyi üçlüler yönetiyor. Burada güvende değiliz,"

dedi Tony. "Düzeltme, sen burada güvende değilsin."

Bana bakarak, "Artık bir Vitale'sin," dedi.

Sigara dumanını içime çekerken elimi havada salladım. Nikotinin yardımıyla rahatlayarak dumanı dışarı üfledim. "Beni yakaladın."

"Hayashi'lerin burada pek bir payı yok."

Ben mırıldandım ve Tony bana daha sert bir şekilde baktı. Bana yaklaştı ve sesini alçaltarak konuştu. "Yakuza'nın bizim bildiğimizden daha büyük bir hakkı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Geri çekil ve bana nefes alabileceğim bir alan bırak." Babamdan nefret ediyordum, ama aptal değildim. Hiçbir şey söylemedim.

"Harlow." Tony telefonunu çıkardı. "Benito'yu arayacağım."

Tabii ki arayacaktı. "İspiyoncuların sonu kötü olur."

Tony'nin yanağındaki kas seğirdi, şakağındaki damar atıyordu. "Bu sefer sana hazırlıklıyım."

Duvardan itildim ve yüzüne yaklaştım. Neredeyse aynı boydaydık. Burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştığında gözlerimiz buluştu. "Bana asla hazır olamazsın." Geri çekildim ve o beni öldürmeye hazır gibi görünüyordu.

Normalde bu durumdan heyecan duyardım, ama hiçbir şey hissetmedim. Benito'nun yüzü aklıma geldi ve sikim seğirdi. Siktir, bir sikten bağımlı olmak mümkün müydü? Fırsat bulduğumda birine sormam gerekecekti.

"Hadi Benito'yu ara. Ona selamımı söyle ve sikini boğazıma sokmak için sabırsızlandığımı söyle."

Tony telefonu kulağına götürürken beni şahin gibi izledi. "Selam patron. Hayır, kimseyi öldürmedi ya da olay çıkarmadı."

Gülümsedim. Benito'nun ilk sorduğu şey bendim. Göğsüm sıkıştı ve beni kucakladığı anı hatırladım. Kolları vücudumu sıkıca sarmış, beni kendine yakın tutmuştu. Kalbinin atışını ve vücudunun sıcaklığını hissetmiştim. Ben pes edene kadar içime işlemişti.

Kafam, kocamı düşünürken tavşan deliğine kaydı. Sert sesi ve aynı derecede sert elleri. Beni tuttuğunda ne kadar iyi hissettiğimi. Zevk omurgamdan yukarı doğru kayarken gözlerimi açtım. Çok sertleşmiştim ve kendimi rahatlatmanın bir yolu yoktu.

Tuvalete gidip mastürbasyon yapmalıyım. Daha da iyisi, bunu kaydedip Benito'ya göndermeliyim. Sikim giydiğim dar külota bastırarak

biraz acı veriyordu. Belki işimi hallettikten sonra Benito'yu görmeye giderdim.

Tabii ki sırf sikişmek için. Onu görmek *istediğimden* değil. Değil mi?

Kendime daha fazla soru sormadan önce, Quincy'ye baktım. Bana göz kırptı. Parlak kıç kılları kalabalığın arasında göze çarpıyordu. Sigarayı söndürdüm.

"Merak etme patron, onunla kalacağım. Evet, bir şey olursa ararım... Harlow!"

Tony ne yaptığımı anlamadan önce gitmiştim. Bir baharat dükkanının etrafından dolaşıp zincirli çiti tırmandım. Tepeden atladım ve çömelerek indim.

"Siktir, ciddi olamazsın," diye homurdandı Tony.

O çiti tırmanmaya başladığında onu beklemedim. Diğer tarafa geçtim ve bir taksiye işaret ettim. Tony sokağa çıkmadan taksiye bindim. Kafasını her yöne çeviriyordu. Beni gördü, ama çok geçti. Taksi hareket etti ve o peşimden koştu.

"Nereye?" Şoför arka aynadan bana baktı. "Başımı belaya sokmak istemiyorum."

"Sorun çıkmayacak. Sola dön, sonra iki kez sağa."

Ona bir deste para uzattım ve sorabileceği tüm soruları önledim. "Ben indiğimde, etrafta dolaşmaya devam et." Ona bir deste daha uzattım, kolayca iki yüz dolar. Bu, kaçıracağı parayı telafi etmeliydi. İlk sağda indim ve Nabu ve Quincy ile buluştum.

"Babam seni izliyor sanıyordum?"

Quincy omuz silkti. "Öyle, ama bugün Kei'ye yardım etmek için buradayım." Kardeşimin adı geçince gözüm karardı.

"Sakin ol, katil. O sadece büyük adama bunu kaldıramayacağını gösteriyor."

Gülmek istedim, ama tüm emeklerim boşa gidiyordu. Bunun adil olmadığını haykırmanın bir anlamı yoktu. Artık benim işim Benito'nun kocası olmaktı. Eski hayatım artık benim için geçerli değildi.

"Nabu, Riku nerede?"

"İtalyan'ı meşgul ediyor. Üç blok ötede. Diğer çocukların bazıları burada."

Sırtım gerildi. "Kaç kişi?" Babamın veya kardeşlerimin neler olduğunu anlamasına gerek yoktu. Benito bu işi halledemiyormuş gibi görünürse, ikimizin de başı belaya girecekti.

"Sadece beşimiz. Sessiz kalmamız gerektiğini biliyoruz."

Başımı salladım. Bu yeterli olmalıydı. "Tony'nin hayatta kalmasını sağla. Kimse ona dokunmasın, anlaşıldı mı?"

Nabu başını salladı. Quincy'ye odaklandım. "İhtiyacım olanı aldın mı?"

"Bence sen delisin, ama evet. Neden bu konuyla ilgileniyorsun ki?"

Hiçbir fikrim yoktu. Benito'nun yüzü aklıma geldi ve sikim seğirdi. Göğsümün ortasında bir sıcaklık hissettim. "Delirmiş olmam sorun mu?"

Quincy başını salladı. "Organizasyonun yararına olmadıkça parmağını kıpırdatmadığını gördüm."

Homurdandım. "Nabu, gidip engellemeye yardım et."

"Emin misiniz, efendim?" Nabu durduğumuz restorana baktı.
Çin mahallesine gitmiş olan herkes orayı kimin işlettiğini bilirdi.

"Evet," dedim. Eğer biriyle birlikte gidersem, bu tam bir işkenceye dönüşür.

Bizi bırakırken başka soru sormadı.

"Bu şekilde içeri girmek istediğinden emin misin?" diye sordu Quincy.

Sade mavi kot pantolon ve siyah gömlek giyiyordum. Normalde giydiğim kıyafetler değildi, ama penthouse'dan şık giyinmiş olarak çıkmış olsaydım, Benito milyonlarca soru sormadan beni bırakmazdı.

"Bana giyecek başka kıyafet var mı?"

"Hayır. İhtiyacın olduğunu söylemeliydin. Soyulacak düzgün bir enayi bulabilir miyiz sence?"

O kadar vaktim yoktu. Tony er ya da geç beni bulacaktı. Cebimdeki telefonum titredi. Bakmadan Benito olduğunu anladım.

"Evet, burada bir enayi buldum."

"Nerede?" Quincy etrafına baktı. Aptalı aramaya çalışırken gözlerini sert güneş ışınlarından korudu.

Quincy, ayak bileğinin hemen üstünde daralan siyah pantolon ve temiz beyaz bir gömlek giyiyordu. Kolları sıyrılmış, dövmeli kolları görünüyordu.

"Anlamıyorum..." Gözlerimiz buluştuğu anda durdu. "Hadi ama."

"Quincy, soyun."

"Bu saçmalık. Sen benden daha zayıfsın," diye mırıldandı Quincy gömleğinin düğmelerini açarken.

Restoranın yan tarafına, iki bina arasında kalacak şekilde geçtik.

"Ağlamayı kes." Onunla gömleklerimizi değiştirdik. Benim giydiğim sütyene bakakaldı.

"Konuşmaktan fazlasını mı planlıyorsun?" Quincy'nin sesi alçaldı, gözlerinde öfke kaynıyordu. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim, Har."

"Merak etme." Ona kot pantolonumu uzattım. "Sadece konuşacağım." Quincy uzun uzun bana baktıktan sonra başını salladı. "Tamam."

Çabucak kıyafetlerimizi değiştirdik. "Ben giriyorum. O geldiğinde haber ver."

"Har, emin misin? Buradan uzak durmanın bir nedeni var." Quincy iyi bir arkadaştı. Onu kardeşim gibi bile görebilirdim. Benim için gerçek kardeşlerimden daha önemliydi.

"Evet, eminim." Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde topladım. Yüzümden uzak tutmak için her bir teli topladım. Benito'nun bazı bilgilere ihtiyacı vardı ve ben de yardım edeceğimi söyledim. Öne doğru adım attım ama durdum.

"Birini araştırmanı istiyorum." "Tabii, ne istersen."

"Darla Shamers. Her şeyi istiyorum: kan grubu, çocuğu var mı, evli mi, boşanmış mı? Kardeşleri, ebeveynleri, her şeyi."

Quincy'nin kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Onun yerinde olmak istemezdim. Seni çok kızdırmış olmalı."

Omuz silktim. "Öyle bir şey." Bu işe yaramazsa, yedek bir planım vardı.

"Düşünmeden tepki verme," diye uyardı Quincy.

Kapıdan içeri girerken tek yapabildiğim homurdanmaktı. Restoranın normal sesleri kulaklarımı doldurdu. Öğlen vaktiydi ve mekan insanlarla doluydu.

"Rezervasyonunuz var mı?" diye sordu hostes. Bana tatlı bir gülümsemeyle baktı, adımı kontrol etmeye hazırdı.

O bulamazdı, ama benim ona ihtiyacım yoktu.

"Evet, kırmızı yapraklı ejderha için bir masa."

Daha dik durdu ve sözlerim üzerine gülümsemesi sönüverdi. Kendini toparlamak için kekeledi ve sesli bir şekilde yutkundu. "Bu taraftan, efendim." Aileler ve iş adamlarının oturduğu yuvarlak masaların önünden geçerek beni yönlendirdi. Restoranın içindeki yemek kokusu midemi guruldattı.

Ağır bir kahvaltı yapmamıştım. Hafif bir kahvaltı yapmaya özen göstermiştim çünkü ruhumun her zerresiyle ölmesini istediğim birini gördüğümde nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Mutfağın içinden geçtik, aşçılar

bize hiç dikkat etmeden geçtik. Sanki duvardaki sinekler gibiydik. Kırmızı bir kapının önünde durduk ve midem daha da sıkıştı. Hostes kapıyı açarken boynumu çıtlattım.

"İyi eğlenceler."

"Eminim öyle olacak." Farklı bir atmosfere adım attım. Her yerde kart masaları kurulmuştu. Hava dumanla doluydu ve ışıklar loştu. Burası tatlı aile restoranından daha çok benim ortamımdı.

Hangi odaya gideceğimi söylemelerine gerek yoktu. Beynime kazınmış anılar bana ihtiyacım olan cevabı verdi. Üçüncü kapıyı açtım ve içeri girdim. Beş adam ayağa kalktı, hepsi patronlarının gelişine hazırlanıyordu. Onun yerine beni buldular.

"Tanrıya şükür," diye inledim. "Buna ihtiyacım var."

Döndüğümde bir yumruk yüzümün yanından geçti. Beni evden çıkarmak için kural bıçak taşımamaktı. Benito, beni lanet penthouse'dan çıkarmadan önce beni kelimenin tam anlamıyla soyup soğana çevirmişti. Ama şanslıydım ki, önümdeki adamın pirinç muşta vardı.

Karnıma bir darbe aldım ve neredeyse ikiye katlandım. Acıyı olduğu gibi kabul ettim ve dönerek parmaklarımı göz çukurlarına soktum. Geriye doğru savrulurken bağırdı. Kalın parmaklarından pirinç muşta setini çıkardım.

Dört deliğe parmaklarımı soktuğumda sıcak olduklarını hissettim. Sert metali şakaklarına ve sonra çenesine indirdim. Gözleri geriye doğru yuvarlandı ve yere yığıldı.

Yeterince kan yoktu. Bıçak daha iyi olurdu, ama seçici olamazdım. Diğerleri aynı anda saldırdı, bana savaşmaktan başka bir şey düşünmeye fırsat vermediler. Kaosa teslim olurken kanım kaynadı ve ter döktüm. Aldığım her darbeye iki katı ile karşılık verdim.

Küçük yapım, beni yere serip bırakacak bazı darbeleri kaçırmamı kolaylaştırdı. Kolumu salladım ve havayı kesen bir ses çıkardı. Pirinç muşta, adamlardan birinin elmacık kemiğine çarptığında kolumda titreşimler hissettim. Dudakları patlayınca kan yüzüme sıçradı.

Yeterli değildi.

Kendimi bu kadar uzun zamandır serbest bırakmamıştım. Beni saran sakinlik geri püskürtülmesi imkansızdı. Burun ve çeneleri kırarken sırıttım. Etrafımdaki her şey bulanıklaşmaya başladı ve kulağıma kahkahalar ulaştı. Bunun benden geldiğini anlamam beynimin çok uzun sürmesi gerekti.

Yumruğumu geriye doğru çektim. Pirinç muşta kan damlıyordu, üzerini kaplayan kanın altında orijinal rengi bile görünmüyordu. Altımda yatan adam zar zor nefes alıyordu. Daha çok hırıltı gibiydi.

Diğerleri de daha iyi durumda değildi ve ben iç geçirdim. Orada biraz kendimi kaybetmiştim. Savunmam olarak, kocam beni çok uzun süre kilitli tutmuştu.

Quincy kıyafetleri hakkında sızlanacaktı. Gömlek o kadar ıslanmıştı ki vücuduma ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Alnımdaki teri sildim, alnıma kan bulaştı. Telefonum titredi ve Benito'nun ne istediğini hala kontrol etmediğimi hatırladım.

Adi koca: Neredesin?

Adi koca: Her şeyi mahvettin. Bir kez sana özgürlük verdim ve sen bunu yaptın.

Harlow: Neden Tony'ye sormuyorsun? Beni takip etmesi için onu benimle birlikte gönderdin, değil mi?

Cevabı beklerken köşede üç nokta dans ediyordu.

Aşağılık koca: Onu Çin Mahallesi'nde atlattın.

Harlow: Ben işimi hallederken o da akşam yemeğini alabilir diye düşündüm.

Telefon çaldı ve ben aramayı yönlendirdim. Onunla konuşmaya hazır değildim. Hâlâ kan dökülmesinin heyecanı içindeydim. Nefesim düzensizdi ve dikkatli olmazsam yine kahkahalara boğulacağımı biliyordum.

İyi bir sigara ve seks lazım.

Pislik koca: Lanet telefonu aç, Harlow. Harlow: Yoksa ne olur?

Yerdeki adamlardan biri homurdandı ve ben de artan kan birikintisine daha fazla kan eklenene kadar yumruğumu tekrar tekrar yere vurdum. Temizlemek zorunda kalan kişi için çok zor olacaktı.

Parmaklarım zonkluyordu, ama bu hoş bir acıydı ve sikimi daha da sertleştiriyordu. Saati kontrol ettim. Mastürbasyon yapacak vaktim var mıydı? Belki Benito öfkeli bir telefon seksi için hazırdı. Bu düşünceye gülmek istedim. Muhtemelen bana küfrederdi.

Quincy: Gördüm. İki dakika var.

Hızlıca bir K yazıp Benito'nun mesajlarına geçtim.

Göt herif koca: Yemin ederim Harlow, seni öldüreceğim. Göt herif koca: Telefona cevap ver. Göt herif koca: Hemen gidip Tony'yi bul. Göt herif koca: Harlow!!!

Birbiri ardına gelmeye devam ettiler. Biraz sevimliydi. Benito'nun bağlantısına ulaşmadan önce her erkeğin nakavt olduğunu kontrol ettim. Bir sürü İtalyanca küfürler yağdı. Beni lanetlerken ona oral seks yapamadığım için üzüldüm.

Keşke devam etmesine izin verebilseydim, ama zamanım kısıtlıydı. "Kapa çeneni artık." Yerdeki cesetlerin üzerinden geçtim ve tek kişilik kanepelerden birine oturdum.

Benito'nun öfkelendiğini hayal edebiliyordum. Eve gidip öfkesini üzerimde hissetmek için sabırsızlanıyordum. *Siktir.*

"Harlow, açıklamaya başlasan iyi olur."

"Vakit yok, ama dinlemene izin vereceğim, o yüzden kapa çeneni." Telefonu cebime attım.

Kapı kolu döndü ve görmeye geldiğim adam giriş kapısında donakaldı. Kahverengi gözleri odanın her köşesini ve yerde yatan adamlarını taradı. Yüzü hatırladığımdan daha kırışıktı. Her şeyi incelerken dudakları büzülmüştü. Kalın siyah saçları yıllar önce yaptığı gibi geriye taranmıştı. Etrafındaki diğer üç adam silahlarını çekip bana doğrulttu.

"Bu da ne lan?" Sesi hala omurgamda korku ve tiksinti hissi uyandırıyordu.

Hiçbir şey söylemeden ona bakarak, üçlü liderinin ne yapacağını bekledim.

"Beni özlediysen, istediğin zaman ziyaret edebilirsin," dedi Qiang. Adamlarına basarak kanepeye doğru yürüdü ve oturdu. "Silahları indirin. En sevdiğim evcil hayvanım beni ısırmaya cesaret edemez." Sırıttı. "Yine."

Midem bulandı. Benito bunu dinliyordu.

"Buna güvenme. Yıllar önce senin olmaktan vazgeçtim." Boynundaki çirkin yara izine anlamlı bir bakış attım. Yara izi çene hattının kenarından omzunun üstüne kadar uzanıyordu. Bunu yapan bendim ve o zaman cesaretim olsaydı, onu öldürürdüm.

Qiang bana gülümserken yara izine dokundu.

Siktir, gülümsemesinden nefret ediyordum. Tüylerimi diken diken ediyor ve kendi etimi tırmalama isteği uyandırıyordu.

"Hiç durdun mu, bilmiyorum." Qiang parmaklarını şıklattı ve adamlarından biri öne çıktı. "Arama yapılmasına aldırmazsın, değil mi?"

"Seni öldürmemden endişelenmediğini sanıyordum."

Qiang omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Senin etrafında kimse fazla dikkatli olamaz."

Gülümsedim; ama bu gülümsemede hiç mizah yoktu. Onu gördüğüm anda oradan çıkmak istedim. Adamlarını ölümüne dövdükten sonra hissettiğim coşku hızla kayboluyordu.

"Umursuyorum. Ben meşgul bir adamım ve nişanlım başka bir erkeğin önünde soyunduğumu öğrenirse, savaş başlatır." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum, ama Benito, Tony'nin bana külot almasını bile sevmemişti.

"Ah, doğru ya. Denji'nin yeni alanlara girip daha fazla güç elde etmeye çalıştığını duydum. Cesare Vitale'nin soyundan gelenlerle işin var." Qiang burnunun ucuyla bana baktı. "Pisliklerle uğraşmak nasıl bir şey? Eminim hoşuna gidiyordur. En iyi olduğun yer yerindir."

Öfkemi geri yuttum. Ona hiçbir şey söylemeyecektim.

Qiang konuşmaya devam ederken Çinceye geçti. "Yumuşamışsın."

Hiç de bile. Yerde canını kurtarmaya çalışan adamlara baktım.

Qiang, sanki bir şaka yapmışım gibi güldü. "Tırnakları kesilmiş bir kedi yavrusu gibisin."

Ben o kadar zayıf biri değildim. Beni savunmasız bir hayvana benzetmesi, sırtımın duvara dayandığını hissetmeme neden oldu.

Ben hiçbir şey söylemeyince, sonunda ihtiyacım olan soruyu sordu. "Ne istiyorsun?"

Pes etmek istemiyordum, ama Qiang ya işime yarayabilirdi ya da başımın belası olabilirdi. Çince bilmemin tek nedeni oydu. O zamanlar başka seçeneğim yoktu. Mandarin konuşmayı hatırlamıyormuş gibi davransam da, ona karşı rol yapamazdım. Ancak, onun oyunlarına boyun eğmemenin daha iyi olduğunu da biliyordum. Beni evden çıkarmaya değer olduğunu göstereceksem, Benito'ya bir şey vermem gerekiyordu.

"Bilgi," dedim İngilizce.

Qiang içini çekerek İngilizceye geçti. "Siz çocuklar gidin."

"Peki, efendim." İkisi dışarı çıktı ve ikimiz yalnız kaldık.

"Bana konuşmak için bu kadar yol gelmek çok zahmetli. Sanırım Vitales'lerle ilgili bir şey var?"

"Bir şey biliyor musun?" diye sordum.

"Bu bilgi karşılığında bana ne vereceksin?" Qiang'ın bakışları tanıdık bir şekilde iğrenç bir şekilde vücudumu süzdü. "Sana öğrettiğim her şeyi hala hatırlıyor musun?"

Ayağa kalkıp elimi cebime sokarken kusma hissini bastırdım. Bu görüşmeyi bitirmem gerekiyordu.

Bunu yapabilir miydim? Qiang'ın bana dokunmasına izin vermek, asla gönüllü olarak izin vermeyeceğime yemin ettiğim tek şeydi. Ama bu seferki farklıydı. Orada kendim için değildim. Midem yanıyordu ve kaçmak istiyordum. *Bunu yaparsam, kimse bunu bilmek zorunda kalmaz. Quincy beni öldürecek.*

"Dep..."

Kapı açıldı ve adamlarından biri kafasını içeri soktu. "Efendim, saat üçünüz geldi."

Qiang, takım elbisesinin ceketini ilikleyerek ayağa kalkarken inledi. "Bana bir iyilik borçlusun."

Onunla vakit geçiremezdim. Birkaç dakika önce ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu biliyordum, ama şimdi onu göğsünden bıçaklayıp kaçmaya hazırdım.

"Merak etme, bugün yeni bir şey edindim. Umarım, bıraktığın boşluğu doldurur."

Ne? Beynim yavaşlıyordu ve yolunda gitmesi için ona ihtiyacım vardı.

"Bai sana bilgiyi verecek." Qiang iç geçirdi. "Eski günlerin hatrına seni bilgilendireceğim. Ne de olsa sen benim en sevdiğimdin."

Bu kadar kolay olamazdı. Sanki Qiang aklımı okumuş gibi, ağzını açtı ve ondan asla duymak istemediğim bir cümle söyledi.

"Bana
borçlusun."

Kahretsin.

"Peki."

Qiang'ın yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi, bana doğru adım attı ve yüzümü tuttu. "Bir daha böyle işime karışırsan, benim için ne kadar değerli olduğunu unuturum. Bunca zaman sonra seni öldürmek zorunda kalmak istemem, evcil hayvanım." Beni bıraktı ve dışarı çıktı.

Oradan çıkmak için hiç vakit kaybetmedim.

"Sonunda," dedi Quincy, yüzünde rahatlama ifadesiyle, sonra kaşlarını çattı. "Siktir, Harlow."

Üç binayı geçtikten sonra dar bir geçide girdim. Eğildim ve içimdeki her şeyi kusana kadar kustum. Kusarken vücudumu saran şiddetli titremelerle sırtım kavisleniyordu.

"Har, lanet olsun. Seni yalnız bırakmamam gerektiğini biliyordum." Quincy duvara yaslanarak bana dokunmamaya özen gösterdi.

"Ben iyiyim," dedim. Elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Emin misin?" diye sordu Quincy.

Evet, emindim. İhtiyacım olanı aldım ve Qiang'ın adamlarına öfkemi biraz olsun boşaltabildim. "Kıyafetlerimizi değiştir."

"Bundan sonra bana borçlusun," dedi Quincy.

Bugün herkese borçluyum.

BENITO kapıdan içeri girdiğinde Tony gitti. Bana gerçekten kızgındı. Ne yapabilirdim ki? Benito'nun adamı peşimdeyken Qiang'la buluşmam imkansızdı.

Aşacaktır.

Benito'ya doğru yavaşça yürüdüm, gerginlik midemi bulandırıyordu. *Düşünme*. Kafamda bu mantrayı tekrar ettim.

"Eve gelirken yemek aldım. Çin yemeği siparişinden emin olamadım ve Tony bu sefer yardımcı olamadı, ben de her şeyden biraz aldım. Amerikan Çin yemeği, otantik Çin yemeğinden daha tatlıdır. Aldıklarımın çoğunu seveceksin." *Çok mu konuşuyordum? Gergin mi görünüyordum?*

Kafam çok karışıktı. Bunu yapmadım. Uzun süre benimle kalan herkes kim olduğumu ve ne olduğumu bilirdi. Birçok kişi geçmişimi biliyordu çünkü dünyanın kirli alt dünyasında benimki gibi sırlar insanı yok etme gücüne sahipti. Bu yüzden geçmişimi her zaman filtrelemeden ortaya koyardım. Ancak bir parçam Benito'nun bunu bilmesini istemiyordu.

"Herhangi bir ipucu buldun mu?" diye sordum, çubuk çatalımı kırarken. Benito'nun yanına bir çatal ve bir çift çubuk çatal koydum.

Konuşmuyordu. *Neden konuşmuyordu?* Kızarmış pilavı ağzıma tıkıştırırken kanım kaynadı. *Bir şeyler* söylemesi gerekiyordu. Benito, önündeki yemeğe boş boş bakıyordu. Hiçbir şey almaya kalkışmadı. Sessizce oturduğumuz süre uzadıkça, ben de daha da sabırsızlanıyordum.

"Bahsettiğin iki aile. Birisi senin bölgeni ele geçirmek istiyor. Anlaşılan, yasalara uymaya karar vermen, kontrolü bırakacağın anlamına geliyor." Aldığım bilgiyi aktarırken ayağım masanın altında sallanıyordu. "Hepsi şuradaki klasörde." Kahve makinesinin bulunduğu tezgahı işaret ettim.

"İkiniz yakın görünüyordunuz," dedi Benito, sonunda sessizliğini bozdu.

Sırtım gerildi. Neden sadece teşekkür edip bilgileri almadı ki?
Benito'nun dinlemesine izin vermek aptallıktı.

"Bana ne sormak istiyorsun?" Bunun çıkacağını biliyordum. Bunu istiyor muydum? Hayır. Bu bir sır mıydı? Hayır. Soğukkanlı tavrım rağmen midem düğümlenmişti. Boğazımın arkasında bir yanma hissettim, yine eğilip kusacak gibi oldum.

"Ne sorduğumu biliyorsun," dedi Benito.

Kafamı salladım. Biliyordum; sadece onun sormasını istemiyordum. Lanet olsun, daha önce hiç umursamamıştım, ama şimdi Benito'nun benim hakkımda ne düşündüğünü fazlasıyla umursuyordum.

"Harlow."

"Sadece lanet soruyu sor." Çubuklarımı masaya koydum. İçimi kaplayan gerginlik yüzünden onları ikiye kırmak üzereydim.

"Tamam. Onunla yattın mı?"

"Bu gerçekten bir soru mu, yoksa zaten biliyor musun?"

"Harlow, cevap ver. Hemen."

Neden önemliydi ki? "Benim bakir olmamama şaşırdın mı?"

"Siktir git. Beni öldürmeden önce bu soruyu cevapla, siktiğimin orospusu," dedi Benito. Kahverengi gözleri, tanıştığımız günkü kadar soğuktu. "Ya konuşmaya başla, ya da seni konuştururum."

"Babamın beni sattığı ilk erkek sen değilsin. Sen sadece sonuncusun."

Benito'nun yüzündeki dehşet ifadesi bir anda yerini acıma duygusuna bıraktı. Elimi uzattım ve ikimiz de hazırlıklı olmadığımız bir anda çatalı hızla yakaladım.

Dört çatalı onun uyluğuna sapladım. O homurdandı, ama en azından yüzündeki o iğrenç ifade kaybolmuştu. Onu bir daha görmek istemiyordum.

"Bana bir daha acıma gösterirsen, sikini bıçaklarım." Öfke dalgalar halinde içimi kapladı. Zayıf değildim ve kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Bu lanet olası şey tüylerimi diken diken etti.

Benito, çatalı uyluğundan çekip çıkarırken homurdandı. Yeterince derine batmamıştı. *Qiang haklı mıydı? Yumuşuyor muyum?*

"Kıskanıyor musun?" diye tükürdüm.

Bu soru neden kalbimi hoplattı? Onun kıskanmasını istediğimi fark ettim. Benito'nun benim için dünyayı yakmasını istedim. İhtiyacım olmayan çocukça bir hayaldi, ama onu kafamdan atmaya çalıştıkça ruhuma daha da yerleşiyordu.

"Benim için üçlü çetenin başını ele geçirecek misin?" Bu sorunun saçmalığına güldüm. Bu, kanlı bir savaş olurdu. Kimse hayatta kalamazdı. Lanet olsun, New York sonsuza kadar değişirdi.

Benito hiçbir şey söylemedi, ama yüzündeki ifade beni saniyeler içinde koltuğumdan kaldırdı. Sandalye devrildi ve yere çarptı.

Benito'ya tokat attım ve onu kaldırdım. "Aklını mı kaçırdın lan?" Ona tekrar tokat attım, elimden kuvvetle acıdı. Derin bronzlaşmış teninin altında yanağı kızardı.

"Benito, kalın kafana sok şunu; biz tehlikede olan bir kız ve onu kurtaran beyaz şövalye değiliz."

Bana öfkeyle baktı. Koyu renkli gözleri, bir daha geri alamayacağımı düşündüğüm parçalarımı yakaladı.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok ve kesinlikle bir kahraman istemiyorum ya da ihtiyacım yok." Kucağından indim, akşam yemeğini unuttum.

"O zaman benden ne istiyorsun, Harlow?" Benito ayağa kalktı ve beni geri çekti.

"Hiçbir şey. Buna inanmak senin için bu kadar zor mu?"

Alaycı bir şekilde güldü ve beni bıraktı. "Saçmalık, herkes bir şey ister. Yalan söylemeyi bitirdiğinde bana haber ver." Yanımdan geçip gitti ve ben kendimi kaybettim.

Her zaman kötü bir mizacım vardı. İyi günlerimde bile kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum.

Ama nedense, Benito söz konusu olduğunda, bu kontrolüm tamamen yok oluyordu.

Elime geçen ilk şeyi alıp kafasına fırlattım. Çin yemeği yere yağmur gibi yağdı ve her yere sıçradı. Benito durdu, döndü ve soğuk kahverengi gözlerini bana dikti.

"Gerçekten mi?"

Başka bir kabı kapıp kızarmış pirinci yüzüne fırlattım. Benito bana doğru gelirken kaçtı. Yumruğunu kaçırmaya çalışmadım ve yumruk göğsüme isabet etti. Ben de hemen göğsüne vurdum. O sendeledi ama hemen geri geldi. Birbirimize yumruk attık ama ikimiz de birbirimizi nakavt edemedik.

Ne kadar çok kavga edersek, kanım o kadar çok pompalanıyordu. Hiçbir şey konuşulmadı, ama içim rahatlamayla doldu. *Hiçbir terapi bana bunu veremez.*

Benito beni yakaladı ve sırtımı masaya çarptı. Bir noktada birbirimize vurmayı bıraktık, aramızda bir şey değişti ve çılgına döndük. Birbirimizin kıyafetlerini yırtarken tabaklar tıkırdadı.

"Sen tam bir baş belasısın, biliyor musun?" diye homurdandı Benito.

"Kapa çeneni ve sik beni artık." Benito pantolonumu ve giydiğim külotu yırtıp çıkarırken nefesim kesildi.

"Bunları görebiliyor mu?"

Yeterince hızlı cevap veremedim ve Benito'nun eli penisime indi. Acı patladı ve vücuduma yayıldı, erimiş bir arzuya dönüştü. Nefes almayı hatırladığım anda inledim.

Benito saçımı avuçladı ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. Sıcak nefesi dudaklarımı okşadı. Beni öpeceğini umarak dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

"Bir soru soruyorum ve cevap bekliyorum."

"Yoksa ne..." Benito ağrıyan sikime tekrar tokat attığında, cevabım keskin bir iniltiye dönüştü.

Zevk, karnımın derinliklerinde bir ateş yaktı. Bacaklarım kendiliğinden daha da açıldı, acıdan bile çekinmeden. Ona hava gibi ihtiyacım vardı. Çok fena boşalmak istiyordum. Benito benden sosyal güvenlik numaramı isteseydi, seve seve verirdim.

"Soruma cevap ver, Harlow."

Bir soru vardı. Neydi o? Benito'nun ağır eli yine indi ve acı ve zevk beni kölesi yaparken sırtım masadan kalktı. Bir inilti kaçmadan önce onu yakaladım.

"Ne... Neydi o şey... soru?"

Benito sikimi yumrukladı ve beni deliye çevirdi. "Ona külotlu halini gösterdin mi?"

Kafamı salladım.

Eli penisimi daha da sıktı. "Sadece sözlü cevaplar istiyorum."

"Hayır." Kendi kulağıma boğuk geldi.

"İyi." Benito'nun beni tutuşu yumuşadı ve ben başka bir nedenden dolayı inledim.

"Durma," diye fısıldadım.

"Durmayı düşünmüyorum. Benim sikim içinde olmadan işlev göremeyeceksin."

Ağızlarımız tanıdık bir dansla birleşti ve ben daha fazlasını istemek için inledim. Benito beni çıplak bıraktı, ben de ona aynısını yaptım. Tenimizin birbirine değmesini istedim, aramızda hiçbir şey olmasın istedim.

"Siktir, kayganlaştırıcı yok," diye homurdandı Benito geri çekilirken.

"Benden uzaklaşırsan, bu gece etine saplanacak tek şeyin çatal olmayacağını bil." İkimizin de neredeyse hiç kullanmadığımız mutfağa baktım. İkimiz de yemek yapmayı beceremiyorduk. Yepyeni zeytinyağı şişesini işaret ettim. "Orada."

Benito, onu almak için bir anlığına benden uzaklaştı. Hızlıca açtı, bu da birbirimize ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğumuzu gösteriyordu. Penisini yeterli miktarda yağladı ve bir anda üç parmağını içime soktu.

"Siktir!" Nefesim kesilirken başım masaya çarptı. Aynı anda hem çok dolu hem de çok boş hissediyordum. Hiç tereddüt etmeden parmaklarını içime pompaladı. Benito beni zorla açtı.

"Benim fahişem gibi açılmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Yine yeterince hızlı cevap veremedim. Benito prostatımı buldu ve hassas sinir demetine bastırırken elini tekrar penisime indirdi. Zirveye ulaşmamak için direnirken zevkten çığlık attım.

"Evet."

"Denersen iyi olabileceğini biliyordum."

Ne cevap vereceğimi bulmaya çalışırken dudaklarımı yaladım. Benito beynimi lapa haline getiriyordu.

Kafamı salladım.

"Ne? Hayır, iyi olamazsın mı, yoksa benim için iyi olmak istediğine inanamıyor musun?" Benito parmaklarını içimden çıkarırken sordu.

"Ben... Bilmiyorum."

Benito bacaklarımı omuzlarına koydu ve penisini deliğime hizaladı. "Yeterli değil. Cevap ver."

Ciddi olamazdı. Onun penisine yaklaşmaya çalışarak kıvrandım. Tek yapmam gereken onu içime almaktı.

"Mostricio, cevap ver bana."

"Ben... Belki ikisi de."

Benito bana sertçe çarptı ve her şey yoluna girdi. O beni sikerken vücudum ecstasy'ye boğuldu. Benito kıçımı siktiği sırada neredeyse ikiye katlanmıştım. Bana sırıttı, tek uyarısı buydu, sonra baldırımı ısırdı. Ekstra acı beni yeni zirvelere taşıdı, gözümün önünden lekeler geçiyordu ve ben orgazmımı engellemeye çalışıyordum.

Hiç durmak istemedim. O kadar iyi hissettiriyordu ki.

Siki bana çarptı, hiç mümkün olmadığını düşündüğüm noktalara ulaştı. Benito beni mahvediyordu ve ben her saniyesinin tadını çıkarıyordum. Bacaklarımı düşürdü ve ben anında onları beline doladım. Zevke kapıldığımızda tırnaklarımı sırtında gezdirdim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Benito.

Kafamı salladım. "Hiçbir şey." O pervasızca içime girerken, ben de onun penisini sıkıca kavradım.

Benito inledi ve eli boynuma doğru hareket etti. Sanki en doğal şey gibi içgüdüsel olarak boğazımı ona sundum. Benito'dan hayvanca bir inilti geldi ve gözlerim karardı.

Parmakları etime bastırdı, orada morlukları sabitledi ve daha fazlasını ekledi.

"Beni sik," diye bağırdım, daha iyi düşünmeden.

Benito daha sert vurdu ve bedenlerimizin çarpışmasının sesi çatı katını doldurdu. Duyan biri olsa, sevişiyor muyuz yoksa kavga mı ediyoruz bilemezdi.

"Sen benimsin. Kimse seni bir daha ele geçiremeyecek," diye Benito dudaklarıma karşı homurdandı ve sonra beni acımasızca öptü. Dişlerimiz dillerimizle birlikte çarpıştı. Hiç de tatlı değildi; saf şiddetdi.

Benito beni unutulmaz bir şekilde becerirken sırtını tırmaladım. Olan her şey kan kaybına uğradı ve beni boş bıraktı. Mükemmeldi.

Masa altımızda gıcırdadı. Çöktüğünde aldığımız tek uyarı buydu ve yere düştük. İkimiz de inledik, ikimiz de durmadık. Benito'nun her itişine karşılık verdim.

"Çok iyi," diye inledim. Küfür edip yalvarırken Japonca ve İngilizce arasında geçiş yaptım.

Benito elini aramıza soktu ve sızan sikimi kavradı. Bu benim sonumdu. Sikimi okşadığı anda kendimi kaybettim. Sırtım kavis yaptı, ayak parmaklarım kıvrıldı ve onun adını haykırdım. Zirveye ulaştığımda görüşüm beyazlaştı.

Görüşüm geri geldiğinde, Benito'nun dudaklarından spermimi yaladığını gördüm ve kalbim hızla çarptı. Bazıları çenesinden damladı ve ben öne eğilip her damlayı yaladım.

"Siktir." Benito homurdandı. Bana tekrar tekrar çarptı. Her seferinde "miniera" diye bağırdı.

Vücudum Benito'nun vücuduna tepki verirken nefesim kesildi. Ne mırıldandığını biliyordum ve *senin* sözlerin dilimde ağır bir yük gibi duruyordu. Damakta bakır tadı hissedene kadar dişlerimi sıktım.

Kahretsin, bu adam beni birçok yönden mahvediyor.

Onu öptüm, dillerimizi birbirine doladım. Benito'yu öpmek çok güzeldi, sanki hep böyle olması gerekiyormuş gibi. Benito öpüşmemiz sırasında inledi, ilk sıcak sperm damlaları içimi doldurdu.

Yavaşça sakinleştik, hala birbirimize bağlı olarak yerde yatarken nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

"Ne istiyorsun?" Benito milyonuncu kez sanki sordu.

Parmaklarımla saçlarını okşarken bacaklarımı beline doladım. "Beni yukarı çıkar ve beni parçalayana kadar sikmeni istiyorum."

Benito'nun kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, ihtiyacı olan şeyi arıyordu. Bulmuş olmalıydı çünkü beni yukarı çekti.

Kulağıma fısıldadı. "Sei un mistero per me, mostricio. Non so cosa fare con te."

Birbirimizin dilini bilmememiz hoşuma gidiyordu. İtalyanca'yı çok az biliyordum, Benito da Japonca'yı çok az biliyordu. Bu, ikimizin de çaresizce ihtiyaç duyduğu dayanak duvarını oluşturuyordu.

Benito'ya daha sıkı sarıldım. "何かを欲することが怖い。いつか全ては奪われるであろう。。。けど俺は多分あれ望んでいるかも" (*Bir şey istemekten korkuyorum. Bir gün her şey elimden alınacak, ama sanırım bunu istiyorum.)*

“Pes etme,” dedi Benito.

Yatağa doğru yürürken başımı omzuna yasladım. Her anı, her şeyi kabul ederdim.

Yatağa otururken inledim. Sırtımda ve uyluğumda hala pirinç taneleri yapışmıştı. Harlow ve ben, mutfak masasını kırarak seviştikten sonra duş almaya bile zahmet etmemiştik. Bunun yerine, gecenin geri kalanını yatak odamızın her yerini kutsayarak geçirmiştik.

Yanına bakarak, Harlow'un saçından bir parça pirinç aldım. Uykusunda kıpırdadı, mırıldandı ve yastığına daha da sıkı sarıldı. Derisinde kırmızı izler vardı. Kontrolümü kaybedip dişlerimi geçirdiğim yerlerde ısırık izleri vardı. Morluklar da oluşmaya başlamıştı, kızarıklıklar koyu mora dönmüştü. Parmaklarımla bir tanesine dokundum. Harlow inledi.

"Dur," diye inledi, göz kapakları titreyerek açıldı. "Çürükleri dokunmaya başlarsan, yine sikine atlarım."

Kıkırdadım. "Bu sabah olmaz," dedim. "Sana verecek bir şeyim kalmadı galiba, canavar."

Harlow uzanıp kolumu okşadı. "Deneyebiliriz."

Başımı salladım. "Yatağına dön. Birini çağırıp bu pisliği temizletip bir fincan kahve içeceğim."

"Çay," diye mırıldandı Harlow tereddüt etmeden önce.

"Lütfen." Kalbim bir an durdu. "Az önce lütfen mi dedin?" Bana sert bir bakış attı. "Seni yine yumruklamam mı gerekiyor?"

Eğildim. Dudaklarım onun dudaklarına değdi, sonra keskin elmacık kemiklerine doğru kaydı ve kulağına fısıldadım. "Eğer yaparsan, ben de sana yumruk atarım. Sana karşı kendimi tutmam, Harlow, o yüzden dikkatli olmanı öneririm." Kulak memesini ısırdım ve o benim için inledi. "Dün o adamla yalnız kaldığın konusunda konuşmamız bitmedi. Bitmediğini sanma."

Geri çekildiğimde, hafifçe başını salladı. İhtiyacım olan tek şey buydu. Yataktan çıktım, gerindim ve vücudum protesto ederken inledim. Lanet olsun, neredeyse kırk yaşındaydım. Harlow ile oyun oynamak için çok yaşlıydım, ama yine de buradaydık.

Mutfağa doğru ilerledim, boşa giden yiyeceklerin ve kırık bardakların üzerinden atladım. Masam tamir edilemez durumdaydı, ama Harlow'un benim sikimi alırken bana nasıl sarıldığını hatırladığımda, sırıttım. *Lanet olsun, buna değdi.*

Harlow gibi biriyle hiç tanışmamıştım, en azından yatağıma atacak biriyle. O benim başımın belası, kibirli küçük bir pislikti, ama bana yardım etmeye de çalışmıştı. Dün, orası olmak istediği son yermiş gibi görünse bile.

Onunla birlikte olan adam hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu.

Harlow, üçlülerin liderinin peşine düşecekmişim gibi göründüğüm için bana tokat atmıştı, ama ben umursamadım. İstediği kadar hayır diyebilirdi, ama ne yapacağıma karar vermek bana aitti, başkasına değil. Neden bu kadar hasta ve korkmuş göründüğünü anlamam gerekiyordu. Tezgahın etrafından dolaşarak, bana verilen dosyaya göz attım. Hem Acetos hem de Cappolas hakkında bilgiler vardı, ama gerçekten ilginç olan kısımlar Acetos'a işaret ediyordu.

Bir kapı çalma sesi dikkatimi kapıya çekti. Kapıya doğru yürüdüm ve delikten baktım. Marianna koridorda duruyordu, kolunda malzemelerini taşıyan bir çanta vardı. Kapıyı açtım.

"Merhaba," dedim utangaç bir şekilde geri çekilirken. "Bugün ortalık çok dağınık."

Marianna'nın gözleri büyüdü, sonra bana öfkeyle baktı. "Bu ne? Temizlemem için tüm yiyecekleri yere mi attın?" diye inledi. "Bu sana ekstra masrafa mal olacak."

"Biliyorum, biliyorum," dedim ve masaya doğru yürüdüm. "Şimdilik onu boş ver. Kardeşimi çağırıyorum, o temizler."

"İyi, ama yine de sana maliyeti olacak," diye iç geçirdi. Çantasını yere koyduktan sonra ellerini beline koydu. "Pantolon giy."

Aşağı baktım ve hala çıplak olduğumu fark ettim. Harlow dün gece beynimi gerçekten karıştırmıştı. Çamaşır odasına giderken topalladığımdan emindim. Bir çift eşofman altı giydikten sonra yemek odasına döndüm ve donakaldım.

"Bu da kim lan?" diye sordu Harlow, Marianna'nın boğazına bıçak dayarken kollarıyla onu sarmıştı.

"O Marianna," dedim açıkça. "Temizlikçim. Haftada bir kez gelip evi temizliyor, geri kalanını ben yapıyorum. Onu bırak. Lütfen."

Marianna titredi. "Bu da kim lan?" "Harlow, kocam,"

diye açıkladım.

"Kapa çeneni," diye bağırdı Harlow. "Neden onun yanında çıplaksın? Onunla yattın mı?"

"Ne? Bakire olmamı mı bekliyordun?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak dün geceki sözlerini ona geri döndürdüm.

Bıçak boğazına daha sert bastırdı. "Beni sınama lan!"

Elimi salladım. "Marianna'yı on yıldır tanıyorum! O benim ailem gibidir. Tabii ki onunla yatmadım. Aptal. Seni bıçaklamak zorunda kalmadan bıçağı indir. Senin küçük çatal oyunundan dolayı zaten acı çekiyorum ve kahve içmedim. Sınırı aşma."

Harlow gözlerini kısarak bana baktı, sonra açıkça doğruyu söylediğime karar verdi. Elini indirdi ve Marianna ondan uzaklaşarak arkama geçti. Kollarımı sıkıca kavradı, başını sırtıma yaslayarak ağzından bir inilti çıktı.

"Ne kadar pislik olabiliyorsun," dedim sevgili, çılgın kocama başımı sallayarak. "Odaya geri dönüp çayını bekler misin? Ve Marianna'dan özür diler misin? O mutlu bir evliliği ve iki çocuğu var."

Harlow utanmış görünüyordu. "Özür dilerim," dedi. "Geldiğimden beri burada hiç personel görmedim, ben de öyle sandım..."

"Müşterimle yatıyormuşum gibi mi?" diye sordu Marianna. Arkamdan çıkıp eşyalarını toplarken burnunu çekti. "Bugün için üç kat ücret alacağım ve iki hafta boyunca gelmeyeceğim. Tabii geri gelirsem."

"Marianna, bekle!" Kapıyı çarparak çıkarken ona seslendim. Bakışlarımı Harlow'a çevirdim. "Mutlu musun lan?"

"Peki!"

"Ne?" diye sordum, aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Etrafımdaki her kadınla yattığımı varsayamazsın."

"O zaman belki de etrafındaki her kadınla yatmamalısın," diye tersledi. "Söylentileri duydum ve seni bunu yaparken yakaladım. Masummuş gibi davranma."

Gömleğini çekip onu kendime doğru çektim. "O kadın yıllardır benimle birlikte! Çevremdeki ve evimdeki pek çok insana güvenmiyorum, ama ona? Hayatımı onun ellerine teslim ederim, ki her gün öyle yapıyorum, ama sen onu aşağılıyorsun."

"Benim suçum değil," diye mırıldandı ve kıvranmaya başladı. "Bırak beni," diye homurdandı.

"Hayır," dedim, topuklarımı döndürüp onu koridorda sürükleyerek. "Ben masum değilim, ama sana dokunduğumdan beri kimseye dokunmadım. Bunu kalın kafana sokmalısın." Onu öne doğru ittim. "Ve Marianna gittiğine göre, dün gece başlattığın karışıklığı sen temizleyebilirsin."

"Hiçbir şey yapmayacağım!"

"Göreceğiz." Onu odaya sürükleyip yatağa attım. Harlow bir anda ayağa kalktı. Ona parmaklarımı şıklattım. "O yataktan kalk, yoksa cezanı daha da ağırlaştırırım."

Harlow bana öfkeyle baktı. Uzun bacağını uzatıp ayağı yere değmeden önce kendisiyle mücadele ettiğini izledim. Tek kelime etmeden başımı salladım ve şifonyerden saç fırçamı aldım. Harlow'u yakaladığım anda, benim tutuşumdan kurtulmaya çalıştı ama onu hızla yatağa ittim.

"Beni kızdırma," dedim sakin bir sesle. "Dün gece beni bıçakladığın yer hala ağrıyor."

"O kadar derine batmadım bile," diye homurdandı ve kıvranarak kurtuldu, ben de onu tekrar yakaladım. "Sadece küçük bir sevgi dokunuşuydu!"

İkimiz de donakaldık. Harlow kekelemeye ve sözlerini gevelemeye başladığında ona kaşlarımı kaldırarak baktım. Açıklamaya çalışırken yanakları ve boynu kızardı.

Sevgi dolu dokunuş. Bu, onun dudaklarından çıkan sözlerin anlamı neydi? "Benito."

Onun sözlerini, onun kadar ben de kaldıramıyordum. Dil sürçmesi olsa bile, aramızda havada asılı kaldığında daha ağır geliyordu. Aşk. Bu, bir daha asla uğraşmak istemediğim bir canavardı. Şu anda sahip olduğumuz şey

anlaşmamız - sadece buydu. Kocamı disipline edecek, koruyacak ve sikecektim. Ama birkaç yıl sonra benim yoluma, onun da kendi yoluna gideceğini unutmamam gerekiyordu. Her şeyi olduğu gibi bırakmak en iyisiydi.

İkimiz de fazla düşünmeden, fırsatı değerlendirip Harlow'u yüzüstü yatırdım. Çıplak olduğumdan şikayet etti, ama çıkmadan önce sadece benim gömleklerimden birini giymişti. Gömleği kıçının üzerine iterek, sürekli dişlerimi geçirmek istediğim diri, kremsi kıçını ortaya çıkardım. Onu yatağa sabitlerken elimle belinin alt kısmına bastırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Harlow, artık gerçekten direnmiyordu bile. Kıçını havaya kaldırdı. "Benito?"

Kıçının havaya kalkışını hayranlıkla izledim, istersem onu alabileceğimi biliyordum. Görünüşe göre, bu sabah ona yalan söylemiştim. Birkaç saat önce benim sikimle doldurulmuş pembe deliğini izlerken sikim sertleşti.

"Benito!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun... Lanet olsun!"

Fırça kıçına çarptı. Derisi dalgalandı, ses kulaklarımda yankılanırken eti zıpladı. Harlow yatakta kıvranırken, inlemesi dikkatimden kaçmadı. Kıçına tekrar vurdum. Zıpladı, sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ve ben güldüm.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Elimi onun ayak bileğine doladım ve onu kendime doğru çektim. "Siktir, bu şaplak için kucağıma yatmanı istiyorum, ama sen beni sürekli incitiyorsun," diye homurdandım. "Bir gün beni o kadar fena becereceksin ki, sikimi içine sokamayacağım. İstediğin bu mu?" diye sordum ve bir şaplak daha attım.

Kıçına daha sert vurunca çığlık attı. Öyle ya da böyle, cevaplarımı sözlü olarak duymak istediğimi ona anlatacaktım. Diğer yanağına geçtim ve onu yatağa yapıştırarak sert ve hızlı bir dizi darbe indirdim.

"Seni duymam lazım!" diye hatırlattım.

"Hayır!" diye bağırdı. "Benim istediğim bu
değil!" "Ben de öyle düşünmüştüm. Buraya
gel."

Kalçalarını ve kıçını yataktan çekip, yatakta eğilmeye zorladım. Elim kıçının üzerinde kaydı. Kıçından ısı yayılıyordu, vücudu sadece daha güzel görünmesini sağlayan izlerle süslenmişti. Şüphesiz ağrıyan kalçalarını masaj yaparken, Harlow rahatladı. Nefesi düzelip sakinleşince, fırçayı kaldırıp ona tekrar vurdum.

Döngüsel olarak devam ettik; yavaş şaplaklar, sert vuruşlar, yatıştırma ve sonra tekrar baştan başladık. Fırçayı bıraktığımda, Harlow nefes nefese kalmıştı, bacakları onu zar zor ayakta tutuyordu. Parmağımı deliğine bastırdım ve sadece biraz tükürükle içinde oynattım.

"Siktir!" Harlow, elleri yatağa tutunarak inledi. "Benito, daha fazla."

"Hayır," dedim, prostatına bastırarak. "Beni gerçekten kızdırdın. Sınırlı sayıda personelime ihtiyacım var. Bir aşçı, bir temizlikçi ve bana yardım edecek Tony. Toplam üç kişi, ve sen üçünden ikisini kızdırmayı ya da incitmeyi başardın." Sırtına eğildim. "Davranışın kabul edilemez."

"Ben..." Harlow, parmaklarımla onu becerirken inledi. "Öfkem. Her zaman kötüydü," diye fısıldadı. "Öyle demek istemedim. Özür dilerim."

Göğsüm sıkıştı. Tanrım, bu kadar kolay etkilenir miydim? İki küçük kelimeyle gururum kabardı. Harlow bir kasırga gibiydi, ama evcilleştirilebilirdi. Tek tepki verdiği şey sert bir el ve sert bir sikti, ama öğrenmeye açıktı.

Harlow elime karşı itti. "Hadi sik beni! Nazik davrandım, hadi," diye homurdandı.

Kıçına bir tokat attım. "Hayır. Beş dakika nazik davrandın diye istediğini elde edemezsin. O oda temizlenene kadar sikimi bekleyeceksin. Hepsini. Ve ondan sonra, gerekirse bütün yeri temizlememe yardım edeceksin. Temizlikçi gelmezse, işi şimdi yapmak zorundayız."

Harlow inledi. "Bu cehennemden daha kötü."

"Henüz değil," diye sırıttım. "Birkaç gün sikin olmadan kalana kadar bekle." "Günler!" diye bağırdı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Onu hemen geri itekledim. "Kapa çeneni ve yat."

Harlow, parmağım içeri girip çıkarken kıvrandı. Sonunda parmağımı çekip komodini açtım. Harlow duşta iken, doğru olanı almak için onları geri değiştirmiştim. Ancak, o açıkça onları ele geçirmiş ve bir kez daha değiştirmişti çünkü çekmece neredeyse dışarı fırlayacaktı ve dildolarla doluydu. Mümkünse, öncekinden daha fazlası.

Neyse. Bu kadar çok aleti benim emrimde bırakmamalıydı.

Dokunaç gibi görünen dildolardan birini çıkardım. Pembe ve morun karışımı bir renkti. Üstelik çok büyüktü. Yağlayıcıyı aldım ve Harlow ne yaptığımı görmek istediğinde onu tekrar yere yatırdım.

"Kendi işine bak. Senin deliğine ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Bu hiç de korkutucu gelmiyor," diye fısıldadı Harlow.

"Umarım öyle olur. Korku kadar sikimi sertleştiren başka bir şey yok." Harlow titredi. "Sen delisin."

"Sen kadar değil, canavar."

Parmaklarım birer birer içeri girmeden önce onu yağladım. Onu her gerdiğimde, derin bir iniltiye dönüşmeden önce tısladı. Dört parmağımı içeri sokabildiğimde, onları çıkardım, yatak örtüsüne sildim ve oyuncağı aldım. Dikkatlice, onu içeri itmeye başlamadan önce deliğine sürttüm.

"O ne?" diye inledi. "Oh, lanet olsun." Kıvrandı. "O benimkilerden biri."

"Kıçında hissederek mi tanıyorsun? Ne fahişe." Daha derine ittim. "Sana söyleneni yapana kadar bu sana eşlik edecek. Yerdeki pislik temizlendiğinde sana sikimi vereceğim."

"Bu saçmalık!" diye bağırdı. "Sen öyle yapamazsın... Ah, lanet olsun!" diye bağırdı diye bağırdı.

"Ne istersem onu yaparım," dedim. "Ayrıca, dün gece beni bıçakladıktan sonra bunu hak ettin."

Harlow da itiraz etmedi çünkü haklı olduğumu biliyordu. Ya da belki de ağzı artık çalışmadığı içindi. Onu susturmak için yeni yollar bulmayı seviyordum.

Oyuncak, kıçına girene kadar yavaş yavaş içeri kaydı. Deliği etrafında yayıldı, açıldı ve kullanıma hazır hale geldi. Onu çıkarmamak ve yerine kendimi sokmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Odaklan. Bu kadar kolay pes edemem, yoksa dersini almaz.

Geri çekildim ve Harlow titreyerek ayağa kalktı. Bana baktı. Nefes nefeseyken yüzü kızardı ve ıslak, ağrıyan, kırmızı sikini göstermek için gömleğimi kaldırdı. Harlow ona nazikçe dokundu ve dudaklarını yaladı.

"Çok zorum," diye fısıldadı. "Beni bu halde bırakacak mısın?"

"Kesinlikle," dedim. "Bu, seninle birlikte acı çekmem gerektiği anlamına gelmez
."

Onu yatağa geri itip yatağın etrafından dolaştım. Kollarını yakalayıp Harlow'u başı yatağın kenarından sarkacak şekilde yanına sürükledim. Penisimi aşağı doğru ittim ve sıcak dudaklarının arasına kayarken homurdandım.

Beni emip yalarken, kıvranarak ve çaresizce i n ledi.

"O ağzın bir şey için çok iyi, değil mi? Her sikimi emdiğinde aklımı kaçırıyorum." Vücuduna eğildim ve ağzına ve boğazına girmeye başladım. Harlow öğürdü ve boğuldu. Ayağa kalktığımda, kalın tükürük damlaları yanağından akıp yere damladı.

"Siktir," diye inledim ve parmaklarımı onun içine ittim. "Yüzüne sikildiğinde çok seksi görünüyorsun. Seni benim spermimin her damlasını yutmaya zorlayacağım, mostricio."

Konuşmaya çalışır çalışmaz, sikimi tekrar boğazına soktum. Ona girerken kalçalarımı esnetiyordum. Harlow'un boğazını mükemmel küçük sik kılıfım haline getirdim. Her öğürme, her inilti, nefes almak için yumruğunu vücuduma her vuruşunda, kendimi uçmuş gibi hissediyordum. Eğildim, ağzımı ince bacaklarının arasına gömdüm ve sikini ağzıma aldım.

Kulaklarıma ulaşan boğuk inilti sihir gibiydi. Harlow daha fazla mücadele etti, ben onu yalayıp emdiğimde vücudu sallanıp titriyordu. Hiç kimseye oral seks yapmamıştım. Eski sevgilimle bile, bunu bana o yapardı, tersi değil. Harlow inleyene, tırnakları derime batana ve ağzıma doğru itene kadar kendime güvenim sarsılmıştı. Tentacle oyuncağını aldım ve onun zonklayan ıslak penisine odaklanmaya çalışırken onun deliğini onunla sikiyordum.

Onunla birlikte ben de öğürdüm. Penisi benimkinden daha küçüktü, ama daha önce kimseye oral seks yapmamış biri için yine de çok büyüktü. Kalçalarım titredi, penisim kalınlaşırken boşalma dürtüsü hissettim. Ağzımı onun penisinin uzunluğundan çekip, zevk beni ele geçirdiğinde onun soluk uyluklarını ısırdım.

Harlow'un sikinden bir damla ön sıvı damladı. Diğer uyluğunu ısırdım, etinde diş izlerimi görmekten zevk aldım. Doğruca doyamıyordum. İç uylukları diş izleriyle dolana kadar daha fazla iz bıraktım.

"Siktir, Harlow!" diye inledim, yüzüne sürtünürken.

Zirveye ulaştığımda, omurgamdan aşağı bir titreme geçti. Boğazına boşaldım. Çekildiğimde, meni ve tükürükle boğulurcasına öksürdü.

"Öleceğimi sandım," diye mırıldandı.

"Ve hala sertleşmişsin. Bu senin hakkında ne diyor, hmm?"

Ona konuşacak zaman tanımadım. Hayır, elimi daha hızlı hareket ettirerek onu yıkımın eşiğine getirdim. Harlow, her yere sperm fışkırtırken sırtını yataktan kaldırdı. Nefes nefese geri düştü. Sırıtarak, atlamadan önce parmağımı sperm havuzunun içinden geçirdim. Sıcak, ıslak bir dil kıçımı yoklamaya çalıştı.

"Hey!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun lan?"

Harlow bana gülümsedi, pis ve ıslak bir halde görünüyordu. *Neden bu kadar seksi?*

"Sana tam hizmet veriyorum," diye mırıldandı. "Yüzüme otur ve tadına bakmama izin ver."

tadına bakayım."

"Kesinlikle olmaz."

Dudaklarını bükerek, kalbimi eritti. "Neden olmasın? Hoşuna giderdi." "Ben..."

"Eşcinsel misin?" diye sordu. "Biseksüel misin?"

"Ben heteroseksüelim," diye tersledim ve ondan tamamen kalkıp giysilerime uzandım.

"Geceleri uyuyabilmek için kendine ne söylemen gerekiyorsa." Harlow döndü ve bana doğru süründü. Dik oturduğunda, yanaklarımı tuttu ve dudaklarımızı birbirine yapıştırdı. Dilinde benim spermimin tuzlu tadını hissettim ve inledim. Geri çekildiğinde bana gülümsedi. "Beni kullanmaya devam ettiğin sürece, hayallerinde yaşamana izin vereceğim, şeytan."

Gülümsedim. "Bana Japonca'da böyle mi diyorsun?" Yanakları kızardı. "Siktir git."

"Az önce söyledim," diye cevap verdim. Bacaklarının arasına uzandım ve sikini tokatladım. Küfretti. "Güzel bir külot giy. Temizlenirken seni izlemek istiyorum."

Harlow homurdandı. "Bunu sadece benim hatam olduğu için yapıyorum," diye tersledi ve oyuncağı kaybetmemek için dikkatlice yataktan kalktı. "Bunu içimde tutmam mı gerekiyor?" diye sordu.

"Evet."

"Adi herif," diye mırıldandı ve yatak başındaki çekmeceyi açtı. "Marianna'nın sevdiği bir şey var mı?" diye yavaşça sordu. "Bilirsin, bir şey..." Elini salladı, yüzünde hem sinirli hem de kaybolmuş bir ifade vardı.

"Özür dilemek için bir şey mi?"

"Evet, o," diye mırıldandı.

"Çiçekleri sever. Eminim o ve kocası, ikisi de sürekli çalıştıkları için bir süredir randevuya çıkamamışlardır. Onlara

Onlar için bir tatil ve bir dadı masraflarını karşılayabiliriz. Eminim çok hoşlarına gider." "Ben yaparım," dedi Harlow, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Bu benim
benim hatamdı."

Aptal kalbim yine başlıyor. Sanki maraton koşuyormuş gibi göğsümde çarpıyordu. Harlow'a bakarken, o da bana bir göz attı ve orta parmağını gösterdi. Onun tuhaf davranışlarına güldüm. *Tamam, deli, ama... neredeyse tatlı sayılır.*

Dantelli mavi külotu giymesini izledim. Morarmış cildine çok yakışmıştı. Onu vücudundan çekince bana tokat attı.

"Bu, oyuncağı yerinde tutan tek şey!" diye nefes nefese söyledi. "Siktir, uzun süre ayakta duramayabilirim."

"Çalıştır şunu," diye kulağına fısıldadım ve dişlerimle çekmeye başladım. "Bekle." Geri çekildim. "Bu da Tony'nin sana aldığı bir çift mi?"

"Mor olanlar hariç hepsi," dedi. "Neden sordun?"

O itiraz ederken külotunu vücudundan yırttım. Yırtık pırtık halde yere düştükten sonra, komodinin içindekileri de aldım. Mor olan hariç hepsini topladım ve banyoya götürdüm. Onları küvete attım, üzerine isopropil alkol döktüm ve sonra ecza dolabında kibrit buldum. Bir tanesini çaktım ve Harlow kapıya doğru topallayarak yürürken onu küvete attım.

"Seni orospu çocuğu!"

"Bundan sonra sadece benim sana aldıklarımı giyeceksin. Anladın mı?" "Sen tam bir pisliksin."

"Evet." Omuz silktim. "Ama ben senin pisliğinim."

" Masayı nasıl kırdın?" Giancarlo, masayı kaldırmama yardım ederken homurdandı.

"Sorma."

Harlow Çin yemeği dağınıklığını temizlemiş ve ben küveti temizledikten sonra banyoya girmişti. Evet, kızgındı, ama haklı olan bendim. Neden bir erkeğin ona iç çamaşırı almasına izin vereyim ki? Bunu ben yapabilirdim. Yangın söndükten sonra ona alışverişe çıkacağımıza söz vermiştim. Ayrıca, düğün provası için zaten kıyafetlere ihtiyacımız vardı.

"Oh, çok kötü davrandın," dedi Giancarlo bana sırıtarak. "Senin heteroseksüel olduğunu sanıyordum."

Sinirlenerek omurgamdan yukarı doğru bir ürperti hissettim. "Öyleyim."

"Dostum, her gece kocasına deli gibi sarılan kimse heteroseksüel olamaz. Uyan ve şunu anla: sikini boğazına kadar sokmak seni en azından birazcık biseksüel yapar."

"Boğulmuyorum..." Harlow'un sikinin boğazıma kadar girdiğini hatırlayınca gözlerimi kırptım. "Ne halt ediyoruz biz!" diye bağırdım.

Giancarlo kahkahayı bastı. "Bunun saçmalık olduğunu kabul etmelisin," dedi. "Enzo!" Kardeşimiz asansörden inerken ona seslendi. "Her gece bir erkeğin kıçına sikini sokuyorsan, en azından biraz eşcinselsin, evet mi hayır mı?"

"Evet," dedi Enzo. "Mantıken, erkeklerin yanında olmaktan bu kadar zevk alıyorsan heteroseksüel olamazsın." Beni baştan aşağı süzdü. "Bu seninle mi ilgili?"

"Evet, seninle ilgili!" Gin gülerek sırtıma bir şaplak attı. "Zavallı Benito'muz kafası karışmış. Bence biseksüel merakı var."

"Zaten bir erkek arkadaşı vardı," dedi Enzo düz bir sesle. "O yüzden bunun sadece biseksüel merakı olduğunu sanmıyorum."

"Yapma," diye Enzo'yu uyardım, Brycen'den bahsetmek üzereyken.

"Öyle yapmayacaktım," diye mırıldandı. Tex ona katıldığında, temizlik malzemelerini ondan aldı. "Hadi girelim," diye tersledi.

Tex el salladı ve ikisi içeri girip kayboldu.

Gin ıslık çaldı. "Kızgın. Brycen'in ikinizin de geçmişinde bir sorun olduğunu unutma. Seni rahatsız etmek için bu konuyu açmıyor."

Dönüp kardeşimin karnına yumruk attım. O da iki büklüm oldu, boğulurcasına öksürerek dizlerinin üzerine çöktü. Yumruğumu salladım.

"O ismi anmakla ilgili ne demiştik?"

"Bahsetme," diye hırıltıyla konuştu. "Hayır, haklısın. Benim hatam. Batırdım."

"Gin!" Ash, Giancarlo'nun yanına koştu ve onun yanında çömeldi. "Ne oldu?" diye sordu bana.

Omuz silktim. "Düşmüş."

"Evet. Öylece düştü." Gin öksürdü. "Ben iyiyim, tatlım."

Penthouse'a geri döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım. İkisi de benim huzurumda asla söylenmesini istemediğim bir isim olduğunu biliyorlardı. Brycen. Onun için yaptığım onca şeyden, onu kendi kötü alışkanlıklarından *kurtarmaya* çalıştığımdan sonra, bana nasıl karşılık verdi? Beni aldatarak. Ve bunu herhangi biriyle değil, kardeşim Enzo ile yaptı. Buna bir de polise bilgi sızdırdığını ekleyin, hepsi bir araya gelince büyük bir darbe oldu. Brycen kalbimi alıp göğsümden söküp çıkarmıştı. Onu ona bıraktım, Enzo'ya onu öldürmesini emrettikten sonra bir parkta gömdüm.

"Benito?"

Yukarı baktım ve Harlow'un bakışlarıyla karşılaştım. Kot pantolon giymişti, ama benim gömleğimi giymeye devam ediyordu. Ne zaman çıkaracağını merak ettim

ama duş aldıktan sonra bile acelesi yok gibiydi. Kıçında hala oyuncak varken yanakları hafif pembe renkteydi ve bu çok hoşuma gitti.

"İyi misin?"

"Evet," diye mırıldandım. "İyiyim." Etrafıma baktım. "Enzo nerede?"

"Mutfaktan başlayıp oradan devam edeceğini söyledi. Yatak odasına bakmamasını, yoksa oyuncak koleksiyonunu bulacağını söyledim."

İnledim. "Çok konuşuyorsun."

Omuz silkti. "Muhtemelen." Harlow yaklaştı ve ben hareket etmeye çalıştığımda elini göğsüme koydu. "İyi olduğundan emin misin? İçeri girdiğinde, sen..."

"İyiyim," dedim, o sözünü bitirmeden. Çenesini tutup başını yukarı kaldırdım. "Ama gitmem gereken bir toplantı var. Ash ve Tex'i burada bırakacağım."

Harlow inleyerek sesini alçaltı. "Bu ne, erkek arkadaşlar için eş kulübü mü?"

"Sen benim erkek arkadaşım değilsin."

Harlow yüzünü buruşturdu. "Biliyorum, teşekkürler."

O uzaklaşmaya çalıştığında, onu döndürdüm ve vücuduma doğru çektim. Elimi uzattım ve tentakülü kıçına daha sıkı bastırdım. Harlow neredeyse düşecekti, ama buna izin vermedim.

"Uslu durursan, eve gelip seni ağlayana kadar sikirim," diye fısıldadım. "Tamam mı?"

Harlow'un yüzü aydınlandı. "Tamam!" Neredeyse zıplamaya başladı, sonra yüzünü buruşturup inledi. "Bu oyuncağı çıkarabilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz. Ben geri dönene kadar seni o kadar azdırmak istiyorum ki, çaresiz kalasın."

Dudaklarım onun dudaklarına çarptı ve tüm itirazlarını çaldı. Bana yaslandı ve kalbimin yine o aptalca, mantıksız şekilde çarpıntısını hissettim. Harlow kollarımdayken her şey daha iyi görünüyordu. Bana karşı çalışsaydı ne yapardım? Gitmek zorunda kalsaydı ne yapardım?

Blu'daki ofisim aile reisleriyle dolduğunda ayağa kalktım. Birkaç kişi vardı, ama dikkatimi Andre ve Richie'ye verdim. Onlar Aceto ve Cappola ailelerinin reisleriydi. Her ikisi de içeri girdi,

elimi sıktılar, bana sarıldılar ve oturdular. En güvendikleri adamlar yanlarındaydı. Andre Aceto için bu, kardeşi Lee'ydi. Richie için ise kuzeni Remy'di.

İçimden gülmek geldi. İtalyan olmak her zaman tek bir şey anlamına gelirdi: büyük aileler. İtalyan tarafım hakkında kötü konuşamam, çünkü Meksika tarafım da en az onun kadar kalabalıktı. *Büyük bir ailenin olması güzel olmalı.*

Aileyi düşünmek midemi sıkıştırdı. Kendimi her zaman, sadece ailem için satın aldığım yeni bir evde koşuşturan beş ya da altı küçük veletle hayal ederdim. Her hayalimde, bunu doğru bir şekilde yapacağıma kendime söz verirdim. Baba olduğumda, çocukları ne olursa olsun seveceğim ve tüm hayallerinde onları destekleyeceğim. Artık babamın izniyle bir erkekle evlendiğim için, bu hayalim yok oldu.

Alessio Fallaci, Marco'nun yanında içeri girdi. Marco ve Gin'in gözleri buluştuğu anda inledim.

"Seni pislik," diye tükürdü Marco. "Döşemeden sperm lekesini çıkarmak ne kadar pahalı biliyor musun?"

"Hayır," Gin sırıttı. "Çünkü arabamda boşalmazım. Sadece seninkinde boşalırım." "Bu ikinci sefer oluyor!" Marco, Gin'e saldırırken bağırdı. "Seni pislik!"

Yumruklar havada uçuşurken, ben burnumun köprüsünü sıktım. Liderler toplantılarından nefret ediyordum. Bazen medeni ve düzenli geçiyorlardı, ama çoğu zaman? Kaos, kan dökülmesi, hayvani davranışlar. Bu adamlarla bu kadar zaman geçirdikten sonra şaşırmamam gerektiğini biliyordum, ama lanet olsun, çok sinir bozucuydu.

"Ayırın onları," dedim Enzo ve Tony'ye.

Gin ve Marco'yu ayırdılar. Alessio da benim kadar sinirli görünüyordu. Arayı kapattı, elimi tuttu ve sırtımı okşayarak beni sertçe kucakladı. Ben de aynısını yaptım. Ayrıldığımızda içini çekti.

"Kardeşim için özür dilerim," dedi.

"Benim kardeşim de." Giancarlo'ya sert bir bakış attım. "Otur." "O başlattı!"

"Parasını öde," diye bağırdım. "Bu sefer ciddiyim, Gin. Ödemediğin takdirde, hayatını cehenneme çeviririm."

Kardeşim oturdu ve omuz silkti. "Tamam, tamam." Elini salladı. "O zaman benim tarafımı tutma."

O benim ciddi olduğumu anlayana kadar ona baktım. Enzo yanına oturduğunda Gin doğruldu. Herkes sakinleşene kadar bekledim

sakinleşene kadar bekledim.

"Birisi ağzını açmış," dedim, masamın etrafında dolaşıp masaya yaslanarak. "Gazeteciler hem benim hem de Harlow hakkında her türlü bilgiye sahip."

"Nişanlın mı?" Alessio sözümü kesti.

"Evet, nişanlım," diye onayladım. "Kahretsin, insanlar bunu bilmemeli. Ben aptal değilim. Böyle şeyler olduğunda, bu, susması gereken birinin konuşması anlamına gelir." Gözlerim kalabalığı taradı. "Bazı söylentiler duydum ve bazı bilgiler edindim. Konuşmak isteyen var mı?"

Odadaki atmosfer daha da ağırlaştı. Birinin ayak parmaklarıyla masaya vurması veya sandalyede kıpırdanırken kıyafetlerinin çıkardığı sesler dışında, odada ölümcül bir sessizlik hakimdi. Gözlerim hepsine takıldı, haini bulabilmek için davranışlarını ve hareketlerini incelemeye başladım.

"Benito, seni temin ederim ki, senin ailenle kurduğumuz ilişkiyi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayız," dedi Andre. "Bu ters etki yaratır. Hiçbirimiz bir savaş başlatmak istemiyoruz."

Richie'ye döndüm. "Peki ya sen?"

Adam gülerek homurdandı. "Sana sadık kalarak çok para kazanıyorum."

"Evet, ama yasal yollara başvurarak avantajımı kaybettiğimi düşünüyorsan..." Sözümü yarım bıraktım.

Richie elini salladı. "Hiçbir şey kaybettiğini düşünmüyorum! Yasalara uymak, bu dünyada ilerlemek için tam da ihtiyacımız olan şey. Kovboyların ve haydut gangsterlerin zamanı çoktan geçti. İşlerini yasallaştırarak hepimiz kazançlı çıkacağız."

Odadaki herkes onaylayarak başını salladı. Bir zamanlar onlara inanırdım. Sonuçta, yaptığım her şey ilgili herkes için karşılıklı olarak faydalıydı. Böylece kapıma kurtları ve polisleri uzak tutuyordum. Ancak şimdi, birisi benim sunduğum şeyin yeterli olmadığına karar vermişti. Beni sabote etmek istiyorlardı.

"Öyle olmalı," dedim ceketimi düzeltirken. "Yine de Aceto kardeşlerin bana karşı çalıştığını duyuyorum. Neden?"

Aceto kardeşler durakladı. Onlar şok olmuş yüzlerle bana bakarken, ben de onlara baktım. *Beni çağırmalarını beklemiyorlardı.* İlk başta ben de çağırmayacaktım. Suçlamalarımı yapıp, neler olup bittiğini bildiğimi gösteren bir uyarı olarak havada asılı bırakmayı planlamıştım.

Ancak, Harlow'un topladığı bilgileri gördükten sonra, cevaplar istedim. Belki de Harlow'un yanında çok fazla vakit geçirdiğim için, ağzımdan laflar dökülüyordu. Yine de, yüzlerindeki şok ifadesinin neredeyse komik olduğunu itiraf etmeliyim.

"Sizi temin ederim ki, yaptığımız anlaşmaları tehlikeye atacak hiçbir şey yapmadım," dedi Andre. "Belki de bilgileriniz yanlıştır."

"Siktir git," diye bağırdı Richie. "Eğer onun yaptığını biliyorsan, bunu konseye götür."

"Hiçbir şey yapmadık," diye karşılık verdi Lee. "Bu bilgiyi nereden aldın? Metresinden mi? Çünkü..."

Andre ayağa kalktı ve kardeşini geri çekti. Lee'yi baştan aşağı süzdüğümde oda sessizliğe büründü. Bana saygısızlık etmek bir şeydi, ama Harlow'u sanki ucuz bir metresmiş gibi "goomah" olarak adlandırmak başka bir şeydi.

"*Nişanlım* seni ilgilendirmez," diye bağırdım. "Bilgiyi aldım. Önemli olan tek şey bu. Şu anda elimde bazı kanıtlar var ve daha fazlasını toplayacağım. Umarım, bu pisliği yapan her kimse, bunu keser de biz yolumuza devam edebiliriz," dedim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hepiniz için uygun mu?"

Aynı anda başlarını sallayıp onaylamaları göğsümdeki gerginliği hafifletti. Gözlerim bir kez daha Andre ve Lee'ye kaydı.

"Bana karşı komplo kuran *biri* olduğunu öğrenirsem, bununla başa çıkmak için uygun önlemleri alacağım," dedim sakin bir şekilde.

Ne demek istediğimi anlamaları için bunu açıkça söylememe gerek yoktu. Konsey onayladıktan sonra, her türlü ispiyonculuk eylemi hızlı ve kesin bir şekilde cezalandırılacaktı. Tek yapmaları gereken, en ufak bir hata bile olsa, işleri batırmaktı.

"Şimdilik bu kadar," dedim, dikleşip cebimden telefonumu çıkardım. "Şüpheli bir şey görürseniz haber verin. Polislerin dikkatini çekmek istemeyiz. Garip davranan birini görürseniz..." Telefonumu salladım. "Beni arayın. Anladınız mı?"

"Anladık," diye hep birlikte

bağırdılar. "Güzel."

Tek tek ofisimden çıktılar. Hala Andre Aceto olup olmadığını bilmiyordum, ama Lee'nin toplantı sırasında konuşması yüzünden dayak yiyeceğini biliyordum. Şimdilik, yarattığım kaos yeterince tatmin ediciydi.

Mesajlarımı kontrol ederken nihayet rahatladım. Harlow bana birkaç kez mesaj atmıştı.

Psikopat koca: Toplantın ne kadar sürecek?

Psikopat koca: Alışverişe gitmek istiyorum.

Psikopat koca: Bu ikisi beni *öldürüyor*. Neden beni burada bıraktın? Sanki diğer gösterişli eşlerle konuşan gösterişli bir eş gibiyim! Ne söyleyeyim ki?

Psikopat koca: Senden nefret ediyorum

Kafamı sallayarak güldüm. O kadar sabırsızdı ki. Aslında ailemin yanında kendini garip hissettiğini biliyordum, ama hepsini tanıması gerekiyordu. Tanıdıktan sonra her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Ben: Onları bu kadar çabuk yargılama. Tex harika biridir, annesi hakkında soru sorarsan, sana saatlerce anlatır. Ash ise Giancarlo'ya aldığı köpek yavrusu Molly hakkında konuşmak ister. Bunu yaparsan, onlar sonsuza kadar konuşurlar ve sen hiçbir şey söylemene gerek kalmaz.

Psikopat kocam: TEŞEKKÜR EDERİM

Mesajlarımı kaydırmaya devam ederken güldüm. Kaçırdığım başka bir mesaj daha vardı.

Doktor: Bugün seni tekrar muayene etmeye geleceğim. Çatal kazası olduğunu duydum.

İnledim. "Mel'e kim söyledi?"

"Ben söyledim," dedi Enzo. "Cidden, onu seni muayene etmesine izin vermelisin." "Ben iyiyim," mırıldandım.

"Kocan seni dövüyor," dedi Enzo.

O kadar sert inledim ki canım yandı. "Öyle söyleme! Tartışıyoruz, sonra da barışıyoruz. Dayak yemiyorum!"

"Tabii," diye mırıldandı Enzo. "Biliyor musun..."

Giancarlo boğuk bir kahkaha attı. "Komik değil, ama bir o kadar da komik," dedi. "Zavallı Benito sonunda, *sonunda* dayak yiyor. Sanki yıllardır beni mahvettiğin için bunun bedelini ödüyorsun gibi geliyor."

Gözlerimi kısarak, "Bu eğilimi sürdürmek ister misin?" diye sordum ve parmaklarımı kırdırdım.

Giancarlo sandalyesinden fırladı. "Gitsem iyi olacak. Ash beni arıyor beni arıyor."

"Hiçbir şey duymadım. Sen duydun mu?" Enzo'ya dönerek sordum.

Enzo başını salladı. "Buraya gelmeden önce telefonu şarjı bitmişti. Ash bana mesaj atıyor." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Gin sırıttı ve hemen ardından topuklarını çevirip kaçtı. Ne kadar engellemeye çalışsam da gülümsememem kaçtı. O gittikten sonra, bana bakan Enzo'ya döndüm.

"Ne?" diye sordum.

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Gin mi?" diye sordum. "Tabii ki."

"Hayır, Harlow," dedi, sesinde öfke vardı. "Ona mesaj attığında, gülümsemekten kendini alamıyorsun. Ondan hoşlanıyorsun." Bir süre durdu. "Ona aşık mısın?"

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Bizim aramızdaki ilişki, bizim aramızdaki ilişkiydi. Harlow ve ben mevcut durumdan memnun görünüyorduk. Kavga ediyorduk, sevişiyorduk, barışıyorduk. Daha ne olabilirdi ki?

"Ben olduğum yerde iyiyim," dedim sonunda.

"Öyle mi?" diye sordu Enzo. "Hâlâ ona karşı bir duvar örmüş durumdasın. O sadece kağıt üzerinde evli kalmaya karar verip başka birine —

Enzo cümlesini bitirmeden ellerim onun gömleğini yakaladı. Yumruklarımı sıkarken ağır ağır nefes aldım. Vücudumun her yerinde bir sıcaklık hissettim.

"Cümleni bitir," diye meydan okudum. "Bunu istiyorum."

Enzo yüzümü inceledi. "Naif olma. Tek istediğim bu," dedi sakin bir sesle. "Bana ve Tex'e karşı temkinli davrandığın zamanları hatırlamıyor musun? Aynı mantığı buraya da uygula." Ellerimi gömleğinden çekti. "Senin incinmeni istemiyorum, Benito. Bunu bir daha izleyemem. Geçen sefer sorunu hallettim. Gerekirse bir kez daha hallederim."

Kalbim mideme çöktü. Kahretsin. Enzo'nun bana yumuşak tarafını göstermesinden nefret ediyordum. Mantıklı ve sağduyulu olduğu zamanlar daha kolaydı. Geçmişimize daldığında, bu beni paramparça ediyordu. Ben hala Brycen'in çekim gücüne takılıp kalmışken, o bir şekilde hayatına devam etmişti.

"Birini araştırmanı istiyorum," dedim, eski, korkunç anılardan uzaklaşarak. "New York'taki üçlünün başı. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Neden?" diye sordu Enzo. "Sadece istiyorum."

"Onlar hakkında temel bilgiler dışında pek bir şey bilmiyorum. Çoğunlukla kendi bölgelerimizde kalıyoruz."

"Ne bulabileceğine bir bak."

Kardeşim yüzümü inceledi. Orada gördüğü şey onu onaylayarak başını sallamasına neden oldu. Enzo telefonunu cebine koydu ve kapıya doğru yöneldi. O gittikten sonra, masama yaslandım ve yüzümü ellerimle kapattım.

"Siktir git," emrettim.

Brycen'in hayaleti, bunca zaman geçmesine rağmen hâlâ ortalıkta dolaşıyordu. Parmak uçlarının cildimi kazıdığını, omzumu sıktığını ve sırtımda nefesinin sıcaklığını hissettiğime yemin ederdim. Anı, geldiği gibi bir anda dağıldı. Yine de ağzımda acı bir tat kaldı.

Neden ölmüyorsun?

"Patron?" diye seslendi Tony. "İyi misin?"

"Evet." Elimle yüzümü sildim. Onun geldiğini bile duymamıştım. "Sen de bu üçlü meselesiyle ilgilen, tamam mı?"

Tony beni süzdü. "Evet, tamam. Hemen başlıyorum." Kapıda durdu. "Harlow'u hâlâ sevmiyorum, ama ondan aldığım hissi onda almıyorum," dedi belirsiz bir şekilde. "Sana o adam hakkında uyarıda bulunmuştum. Harlow'un sana zarar vereceğini düşünseydim, onun için de aynı şeyi söylerdim. İkimiz de benim açık sözlü olduğumu biliyoruz."

Ona başımı salladım. "Öylesin. Bunu takdir ediyorum." İç geçirdim. "Teşekkürler, Tony."

O kapıdan çıkmadan önce başını salladı. Sonunda, kendi düşüncelerimle ve karnımda hissettiğim ağır taşla baş başa kaldım. Eski anılar yeniden su yüzüne çıktı, ama onları ait oldukları cehenneme ittim.

Telefonum çaldı. Onu çıkardım ve ekrana baktım.

Psikopat koca: İşe yaradı! Siktir, şimdi susmayacaklar, ama en azından ben iyiyim.

Psikopat koca: Ne zaman dönüyorsun?

Gülümsedim. Harlow açıkça söylemiyordu, ama beni özlemiş ve eve dönmemi istiyordu.

Ben: Yakında. O oyuncak hala kıçında mı? Psikopat koca: Evet, acele et!

Telefonumu cebime koyup eşyalarımı toplarken güldüm. Geçmişten bana hala yapışan gölgeler ne olursa olsun, onlardan kaçabileceğimi biliyordum. Sadece devam etmeli ve asla geriye bakmamalıydım.

" , KANTARINI ARABADA TUT." Zaten yeterince gergindim. Benito arkamda dururken, muhtemelen bayılacaktım.

"Yalnız gitmemen gerektiğini düşünüyorum," dedi

Benito. "Burada olman yetmez mi?"

Benito omuz silkti. "Geçmişin pek parlak değil."

Koltuğumda dönüp Benito'ya baktım. Ben terden sırılsıklam olmuşken, kocam tamamen rahat görünüyordu. Marianna'nın evinin önünde durmamızın tek nedeni, alışverişe çıkmadan önce oraya gitmek istememdi. *Randevu mu?* Kafamı salladım. Her neyse...

"Deniyorum, Benito."

O koltuğun üzerinden uzanıp yüzümü avuçlayarak başını salladı. "Anlıyorum."

Midem burkuldu, göğsümün ortasında bir sıcaklık hissettim, sonra bu sıcaklık tüm vücuduma yayıldı ve beni sıcak bir battaniyeye sarmaladı. Bu alışılmadık duyguya teslim olarak gözlerimi kapattım. Hoş bir duyguydu.

Hiçbir iyi şey sonsuza kadar sürmez. Buz gibi bir panik, anlık huzur hissini yerinden etti. Geri çekildim ve Benito'ya bakmamak için başka yerlere baktım.

Benito'ya bakmadım.

"Bunu tek başıma yapabilirim."

Benito benimle tartışmaya hazır görünüyordu. "En azından Tony'yi de al." Ben tartışmaya başlamadan elini kaldırdı. "Marianna onu tanıyor. Sadece sen gidersen kapıyı açmayabilir."

Nefesimi verdim ve ön koltuğa baktım. Tony o gün şoförümüz olacaktı.

"Peki."

Arabadan indim ve Tony bagajı açtı. Hazırladığım kocaman sepeti çıkardım. Çok düzenli değildi ama içine sığdırabildiğim her şeyi doldurmuştum. Benito'nun ücretini artırmak için bir tomar para bile vardı. Benito'nun sevdiğini söylediği her şeyi almıştım, spa günü malzemelerinden yepyeni bir çift Louis Vuitton ayakkabıya kadar. Çocukları için de birkaç şey almıştım.

"Taşımama yardım etmemi ister misin?" diye sordu Tony.

Kafamı salladım ve neredeyse yalpalayarak nane rengi evin ön kapısına doğru yürüdüm. Ön bahçe bakımlıydı. Bir tarafta bir futbol topu ve birkaç bisiklet gelişigüzel atılmıştı. Normal, beyaz çitli bir evdi.

Orada çok göze çarpıyordum. Hayatımın hiçbir yönü beni böyle bir yere getiremezdi. Marianna gibi insanlarla etkileşime girmek benim kaderimde yoktu.

Sepeti yere koyarken avuçlarım terden nemliydi. Ellerimi pantolonuma sildim.

Bunu yapabilirim. Kolay. Zili çal, gülümse ve... Lanet olsun, ondan sonra ne yapacağım?

Tony, ben paniğe kapılıp kapı zilini çalarken beni geçip kapıyı

açtı. "Bunu neden yaptın?" diye fısıldadım.

Bana gülümsedi. "Ödeşmek için."

Siktiğimin pisliği. Ona bunu pişman ettirecektim.

"Arkanı dön. Biri kapıyı açıyor."

Siktir, siktir, siktir. Hızla döndüm ve yüzüme bir gülümseme yapıştırdım.

"Si?" Kapıya iri yarı bir adam geldi. Boyu 1,98 metreye yakındı, 1,83 metre boyumun çok üzerindeydi.

"Harlow," diye fısıldadı Tony.

Doğru, sanırım konuşmam gerekiyor. "Marianna evde mi?"

"Evet. Kimsiniz?"

Yerimde kıpır kıpır oldum. Asla gergin olmazdım, ama bunu da hiç yapmamıştım. "Ben Harlow... Vitale. Marianna kocam için çalışıyor."

Adamın gözleri büyüdü. "Oh evet, bekleyin." Geri çekildi ve İspanyolca bağırdı.

Çok fazla paniğe kapılmamaya çalışırken ne dediğini anlamadım. Sepeti işaret ettim. "Bu, eşiniz, siz ve çocuklarınız için. Herkes için bir şeyler var."

Adam eğildi ve büyük sepeti kolaylıkla kaldırdı.

"Neden bağırıyorsun?" diye sordu Marianna. Gözleri bana takılınca bir anda durdu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İşe geri dönmen gerekiyor."

"Anlamadım?" Marianna endişeli bakışından öfkeli bir bakışa geçti.

Kahretsin, demek istediğim bu değildi. "Yani, Benito'nun kardeşi gelip bir saat boyunca şikayet etti çünkü temizlemek yerine her yere tatlı ve ekşi sos bulaştırdığımı söyledi. Ben böyle işlerde pek iyi değilim."

Marianna kalçasını yana doğru çevirdi ve sanki iki kafam varmış gibi bana baktı.

Her şeyi mahvediyordum. İsteksizce Tony'ye baktım. *Lütfen yardım et.* Yüksek sesle söylemeyecektim ama lanet olsun, bu çok zordu.

"Bu ne?" diye sordu Marianna.

Tony omuz silkti. "Bu konuda pek iyi değil."

Marianna ellerini beline koydu. Açık kahverengi gözleri bana, sonra arabaya kaydı. "Bay Vitale içeride mi?"

Başımı salladım. "Ama bu onun suçu değildi. Sen çok güzel bir kadınsın ve Benito'nun ilgileneceğini düşündüm."

Marianna iç geçirdi ve elleri belinden düştü. Sonunda kızgın görünmeyi bıraktı. "Teşekkür ederim."

Bu iyiydi, değil mi? Telafiye doğru gidiyorduk.

"Kıskançlığınızla ilgilenmeniz gerekiyor." Omuzları gevşedi ve sonunda kocasının kollarındaki hediyelere baktı. "Oh, bu ne?" Uçak biletlerini çıkardı.

"Bahamalar'a her şey dahil bir gezi." Tekrar telefonum olduğu için banka hesabıma erişebiliyordum. Benito'nun parasını harcamak eğlenceliydi, ama onun parasını benim hatamı düzeltmek için kullanmak doğru gelmiyordu. "Bu bir aile tatili. Çiftler için bir tatil programı ve gezi için incelenip mülakata alınmış bir dizi dadı var." Birkaç eşyayı daha gösterdim.

"Vay canına, bu çok fazla," dedi Marianna. "Senin boğazına bıçak dayadım."

"Ne yaptın?" Kocası bana doğru adım attı ve ben kendime cevap vermemem gerektiğini hatırlattım.

Arabanın kapısının açılma sesi sürpriz oldu. "Diego, seni görmek ne güzel," dedi Benito. Yanıma gelip beni yanına çektiğinde omzuma ağır elini koydu.

Kocası bana doğru adım attığı için mi oradaydı? Benito benim kendimi idare edebileceğimi biliyordu, öyleyse neden buradaydı? Aptal kalbim yerinden çıkacak gibi attı ve kendimde bir sorun olduğunu düşündüm. *Belki de 28 yaşında kalp krizi geçiriyordum.*

Diego, benim anlayamayacağım kadar hızlı İspanyolca konuşmaya başladı. Benito, adama hiç kızmadan aynı şekilde cevap verdi. Oysa Diego'nun duruşu çatışmaya hazır olduğunu gösteriyordu.

Marianna onların sohbetine katıldı ve ben Benito'ya yaslanarak orada kaldım. Tek kelime bile edemedim. Sohbetin bazı kısımlarında her ikisinin de bana bakışlarından, bunun benimle ilgili olduğunu anladım.

"Hediyeler için teşekkür ederim," dedi Marianna.

Daha dik durdum. "Bu geri döneceğin anlamına mı geliyor?"

Kocasına bir bakış attıktan sonra bana döndü. Ondan bunu nasıl bekleyebilirdim ki? Onu öldürmemiştim, sakat bırakmamıştım, ama ona bir tür zarar verdiğim açıktı. Omuzlarım düştü, ama bunu yüzüme yansıtmamaya çalıştım.

"Rica ederim," dedim. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Marianna başını salladı, yüzündeki ifade yumuşadı. "İyi. Haftaya işe döneceğim." Benito'ya baktı. "Kendi başına hiçbir şey yapamıyor. Ayrıca, burası iyi bir temizliğe ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor," dedi ve bana bir kez daha baktı.

Midemdeki düğüm çözüldü. Tanrıya şükür geri dönecekti.
Evlerinden ayrıldık ve garip bir şekilde kendimi daha hafif hissettim.

"KAPLUMBAĞA NE OLUYOR?" Benito'nun elini işaret ettim. Gülümsedim. "Deniz kaplumbağalarını mı seviyorsun?"

"Bir şey." Beni yakaladı ve kendine çekti. "Beni tanımaya mı çalışıyorsun, mostricio?"

Onun kollarında kıvrıldım, kollarımı omzuna doladım. Kollarımın içinde sakladığım bıçağı iki parmağımla çıkardım. "Senin gibi bir adamı, seni biraz tanımadan öldüremezsin."

Benito'nun gözlerinde karanlık ve çarpık bir şey parladı. O bakışın benden çıkarmaya çalıştığı iniltiyi yuttum. Benito Vitale'de beni garip davranmaya iten neydi?

Arkamı döndüm ve birkaç giysiyi karıştırdım. Benito'ya bakmadan önce birkaç takım elbiseyi işaret ettim. Telefonunu çıkarıp çalıştırmasını bekliyordum, ama koyu kahverengi gözleri bana bakıyordu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu bana yardım eden kız.

"Birkaç elbise. Kısa etekleriniz var mı?"

Kız başını salladı. "Elbette var. Size çok yakışacak yeni bir yaz koleksiyonu aldık."

Benito, elbiseler ve eteklerden bahsedildiğinde yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ama sertçe yutkunduğunda gırtlağı hareket etti. Beni giyinik görmekten hoşlanıyordu.

"Ayrıca, biraz iç çamaşırı." Heyecanlı tezgahtarın arkasından gittim. "Nişanlım onları seçecek."

"İsterseniz, bazılarını deneyebilirsiniz. Soyunma odamız var."

"Tatlım, ben kıyafetleri denerken uslu durabilir misin?"

Benito'nun sağ gözü seğirdi ve ben telefonumu çıkarıp fotoğraf çekmek istedim. Birkaç saniye içinde yüzüme yaklaşmış, nasırlı elleriyle telefonumu kapmıştı.

"O neydi öyle?"

"Fotoğraf çektim; anevrizma geçirecekmiş gibi görünüyordun." Telefonumu elinden çekip cebime koydum.

"Sil onu."

"Olmaz."

"O şeyde başka ne fotoğraflar var?"

Mırıldandım. "Bazılarının ağzının yanında tentacle dildo var. Hatta alnına yapışmış pembe parlak olanın fotoğrafı bile var."

"Yoktur."

Evet, ve daha fazlasını da yaptım. Bir noktada, ikimiz de yataktaki ani hareketlere tepki vermeyi bıraktık. Kendimi birçok kez

Benito'nun kollarında yatakta buldum. İkimiz de her zaman bir elimiz silahın üzerindeyken nasıl oldu bilmiyordum.

"Telefonu ver."

Ondan kaçtım, rafların etrafında dans ederken beni yakalamaya çalışmasını atlattım.

"Harlow, telefonu ver."

"İç çamaşırı seçmemiz gerekiyor." Ona göz kırptım. "Ve biz halka açık bir yerdeyiz, tatlım."

Benito, sanki yeni hatırlamış gibi dik durdu. Elini uzattı ve ben parmaklarımızı birbirine geçirdim.

"O telefonu alacağım."

"Ne pahasına, canım?"

Birkaç parça daha giysi ve iç çamaşırı seçtik. Benito, bunları kendisi seçeceğini söylerken ciddiydi. Seçtiği bazı parçaların vücudumdan yırtılacağını biliyordum. Bunların yarısını bir iki saatten fazla giyeceğimi sanmıyordum.

Heyecandan derim titriyor gibi hissettim. Hemen eve gitmek istedim.

"Bundan sonra akşam yemeği yemeliyiz," dedi Benito, hayallerimi bölerek. "Köşede güzel bir restoran var."

"Bu ne, randevu mu?" diye sordum.

Benito donakaldı ve ne dediğimi fark etmeseydim gülerdim. Bu boktan durum çok kolay bir şekilde ağzımdan çıkıyordu. Onun sikini suçladım. Benito o şeyi sihirli bir değnek gibi kullanıyordu. Daha nazik ve genel olarak iyi bir insan olmaya çalışıyordum. Bu ben değildim.

"Artık vazgeçmek için çok geç," diye şaka yaptım. Bir nevi. Teknik olarak zaten evliydik. Geri kalan her şey bir gösteriydi.

Göğsümde bir ağrı hissettim ve nefesimi tuttum, umarım yakında geçerdi. Bu bir gösteriydi, alışveriş gezisi bile. Daha fazla halka açık gezilere ihtiyacımız vardı. İnsanların Benito'nun biriyle evlendiğini görmeleri gerekiyordu. Normal olduğumuzu.

Normal ne demekse artık.

"Asla soğukkanlılığımı kaybetmem," dedi Benito. Dudakları kulağıma değdi. "Seninle başa çıkabilecek tek erkek benim."

Kalbim göğüs kafesime deli gibi çarparak, arzu omurgamın dibini sardı. Onu geri ittim. Kulağım yanıyordu ve yüzüm alev almıştı. *Bu da neydi böyle?*

"Akşam yemeği iyi fikir. İkimiz de yemek yapamıyoruz." Sözlerim zorla çıkıyordu. Dürüst olmak gerekirse, aramızda neler olduğunu artık hiç anlamıyordum.

Benito, dükkânın içinde dolaşırken telefonunu çıkardı. "Tony şu anda rezervasyon yapıyor." Telefonunu çıkardığı kadar hızlı bir şekilde geri koydu.

Birinin tek odak noktası olmak çok garipti. Benito'nun muhtemelen daha önemli işleri vardı. Her şeyden vazgeçmek zorunda kalan bendim, ama Benito'nun bir çetesi ve işletmesi vardı. Kolay olamazdı. Yine de benimle alışverişe çıkmıştı.

Gülümsememi görmemesi için döndüm.

"Prova birkaç gün sonra, sonra binlerce insanın önünde evleneceğiz," dedi Benito.

Düğünümüzün hatırlatılması yüzümdeki gülümsemeyi sildi. "Yaşasın."

"Annemi bu işe karıştıran sensin."

Bana hatırlatmasına gerek yoktu. Bu benim hatamdı. "Eğer onu gerçekten sevseydin, ben hiçbir şey söylemezdim."

Benito homurdandı. "Ondan hoşlanıyorum."

Kahkaha patladı. "Aramızda ortak bir şey varsa, o da ikimizin de anne ve baba sorunlarıyla boğuşuyor olmasıdır." Onu işaret ederek, yukarı aşağı hareket ettim. "Yani, kendine bir bak."

"Bu ne demek?" Benito homurdandı.

Kaşlarımı kaldırdım. Ciddi olamazdı, değil mi? Kafamı salladım. "Hiçbir şey, Bay Ben heteroseksüelim ve anne-baba sorunlarım yok."

"Harlow."

Gülmekten kendimi alamadım. "Evet, tatlım?" Kalın kaşları bu sevgi sözcüğüne çatıldı. "Hayır."

"Neye hayır, Snickerdoodle?"

"Harlow, smettetela prima che vi tagli la lingua."

Benito'yu kızdırmak eğlenceliydi. Artık ondan intikam almak için değil. Sadece onun tepkilerini izlemekten zevk alıyordum.

Mücevher bölümünde durdum. Butik çok büyüktü ve her şeyden biraz vardı. Bize yardımcı olan tezgahtar, yüzünde bir gülümsemeyle vitrinin arkasına geçti.

"Beğendiğiniz bir şey var mı?"

"Şunları görebilir miyim?" dedim ve yüzük vitrinini işaret ettim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Benito.

"Kendi işime bakıyorum. Sen de bazen denemelisin."

Tezgahtar, istediğim şeyi almak için eğildi. Bize bakmadığı anda, Benito'nun ağır eli kıçıma çarptı. Öksürükle örtbas etmeden önce küçük bir inilti çıktı.

Sırtımda bir acı patladı. Onun şaplaklarından dolayı hala ağır bir şekilde morarmıştım. Acı hoş bir ağrıya dönüştüğünde, penisim canlandı.

"Uslu dur," diye uyardı Benito.

Sırıttım. "İkimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz."

"Buyurun," dedi tezgahtar, dikkatimi tekrar kendisine çekti.

Birkaç tanesi gözüme çarptı ve hemen onlara yöneldim. Altısını seçtim; üçü altın, üçü gümüş. Her yüzük ağırdı ve elimde hoş bir his bırakıyordu.

Benito homurdandı ve ben ona baktım.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

Benito hakkında fark ettiğim bir şey varsa, o da her şey hakkında bir fikri olduğuydu. Sessizce oturuyor olabilir, ama kafasında bir an bile huzur bulamıyordu.

"Söyle."

Benito bir an sessiz kaldı, ben de kalın kafatası yüzüklerinden birini ovuşturdum. "Onlar senin ellerinde güzel durmaz."

Ona dönüp sert bir bakış attım. "Narin ellerim var de. Cesaretin varsa."

Ağzının köşeleri gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Bunu görünce göğsüm sıkıştı. Benito her zaman sert bakışlarla ya da tehditkar bir ifadeyle bakardı; gülümsemesi onu neredeyse mutlu gösteriyordu. O gülümsemeye aşık olabilirdim.

Düşmek mi? Benito için mi? Cidden, beyin hasarı mı geçirdim?

Benito ellerimi tuttu ve ağır yüzükleri bırakmamı sağladı. Onları ağzına götürdü ve parmaklarımın ucunu öptü. Dudakları tenime değdiği anda, bir ateş alevlendi ve kollarımdan göğsüme doğru yayıldı. Hava azaldıkça midem sıkıştı. Ciğerlerim daha fazla hava çekmek için can atıyordu. Ne kadar nefes alsam da yetmiyordu.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve anında o anda kendimi kaybettim. Mağaza tamamen kayboldu ve sadece ben ve Benito kaldık.

"Hai delle bellissime mani delicate. Sembrano e si sentono bene avvolte intorno al mio cazzo."

Her an kalbim durmak üzereydi. Ve bunun için suçlayacak tek kişi Benito Vitale'ydi. "Ölecek gibiyim...一 体何して

るんだお前？ (Ölüyorum, sen ne yapıyorsun?)

Ben kendi m i kaybetmiştim ve Benito'nun da öyle olduğunu anlayabiliyordum. beyinlerimiz durmuş gibi donmuş bir şekilde durduk ve geriye sadece içgüdülerimiz kalmıştı. Tek bir vücut gibi hareket ederek birbirimize yaklaştık ve aramızdaki küçük mesafe ortadan kalktı.

"Bulabildin mi... oh, ben geri gelirim."

Etrafımızdaki balon patladı ve ben geri çekildim. Ellerimi serbest bıraktım ve Benito'nun midesine yumruk attım. Parmak eklemlerim sert bir kas duvarına çarptı. Ellerimi sallayarak ringlere geri döndüm.

"Ne için vurdun lan?" Hafifçe eğildi, ama bunun dışında hiçbir şey göstermedi.

"Benim parmaklarım narin değildir. İtalyanca bilmiyor olabilirim, ama aptal değilim, Benito."

O, karnını ovuşturarak inledi. "Emin misin?"

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Kızdığında çok tatlı oluyorsun."

Lanet olası pislik.

Onu sırtıma doğru çektim. İki elini de tutup önüme çektim. Benito bana bastırarak kokusuyla beni sardı. İnlememi bastırıp odaklanmaya çalıştım.

Ben bir tür mazoşistim. Bu tam bir işkence.

"Ne yapıyorsun..."

Gümüş tavşan yüzüğünü önce sağ işaret parmağına taktım. Sağ elini bitirmeden önce beğendiğim birkaç yüzüğü denedim. Ortada bir kafatası ve yüzük parmağında bir kaplan. Benito'ya çok yakışıyorlardı.

"Harika görünüyorlar," dedi tezgahtar.

Ona gizlice baktım. Neyse ki, Benito'nun ellerindeki yüzükleri izleyerek ona gülümsedi. Bizi çoğunlukla rahat bıraktı ve bunun için ona bahşiş bırakmayı unutmayacaktım. Kafatasını aldım ve Benito'nun yüzük parmağına takmak için gittim.

"Hayır, o değil," dedi Benito. Kutuda bıraktığım altın insan yiyen aslanı aldı. "Sol yüzük parmağıma tak." Bana takmam için uzattı.

Dudaklarımı yaladım, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olacağımı biliyordum. "Neden?" Ben onu seçmemiştim. Altın yüzükler arasında bir kartal, altın bir kafatası ve bir kaplumbağa olan bir tane vardı. Onun kaplumbağalara olan sevgisine uyardı.

Benito nefesini üfledi ve nefesim ensemin arkasına çarptı. Kalbim bir an durdu ve önümdeki dünya bulanıklaştı. Başımı eğdim ve kendimi ona teslim ettim. Neyim vardı benim? Hiçbir zaman bir cevabım olmadı ve bir cevap bulmak da istemedim. Benito ile olan bu ilişki, benim hiç hazırlıklı olmadığım bir şekilde bana yabancı geliyordu.

Sıcak dudakları ensemin arkasına değdi. Dokunduğu her yerde elektrik dans ediyordu. "Çünkü kocam bir katil."

Kaos içimde hüküm sürerken, sol elini olabildiğince sabit tutmaya çalıştım. İnsanların bildiği her duygu içimde savaşıyordu, içgüdülerimi alt üst ediyordu. Savaşmalı mıydım, kaçmalı mıydım? İkisini de yapmadım ve yüzüğü parmağına geçirdim. Altın, onun koyu tenine çok yakışıyordu.

"İşte." Kendi kulağıma nefes nefese geliyordum. Bacaklarım titriyordu ve kendimi diğer mücevherlerin bulunduğu cam vitrine yaslanmış buldum.

"Diğer ikisi ne olacak?"

Kahretsin, neden elleri bu kadar güzel görünüyordu? Güzel görüneceklerini biliyordum, ama Benito'nun ellerindeki yüzüklerin bende ereksiyon uyandıran etkisine hazırlıklı değildim. Diğer ikisini de parmağına geçirdim.

Onlara hafifçe dokunduğumda nefesim hızlandı. Onun ya da yüzüklerin dokunduğum her yerinde parmaklarım karıncalandı.

"Ne oldu, mostricio?"

Siktir, azdım. Dudaklarımı yaladım ve Benito'ya hafifçe ittim. "Sadece sözlü cevaplar verdiğinde hoşlandığımı biliyorsun."

"お前は悪魔だ。" (Sen şeytansın.)

"İngilizce."

"Siktir git."

"İkiniz daha fazla yüzük görmek ister misiniz?" diye sordu tezgahtar bize doğru geri dönerken.

"Gerek yok, ama nişanlım denemek istediği birkaç kıyafet var," dedi Benito.

Yüzü aydınlandı. "Evet, seçtiğiniz ürünleri üçüncü odaya koydum." Arkadaki deneme odasını işaret etti.

Benito beni tuttu ve ben çekinerek uzaklaştım.

"Yüzükler, efendim," diye seslendi tezgahtar.

"Satın alıyoruz," dedim.

İş arkadaşları tezgahtarın etrafını sardı ve ona high-five yaptı. Muhtemelen büyük bir satış yapmıştı. Ben sadece bir fiyat etiketi görmüştüm. Hepsine bakmaya zahmet etmemiştim. Bir yüzük yaklaşık 1.500 dolardı.

Benito beni odaya itti ve peşimden geldi. Neyse ki, mağazada çok fazla insan yoktu. Tezgahtarları meşgul edecek kadar vardı, ama hiçbiri henüz arka tarafta bulunan soyunma odalarında değildi. Benito perdeyi çekerek bizi küçük mahremiyet balonumuzun içine kapattı.

Elini boğazıma doladı ve yanlara bastırdı. Damarlarımdan sıcaklık akarken kalbim düzensizce atıyordu. Koyu renkli gözleri boğazıma odaklanmıştı.

"Ne?"

"Yüzükler boynunda daha da güzel duruyor."

Yutkundum ve başımı çevirip aynada neyi kastettiğini görmek için baktım. Penisim sıçradı ve giydiğim şeffaf külota sertçe bastırdı.

"Sertleşiyor musun?" diye sordu Benito. Mağazada çalan müzikten dolayı sesi bana zar zor ulaşıyordu.

"Hayatta olmaz. Boğazımı tutmaktan daha fazlasını yapmalısın."

O benim pantolonumun düğmelerini açıp uyluklarımdan aşağı indirirken, gözlerimiz aynada buluştu. Vücudum morluklar ve ısırık izleriyle doluydu. En kötüsü uyluklarımın iç kısmıydı. Isırmayı sevenin ben olduğumu sanıyordum, ama Benito, aldığı kadarını verebileceğini kanıtlıyordu.

Eli bacaklarımı okşadı, kelimeler olmadan yayılmamı emrederek bacaklarımı hafifçe vurdu.

Bir ayakkabımı çıkarıp bacağımı serbest bırakırken inledim. Külotumun üzerinden sertleşmiş penisimi avuçladı.

"Bu da ne peki?"

Nefesim kesildi. "Öğleden sonra ereksiyonunun doğal bir şey olduğunu bilmiyor musun?"

Benito külotumu yırtarken, küçük soyunma kabini kumaşın yırtılma sesiyle doldu. Penisim serbest kaldığı anda sıçrayarak göğsüme çarptı.

"Onlar yepyeniydiler."

"Sana yenilerini alırım," dedi Benito, sızan sikimi eliyle kavrayarak. "Seni sikmek istiyorum."

"Öyleyse yap."

"Yağ yok." Odaya göz gezdirdi. "Burada kullanabileceğim bir şey yok." Beni biraz öne itti ve kıçıma baktı. "Hala daha önceki olaydan dolayı kırmızı."

"Evet, ne olmuş? Kullan beni."

Benito sanki bir şey arıyormuş gibi bana baktı. Bu fırsatı kaçırmayacaktım.

"Cüzdanına bak," dedim. "Orada bir paket var."

Benito cüzdanını çıkarırken kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman yaptın bunu?"

"Ne önemi var? Sikini ıslat ve içime sok. Düşünmek ve sorgulamak için sonra zaman var."

Benito paketi yırttı ve parmaklarına kayganlaştırıcı sürdü. Döndüm, pantolonunun kemerini çözdüm ve sikini serbest bırakacak kadar aşağı indirdim. Ağzım sulandı ve neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum.

"Vakit yok, geri dön," diye emretti

Benito. Onunla bu konuda tartışmak

istedim.

"Harlow."

Benito'nun adımı söyleme şekli içimi eritti. Kahretsin, onun sikine bayılıyordum ve o da bunu biliyordu. Geri döndüm ve aynaya baktım. Islak parmakları deliğimi yokladı, beni tahrik etti. İkisi içeri girince yetmedi.

Buna sabrım yok.

"Gerek yok. Yeterince gerildim." Sesime çaresizliğimin yansımamasını sağlamaya çalıştım.

Benito, sikinin başını deliğime bastırırken bana soru sormadı. Hiç tereddüt etmeden, taşaklarını içime kadar soktu.

Ağzım açık kalırken anında parmak uçlarımda yükseldi. Lanet olsun, beni cam gibi davranmaması hoşuma gitmişti.

"Hareket et," diye bağırdım.

Benito parmaklarını ağzıma soktu ve yavaşça çekildi, sonra tekrar tekrar içime girdi. İnlemelerimi duymamak imkansızdı. Tükürük çenemden damlıyordu ve umursamıyordum.

"Sessiz ol, mostricio. Onların buraya gelip beni durdurmasını istemezsin, değil mi?"

İçimdeki kalın sikini sıktım. Birisi Benito'nun sikini benden almaya kalkışırsa lanetlenecektim.

"Cazzo, sei proprio stretto."

"Durursan, seni bıçaklarım."

Benito güldü ve sesi çok seksi geliyordu. "Ne var yeni, bebeğim? Beni her zaman bıçaklıyorsun."

Dudaklarımı yaladım. "Ah, bunu hemen yapabilirim. Bıçağımı senin teninde gezdirmek için can atıyorum. Her yerine kanlı izler bırakmak için."

Benito kalçalarını yukarı kaldırdı ve prostatıma doğrudan çarptı. Zevkimi haykırmamak için dilimi ısırdım. Acı hissetmeden önce kan damak tadımı kapladı.

"Böyle konuşmaya devam edersen, buradan yürüyerek çıkamazsın."

Siktir, siktir, siktir.

Yağlanmış kıçımın sikilmesinin ıslak sesleri kulaklarıma ulaştı ve boşalmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. Geriye uzandım ve sırtını tırmaladım, tırnaklarımı etine geçiremediğim için sinirlendim. Gömleği parmaklarımın arasından kayıp duruyordu. Benito içime girerken başım omzuna düştü, kalçalarımı acı veren bir tutuşla tutuyordu.

"Bizi izlemeyi bırakma, mostricio." Benito kalçamı bırakıp yüzümü aynaya çevirdi. "Benim sikimde nasıl parçalandığını görüyor musun?" Dilini yüzümün yanından yukarı doğru gezdirdi. "Bak." Yüzümü bırakıp bacaklarımdan birini kaldırdı ve ben neredeyse kendimi kaybedecektim. Kalın sikini kolaylıkla deliğimin derinliklerine soktu.

Bu manzarayı görünce inledim. Benito'nun saçlarından bir elimi çektim ve onu aramıza koydum. Daha iyi görebilmesi için kalçalarımı ayırdım.

Benito inledi ve bana daha sert bir şekilde girdi. Zevk içimi kaplarken bacağım onun kucağında titredi.

"Fanculo a quello che mi fai."

Ecstasy beni sararken, inlememi bastırmaya çalıştım. Ağzım açıldı, başım geriye düştü ve gözlerim yuvarlandı. Kıçım Benito'nun penisi etrafında sıkılaştı ve sessiz bir çığlık attım.

Zirveye ulaştığımda, aklımı kaybederken beni sardı ve sıkıca tuttu. Dünya sona erse de umurumda değildi. Bundan başka hiçbir şey umurumda değildi. Benito ve ben birleştik, o beni tam anlamıyla aklımı kaybedene kadar becerdi.

Kulağıma karşı inlemelerini belli belirsiz fark ediyordum, içimde sığ hareketler yaparken. "Spermimin her damlasını al."

Benito beni doldururken titredim. Spermi beni içten ısıttı ve elimi karnıma koydum. Bastırdım ve ikimiz de inledik.

"Yeniden başlamadan önce dur."

Ağzımdan çılgın bir kahkaha çıktı. "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum, ihtiyar. Küçük mavi hap mı alman gerekiyor?"

Benito hareket etti ve yüzümü aynaya bastırdı. Kalçalarını öne doğru itti ve ben yıldızlar gördüm. Hassas vücudum Benito'ya tepki verirken göz kapaklarım titreyerek kapandı.

"Sanırım sana acı çektirdiğimde hoşuna gidiyor."

Kocama sırıttım, gözlerimi zorla açtım. "Beni ele veren ne oldu?" Kıçımı salladım, onu alay ettim.

"Eve gidiyoruz." Benito içimden çıktı ve beni boşlukta bıraktı. Spermi iç uyluklarımdan aşağı kaydı ve ben onun sıcak spermini içimde tutmak için kıçıma bir şey sokmak istedim.

"Bundan sonra popo tıkaçlarını da yanımıza almamız gerekecek," dedi Benito, benim istismar edilmiş deliğimi parmaklarken, ben de yanıt olarak inledim.

Bir flaş ve duyulabilir bir tıklama ikimizin de dikkatini çekti. Birlikte döndük. Bir adam orada duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, elinde kamera.

Benito ve ben aynı anda tepki verdik; Benito pantolonunu çekerken ben de benimkini çektim. Rekor sürede giyindik. Adam yakalandığı şokundan kurtuldu, topuklarını döndü ve kaçmaya başladı. İkimiz de peşine düştük, aramızda tek kelime bile konuşulmadı. Diğer soyunma odalarının önünden geçip mağazanın en arkasına koştu.

O piçi öldürecektim; Benito'nun aletini görmüştü.

"Öldürücü darbeyi ben vurmak istiyorum."

"Hayatta olmaz," dedi Benito yanımda homurdanarak. Yüzü saf öfkeyle kaplıydı.

Benito öne atıldı ve adamı kapıya çarptı. Fotoğrafçı yere yığılırken bağırdı.

Geri adım attım ve bize yardım eden tezgahtarı yakaladım. Onun arkaya gitmesini engelledim.

"Hayatta olmaz, tatlım." Ona gülümsedim, ama insanlarla pek iyi değildim. Normalde böyle daha az gözün olduğu bir şey yaparken, Quincy arkamı kollardı. İnsanların dikkatini dağıtmakta çok iyiydi. "Arkanı dönüp öne gitmen gerekiyor."

"Oraya giremezsin," dedi. Bakışları beni geçip arkamı görmeye çalışmaya devam etti.

Onu yakalayıp öldürürsem Benito ne kadar kızar? Bir tanık eksilir, ama diğerleri onu kontrol etmeye gelir.

"Orada kal." Şaşkın yüzüne kapıyı kapattım. Benito'ya koştum ve cüzdanını çıkardım. Telefonu kulağına dayamıştı.

"Arabayı arkaya getir."

"Oh, iyi, sen bu işi halledeceksin," dedim. "O zaman ben ön tarafta bu işi halledeceğim."

Benito başını salladı, ama ben uzaklaşamadan beni geri çekti. Dudaklarımız bir öpücükle buluştu ve ben ona sarıldım.

"Ben olmadan hiçbir şey yapma," diye fısıldadım.

O sırıttı. "Tamam, mostricio." Yerdeki adama tekme attı ve onu inlemeye zorladı.

"Birkaç bin harcayacağım."

Benito eliyle beni uzaklaştırdı ve ben yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. Kapıyı açtım ve kız ağlamaya hazır gibi görünüyordu. "Gününüzü güzelleştireyim mi? Komisyon alıyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Kapıya, sonra da elimdeki siyah karta baktı.

"Güzel. Eline geçirebileceğin her şeyi kasaya geçirmek için beş dakikan var. Ben birkaç şey seçtim bile. Oh, ve yüzükleri de alacağız."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Anında topuklarını döndü, dolar işaretleri karşısında her şeyi unuttu.

Eighteen BENITO

GENEL OLARAK, yasal işlerimi aile işlerinden ayrı tutardım, ama bu her zaman mümkün olmazdı. Şu anki gibi. Hızlı bir şekilde karanlık, tenha ve sessiz bir yere ihtiyacımız vardı. Tek ihtiyacım olan, bagajdaki adamın çığlıklarını ve tekmelerini duyan biriydi. Arabada onu bağlayacak hiçbir şey yoktu, bu yüzden Tony ve ben onu öylece içeri attık. Onu oradan çıkarmak çok zor olacaktı.

"Bu gece Blu'ya sen bakabilir misin?" diye Enzo'ya telefonda sordum. "Gin'e sorardım ama..."

"Bu aptalca olur," dedi tereddüt etmeden. "O hala her şeyi bir seks partisine çeviriyor, ama şimdi parti başlar başlamaz hemen gidiyor. Onun sorunu ne?"

"O ortanca çocuk," dedim gülerek, göğsümdeki gerginlik azalmaya çalışırken. Ancak yumruğum hala sıkılıydı, bu da bana bunun yakın zamanda geçmeyeceğini gösteriyordu. "Onlar her zaman berbat durumdadırlar. Dikkatli ol ve gözlerini açık tut. Halletmem gereken bir iş var."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Harlow'a baktım. Arabada klasik müzik o kadar yüksek sesle çalıyordu ki, onu duymak neredeyse imkansızdı, ama o evindeymiş gibi görünüyordu, koltuğa yaslanarak gülümsüyor ve pencereden dışarı bakıyordu. Nabzım üç katına çıktı. Kim bilebilirdi ki, lanet olası bir gülümsemeye bu kadar duyarlı olduğumu?

"Benito?"

"Hayır, Harlow benimle. Ben iyiyim," dedim kısaca.

Harlow bana bir bakış attıktan sonra hemen gözlerini kaçırdı. Sanki bugün her şey yeni, garip ve tuhaftı. On yıllardır ailem dışındaki kimseyi umursamamıştım. Peki şimdi? Beni ya öldürecek ya da komaya sokacak kadar sert bir şekilde becerecek olan bu adamdan doyamıyordum.

"Ne?" diye sordu Harlow, ben bakmaya devam ederken.

"Hiçbir şey," dedim. Dizimi hızla yukarı aşağı salladım. Aramızdaki kamerayı aldım. "Ne kadarını çektiğini bilmek bile istemiyorum."

"Çok fazla," dedi Harlow kısaca.

"Evet," çenemdeki sakalları ovuşturdum. "Bu yayılırsa bizim için kötü olur."

Harlow bana tuhaf bir ifadeyle baktı. Ağzını açıp kapattı. Pencereden geriye doğru bakıp omuz silktiğinde midem düğümlendi.

Neden yanlış bir şey söylemişim gibi hissediyorum?

Ağzımı kapattım ve kamerayı açtım. Muhabirin çektiği fotoğraf kusursuzdu. Harlow'u parmaklıyordum, yüzünde saf mutluluk ifadesi vardı, ben ise ona şaşkınlıkla bakıyordum. Harlow'un beyaz spermle kaplı penisi gün gibi açıktı.

Sinir bozukluğu boğazıma kadar yükseldi ve neredeyse boğulacaktım. Elbette, başka insanlar da Harlow'u çıplak görmüştü, ama bu görüntünün ucuz magazin dergilerinde yayınlanıp internette dolaştığını hayal edince, elim titredi. Sahte koca olsun ya da olmasın, o muhabir bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyor muydu? Benim gibi bir adamla sınırı aşmakla ne kadar aptalca davrandığını?

Hayır, bilmiyor, çünkü ben çok uzun zamandır mükemmel bir kişilik takınıyorum. Ama öğrenecek.

Kamerayı yanımdaki koltuğa ittim. Düşüncelerim karışık ve berbat bir hal almıştı. Harlow'u çıplak görmüştü.

Harlow'u çıplak görmüştü ve yüzünde *benim* bakışım vardı.

Blu'nun arka bahçesine girer girmez arabadan indim. Tony de bana katıldı. Harlow arabadan inmeye başladığında ona bir göz attı.

"İyi misin? Uzun zamandır seni bu kadar sinirli görmemiştim."

Parmaklarımın eklemlerini kırdırdım. "Kamerayı da getir."

Tony bana baktı. Ben de onun bakışlarına karşılık verdim ve sessiz bir konuşma yaptık, sonra o başını salladı ve bagajı açtı. Adam bize saldırmaya çalıştı ama Tony daha hızlıydı. Yüzüne yumruk attı ve muhabir bagaja yığıldı.

"Siktir," diye inledi. "Bırak... Bırak beni!"

"Senin olsun patron," dedi Tony. "Ben kamerayı alacağım."

"Ben aldım zaten," dedi Harlow bize katılırken. Sigara paketimi uzattı. "Bunları arabada düşürmüşsün. İster misin?"

"Henüz değil."

O da başını salladı. "Peki." Harlow, adama bakarken Japonca mırıldandı. Sonunda, doğruldu. "Yardım lazım mı, yoksa hallettin mi?"

Bizden uzaklaşan adama baktım. En az otuz yaşındaydı, çamurlu kahverengi gözleri ve bilgisayar başında geçirdiği zamanı gösteren şişkin bir vücudu vardı. Mesleği için gayet normaldi. *Benim işime karışmak yerine kendi işine bakmalıydı.*

"Gidelim," dedim. "Seni taşımak için havamda değilim ve sen de şu anda işleri batırmak istemezsin."

Kanayan burnunu tutarken bana bakıyordu. "Beni korkutamazsın," dedi titrek bir sesle. "Senin ne olduğunu biliyorum."

"O zaman ne yaptığımı da biliyorsun," diye düşündüm. "Cidden, bagajdan çık."

"Neden? Başka bir yerde beni öldürebilmen için mi?" Geri çekildi. "Burada yapabilirsin, böylece bagajını kanla kirletirim ve sen cinayetten hapse girersin." Elini yüzüne sürdü ve kanı bagajın her yerine bulaştırdı. "Ölümüne yürümem."

Harlow öne çıktı, ama ben elimi uzattım. "Bana bırak," dedim kibarca. "Uzun zaman oldu."

Kontrolümün büyük bir kısmına rağmen, çoğu gün, ben sadece övülen bir bürokrattım. Nadiren dışarı çıkıp işimin daha hayvani tarafına kapılırdım. Normalde bunu Enzo ve Gin'e bırakırdım. Ancak, bunu kendim yapmakta sarhoş edici bir şey vardı.

Elimi uzattım ve adamı gömleğinden yakaladım. Adam bagajdan düştü, omuzu kaldırıma çarptı ve bağırdı. Harlow hızlıca harekete geçti. Adamın ayakkabısını çıkardı, çorabını kaptı ve ağzına tıkadı.

"Kapa çeneni," diye bağırdı Harlow. Dönüp kravatımı çözdü. "Bunu ödünç alayım."

"Al."

Dudaklarında beliren küçük gülümseme beni etkiledi. Penisim buna tepki olarak seğirdi. Kravatımı adamın başına sardı, böylece onun saçmalıklarını etkili bir şekilde bastırdı ve çorabı ağzında sabitledi. Harlow işini bitirdiğinde geri çekildi ve elini salladı.

"Senin."

"Teşekkürler." Adamı ayağa kaldırdım. "Tony, arabayla ilgilen."

"Anlaşıldı."

Harlow bagajın içine uzandı ve bir cüzdan salladı. "Adı Daniel Polinksi. Bu senin şu anki adresin mi, Danny?"

Adam benim tutuşumda çıldırdı. Kafasının arkasını yumrukladım, ta ki o vazgeçene kadar. "Sana bir soru sordu."

Başını sallayan muhabir omzunun üzerinden arkasına baktı. Harlow'u izlerken gözlerindeki korku neredeyse komikti.

"Ailen var mı, Danny?" Bir kez daha

başını salladı.

"Oh, güzel. O zaman nasıl işlediğini biliyorsun, değil mi? Ya bizimle işbirliği yaparsın ya da onları ziyaret ederiz."

Vücudunda belirgin bir titreme oldu. Daniel bu sefer her zamankinden daha şiddetle başını salladı ve ben de işbirliği yapacağını düşündüm. Blu'ya girdik ve bodruma indik. Işığı açtım ve Dan'i bir sandalyeye yönlendirdim.

"Şu dolaplardan birinde koli bandı var," dedim ve ayağa kalkmaya çalıştığında onu tekrar oturtmaya çalıştım. "Onu benim için alabilir misin?"

"Madem bu kadar nazikçe sordun," dedi Harlow.

O bantları aramaya giderken, ben Daniel'ın ağzındaki tıkaçları çıkardım. Öksürerek, bana korku ve aptallığa yakın bir duygu karışımıyla baktı. Ya da cesaret, eğer öyle demek isterseniz. Ona parmağımı salladım.

"Yapma. Bu odaya girdiğinde kapı otomatik olarak kilitlenir. Şifreyi bilmiyorsan, dışarı çıkmanın da imkanı yoktur."

Harlow bacaklarını bantlamaya başladığında bir sandalyeyi çekip yanına oturdu. "O fotoğrafla ne yapacaktın?"

"Hiçbir şey."

Titrek bacaklarının arasına ayakkabımı sıkıştırdım ve testislerini ezdi. O çığlık atıp debelenirken ayağım orada sabit kaldı. Başımı eğdim.

Telefonumu çıkarıp, ekranı kaydırdım. "Zamanımı boşa harcıyorsun. Ayarlamam gereken toplantılar, tamamlamam gereken evraklar ve şu anda muhtemelen yardımıma ihtiyaç duyan kardeşlerim var."

Ayağımı çevirdim ve o çığlık attı, eli pahalı İtalyan derisini kavradı. Ona baktım. Yavaşça, parmakları biraz çaba sarf ederek ayakkabımı bıraktı.

"Tekrar deneyelim," dedim. "O fotoğrafla ne yapacaktın?"

Harlow, Daniel'ın bileklerini arkasında sıkıca bağladı. Tutukluyu bağlamaya tüm konsantrasyonunu vermiş, dişleriyle bir parça kopardığını izledim. *Kahretsin, bunu seksi bulmamam gerekirdi.* Gerçek şu ki, onun yaptığı her şeyi bir şekilde çekici bulmaya başlamıştım. Mağazada kendini iyi idare etmiş, tezgahtarı halletmişti, böylece oradan çıkabilmiştik. Hiç şikayet etmemiş, itaatsizlik etmemiş, sadece yakuza kişiliğine bürünerek pürüzsüz bir şekilde işini halletmişti. Benim de halkın gözünden uzak bir şekilde kendi kişiliğime büründüğüm gibi. İşini bilen ve iyi yapan bir adamı takdir edebilirdim.

"Ben... Bu bir hikaye için," dedi Daniel, boğazını temizleyerek.

"Hikaye ne hakkında Danny?" diye sordu Harlow. Adamı sandalyeye bağlamayı bitirmiş, şimdi dirseğini Daniel'ın omzuna dayamış, çenesini avucunun içine almış duruyordu.

İçimden bir sarsıntı geçti. "Geri çekil, Harlow."

"Onun ne diyeceğini duymak istiyorum," dedi Harlow. "Bu harika hikaye ne hakkındaydı, hmm?" diye sordu, parmakları adamın boynundaki hızlı atan nabız noktasını okşarken.

Ayağa kalktım ve Harlow'u kendime doğru çektim. Oturarak onu kucağıma oturtup kollarımla sıkıca tuttum. Harlow bana baktı, şaşkınlıkla kaşlarından birini kaldırdı.

"Bu ne anlama geliyordu?"

"Geri çekil demiştim," diye homurdandım. "Fazla yaklaşma ve fazla samimi davranma." Elim onun uyluğunu sıkıca kavradı. "Gerçek dünyada ya da bu bodrumda

gerçek dünyada ya da bu bodrumda olması umurumda değil. Ellerini kendine sakla."

Harlow'un dudakları birleşmeden önce açıldı ve yüzünde bir farkındalık belirdi. "Oh," diye güldü. "Biri kıskanıyor." Kucağımda kıvrıldı. "Sadece biraz eğlence, kocacığım."

"Bunun farkındayım." Tırnaklarım uyluklarına battı ve o inledi. "Ancak, söylediğimi söyledim."

Dudaklarından çıkan inilti beni tekrar tahrik etmeye yetti. Penisim Harlow'un kıçına bastırdı. O da hevesle ona sürtündü. Onun da benim kadar kötü durumda olduğunu biliyordum.

Odaklan.

Sonunda dikkatimi tekrar Daniel'e verdim. "Hikaye ne hakkındaydı?"

"Sadece aptalca bir ihbar," diye mırıldandı, gözleri benimle Harlow arasında gidip geliyordu. "Biri arayıp Vitales'lerin göründükleri kadar temiz olmadıklarını söyledi. Ben de bunu araştırdım. Bu benim işim," dedi, sanki umurumda varmış gibi.

"İpucunu kim verdi?"

"Bilmiyorum."

"Telefonun nerede? Numaran var mı?" diye sordum.

Koltuğunda kıpırdanmaya başladı. "Hayır."

"Bunu hızlandırsam sorun olur mu?" diye sordu Harlow ayağa kalkarken. Eğilip dudaklarını benim dudaklarıma bastırdıktan sonra tekrar doğruldu. "Belli ki yalan söylüyor ve beni senin sikinden mahrum bırakıyor."

Midem sıkıştı. "Devam et."

Harlow yüzü aydınlandı ve dönüp Daniel'ın yanına yürüdü. Harlow cebinden bir bıçak çıkardığında adamın yalvarışları kulak ardı edildi. Artık hiç şaşırmıyordum. Ne zaman bıçaklarından birini elinden alsam, iki tane daha bulmanın bir yolunu buluyordu. Bir dahaki sefere bıçağı nereden çıkaracağını görmek eğlenceliydi. Tabii bana doğrultmadığı sürece.

Harlow tek kelime etmeden Daniel'ın pantolonunu kesti. Onu vücudundan yırttı, bir kenara attı ve sonra bıçağı etli uyluğuna vurdu.

"Uyluklarından dilimler kesip, buzdolabındaki etin yerine koysam, ailen üzülür mü sence? Seni yediklerini bilselerdi nasıl hissederlerdi sence?"

Daniel inledi.

"Bir karısı var, çocuğu yok, ama bakmakla yükümlü olduğu bir kardeşi var." Telefonumda kaydırdım. "Ancak şu anda hepsi birbirinden oldukça uzaklaşmış durumda. Görünüşe göre Daniel, uyuşturucu bulundurmak ve alkollü araç kullanmak suçlarından tutuklanmış. Hala işini koruman şaşırtıcı."

Harlow ıslıkla, adam çığlık atarken onun etini kesti. "Hikaye bulmak için bu kadar çaresiz olmana şaşmamalı! Gerçi, mutlu bir şekilde nişanlı iki erkeğin sevişirken çekilmiş bir fotoğrafının kariyerine pek bir faydası olacağını sanmıyorum."

Ayağa kalktım. "Olmaz. Sol testisimi ortaya koyarak bahse girerim ki, elinden geleni almayı planlamıştı. Bizi sıradan, ahlaksız suçlular olarak yazdıklarından sonra, o fotoğrafı satacak ya da internete yayacak, ücretli erişime açacaktı."

Harlow burnunu kırıştırdı. "İnsanların bizi sevişirken görmek için para ödeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Sevişirken nasıl göründüğünü gördün mü?" diye sordum.

Harlow sırıtarak, hayalperest bir ifadeyle uzağa baktı. "Bugün gördüm. Haklısın. Oldukça seksiydik."

Kafamı salladım, ama ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Aynada bizi birlikte görmek beni daha da tahrik etmişti. Diğer erkeklere bakarak aynı şeyi hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim, ama gerçek şu ki, sadece iki erkek dikkatimi çekmişti: eski sevgilim ve Harlow. O zaman bile, sadece biri beni tamamen sarhoş etmişti.

Şu anda kafa karıştırıcı cinsel yönelimim hakkında düşünecek vaktim yok.

Harlow bir kez daha kesti. "Bugün nereye gittiğini kim biliyor?"

"Herkes!" Daniel çenesinden salya damlarken bağırdı. "Ofisteki herkese, karıma, arkadaşlarıma söyledim."

Ofisteki herkese, karıma, arkadaşlarıma söyledim." "Saçmalık," diye araya girdim. "Yalan söylüyorsun."

"Bunu bilemezsin," diye kekeledi. "Yapabilirdim!"

"Tabii," omuz silktim. "Olabilirdi, ama yalanı gördüğümde anlarım. Bagajda sakin davranıyordun, ama burada, berbat durumdasın. Bence buraya indirildiğin anda tüm kontrolünü kaybettin ve şimdi çırpınıyorsun. Gözlerinde görebiliyorum."

Daniel benden gözlerini kaçırdı. Gülümsedim. İnsanları okumak çok kolaydı. Harlow bile, bacağıma çatal saplayarak ya da karnıma yumruk atarak beni şaşırtmadığında şeffaf olabiliyordu. O, sürprizlerle doluydu.

Harlow, Daniel'ın diğer bacağını da kesti. "Yalan söylememelisin. Bu hoş bir şey değil."

"Hayır, değil." Cebimi okşadım. "Sigaram hala sende mi?"

"Evet." Harlow doğruldu ve paketimi çıkardı. Bir tane çıkarıp dudaklarımın arasına sıkıştırırken kırmızı parmak izleri paketimi lekeledi. "Çakmak."

Cebimi işaret ettim.

Harlow elini cebime soktu ve çakmağı çıkardı. Alev parladı ve uç parlak kırmızı renkte yandıktan sonra sakinleşti. Bir duman bulutu üflediğimde, Harlow çakmağı tekrar cebine koydu ve sigaramı aldı. Dudaklarını sigaranın etrafına doladı ve uzun, yavaş bir nefes çekti.

Siktir.

"Onunla biraz oynasam sorun olur mu?" diye sordu Harlow, başını eğip koyu renk saçlarını omzunun üzerinden attı. "Uzun zaman oldu."

Elimi salladım. "Katılabileceğim sürece sorun yok. Kim daha iyi bir resim yapabilir acaba? Sen bıçağınla mı, yoksa ben yumruklarım ve sigaralarımla mı?"

"Oh, bu fikri sevdim."

"Ona telefonun yerini söyleten kazanır." Harlow bana

yaslandı. "Kazanırsam ödülüm ne olacak?"

"Ne istiyorsun?" diye dikkatlice sordum. "Cevabın, neyi kabul edeceğimi belirleyecek."

"Bu adil değil," dedi, dilini şaklatarak elini ceketimin cebine soktu. "Ne istersem kabul etmelisin."

Bana daha da yaklaştı ve nabzım hızlandı. Harlow'un günahkar dudakları boynumu okşadı. Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, ama olduğum yerde donakaldım. Sanki olacakları önceden tahmin etmişim gibiydi. Isırmadan önce dilini tenimde gezdirdi. Acı patladı ve anında boğazımdan bir inilti çıktı. Harlow yüzünde alaycı bir gülümsemeyle geri çekilirken, midemde bir ateş yandı. Penisim seğirdi.

"Siktir. Ne istiyorsun?"

Harlow göz kırptı. "Bu bir sürpriz, kocacığım."

Dudaklarında aldatıcı bir gülümsemeyle geriye doğru yürüdüğünü izledim. Döndü ve gözlerim vücudunu taradı. Harlow benim tipimden çok uzaktı, ama ondan doyamıyordum. Onun yanında olmak damarımda bir iğne gibi hissettiriyordu. O etrafta olmadığında, lanet olası bir yoksunluk hissediyordum. Bu bir sorundu.

O bir sorundu.

Ondan uzak kalmak istemiyordum.

Harlow bıçağını ustaca parmaklarında döndürdü. Bir kesik attığını ve kanın fışkırdığını izledim. O dağınık ve kaotikti, ben ise hassas ve hesaplıydım. Sırayla, adam telefonunun yerini söylemeyi reddederken onu sorguya çektik.

"Bu kesik hoşuma gitti," dedim, adamın arkasında durup Harlow'un işine başımı sallayarak. "Neredeyse sanatsal görünüyor."

"Teşekkürler," diye gülümsedi. "Lotus çiçekleri bir süredir benim uzmanlık alanım. Arkadaşım bana öğretti."

Dan'in boğazından ellerimi çekip beşinci kez düzensiz ve panik bir nefes almasına izin verirken durakladım. "Hangi arkadaş?"

"Bir arkadaş," diye cevapladı Harlow, tamamen tasarımına konsantre olarak.

O benim bakışımı karşılayana kadar ona baktım. Gözlerindeki o sinsi ışıltı yoğunlaşmadan önce yüzümü inceledi. O piç, ne zaman sinirlendiğimi anlardı ve tüm gücüyle o sinirime baskı yapmaktan hoşlanırdı.

"Bu arkadaşla görüşeceğim. Yarın," dedim.

"Zamanı olduğunu kim söylüyor?"

"Ya ona zaman ayırmasını sağlarsın," dedim ve Dan bağırmaya başlayınca elimi ağzına kapattım. "Ya da senin kitabından bir sayfa alıp onu parçalara ayırırım."

Harlow güldü. "Bu hiç senin tarzın değil."

"Haklısın. Enzo'ya videoda yapmasını söyleyeceğim. Sen kucağıma oturup, ben senin sikini okşarken izleyeceksin."

Harlow boğazını temizledi. "Bunun seksi olduğunu düşünmemeliyim, ama kafam karışık," dedi ve inledi. "Tamam. Onunla tanışabilirsin."

Rahatladım. "Yarın."

Elini salladı. "Evet, evet, duydum." Harlow bıçağı Dan'e doğru salladı. "Sen..."

Elimi ağzından çektim. "Tamam. Telefon?" diye sordum.

"Ben..."

Harlow, uyarı yapmadan bıçağı adamın uyluğuna sapladı. Adam sandalyesinde sarsılırken ve zıplarken çıkardığı sesler insandan çok hayvandan geliyordu. Sandalye betona sürtünüyordu ve her an devrilme tehlikesi vardı, ta ki ben omuzlarını sıkıca tutup tutana kadar. Tekrar konuşabilecek hale geldiğinde, hıçkırarak ağladı.

"Arabamda!" diye bağırdı. "Dükkânın yanında. Mavi Honda Accord."

Omuzlarını sıktım. "Doğruyu söylediğini nereden bileceğiz? Yani, ailene ne yapabileceğimizi bildiğin halde, direndin.

hepsi yalan olabilir."

"Kontrol edin!" diye yalvardı.

Tony'nin telefonunu aradım. "Dükkana geri dön ve bu arabayı kontrol et. Doğru araba ise ve bir telefon bulursan beni ara."

"Şu anda oraya gidiyorum. Zaten arabanın detaylı temizliğini bitirmek üzereydim."

"Aferin."

Telefonu kapattım ve Harlow bana doğru havalı bir şekilde

yürüdü. "Ne?" diye sordum. "Kazandım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye alay ettim. "Onu boğduktan sonra oldu."

"Uyluğuna saplanan bıçak, penisine çok yakındı, bu da onu çileden çıkardı." Harlow gözlerini kısarak, "Beni kandırmaya çalışma, Benito. İkimiz de bu sefer benim kazandığımı biliyoruz." dedi.

Daniel'a baktım. "Ne düşünüyorsun? Seni çileden çıkaran kimdi?"

"Ne? Ne?" diye mırıldandı, gözleri neredeyse odaklanamıyordu.

Ona doğru yürüdüm ve elimi o kadar sert vurdum ki, elimin arkası acıdı. "Kim kazandı?" diye sordum. "Ben mi, o mu?"

"Lütfen, lütfen," diye fısıldadı. "Beni öldürme."

Ona tekrar vurdum. "Odaklan!"

"O kazandı," diye mırıldandı Daniel. "Lütfen bıçağı çıkar. Acıyor. Lanet olsun, acıyor!"

Daniel'ın gömleğini bıraktım, ellerimi kaldırıp geri çekildim. Harlow arkamda kıkırdadı, kendinden çok memnundu. Döndüm ve kanlı bedenini kendime doğru çektim.

"Tamam, bu sefer sen kazandın. Bir dahaki sefere ben kazanacağım."

"Bir dahaki sefere mi?" diye sordu. "Sanki ikinci bir randevu gibi konuşuyorsun."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve boğazımda bir yumru oluştu. Belki de öyleydi. Kocamla çıkma düşüncesi çok aptalcaydı, ama bunu istiyordum. Buna can atıyordum. Harlow'un yanağını avuçladım ve onun sözlerini yalanlamadığımda, yanakları pembeye boyandı.

Öne eğildim ve o da bana doğru geldi. Harlow'un dili dudaklarımı araladı. İlk başta direndim. Onun sinirlenmesini seviyordum. Tabii ki, tırnakları derime batarken ağzıma doğru homurdandı. Sonunda ağzımı açtım ve dillerimiz birbirine dolandı.

O kollarımda olduğunda dünya yok oldu. On yaşımdan beri yüksek tetikte olmam öğretilmişti, ama tüm o eğitim, o anda yok oldu.

Harlow'la birlikteydim. Eğitimimi ön planda tutmayı, objektif ve taktiksel olabilmek için herkesi uzak tutmayı unutmuştum. Harlow'la birlikteyken, başarılıydım.

"Siktir," Harlow nefes almak için başımızı kaldırdığımızda dudaklarıma doğru nefes nefese konuştu. "Beni tekrar sikmelisin."

"Şu anda olmaz," diye cevap verdim.

Harlow bana bakarken kaşlarını çattı. "Neden?"

"Başka kimsenin sana bakmasına izin vermeyeceğim. Kimseye. Bu pisliğin ölmek üzere olması umurumda değil. Benim olanı bir saniye bile görmek, bir saniye bile fazla."

Harlow'un gözlerinde, gelip geçen, benim anlayamadığım bir duygu belirdi. Dudaklarımız tekrar birbirine çarptı. Ellerimiz çaresizce dolaşarak birbirimizin her santimini okşadı ve sevdi. Daniel'ın yalvarışları ve hıçkırıkları bile, kalbimi saran ve beni yok etmekle tehdit eden tutku karşısında görmezden gelindi.

Telefonum çaldı ve anımızı böldü. Ben uzaklaşırken Harlow homurdandı ve telefonumu kırmak istermiş gibi ona baktı. Onu tanıyorsam, bunu yaptı. Telefonu cevaplarken ondan bir adım uzaklaştım.

"Evet?"

"Benim. Blu'ya getirmemi ister misin?"

"Hayır. Buraya kadar izini sürmemeleri lazım. Uzak bir yere götür ve incele. Döndüğünde bana her şeyi anlat. Telefonu ve arabayı yok etmeni istiyorum."

"Tabii. Yakında sana geri döneceğim. Araban diğer adamlardan biri tarafından garaja geri götürülüyor. Eve gidebilir misin?"

Kan lekeli giysilerimize baktım. "Enzo ve Gin'i bizi almaya göndereceğim. Enzo dağınıklığı sever. Detayları da halledebilir."

"İyi fikir."

Telefonu kapattık ve ben boynumu çıtlattım. "Oyun zamanı bitti."

"Şimdiden mi?" Harlow hüzünle iç geçirdi. "Benim şaheserimi yok edeceksin, değil mi? Oh! Ve en iyi sanat eseri olanın kazanacağını söylemiştin. Yani iki zaferim var."

Lotus'a baktım. İstesem bile yalan söyleyemezdim. Çok güzel görünüyordu.

"Peki."

Harlow geniş bir gülümsemeyle, "Benim kazandığımı söyle," dedi.

Saçını avuçladım ve onu tekrar kendime doğru çektim. "Sen kazandın, tamam mı? Şimdi sikini reddetmeden önce çeneni kapat."

"Ben yine de yapardım."

"Öyle mi? Denemeni görmek isterim."

Gözlerindeki meydan okuma, şüphesiz benim gözlerimdekine karşılık buldu. İkimiz de kolayca geri adım atacak tipler değildik. Zaten birbirimize sarılmış, çarşaflar yerde yığın halinde, çekinmeden kıvranırken bizi hayal edebiliyordum.

Lanet olsun, Harlow beni açmıştı. Ben maskeli bir adam olmam gerekiyordu, ama o benim tüm sert yanlarımı ortaya çıkardı ve hala daha fazlasını istiyordu.

"Bunu ben halledeceğim," diye fısıldadı Harlow. "Hayır, bırak ben yapayım."

Onu isteksizce bıraktım. Dönüp Daniel'e doğru yürüdüğümde, gözleri tabak kadar büyüdü. Sızlanırken, yerler işemiyle kaplandı. Ellerimi boğazına dolarken dikkatlice onu kaçındım. Daniel çırpındı, kaderi mühürlendiğini fark edince koyu renkli gözleri dışarı fırladı. Ona baktım, çırpınmaktan ve panik içinde debelenmekten zayıf bir mücadeleye geçene kadar her anını izledim. Parmaklarımın altında nabzı yavaşladı, ama ben gevşemedim. Yüzü morardığında ve cildimde hiçbir şey hissetmediğimde ellerimi çektim.

"Siktir," diye inledi Harlow. Ona döndüm. "Cidden, şimdi bir yerde beni sik."

Aramızdaki mesafeyi aştım. Harlow öpüşmek için öne doğru eğildi, ama ben eğilip onu omzuma attım. Bazen poker oynadığımız diğer odaya onu taşırken bana sarıldı. İçeri girer girmez onu duvara ittim, döndürdüm ve pantolonunu uyluklarından aşağı indirdim.

"Kal," diye emrettim.

"Kalıyorum," diye inledi Harlow.

Harlow'u kısa bir süre yalnız bıraktım. Raflardan birine bir şişe kayganlaştırıcı itilmişti. Onu elime aldığımda, yarısı boş olduğunu gördüm. Gin'in görevdeyken onu kullandığından şüpheleniyordum. Harlow'a dönmeden önce bu düşünceleri insanca mümkün olduğunca uzaklaştırdım.

Elini penisine dolamış, kendini okşuyordu. Kolunu tutup onu döndürdüm. Kalçalarından birini ayırdım ve daha önce bıraktığım deliği hayranlıkla seyrettim.

"Seni tıkalı tutmamız lazım," diye inledim. "Delini böyle seviyorum. Seni kullanmak istediğimde benim için güzelce açık olsun."

Harlow titredi. "Bana tatlı sözler söyleme," diye nefes nefese konuştu. "Penisini içime sok!"

Sikimi yağladım ve yağla kaplı deliğine iki parmağımı soktum. Harlow bana doğru itti, ama ben onu ileri ittim. Bir parmak daha soktum. Üç parmağımla deliğini yumrukladım, o da çığlık attı. Onu o kadar iyi parmakladım ki bacakları titredi ve ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi. Onu daha da ileri ittim, prostatını okşadım ve gömleğini yukarı kaldırdığımda sırtında bir dizi ısırık izi bıraktım.

Her inilti ve fısıldanan Japonca kelime, onu daha da fazla arzulamama neden oldu. Parmaklarımı çıkardım. Fazla vaktimiz yoktu. Sonuçta, az önce yarattığımız pisliği temizlemem gerekiyordu. Ama bu birkaç çalıntı anı, nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı.

Harlow'u yakaladım ve masaya sürükledim. Bir sandalyeye oturdum ve onu kucağıma çektim. Harlow'a ne yapması gerektiğini söylememe gerek yoktu, pantolonunun bir bacağını çıkardı ve benim sikimin üzerine oturdu. Elleri omuzlarımda dururken, saçları etrafımıza dökülerek bizi dünyadan soyutladı.

O kalçalarını kaldırıp indirirken gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. Şişmiş penisi göğsüme yaslandı. Elimi uzattım, penisini avuçladım ve okşadım. Harlow başını geriye attı ve inledi.

"Aynen öyle," diye inledim. "Hadi, daha hızlı sür beni. Evet, aynen öyle." Penisimi onun deliğine sokup çıkarırken parmağımı bastırdım. "Siktir, benim için çok iyi genişliyorsun. Bu deliği benim yapıyorsun. Duydun mu? Kimse bir daha bu deliğe dokunamayacak."

Harlow alnında ter damlaları oluşurken sertçe başını salladı. "Aynı senin için de geçerli, pislik," diye inledi, tırnaklarım onun yumuşak kalçasına batarken. Dişlerini omzuma geçirdi. "Benim."

Tıslayarak, acı ve zevk karışımı hissederek yukarı doğru ittim. Elimi boğazına doladım. "Benim," diye homurdandım.

Hareket ettim, ikimizi de kaldırdım ve onu masaya çarptım. Tanrıya şükür, göründüğünden daha sağlamdı. Kalçalarım onun vücuduna çarptı, dudaklarımız sonsuz, çaresiz bir öpücükte dans etti. Harlow, dudaklarından inlemeler dökülürken bana karşı direndi.

Vücudumuzu birbirine o kadar yaklaştırdım ki, sanki tek bir kişiye dönüşecekmişiz gibi hissettim. Ne zaman Harlow'dan nefret etmekten

onu her yönüyle sahiplenmek istemeye başladım? Ne zaman kinim, sikimin ötesine geçen bir özleme dönüştü?

Şimdi değil. Bu, o saçmalıkları düşünmenin zamanı değil.

Elimdeki işe odaklandım. Harlow, beni içine olabildiğince sert bir şekilde sokarken tırnaklarını kıçıma geçirdi.

"Benito!"

"Adımı çağır, canavar. Sakın durma, lanet olası."

Dudaklarımız birleştiğinde dudaklarımız çarpıştı. Deliği beni o kadar sıkı kavradı ki, acıtacağından emindim, ama tek hissettiğim mutluluk verici bir zevkti. Orgazmım boyunca ona doğru sallandım. Onu daha fazla istedim, hayır, ona daha fazla *ihtiyacım vardı*! İkimiz de daha fazla dayanamayana kadar birlikte ittik ve sarsıldık.

"Çok iyi," dedi Harlow, ben sonunda ayağa kalktığımda. Gözleri buğulanmıştı. "Neden seninle her zaman bu kadar iyi oluyor?"

"Seks iyi olması gerekmez mi?" diye gülerek sordum.

Harlow bana odaklanarak gözlerini kırptı. "Hayır, değil. Çoğu zaman korkunçtur." Ben kaşlarımı çattığımda, elini uzattı ve yanağıma hafifçe vurdu. "Yine o acıma dolu bakış. Beni seni öldürmeye zorlama."

Göğsüm sıkıştı. "Sana acımıyorum, mostricio." "O

zaman bu bakış ne?"

"Anlayış."

Harlow başını sallamadan önce yüzümü inceledi. Onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım. Önce kaskatı kesildi, sonra yavaşça gevşedi. Harlow ile benim geçmişlerimiz farklıydı, ama acı çekmenin ve o acıyı on yıllarca içinde tutmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

İkimiz de kıpırdamadık. Sadece orada, birbirimizin kollarında kaldık.

BÜTÜN HAYATIM boyunca, bir gün mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Kaçmak istemiyordum. Birkaç yıl sonra Benito ile yollarımızın ayrılacağını bilsem de, bu düşünceyi çoğunlukla kafamdan uzaklaştırıyordum. Ayrılmasak, o kadar kötü olur mu?

Bu soru karşısında tereddüt ettim. Bir yanım, hissettiğim tüm bu mutluluğun saçmalık olduğuna inanıyordu, diğer yanım ise, çocukken öldüğünü sandığım yanım, benim gibi birinin de mutlu olabileceğine dair umudunu koruyordu.

Aynada kendime bakarken parmaklarım saç fırçasını sıkıca kavradı. *Umut. Bu kelimeye tükürmeliyim.* Kelime dağarcığımda yeri yoktu. Yine de burada, Benito ile bir şeyler olmasını umuyordum.

バカなこと考えるな、きっと何も起きない。あいつ俺を利用し、俺だってあいつを利用 しっているだけだ。(Aptalca düşünmeyi bırak. Hiçbir şey olmayacak. O beni kullanıyor, ben de onu kullanıyorum.)

Söylemesi kolay, yapması zor. Aptal kalbim deli gibi çarpıyordu ve Benito'yu bulma dürtüsü hala damarlarımda dolaşıyordu. Burada kendimi kaybetmeyi göze alamazdım. Kendimi tamamen Benito'ya adarsam, sözleşmemiz bittiği anda beni çöpe atma ihtimali ne kadar olurdu?

Dünkü anılarımızdan bir inilti kaçtı. Hâlâ onun varlığını her yerimde hissedebiliyordum. Kanla kaplı sıcak elleri beni tuttu ve hiç kimsenin yapamadığı şekilde mahvetti.

"Mahvoldum."

Telefonum banyo tezgahında titredi. Onu aldım, kafamdaki düşüncelerden ve kontrolsüz duygulardan uzaklaşmak için her türlü dikkat dağıtıcıyı memnuniyetle kabul ettim.

"Geliyor musun?" diye sordum Quincy'ye.

"Evet, yalnız olmadığımı bilmeni istedim." Sormak bile istemedim.

"Hadi ama. Sen de katılmadığın sürece eğlenceli olmaz. Bana sor yeter," diye alay etti Quincy.

"Seni öldürmek isteyecek miyim?"

"Yüzde elli ihtimal var."

Fırçayı düşürdüm ve burnumun köprüsünü sıktım. "Tamam. Kim?"

Onun tarafında bir kargaşa oldu, sonra tanıdığım bir ses telefonda duyuldu. "Selam, Har."

Benito ile evlenmek için götürüldüğümden beri Lorelei'yi görmemiştim ve ondan haber almamıştım. Onu tekrar göreceğim düşüncesi göğsümü sıkıştırdı. İkiz kardeşim bana ne kadar sorun çıkarsa çıksın, onu çok seviyordum.

Ve o olmasaydı, Benito ile birlikte olmazdım. Bu düşünce eskisi kadar öfke uyandırmıyordu.

"Selam Lorie, baban seni dışarı çıkardı mı?"

"Hayır, Quincy beni gizlice dışarı çıkardı. Seni görmeye gideceğinden bahsettiğini duydum.
Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Benito banyoya girdi, ben tezgaha yaslanırken gözleri bana takıldı. O yaklaştıkça kalbim aniden hızlanmaya başladı. Lorelei'nin söylediklerine odaklanamıyordum bile. Tüm dikkatim önümdeki adama yönelmişti.

"Kiminle konuşuyorsun?"

Sesindeki sertlik, hiç kimsenin taklit edemediği bir etki yarattı bende.

Lorelei, ya da belki Quincy, bir şey söyledi, ama her halükarda, anlayamadım. Benito'ya bakarken, sözleri kulağıma sadece karışık bir gürültü gibi geliyordu.

"Harlow." Benito önümde duruyordu. Benden sadece beş santim daha uzundu. Ancak, bu kadar yakın olduğunda, boynumu hafifçe uzatmak zorunda kaldım.

"Evet?"

Benito bana uzandı. Sanki mıknatıslar gibiydik ve ben aradaki mesafeyi kapattım. Ona yaslanırken telefonumu unuttum.

Bu tehlikeli. Benito Vitale'nin tavşan deliğine düşmenin sadece iki şekilde sonuçlanacağını biliyordum. Ya ölümle sonuçlanacak ya da kırık kalacaktım.

Benito telefonu elimden aldı ve ben aptalca ona izin verdim. Kafamda olup bitenleri silkelemek için başımı salladım.

"Kimsiniz?" diye sordu Benito.

Omuzları gevşedi. Lorelei muhtemelen hala telefonu elinde tutuyordu. Nedense midem sıkıştı. Telefonu geri aldım.

"Buraya geldiğinizde görüşürüz." Telefonu kapattım ve cebime geri koydum.

"Hâlâ konuşuyordu."

Omuz silktim. "Buraya geldiğinde konuşabilir."

Benito, sanki bilinmeyen bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi bana dikkatle baktı. Bakışlarının içimden çıkarmaya çalıştığı tedirginliği bastırdım.

"Neden aşağı inmiyorsun? Quincy ve kardeşim yakında burada olacaklar." Quincy'nin adının geçmesiyle Benito beni tekrar kendine çekti.

"Quincy sana bıçak kullanmayı öğreten arkadaşın mı?"

"Hayır, bıçakla sanat yapmanın eğlencesini öğreten arkadaşım." Benito'ya bakarken başımı eğdim. "Onunla tanışmak isteyen sendin."

Benito homurdandıktan sonra beni bıraktı. Onun kıskançlığını seksi bulmam muhtemelen kötü bir şeydi. Ama Benito bana karşı sahiplenici davrandığında, inkar edilemez bir şekilde seksi bir yanı vardı. Bu, sikimi sertleştiriyordu.

"Git bir şeyler yap," dedim ve Benito'yu banyodan dışarı ittim.

O benim alanımda durduğunda aklım başımdan gidiyordu. Her geçen gün daha da kötüye gidiyordu.

Kapıyı kapattım, ama bu bile aramızdaki zayıf bir bariyer gibi geliyordu. Benito'dan uzaklaşmam gerekiyordu. Belki birkaç günlüğüne dışarı çıkarsam, mantığımı yeniden kazanabilirdim. Hayalperest bir aptal olmayacaktım.

"Tatile ihtiyacım var."

Bunu söylememe rağmen, bunun asla olmayacağını biliyordum. Sadece katlanıp yoluma devam etmem gerekiyordu. Benito, etrafımda olabilecek en kötü insan değildi. Ve birkaç yıl içinde ondan kurtulacaktım. Her zamanki gibi, ama bu sefer her şey farklı hissettiriyordu.

Yüzüme biraz su sıçrattım. Göğsümün ortasında biriken baskıyı hafifletmek için hiçbir işe yaramadı.

Telefonum çaldı. İç çekerek onu çıkardım.

Bunu fazla düşünmeyi bırakmalıyım. Ne olursa olsun, olur.

Quincy: Trafik tıkalı. Yirmi dakika daha sürecek. Ben: Sürüşün berbat.

Quincy: 10 dakikaya orada olurum. Ben: İhtiyacım olanı aldın mı?

Quincy: Her zaman

Telefonumu kaldırıp mutfağa doğru yöneldim. Yemek pişirmem mümkün değildi. Hepimiz gıda zehirlenmesi yaşamak istemiyorsak tabii.

"Yarın prova gitmekten, gıda zehirlenmesi geçirirsek kurtulabilir miyiz sence?" Buzdolabını açtım ve iç çekerek kapattım.

Cevap gelmeyince, oturma odasına doğru yavaşça yürüdüm ve kocamı düşüncelere dalmış halde buldum.

"Neden sanki bir testisini ısırmışım gibi bakıyorsun?"

Benito, özel asansörden bana bakarken kaşlarını daha da çatmıştı. "Ne?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Yüzün." Ona doğru yavaşça yürüdüm ve kucağına oturdum. Homurdandım ve biraz kıpırdadım. "Beni gördüğüne sevindin mi, yoksa o bir silah mı?"

"İkisi de." Benito'nun kolları hiç çaba harcamadan belimi sardı.

Bu hareket evcilleştirilmiş olduğunu gösteriyordu, ama Benito Vitale'yi ben mi evcilleştirdim, yoksa o mu beni evcilleştirdi, anlayamadım.

"Neden sordun?" Parmak uçlarım çenesini okşadı, oradaki küçük tüyler tenimi gıdıkladı. Bu çok samimi ve karakterine hiç uymayan bir şeydi. Benito'ya dokunmak istemeden edemedim. Bu his her geçen gün daha da kötüye gidiyor gibiydi.

Benito, daha fazlasını istermişçesine dokunuşuma doğru eğildi. Kafasını çevirip parmak uçlarımı öptüğünde midem altüst oldu. Parmaklarımın ne kadar narin olduğunu düşündüğünü kolayca tahmin edebiliyordum. Bunun sevimli olduğunu düşünmeye başlamasaydım, onu tekmelerdim.

Kapı çalındı. Özel asansörü sadece Benito ve kardeşleri kullanıyordu. Tony kapıyı açtığında omzumun üzerinden baktım. Quincy'nin yanında daha uzun duruyordu. En iyi arkadaşım, orası ona aitmiş gibi içeri girdi. Saçları bugün parlak yeşil renge boyanmıştı. Kahverengi teni

gururla sergilediği yara izleriyle doluydu. Gözlerimiz buluştu ve piercingli kaşı kalktı.

"Uh, yeni evlileri rahatsız mı ediyorum?" Başını eğdi ve çok iyi tanıdığım bir gülümseme yüzüne yayıldı.

"Quincy." Kalkmaya çalıştım, ama Benito beni daha sıkı tuttu. Kocama baktım, ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Bakışları Quincy'ye odaklanmıştı.

"Har!" Lorelei, Quincy'nin uzun boylu vücudunun arkasından ortaya çıktı. Onu son gördüğümden beri daha tombullaşmıştı. Ne kadar zaman geçmişti? Kız kardeşimi görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yumuşak bebek mavisi bir elbise giyiyordu. Saçları güzel bukleler halinde aşağıya dökülmüştü ve makyajı hafifti. O, Benito'nun sahip olması gereken mükemmel bir ev hanımıydı.

Benito'ya bakmamak için mücadele ederken her kasım gerildi. Ya Benito ona arzu dolu gözlerle bakıyorsa? Ya Benito Lorelei'yi görüp gerçekten neyi kaçırdığını fark ederse? Kalbim göğüs kafesime hızla çarpıyordu ve kanım hızla akarak etrafımdaki tüm sesleri bastırıyordu.

Benito beni kendine daha sıkı çekti. Böylece paniğim yatıştı. Gözlerimi kırpıştırdım ve oturma odası tekrar netleşti. Sonunda ona baktım ve koyu kahverengi gözleri anında beni esir aldı. Yüzündeki soruyu görebiliyordum. Ona yaslandım ve bileğini sıktım, ona iyi olduğumu göstermek için.

Randevumuzda onun için seçtiğim yüzükleri takmıştı. Bu küçük ayrıntı beni çok daha iyi hissettirdi. Sanki gerçekten beni burada istiyor gibiydi.

"Sana bir koltuk bulalım. Hey, uşak, neden bir şeyler içmek için bir şeyler getirmiyorsun?" dedi Quincy.

"Uşak değilim. Kendi işini kendin gör." Tony, Benito'ya baktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı patron?"

"Her şey yolunda. Teşekkürler, Tony."

Başını salladı ve kapıyı arkasında çarptı.

"Dostum, burada hizmet berbat," dedi Quincy. Lorelei için mutfak sandalyelerinden birini çekti.

"Bize çay yapabilirim," dedi. "Bolca süt ve şeker

getir," dedim.

Lorelei bana tuhaf bir şekilde baktı. "Sen çayında şeker sevmezsin."

Evet, ama kocam alkol dışında acı olan her şeyi nefret ederdi. "Sadece getir."

"Tamam, tamam."

Lorelei mutfakta meşguldü. Onun benim alanımda olması tuhaf geliyordu. Orası *benim* mutfağımdı ve tabii ki ben de Benito da kullanmıyorduk, ama garip bir şekilde ona karşı sahiplenici hissediyordum.

Aslında ilk başta onun mutfağıydı.

Bu düşünceye içimden inledim.

"Eğleniyor musunuz?" diye sordu Quincy. Bakışları üzerimizde ve penthouse'un her yerinde dolaştı. "Güzel bir yer."

Benito'ya dirsek attım. O sessiz biriydi, ama bu bile zordu.
Onun bir muhabirle daha iyi sohbet ettiğini görmüştüm.

"Teşekkürler."

Gerçekten, bu kadar mı? Benito'ya yumruk atmak istedim. Normalden daha büyük bir pislik gibi davranıyordu.

Quincy başını eğdi. Ağzını açtığı anda bir şeyler başlatacağını biliyordum. Sanki kaos yaratmanın bir yolunu arıyormuş gibi bir hali vardı. O yüzünü tanıyordum ve hatta bazen hoşuma bile gidiyordu, ama şu an tam olarak en uygun zaman değildi.

"Merak etme. Harlow ve ben eski haberiz," dedi Quincy.

Her şey yavaş çekimde ilerliyordu. Quincy silahını çekti ve ben düşünmeden harekete geçtim. Bir bıçağı boğazına dayadım, diğerini de göğüs kafesine doğrulttum.

Kim daha şaşırmıştı bilmiyordum; ben, Benito mu yoksa Quincy mi? O anda Benito'nun Quincy'ye önce silahını doğrulttuğunu fark ettim. *Onları sakinleştirmem gerekiyordu.* Havadaki gerginlik o kadar yoğundu ki, yutkunmak neredeyse imkansızdı.

Tek bir yanlış hareket, Quincy'yi öldürmek zorunda kalmam anlamına geliyordu. O benim en iyi arkadaşımdı. Yine de içimde en ufak bir tereddüt yoktu. Benito'yu vurmak gibi bir hareket yaparsa, bıçağımı onun bedenine saplayacaktım. Sonra yas tutardım.

"Siktir," diye inledi Quincy.

Gözlerimiz kısa bir süre buluştu ve hiçbir şey olmadı. Quincy'yi, sanki benimle oynamak için bir cesetmiş gibi kesebilirdim. Belki de bunu yüzümden okudu, çünkü omuzları gevşedi. Silahını hala indirmedi, ama bu bir başlangıçtı.

"Arkadaşımı bana düşman ettiniz," dedi Quincy.

"İtalyanca biliyor mu?"

"Harlow'uma ne yaptın?"

Mümkünse, gerginlik daha da arttı. Konuşmalarından benim adım dışında hiçbir şey anlamamıştım. Kahretsin, Quincy muhtemelen Benito'yu kızdırıyordu.

Yüzünde hiçbir duygu yoktu. Ama Benito ile geçirdiğim onca zaman boyunca, onun birini öldürmeye hazır olduğunu anlayabilirdim.

"Hey, Har, çay seçimin azalmış. Şeker nerede?" diye seslendi Lorelei.

Siktir. Kız kardeşimin de ziyarete geldiğini neredeyse unutmuştum.

"Kahve makinesine en yakın sağ üst dolapta. Ve market listesine çay ekleyeceğim." Sanki market alışverişi yapıyormuşum gibi. Benito bunu başkasına yaptırıyordu. Evle ilgili her şeyde berbatımdı.

Quincy gülmekten boğuldu. "Sen market alışverişi mi yapıyorsun? Ölmüş ve cehenneme gitmiş olmalıyım."

Bıçaklarımı kaldırdım ve bir kez daha sakladım. İkisinin silahlarına uzandım. Burada aklı başında biri olmak zorundaydı.

"Saçmalamaya başlama, Quincy," dedim ve silahlarını aşağı doğru bastırdım.

En iyi arkadaşım güldü. "Tamam, peki." Silahının emniyetini açıp kaldırdı. İyi niyetle ellerini gösterdi. "Kendimi tutamadım, Har. Neden bana kocaman bir sarılmıyorsun?"

Onun nesi var böyle?

Benito beni geri çekti. "Se lo tocchi, ti strappo le braccia e te le infilo su per il culo," dedi Benito.

İstem dışı bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve penisimi sardı, onu nazikçe okşadı.

"Sakın İtalyanca cevap verme. İngilizce konuş ya da defol." Quincy parlak bir gülümsemeyle, "Bu evlilik beklediğimden farklıymış," dedi.

Nasıl yani? Sinirli bir şekilde dudaklarımı yaladım. Benito ile aramızdaki her şeyin ham, alışılmadık ve sarhoş edici olduğu onun için de açık mıydı?

Quincy bana dikkatle baktı. "Senin için ne kadar ciddi olduğunu görmek istedim."

Quincy neyden bahsediyordu? Ama daha da önemlisi, neden kalbim bu kadar hızlı atıyordu? Benito'ya baktım ama gözlerimiz karşılaşmadan önce başımı çevirdim.

"Quincy ile Amerika'ya döndüğümde tanıştık." Onların sakinleşmesi gerekiyordu. Belki Benito onun hakkında biraz bilgi sahibi olursa, onu öldürme ihtimali azalırdı.

"Sadece ben ve Har'ın olduğu eski güzel günler."

Quincy'ye sert bir bakış attım. "黙れ。喉にナイフを刺すわよ。" (Kapa çeneni. Boğazına bıçak saplarım.)

Quincy bana göz kırptı. Benito'nun parmakları kolumu o kadar sıktı ki, morluklar kalacağını anladım.

"Geri mi döndün?" diye sordu Benito. Bu soruyu sormak ve Quincy'yi görmezden gelmek için tüm gücünü kullanmış gibi görünüyordu.

Omuzları benim hoşuma gitmeyecek kadar gergindi. Ona oturmasını söyledim, o da oturdu, ama önce beni kucağına çekti. İtiraz etmek istedim, ama kanepeden çok daha rahat olduğunu fark ettim.

Omuz silktim. "Annem Amerikalı. Yedi yaşına kadar burada büyüdüm. On üç yaşına kadar Japonya'ya döndüm. Yakın zamana kadar gidip geldim."

"Onun hakkında bunu bile bilmiyor muydun?" Quincy başını sallayarak sordu.

"Her şeyi biliyorum; kaç dikiş attırdığını, hangi kemiklerini kırdığını kırdı, hatta mezuniyet balosuna kimi götürdüğünü bile biliyorum."

Ne oluyor *lan?* Quincy Benito'yu kışkırtıyormuş gibi. Neden? Benito'nun bu tür şeyleri umursayacağı yoktu. Anlamsızdı.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmeyen biriyle evli olmak zor olmalı," dedi Quincy.

Lorelei o anda odaya geri döndü, elinde bir tepsi çay ve... onlar kurabiye miydi? Tepsideki şeylerin yarısını nereden bulduğunu, hatta tepsiyi nereden bulduğunu bile bilmiyordum.

"Fazla bir şey yoktu, ama birkaç şey buldum." Tepsiyi sehpaya koydu. Gözleri Benito ve bana takılınca gözleri büyüdü. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Oh, şükürler olsun." Gözlerinde yaşlar parladı ve kendini yelpazeledi.

Birkaç saniye içinde ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

Kafasını salladı. "Aptal bebek beni ağlatıyor." Gözlerini sildi ve bana gülümsedi. "Önemli değil. Sadece senin mutlu olduğunu göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Ne, ben mi? Mutlu mu? Mutlu muyum?

Bazıları için mutlu olup olmadıklarını sorgulamak aptalca gelebilir, ama ben bunu hiç düşünmemiştim. Hayatımdan nefret ettiğimi söyleyemem. Bazen çok zordu, ama kimin hayatı zor değil ki? Yirmi dört saat mutlu muyum? Hayır, tabii ki değil. Ama yine de, mutluluk bu kadar kolay elde edilebilseydi, kimsenin hedefi olmazdı.

Benito'ya kısa bir bakış attım. Tek bir bakışla kalbim hızla çarpmaya başladı ve göğsümde bir sıcaklık yayıldı.

"Oh, ikiniz de bebeği hissetmek ister misiniz?" Karnını uzattı. "Henüz ne olacağını bilmiyorum. Notin sürpriz olmasını istiyor."

Quincy bir ses çıkardı ve ben ona baktım. Gözlerini devirdi. Notin'in kız kardeşimin anlattığı kadar harika bir adam olmadığına dair kesin bir hisse kapıldım. Ama zaten hiçbiri öyle değildi.

Benito ve bana yaklaştı. Boyu sadece 1,63 metre idi. Hamile olmasına rağmen, küçük ve narin görünüyordu. Benito ayağa kalktı ve mantıklı olan her şey ortadan kayboldu. Lorelei'nin ısrarı üzerine dövmeli eli uzandı. Onlar temas etmeden önce elini ittim. Kalbim boğazımda atıyordu; tadını alabiliyordum.

Lorelei, hiçbir şeyden habersiz gülüyordu. "Har bana karşı her zaman çok koruyucu olmuştur."

Evet, Benito'nun elini ittiğim neden buydu. Kız kardeşimi korumak için. Onun ona dokunması ya da onları birlikte görmek, özellikle de kız kardeşimin hamile olması, beni şiddetle hasta ettiği için değil.

Lorelei sonunda oturdu ve içini çekti. Mükemmel bir duruşu vardı ve her şeyiyle birinin karısı olarak yetiştirildiğini haykırıyordu. Çayını aldı ve yavaşça ağzına götürdü.

Buna karşılık, ben beceriksiz bir felakettim. Kendimi hiç kardeşimle karşılaştırmamıştım ve her zaman onun olması gereken prenses olarak kalmasını sağlamıştım. Babamın istediği işleri yapıyordum, böylece kardeşim olabildiğince temiz kalabilirdi. Sonunda, onun için defalarca kendimi feda ettim, ama sonunda kıskançlığa yakın bir duygu hissetmeye başladım. Yarım yamalak yaralarım olmasaydı, her şey farklı olurdu.

Pişmanlığın kaygan yoluna girmekten kendimi alıkoydum. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyi değiştirmezdim. Kız kardeşimi benim zorlu gerçekliğimden kurtarmak, muhtemelen hayatım boyunca yaptığım tek iyi şeydi.

"Ah, sen şekeri seven sensin," dedi Lorelei.

Benito'nun çayı, çaydan çok şeker içeriyordu. Kullandığı krema sayesinde iğrenç bir süt rengi vardı.

"Nasıl böyle biriyle birlikte olabiliyorsun?" diye sordu Quincy. Benito'nun çayı yüzünden burnunu kıvırdı.

"Siki iyi. Ellerini kullanarak yapabildiklerini saymıyorum bile."

Lorelei boğuldu. Quincy inledi, ama soran oydu. Omzumun üzerinden baktım ve Benito'nun yüzündeki sırıtışı yakaladım, sonra da o sırıtışı bıraktı. Yine kucağına oturmuştum. Beni gerçekten elinden kaçırmıyordu. Deli gibi bir nedenden dolayı, bu beni dizlerimin üzerine çöküp, o benim adımı haykırıncaya kadar onun sikini emmek gibi şeyler yapmak istememe neden oldu.

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?" diye sordu Lorelei. Burnunu buruşturarak bir kurabiye aldı. Onu bile sanki özel bir şeymiş gibi yedi.

"Eh, merak ettiğini biliyorum."

Yüzü kızararak başını salladı. "Merak etmiyordum." Gri gözleri Benito'ya kaydı. "Kardeşime iyi davranman iyi olur."

Benito'nun cevabı beni şaşırttı. "Olacağım."

Quincy ve Lorelei, geri dönmeleri gerektiğine karar vermeden önce sadece bir saat daha kaldılar. Lorelei, hamileliği boyunca yarı ev hapsindeymiş.

"Üzgünüm, düğününüzde olamayacağım. Gerçekten görmek istiyordum." Sanki tüm sorunlarını çözebilecekmişim gibi bana baktı.

Belki de çocukluğumuzdan beri tam olarak bunu yaptığım içindi. Lorelei'nin okula gitmek için ayakkabılara mı ihtiyacı vardı? Dışarı çıkıp birkaç çift çaldım. Yeni bir elbise mi ihtiyacı vardı? Bir tane buldum. Zorbalar mı vardı? Onlarla ben ilgilendim. Para sorunu ortadan kalktıktan sonra babamızın yanına taşındığımızda bile, onun kullandığı ana piyon olduğumdan emin oldum. Onun sorun çözücüsüydüm.

"Babama sorarım."

Yüzü anında aydınlandı ve kollarıma atladı. Küçük kollarıyla beni sarmaya çalışırken önce karnı bana değdi.

"Kahretsin, hamileliğin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum." Lorelei geri çekildi ve karnını ovuşturdu. Durmadan önce kapıya doğru yöneldi. "Benim, şey... Tuvaletiniz nerede?"

"Bu taraftan," dedi Benito.

"Oh, teşekkürler." Lorelei ona gülümsedi. "Seninle konuşmak istiyordum. Bilirsin, bir zamanlar evlenmemiz gerekiyordu."

Onları yalnız bırakmak istemedim, ama durdum. Marianna ile olan olay aklıma geldi. Benito'nun hiçbir şey yapmayacağına güvenmek zorundaydım. Ya da ikizimle yalnız kalmayacağına ve daha iyi seçeneği kaçırdığını görmeyeceğine.

Kahretsin, bu çok zor.

"Kötü durumdasın, ha?" diye fısıldadı Quincy. "Senin aşık olacağını hiç düşünmemiştim."

Aşık mı? Kalbim şu anda boğazımda olmasaydı, yüzüne gülüp geçerdi. Kafamı ona doğru çevirdim ve o da bana garip bir bakışla baktı. Quincy pantolonunun arkasından bir dosya çıkardı.

"Evli ve üç çocuğu var. Kayak yapmayı seviyor ve her yıl ailesiyle birlikte Meksika'ya büyük bir geziye çıkıyor."

Bununla başa çıkabilirim.

Quincy'ye dönmeden önce omzumun üzerinden arkama baktım. Darla Shamers hâlâ benim nefret listemdeydi. Birkaç kez ortaya çıkmış, yine sinir bozucu sorular sormuştu. Bir yerlerde biri onunla bilgi paylaşıyordu.

"Evet?"

Quincy yaklaştı. "Ama ilgilenebileceğin bazı ilginç hobileri var, özellikle de her Çarşamba günü katıldığı hobi. Kocası olmayan biriyle yaptığı hobiler. Kahretsin, adam onun iş arkadaşı bile değil."

Onun belirsiz sözlerine kaşlarımı çattım, ama tabii ki Quincy sadece gülümsedi. Lorelei köşeyi dönerken o kapıya doğru yöneldi. Ben de manila dosyasını sakladım.

Ne olduğunu anlamadan, Quincy beni geniş göğsüne doğru çekti. Kollarını sıkıca bana doladı ve yanağıma masum bir öpücük kondurdu. Her şey olduğu kadar çabuk bitti.

Lorelei'nin elini tutup onu dışarı çıkarırken güldü. "Prova yemeğinde görüşürüz." Quincy'nin ela gözleri arkamda sabitlenmişti. "Meglio tenerlo stretto o lo porto via."

"Non c'è posto al mondo in cui tu possa nasconderti se tocchi ciò che è mio," dedi Benito. Sırtıma bastırdı ve Quincy hemen gitmezse, yine bir çatışma çıkacağına dair kesin bir hisse kapıldım.

"Hoşça kal, Har," Lorelei yüzünde parlak bir gülümsemeyle

el salladı. "Hoşça kal, Lorie."

Benito'nun eli belimde duruyordu ve ben bu dokunuşa yaslanmaktan kendimi alamadım. Bu bana güven verdi. Ne olduğunu anlamadan, Benito beni kapıya sertçe itti. Yüzüm kalın ahşaba sıkıca bastırılmıştı. Benito sırtımı kapattığında, giyinik penisi kıçıma bastırıldığında bir inilti kaçtı.

"Bunu görmediğimi sanma."

Ona bunun Quincy'nin suçu olduğunu, hatta Quincy'nin onu kızdırmak için yaptığını söyleyebilirdim. Ama penisim sertleşmişti ve Benito'nun içime girmesini her şeyden çok istiyordum. Beni her santimiyle sahiplenmesini istiyordum.

"Ne yapacaksın?" Siktir. Şeytanı sınıyordum ve bundan zevk alıyordum.

HARLOW ve ben, Quincy ve Lorelei önceki gün ayrıldığından beri yataktan çıkmamıştık. Neyse ki aşçım gelip bir sürü yemek pişirmişti. Ona karşı bile dikkatliydim. İçeri giren ve çıkan insan sayısı ne kadar az olursa, evime girme şansı da o kadar azalırdı. Geldiğinde çeşitli yemekler pişirip kaplara koydu ve ben de bir hafta boyunca onları yedim, sonra tekrar onu çağırdım. Sorun yaşamamak için asla düzenli bir program izlemedim. Sadece dikkatli değildim, titizdim. Bu yüzden hala hayattaydım.

Yatakta dönünce gözüm Harlow'a takıldı. Uzanmış, saçları başının etrafında dağınık bir şekilde yayılmıştı. Harlow uykusunda horluyor, inliyor ve dönüyordu. Onu bütün gece yataktan çıkarmadan, vücudunu izledim. Halletmem gereken randevularım vardı, ama o küçük meydan okumasını yaptıktan sonra hepsini iptal ettim. Şimdi vücudum ağrıyordu, sırtım çiziklerle doluydu ve testislerim boştu.

Şikayet ettiğimden değil.

Harlow'a biraz daha baktım. Onun küçük arkadaşı sorun çıkarmaya çalışırken soğukkanlılığımı iyi korumuştum. Zar zor. *Neden şimdi kontrolü korumak bu kadar zor?* Hayatım boyunca pek çok pislikle uğraştım

ve her zaman sakin konuşmuş, gülümsemi kaybetmemiş ve gerekirse sorunu karanlık bir sokakta halletmiştim. Peki neden bu değişti?

Yataktan kalkıp banyoya gittim. Öğleden sonra geç saatlere gelinmiş, akşam yaklaşıyordu. Harlow ve ben düğün provası için herkesle buluşmamız gerekiyordu ve ben şimdiden bundan korkuyordum. Telefonumu tezgahın üzerine koyduktan sonra titredi ve ben onu alırken iç geçirdim.

"Selam," dedi Gin, Facetime'ı açtığımda. "Neden Tex ve Ash'i evde bırakmamı söyleyen mesaj attın? Bu ne saçmalık dostum?"

İnledim. "Olması gerekiyor."

"Neden?" Enzo, yüzü videoda göründüğünde araya girdi. "Bu hoşuma gitmedi."

Konuşmak için çok erkendi. Quincy ve Lorelei ile tanışmak karışık duygular uyandırmıştı. Lorelei'nin hamile olduğunu öğrenmek, bu yüzden kaçtığını ve Denji'nin planları değiştirdiğini anlamak bana daha mantıklı geldi. Beni kandırmak için bir tuzak değildi. Ciddi bir anlaşmayı korumak için yapılan çaresiz bir son çare girişimiydi. Bunu anlayabiliyordum.

Aklım onda takılıp kalmıştı. Kaderim değiştiğine göre, dün onu gördüğüm için pişmanlık duyup duymadığımı anlamaya çalıştım. Tam benim tipim bir kadındı; tatlı, yardımsever, yumuşak huylu. Yine de hiçbir şey hissetmemiştim. Hiç hissetmemiştim. Ne kadar güzel olursa olsun, hiçbir tepki vermemiştim.

Yine de birisi kalbimi çarptırdı ve bu seferki Harlow değildi. Quincy. Harlow'u ona karşı kışkırttığımla ilgili saçma sapan şeyler söyledi ve Harlow'dan "onun Harlow'u" olarak bahsetti. Quincy, Harlow'u benden alacağına dair tehditlerde bulunca işler daha da kötüye gitti. Onun kadar nefret ettiğim başka birini tanımamıştım. Kendimi tutmak bir mucize gerektirmişti, ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Quincy bana hesap vermek zorunda kalacaktı.

Telefonu tezgahın üzerine koydum ve musluğu açtım. Yüzümü serinletmek için biraz su sıçrattıktan sonra, Gin'in bağırışlarına kulak verdim.

"Hey! Bizi dinliyor musun lan? Lanet olsun, Benito."

"Yeter," diye bağırdım. "Benim ne kadar stres altında olduğumu bilmiyorsunuz. Biliyor musun? İkinizden biri biliyor mu?"

Sessiz kaldılar. Günlük olarak ne kadar çok işim olduğunu hiç bahsetmemiştim. Aile işimizi yürütmekten, barı, ofisi ve yeni yan girişimlerimizi denetlemeye kadar, her gün bir sürü işin yükü omuzlarımda duruyordu. Ve hepimiz için en iyi kararı verdiğim için bana bağırmak zorunda kaldılar. Her zamanki gibi.

"Benito, sen hiçbir şey söylemiyorsun," dedi Enzo.

"Siz ikiniz soruyor musunuz?" diye homurdandım. "Siktir, size ne yaşadığımı mı anlatmam gerekiyor? Peki! Babamız bu akşam provaya gelecek. İkinizden biri ona partnerlerinden bahsetti mi?"

Birbirlerine baktılar ve rahatsız bir şekilde kıpırdadılar. *Evet, ben de öyle düşünmüştüm.* İkisi de tek kelime etmemişti, bu da sorumluluğu bir kez daha benim omuzlarıma yükledi. Adam mirasçılar, aile ve sadakat konusunda takıntılıydı. Ona söylediğimde, beni bir kenara çekip, ağır, ham, daha da yükü artmış bir enkaz haline gelene kadar sorguya çekecekti. Bu, babamın en iyi yaptığı şeydi; birine hayat verebilen ve aynı zamanda onu yıkabilen gümüş dil yeteneği. Annem, kızgın olduğumda ona çok benzediğimi söylerdi. O kavgalar şimdi bile aklımdan çıkmıyor.

"Bu yüzden gelemiyorlar," dedim kısaca. "Eğer ikinizden birinin bununla bir sorunu varsa, başkanı devralabilir, böylece ben de lanet olası bir tatil yapabilirim."

Parmağımı son düğmeye bastırdım. Ruh halim daha fazla saçmalıkla uğraşamayacak kadar berbat durumdaydı. Dün gece Harlow'u birkaç kez becermiş olsam da, göğsümün ortasında bir taş varmış gibi hissettiğim duygu geçmemişti. Duygu hafiflemişti, elbette, ama hâlâ oradaydı.

Tezgahtan uzaklaştım ve duşu açtım. Quincy, o kibirli pislik herif, kafamın içine girmişti. Annem ve babamla yakın mesafede olmak zorunda kalmanın üstüne, bir de onun saçmalıklarını kafamda yankılanarak duymak zorunda kalıyordum.

Harlow hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor muyum?

Evet, bazı şeyler hakkında konuşmuştuk. Gerçek şeyler. Penthouse'da, arabada ve kulüpte seks yapmıştık, ama onun hayatını oluşturan küçük şeyleri bilmiyordum. Onun geçmişi benim için benim geçmişim onun için olduğu kadar belirsizdi.

"Neden beni uyandırmadın?" diye sordu Harlow, kolları beni sarmalarken. Yüzünü sırtıma gömdü. "Hazırlanmamız gerekmez mi?"

"Evet." Odaya girdiğini bile duymamıştım. Sırtım hala gergindi, tetikteydim. Hareket etmediğimde, beni döndürdü ve başını eğdi.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedim kısaca. "Gitmek için hazırlanalım."

Harlow'un gülümsemesi kayboldu. "Sen, şey..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Boş ver."

Ne söylemek üzere olduğunu sormak istedim, ama telefonum çaldı ve sözümü kesti. Harlow duşa girerken ben arayan numaraya baktım. İsteksizce telefonu açtım.

"Evet, zamanında orada olacağım. Eminim annem çoktan oraya varmıştır. Düğünle ilgili olarak telefonumu bombardımana tutuyor."

Babam konuşmaya devam ederken inledim. Hiçbir şey istemiyordu, ama her şeyi istiyordu. Bir parçam ona siktirip gitmesini söylemek istiyordu. Onunla ilgili her küçük parçanın yerine oturmasını sağlamak benim işim değildi. Endişelenecek daha önemli şeylerim vardı.

"Telefonumun şarjı bitiyor," diye yalan söyledim, o konuşmaya devam ederken. "Duş alıp hazırlanmam lazım."

O konuşurken telefonu kapattım. Şu anda ne dediği önemli değildi. Önemli olsaydı, bana doğrudan emir vermek için arardı. Araymadığına göre, onun saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyordum. Telefonu kapattım ve midem bulanırken tezgahın üzerine attım.

Kahretsin. Gianpaolo konusunda tartıştığımızdan beri ona telefonu yüzüne kapatmamıştım.

Barışı korumak için elimden geleni yaptım, ama zaman değişiyordu. Eskiden babamı fazla itiraz etmeden dinlerdim, ama şimdi her hareketini sorguluyordum. Gözlerimi kapattım. *Neden her şey aynı kalamıyor?*

Bunu kafamdan silip duşa girdim. Harlow bana bir bakış attıktan sonra arkasını döndü. Ona baktım. Aklımda milyonlarca soru vardı, ama sanki dilim damağıma yapışmış gibiydi.

"Balo için kimi götürdün?" diye patladım, neden böyle bir soru sorduğumu bilmeden beynimin aklımdaki yüzlerce sorudan bu soruyu seçtiğini bilmeden.

Harlow durakladı, sonra bana dönüp gözlerini kırptı. "Preston adında bir çocuk. Neden umurunda? O çok uzun zaman önceydi. Onu da sorguya çekmek mi istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman neden sordun?" diye ısrar etti.

"Boş ver," diye mırıldandım ve sabunu aldım.

Harlow'un yüzünde şaşkınlık belirdi, sonra omuz silkti. "Ne? Beni tanımaya mı çalışıyorsun?"

"Bunda bir sorun mu var?"

"Artık bunların hiçbir önemi yok. Geçmişte kaldı. Beni yeterince tanıyorsun zaten."

Öyle mi? Harlow ve ben şu anda neredeyse yabancılar gibiydik. Beni uzak tutmak mı istiyordu? Neden başka biri onun hakkında bu kadar çok şey biliyordu

ama ben hiçbir şey bilmiyordum? Bu, ağzımda rahatsız edici bir tat bıraktı. Dudaklarımı mühürledim ve duşa geri döndüm.

Arabaya bindiğimizde, her zamankinden daha sessizdi. Harlow ve ben sık sık sessizliğe bürünürdük, ama bu gergin bir sessizlik değildi. Aksine, rahattı. Arkanıza yaslanıp, blues müziği dinleyip, pencereden dışarı bakarken konuşmaya gerek yoktu.

Bu öyle değildi. Harlow'a baktım. O pencereden dışarı bakıyordu, ama elleri kucağında sıkıca kenetlenmişti. O kadar sıkı tutmuştu ki, parmak eklemleri beyazlamıştı.

Elimi uzattım ama hemen geri çektim. Bir şekilde aramıza bir uçurum oluşmuştu. Benim yüzümden miydi? Onun yüzünden miydi? Elimi yüzüme sürdüm. *Bu yüzden bir daha asla dedim. Her şeyi olduğu gibi bırakmalıydım.*

"Geldik," dedi Tony, dikiz aynasından bana bakarak. "Bir dakikadır buradayız."

Öyle miydi? Etrafa baktım. Evet, annemin seçtiği St. Margaret Kilisesi'ndeydik.

"Hadi şunu halledelim," dedim kısaca.

Arabadan indim ve kapıyı arkamdan çarptım. Önce prova, sonra akşam yemeği. Tek yapmam gereken buydu.

"GEÇ KALDIN," annem, utanmış bir şekilde duran babama homurdandı. "Her zamanki gibi."

"Öyle davranma," diye gülümsedi. "Uçağım rötar yaptı. Provayı kaçırdığım için üzgünüm." Harlow ve bana döndü. "Oğlum."

Her seferinde iğrenç derecede garip olan o şekilde sarıldık. Bir adım geri çekildi ve gözleri anında Harlow'a kaydı.

"Sen Harlow Hayashi olmalısın. Artık Vitale." Elini uzattı ve gülümsemesi daha da genişledi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Harlow eline baktı, sonra tekrar babama döndü. "Üzgünüm, babamın beni mahvetmek için birlikte çalıştığı adamın elini mi sıkmam gerekiyor? Ben üzerime düşeni yapıyorum. Hepsi bu. Nazik davranmayacağım."

Babam şok içinde Harlow'a bakarken, ben bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Kimse Cesare Vitale'ye bu şekilde konuşmazdı, ama Harlow sıradan biri değildi. O

Umursamıyordu. Tehlikeli mi? Evet. Bir şekilde rahatlatıcı mı? Evet, o da.

“Ne?” diye sordu annem. “Benny, neyden bahsediyor?”

"Hiçbir şey," dedim babamla aynı anda. "Ve adı Benny değil," diye ekledim.

Annem gözlerini devirdi. "Sana bu ismi ben verdim. Sana bir de takma isim verebilirim."

Haklı. Ne kadar inatçı olabileceğini unutmuşum.

"Yemek yiyecek miyiz? Açlıktan ölüyorum," dedim, konuyu başka yöne çekmeye çalışarak.

"Tabii ki. Konuşmayı sonra yaparız." Babam, bize katılan Denji'ye gülümsedi. "İkimiz konuşalım. Gabriela, sen de gel."

Annem ona gözlerini kısarak baktı. "Cesare..."

"Gerçekten kavga etmek mi istiyorsun?" diye sordu Cesare. "Oğlumuzun evliliğini kutlamak için buradayız. Şimdi tartışmaya başlamayalım."

Elini uzattı ve annem ona bakarak dudaklarını ısırdı. Aptal gibi, elini uzattı ve parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi. Yüzünün aydınlanarak neşeli bir ifadeye büründüğünü gördüm. Midem bulandı.

Aynı eski şarkı ve dans.

" BU NE LAN?" Benito bağırdı.

Başımı kaldırıp gözlerimi kırpıştırarak huzurlu rüyamın geri kalanını silkeledim. Benito'nun beni becermesi ve birini öldürerek eğlenmemizle ilgili bir rüyaydı.

"Sabahın köründe telefonuna bağırman hiç hoş değil," diye esnedim.

Benito, elinde telefonuyla yataktan atlayarak bana bir bakış bile atmadı. Banyoya doğru yürürken sıkı kıçı esnedi. O kadar güzel bir kıçı vardı ki, ısırmak istedim. Hala kıçını yalamama izin vermekte cimri davranıyordu. Bir kez izin verse, ona yepyeni bir dünyanın kapılarını açacağımı biliyordum.

Bir başka inilti ve ardından bir şeyin kırılma sesi duyunca yataktan yuvarlandım. Benito nadiren duygularını gösterirdi, ama son zamanlarda giderek daha fazla göstermeye başlamıştı. Ama sadece benim yanımda. Bunun beni özel hissettirmemesi gerektiğini biliyordum. Ancak, her seferinde beni saran o sıcaklık karşısında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kapıyı açtım. Benito, sanki sabahın bu saatinde kötü ruh halinin sebebi dişleriymiş gibi lavaboya eğilmiş dişlerini fırçalıyordu. Güneş hala ufukta doğuyordu ve banyoyu turuncu ve pembe bir ışıkla kaplıyordu.

"Neyin canını sıktığını bana söyleyecek misin, yoksa bugün tahmin oyunu mu oynayacağız?"

"Şimdi olmaz, Harlow," diye tükürdü Benito.

Beni başından savmaya mı çalışıyordu?

Öfke içimi kavurdu. Duşa doğru yürüdüm ve cam kapıyı açtım. En iyisi, konuşmaya hazır olana kadar onu yalnız bırakmaktı. Ama iyi kararlar vermek konusunda pek iyi değildim. Duvardan duş başlıklarından birini aldım ve mümkün olduğunca yaklaştım. Suyu açtım, buz gibi olduğundan emin oldum ve Benito'ya fışkırttım.

O dönüp yüzündeki suyu silkeledi. Ona kızgın olmasaydım bu çok komik olurdu.

"Kapat şunu," diye emretti Benito.

"Sihirli kelimeleri söyle."

"Harlow."

"Yaklaştın ama tam değil."

Su her yere sıçradı ve ortalığı çabucak dağıttı. Yanlışlıkla her yere su sıçrattım ve tezgâhtaki eşyaları devirdim. Benito bana doğru ilerledi ve yüzüne daha fazla su sıçradı. Sonunda duşta, sırtım taş duvara dayalı bir şekilde kaldık. Duş başlığını sıkıca tuttum ve yüzüme su sıçrasa da Benito'ya doğrultmaya devam ettim.

Benito uzanıp suyu kapattı. Sırılsıklam ve öfkeliydi. Saçları öne düşmüş ve alnına yapışmıştı, zaten koyu renkli gözlerini daha da yoğun hale getiriyordu.

"Senin neyin var?" Benito'nun eli boynuma dolandı ve beni duvara sıkıştırdı.

"Düşünmeni söylerdim, ama kafan o kadar kıçında ki, bunu anlayamazsın."

"Yani bana su işkencesi mi yapıyorsun!" diye homurdandı. "Bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yok." Benito'nun eli boynumdan kaydı ve bu beni daha da sinirlendirdi.

Lanet olası pislik.

Kapı koluna uzandım ve Benito elimi itti. "Yapma." "Bana ayıracak vaktin yok mu?"

"Öyle demedim." Benito burnunun köprüsünü sıktı.

Uyanmış olmamızın bir önemi yoktu; o çok yorgun görünüyordu. Bir parçam ona gitmek istiyordu. *Ne yapacaktım ki?* Teselli etme becerim berbatdı, ama Benito için denemek istedim. O pislik herif bunu hak etmiyordu, ama ona gitme ihtiyacını bastıramıyordum.

"Açıklamaya çalışsam bile anlamazsın."

Harika, şimdi de aptal oldum.

Benito bana baktı ve inledi. "Yanlış anladığını görebiliyorum. Her şeyi ben hallediyorum. Bu aile için yaptığım şey bu."

"Bak, senin alışkanlıkların umurumda değil. Ya da senin büyük kötü patron olman." Duş başlığını bıraktım ve Benito'ya yaklaştım. "Biz evliyiz. Beni dışlama ve lanet olası boş kafalı bir aksesuar gibi davranma."

Benito'nun kaşları çatıldı. "Öyle değildi..."

"Öyleydi." Onu cam duvara ittim, kırılmadığına şaşırdım. "Ne olduğunu sorduğum anda beni reddettin."

Benito, fark etmemiş gibi bana göz kırptı. "Ben..."

"Sen ailenin reisisin ve halledilmesi gereken işleri hallediyorsun. Evet, evet. Umurumda değil." Konuşmaya devam ederken kalbim hızla atıyordu. Söylediklerime inanamıyordum. Ben sadece bir aksesuar olmalıyım. Sözleşmede Benito'ya ailesi veya başka bir konuda yardım etmem gerektiği yazmıyordu. En fazla, etkinliklerde gülümsemem ve onun kamuoyundaki imajının mutlu bir aile babası olduğunu göstermem gerekiyordu. "Ben senin kocanım. Senin sorunların benim sorunlarımdır. Her şeyi tek başına üstlenmeyi bırak. Artık ben varım."

Her an duşun her yerine kusacak gibiydim. *Neyim var benim?*

Benito'nun beni daha da sinirlendirecek ya da onu bıçaklamama neden olacak bir şey söylemeden önce elimi ağzına kapattım.

"Senden tek istediğim başını sallaman ya da 'tabii ki tatlım, sen her zaman haklısın. Aslında, çok haklısın. Hemen dizlerimin üzerine çöküp sikini yalayacağım' demen en iyisi olur."

Benito'nun kaşları çatıldı, ama bakışlarında bir hafiflik vardı. Benito avucumu ısırıp yalarken, avucumda bir sıcaklık hissettim. Elimi aşağı çekti. "Harlow..."

"Şimdiden her şeyi mahvediyorsun."

Beni kendine çekti ve öptü. Muhtemelen uyandığından beri yaptığı ilk doğru şeydi. Pes etmemeliydim, ama her öpüştüğümüzde vücudum alevler içindeymiş gibi hissettiğimde

karşı koymak imkansızdı. Dudaklarına inleyerek, saniyeler içinde açılıp daha fazlasını istedim. Zevkten boğulmasaydım utanırdım.

Öpüşmemiz çok çabuk sona erdi. Daha fazlasını istemek için kendimi zor tuttum.

"Peki, sabah ereksiyonu hakkında."

Benito ıslak saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına koydu. Parmak uçları kulak kepçemi okşadı ve vücudumun her yerinde arzu kıvılcımları dans etmeye başladı. *Bunu nasıl yapıyor? Basit bir dokunuşla beni kendisine nasıl bağımlı hale getiriyor?*

Telefonu çaldı ve o anı mahvetti. Benito arkasına baktı ve iç geçirdi. Duştan çıkmadan onu yakaladım.

"Bekleyebilir." Onu tekrar öpmek için kendime çektim ve duşu tekrar açtım. Üzerimize sıçrayan soğuk su, heyecanımızın ateşini söndürmeye yetmedi.

"Sen doyumsuzsun." Benito çenemden boynuma kadar öpücükler yağdırdı. Başımı geriye attım ve inledim. "O zaman içime gir ve bunu düzelt."

Benito boğazıma doğru kıkırdadı. Ses içimde yankılandı ve boş olduğunu bilmediğim bir parçamı doldurdu. Daha fazlasını istedim. Etrafımızdaki dünya yanarken bile onun gülüşünü duymak istedim. Onun rahatlamış halini görmek istedim.

"Öğleden sonra potansiyel bir müşteriyle öğle yemeği yiyeceğiz," dedi Benito. "Neyse ki pislik kocam bizi bu kadar erken uyandırdı. Sıcak ve ateşli olmak için bolca vaktimiz var."

ateşli ve yoğun bir öğle yemeği için."

Benito boynumdan göğsüme doğru öpmeye devam etti. Dili meme ucumu yaladı ve ben inledim. Daha fazlasını istedim, ama Benito bir görevi varmış gibi görünüyordu. Vücudumdan aşağı inerken diğerini de okşadı. Benito'nun dizleri duş zeminiyle temas ettiği anda, ben gerildim.

Penisim sertleşmiş, ucunda bir damla ön sıvı oluşmuştu. Benito dilini üzerinde gezdirdiğinde nefesim kesildi. Benito'nun sıcak ağzı penisimi sararak emmeye başlamadan önce, yüzünde bir anlık bir belirsizlik belirdi. Tam olarak profesyonel sayılmazdı, ama yine de harika bir duyguydu.

"Dilini hareket ettir." Sözlerim nefes nefeseydi ve duşun sesinden dolayı zar zor duyulabiliyordu.

Benito benimle tartışmadı ve dili penisimin başının altında dolaşmaya başladı. İleri doğru itme içgüdüsüne karşı koyarken ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Evet. Lanet olsun, aynen öyle." Saçlarını yüzünden biraz ittim. Hiçbir anı kaçırmak istemiyordum. Benito Vitale'nin ağzındaki penisimin görüntüsünü hafızama kazımak istiyordum. Midem sıkıştı.

"Daha fazlasını kaldırabilir misin?"

Benito ileri doğru iterek başını salladı. Penisim boğazının arkasına çarptığı anda boğuldu. Zevk dalgaları içimi kapladı. İçimden küfür ettim ve düşünmeden ileri doğru sallandım. Penisimle daha da boğuldu.

"Siktir. Tekrar."

Benito bana baktı ve ben boşalacağım ve her şeyi bitireceğim diye yemin ettim. Düşündüğüm gibi geri çekilmedi; Benito çabalarını ikiye katladı. Her seferinde sikimi daha derine almaya çalıştı ve bu beni daha da çıldırttı. Elini bacaklarımın arasına soktu.

Onun dokunuşuna o kadar muhtaçtım ki inledim ve bacaklarımı onun için biraz daha açtım. Benito'nun parmakları girişimin üzerinde dolaştı.

"Lütfen."

İki kez sormama gerek kalmadı. Benito iki parmağını birden içime soktu. Alevlenen acı hoş karşılandı. Damarlarımda dolaşan zevkle karışarak başımı döndüren bir karışım oluşturdu ve yıldızları görmemi sağladı.

"Benito, ben..." Onu uyarmaya çalıştım, ama nafileydi.

Benito beni boğazına kadar emdi ve ben doruğun uçurumundan düştüm. Gözlerimde parıldayan noktalar, Benito'nun penisimin etrafında gerilen dudaklarını görmemi engelliyordu. Prostatımı masaj yaptı ve bacaklarım çökene kadar orgazmımı uzattı. Kim bilir ne kadar süre boyunca titredim.

Kirpiklerime yapışan suyu temizlemek için birkaç kez gözlerimi kırptım. Benito, yüzünde gerçeküstü bir gülümsemeyle beni tuttu.

Benito'dan kurtuldum ve titrek bacaklarımla döndüm ve eğildim. Bu yeterli değildi. Benito'dan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her iki elimle yanaklarımı tuttum. Benito parmağını deliğimin üzerinde gezdirdi ve bedenimde daha fazla arzu uyandırdı. Bacaklarımı daha da açarken inledim. Hala orgazmımın eşiğindeydim.

"Biraz şişmişsin." Parmağını benim istismar edilmiş deliğime bastırdı ve benden bir inilti daha çıkardı.

"Öyle mi?" Başımı çevirip, sırılsıklam saçlarımı yana attım. "Senin sikinin içimde olduğunu düşünmeden hareket etmek istemiyorum."

"Duymak istediğim de bu, mostricio," diye inledi. "Her adım attığında beni düşünmeni istiyorum." Benito duvardan kayganlaştırıcıyı aldı ve oraya koyduğum penisleri devirdi. "Bu noktada bunları nereden aldığını sormayacağım bile."

"Seks dükkanına sonra gidebiliriz. Hadi."

Benito'nun kalın sikinin başını benim kullanılmış deliğime bastırması çok uzun sürmedi. O ileri doğru ittiğinde nefesimi tuttum. Acı ve zevk birbirine karışıp ayırt edemez hale gelene kadar parmaklarım etime gömüldü. Benito beni sikiyle ikiye ayırırken dudaklarımdan uzun, uzayan bir inilti döküldü.

Yavaş bir tempo tutmadı ve ben de öyle olmasını istemedim. Benito penisini içime sertçe soktu, sonra sadece mantar başı içimde kalacak şekilde çıkardı. İleri doğru daldı, ciğerlerimdeki havayı ve beynimdeki akıl sağlığımı aldı.

Benito beni sanki kişisel kullanımı için bir delikmişim gibi siktiğinde tırnaklarımı daha da sertçe batırdım. Zevk midemin derinliklerinde kıvrıldı. Sikim seğirdi, bizi saran arzuya teslim olurken yeniden canlandı.

"Daha fazla," diye inledim.

Benito beni kırsa da umurumda değildi, yeter ki beni kullanmayı bırakmasın. İki elimi de tutup geriye doğru çekti, beni daha da öne eğilmeye zorladı. Bana sertçe girdi ve başım zevkten dönmeye başladı. Beni nefes nefese bırakan yeni açılar denedi.

"Yalvar," diye emretti Benito.

Dudaklarımı çaresizce yaladım, ihtiyacım olan kelimeleri bulmaya çalışarak. "Lütfen, Benito."

"Daha iyisini yapabilirsin, mostricio."

Kafamı salladım ama işe yaramadı. Benito yavaşlamaya başladı ve panik benim adıma karar verdi. Ne dediğimi bile bilmeden ağzım hareket etmeye başladı.

"Lütfen içime boşal. Beni dölle. Beni senin sperm çöpün yap." Konuşma hızımdan dolayı dilimi ısırdım. "Durma, lütfen. Spermine ihtiyacım var. Beni sahiplen."

Benito kalçalarını öne doğru itti ve ağzımdan çıkacak diğer tüm kelimeler çığlığa dönüştü. Omzumu ısırdı ve beni birden fazla şekilde işaretledi. Zirveye ulaştığımda beni saran coşkuyu "zevk" kelimesi yeterince tarif edemiyordu.

Sıcak sperm sıçramaları kıçımı doldurdu ve orgazmımı uzattı. Benito bileklerimi bıraktı ve beni kendine doğru çekti. Onun kollarında bir bez bebekten başka bir şey yapamayacak kadar zayıftım. Kalın sikini prostatıma her sürttüğünde benden inlemeler koparark itmeye devam etti.

Benito içimden çıktı ve tüm vücudumu başka bir ecstasy titremesi sardı. Öne doğru düşüp duvara yaslandığımda, ciğerlerimden hava girip çıkıyordu. Vücudum jöle gibi hissediyordu. Bacaklarım ağırlığımın altında çökmek üzereydi. Benito'nun spermi deliğimden damlayarak iç uyluklarımdan aşağı kaydı.

"Neden yılan?"

Ne sorduğunu anlamam biraz zaman aldı. Sırtımdaki dövmeyi parmağıyla izledi, her okşamada titrememe neden oldu.

"Onları seviyorum."

Benito mırıldandı. "İki tane var."

"Evet, ben İkizler burcuyum. Bilirsin, ikizler falan. Ayrıca ben de ikizim." Onu yaptırdığımda sadece on yedi yaşındaydım. Hala en sevdiğim dövmeydi. "Kaplumbağalar mı?" diye sordum.

Beni daha sıkı sarıldı. Benito, üzerinde kabile kaplumbağası dövmesi olan elini bana uzattı. Ben de onun sırtımdaki dev yılan dövmesine yaptığı gibi ona dokundum.

"Yedi yaşındayken babam beni ve annemi Meksika'ya götürdü. Çalışmadığı tek seyahatti ve annem... şey, kendisi değildi. Deniz kaplumbağaları sergisine gittik ve bütün gün orada kaldık. Ne kadar kalmak istersem, o kadar kalmama izin verdiler. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. On altı yaşına geldiğimde, dövme yaptırdım." Omuz silkti. "Daha büyük olsaydım yaptırır mıydım bilmiyorum, ama genç halim çok nostaljikti."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Boğazımda sıkışmış bir duygu yumağı vardı. Aptalca bir şey söylemek yerine, ona döndüm ve onu öptüm. Vücudumuz sözlerimizden daha iyi iletişim kuruyordu. Benito bana sarıldığında ne hissettiğini her zaman bilirdim. Birbirimize sarıldığımızda neler olduğunu sorgulamadım. Karışık olan diğer zamanlardı.

Benito, gözlerimde lekeler dans etmeye başladığında öpücükten çekildi. "Temizlenelim."

Tembel bir sessizlik içinde birbirimizi yıkadık. Bu, doğru hissettiren bir sessizlikti. Olanlardan sonra konuşma yapma baskısı yoktu. Birbirimize daha da yakınlaşmış gibi hissettik.

Benito ile dolapta buluşmadan önce havluyla kurulandım ve losyon sürdüm. Benim için bir kıyafet seçmişti bile. Daha önce eşyalarını yerinden oynattığım için çok kızmıştı, ama şimdi çatı katını sanki bizimmiş gibi davranıyordu. Hatta Enzo'ya evi düzenlettirmişti. Onun yönteminin daha verimli olduğunu kabul etmeliyim.

Benito iki farklı kravatı elinde tutarken yorgun bir şekilde onlara bakıyordu. "Bütün gece benimle yatakta yatıp sabah öfkeli bir şekilde uyandığın için bana bir açıklama yapacak mısın?"

Benito gömleğinin düğmelerini ilikledi. Sorumu geçiştireceğinden emindim ve yine başa dönecektik.

"Gazeteci arkadaşımız bir haber daha yaptı. Diğer haber kanalları onun saçmalıklarına ilgi göstermeye başlamamış olsaydı, onu susturmak kolay olurdu."

"O zaman onunla ilgilenmek lazım."

Benito başını salladı. "O kadar kolay

değil."

Neden? Soruyu kendime sakladım. "Ne yapacaksın?"

Ona doğru yaklaştım. Benito'ya olabildiğince yakın olmak zorundaymışım gibi hissettim. Beni incelemeyi sürdüren bakışlarından kaçınarak kravatını düzelttim.

"Henüz karar vermedim. Şu anda sadece dedikodular üretiyor, ama bu insanların ilgisini çekmek için yeterli."

"Söylentiler doğru mu?"

Benito omuz silkti. "Benim hoşuma gitmeyecek kadar gerçeğe yakınlar."

"Biri sana ihanet ediyor."

Benito başını salladı. "Hala kim olduğunu araştırıyoruz. Herkes sadakat yemini etti ama..."

"Onlara güvenmiyorsun."

"Asla."

Bana güveniyor musun? Benim yapmadığımı biliyorsun, değil mi?

Kendimi tuttum. Benito kolay kolay güvenmezdi ve ben bunu anlıyordum. Benito'nun çevresindeki insanlar onun ölmesini istiyordu. Ölmesini istemiyorlarsa da, ondan her şeyi almak istiyorlardı.

"İyi. Bu işin aslını astarını araştıracağız," dedim.

"Biz mi?"

"Bunu tekrar konuşmak zorunda mıyız?"

Benito, yüzünde gerçek bir gülümsemeyle başını salladı ve yanımdan geçerek uzaklaştı. "Acele et. Geç kalacağız. Fahişe kocam bütün sabah dikkatimi dağıttı."

"Bu kadar kolay olmasaydın, bu olmazdı. Gerçek sürtük kim?"

Benito dolaptan çıkarken güldü. "Hala sensin, mostricio."

Siktir. Adamın benim üzerimde yarattığı etkiyi hiç fark etmiyordu. Benito'ya baktığımda sadece şehvet ve nefret hissettiğim günleri neredeyse özlemiştim. Şimdi yeni bir şey vardı ve ben bundan pek emin değildim.

Aceleyle giyinmeyi bitirdim. Müşterilerle öğle yemeği. Kolay. Orada oturup gülümseyecektim. Küçük konuşmalarda pek iyi değildim, ama Benito ikimiz için de sohbeti sürdürebilirdi.

"Vücudun nasıl?" diye sordu Benito.

Vücudumun her yerinde hissettiğim ağrıya rağmen yüzümdeki gülümsemeyi saklayamadım. "Harika! Arabada sevişmek ister misin?"

Benito inledi. "Hayır, hiç gücüm kalmadı."

Pencereden dışarı bakarken mırıldandım. "Eminim senden biraz daha sperm alabilirim." Kasten dudaklarımı yaladım.

"Piccola puttana deviata."

Ben güldüm. "Bana canavar demekten vazgeçtin mi?" Benito şok olmuş bir ifadeyle bana baktı. "İnternetin varlığından haberdarsın, değil mi?" diye sordum.

Beito, beş yıldızlı restoranın vale park yerine vardığımızda homurdandı. Birkaç saniye içinde arabadan indi ve ön tarafa geçti. O kısa anları onu hayranlıkla izlemek için kullandım. Benito yakışıklı bir adamdı. Koyu saçları ve pürüzsüz, koyu bronz teni, dövmeleri ve sert görünümüyle birbirini tamamlıyordu. Sakalları bakımlıydı, çok uzun değildi ama çok kısa da değildi, zar zor görünüyordu. Saçları her zaman geriye taranmıştı, ama en sevdiğim hali, evdeyken duştan yeni çıkmış Benito'nun saçlarını öne doğru bırakmasıydı.

Lorelei'nin sözleri zihnimde yankılandı. Mutlu muyum? Öyle hissediyordum. Ve hepsi kocam sayesindeydi.

Kahretsin, lanet olsun. Sanırım Benito Vitale'den hoşlanıyorum.

Kapım açıldı ve düşüncelerimi bir kenara ittim. Tabii ki gazeteciler oradaydı, fotoğrafımızı çekmeye hazırdılar. Artık gündemden düşeceğimiz günü iple çekiyordum.

Darla, diğer gazetecileri adeta iterek bize gülümsedi. Hepsi düğün hazırlıklarının nasıl gittiği gibi makul sorular sordu. Ya da balayı yerimizin neresi olduğu gibi. Ve sonra Darla vardı.

"Daha da iyisi, Harlow Hayashi ile evlenmek, New York'ta birden fazla yasadışı kumarhane kurmak için rakiplerinizden birden fazla sözleşme çalmak için bir taktik mi?" Henüz bitirmemişti, gözleri sanki bir seri yakalamış gibi parlıyordu. "Yoksa bu, limandan getirdiğiniz çok sayıda silah ve uyuşturucudan elde ettiğiniz parayı aklamak için bir iş girişimi mi?" Darla, Benito'nun yüzüne kayıt cihazını tuttu, sanki onun cevap vermesini bekliyor gibiydi.

Benito yüzünü ifadesiz tuttu, gülümsemesi sadece hafifçe azaldı, ama bunu benden başka kimse fark edemezdi. Ona daha yakın eğildim, sessizce orada olduğumu belli ettim.

"Üzgünüm..." Benito, onun adını bilmiyormuş gibi davrandı.

Darla hiç etkilenmedi ve gülümsedi. "New'den Darla Shamers..." "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama ben iş adamıyım ve nişanlımla

nişanlımla güzel bir öğle yemeği randevusuna çıkmaya çalışan bir iş adamıyım. Senin benim başrolünü oynamamı istediğin mafya masalını anlayamıyorum. İzninle."

"Her şeyi geride bıraktığına göre, diğer aileler kontrolü ele geçirecek sanırım. O zaman New York'un yeraltı dünyasını kim yönetecek? Bir savaşı göze mi alıyorsun? Katliam ne zaman sona erecek, Bay Vitale? Aileniz New York'a verdiği zarar ve acıların sorumluluğunu ne zaman üstlenecek?" diye bağırdı Darla.

Bir çılgınlık yarattı. Sorular, nişanımızın nasıl gittiğinden Benito'nun kaç kişiyi öldürdüğüne kaydı. O bir mafya patronu muydu?

Yürümeye devam ettik, Darla'nın sözleri biz uzaklaşırken arka plan gürültüsünden başka bir şey olmaktan çıktı. Benito gülümsüyor ve herkese el sallarken ben sessiz kaldım. Restoranın kapısından çıktığımız anda kulaklarım patladı.

"Benito."

"Yemeğimizi yiyeceğiz, sonra da onun bunları nasıl bildiğini anlayacağız."

Bu, bir tesadüf kadar basit bir şey değildi, çünkü gittiğimiz her yerde karşımıza çıkıyordu. Ayrıca, Benito ve beni fotoğraflayan fotoğrafçıyı onun tuttuğunu öğrendikten sonra. Quincy'nin bana verdiği dosyaları daha dikkatli okumam gerekiyordu.

Belki Benito'ya onlardan bahsetmeliyim. Bu düşünce birkaç kez aklıma geldi, ama henüz somut bir kanıt yoktu. Sadece bir sürü olasılık vardı. Darla'nın kaynağını ele vereceksem, öncelikle onun kim olduğunu bulmam gerekiyordu. O zamana kadar Benito'yu rahatsız edip işleri daha da karmaşık hale getirmenin bir anlamı yoktu.

"Rezervasyonunuz var mı?" diye sordu hostes. "Vitale."

Benito'ya bakan herhangi bir yabancı bunu anlayamazdı, ama o birini öldürmek üzereydi.

"Bu taraftan," dedi hostes. Bizi, buluşacağımız müşterilerin henüz gelmediği masaya götürdü.

Benito sandalyemi çekti ve ben oturdum. Gözler üzerimizdeydi, ama yavaş yavaş buna alışmaya başlamıştım. Evet, her saniyesinden nefret ediyordum, ama bu hayatta başıma gelen en kötü şey değildi.

"Karısına ne söyleyeceğim?" Ben çok iyi hatırlıyordum, ama Benito, Darla Shamers'ın yarattığı felaketi aklından çıkarmak için bir şeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Saç, tırnaklar, ilgilendiğin şeyler."

"Benito, bu çatalı yine uyluğuna saplayacağım."

Gerçek bir gülümseme belirdi yüzünde. "Tabii ki, bu şeylere ilgi duyuyormuş gibi davran. Gerçi sen tırnaklarını boyuyorsun."

"Evet, bunu çoğunlukla babamı kızdırmak için yaptım. Ama sonra buna aşık oldum." "Salona gitmelisin."

"Oh, beni götürür müsün?" Bu yeni bir haberdi. *Benito'nun tırnaklarının çok temiz göründüğünü düşünmüştüm*. "Sen gidiyorsun, değil mi?"

Bana sert bir bakış attı, ama içinde herhangi bir kötülük yoktu. Bu sadece onu daha çekici gösteriyordu. "Tırnakların temiz olması faydalıdır."

Başımı salladım. "Manikür ve pedikür, neden beni böyle bir randevuya götürmedin? Dağınık eğlenceleri pek sevmem."

Benito bana sırıttı. "Ama sen çok güzel dağınık görünüyorsun."

Ağzımı açtım, ama sözcükler çıkmadı. Garson masamıza geldiğinde Benito çenemi yukarı doğru itti. Beklerken içeceklerimizi sipariş ettik.

"Toplantı saat kaçtaydı?" diye sordum.

"Çoktan gelmiş olmaları gerekirdi." Benito'nun omuzları her geçen saniye daha da gerginleşiyordu.

"Bay Vitale." Koyu mavi takım elbiseli bir adam masamıza geldi. Benito daha da gerginleşti.

Adam metal çerçeveli gözlüklerini düzeltti. "Ben Andrew Tatum. Bay ve Bayan Bertrand maalesef bugün burada olamadılar." Andrew karşımızdaki sandalyeyi çekti. Gülümsemesi ince ve sahteydi. "Umarım anlayış gösterirsiniz, ancak son zamanlarda hakkınızda çıkan bazı haberler nedeniyle Bay Bertrand sözleşmeyi devam ettiremez. Siz inceleme altındaysanız, işiniz de öyle. O herhangi bir olumsuzluk istemiyor."

Ona söylentilerin doğru olmadığını haykırmak faydasızdı. Doğru olup olmadıkları önemli değildi. Önemli olan, kimsenin adının batmakta olan bir gemiye bağlanmasını istememesiydi.

Andrew kartını çıkardı ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o bir avukattı. "Bay Bertrand, tüm bu talihsizlikler açıklığa kavuştuğunda, iş konuşmaktan büyük memnuniyet duyacağını söyledi."

Andrew saçmalamaya devam ederken Benito hiçbir şey söylemedi. Elimi masanın altına sokup Benito'nun bacağına koydum. Tırnaklarımı olabildiğince derine batırdım. Benito hafifçe irkildi, ama bu onu yeniden canlandırmış gibi görünüyordu, çünkü öfkesi eridi ve yerine taş gibi bir ifade yerleşti.

"Elbette makul." Benito ayağa kalktı, ben de onu takip ettim. Ceketinin düğmelerini ilikledi ve masanın üzerinden Andrew'un elini tuttu. "Lütfen Samuel'e işimizin burada sona ermesinin ne kadar talihsiz olduğunu iletin. Vitale Enterprises onsuz yoluna devam edecek."

"Bay Vitale, eminim ki..."

"Hadi, tatlım. Akşamımız boşaldı."

Andrew ayağa fırladı ve panikleyecekmiş gibi görünüyordu. Benito'nun patronunu tamamen kovacağını beklemiyormuş gibi ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi.

Siktir, patron Benito çok seksi. Ona asla söylemem, ama kesinlikle hayranlık duyuyorum. Benito, Andrew'dan uzaklaşırken elini belimin altına koydu.

Benito eğilip kulağıma fısıldadı. "Bana böyle bakmaya devam edersen, bu restoranın ortasında seni beceririm."

GÖT HEREFİ: **Başını belaya sokma.**

Ben: Asla. Eğer başa bela çekersem, kıçımı tokatlayan elini hissedemem. Pislik Kocam: Seni tokatladığımda hoşuna gidiyor mu?

İyi bir günde bunu çok arzuluyordum. Benito'nun ağır elinin kıçıma çarptığını düşünerek koltuğumda kıpır kıpır oturuyordum. Bana acı fahişesi ya da her neyse deyin, ama şaplak yedikten sonra beni saran acı gibisi yoktu.

Ben: Söylersem, daha sık yapar mısın?

Göt herif koca: Ofise gel de şimdi yapayım.

Ben: Bitirdiğinde, masanın altına girip seni saniyeler içinde boşaltabilirim.

Göt herif koca: Saniyeler mi?

Göt herif koca: Öyle bir yeteneğin mi var? Şüpheliyim. Oh, beni deniyordu. Neredeyse Tony'ye arabayı geri çevirmesini söyleyecektim. **Ben: Boğazıma boşalmak için yalvaracaksın.**

Göt herif: Ben yalvaracak mıyım? Son baktığımda, her zaman yalvaran sendin. Boşalmak için, sikim için ve şimdi de şaplak için yalvarıyordun.

Bu orospu çocuğu. Lise öğrencisi gibi mesaj yazarken dudaklarımı ısırdım. En son ne zaman birine mesaj yazmak için bu kadar zaman harcamıştım? Telefonum elimde her titrediğinde hissettiğim heyecan ve baş dönmesi beni ele geçiriyor ve aşırı heyecanlı bir aptal haline getiriyordu.

Aşağılık koca: Keskin bir yorum yok mu? Doğru olmalı.

Göt herif koca: Gerçeği kabullenmek zor, biliyorum bebeğim.

Ben: Daha kötüsünü de kabullendim.

Aşağılık koca: Evet, benim sikim.

Ben: Teknik olarak, şimdiye kadar sahip olduğum en büyük üçüncü sik sensin, ama her şey boyutla ilgili değil. Elindekilerle iyi iş çıkarıyorsun.

Benito, birbirimizi gördüğümüz anda beni mahvedecekti ve ben sabırsızlanıyordum. Telefonum tekrar tekrar titredi. Mesajlara bakmak istedim ama Tony otelin otoparkına girdi.

Yapılması gerekeni yapmaya hazırlanırken saçlarımın birkaç telini kulağımın arkasına attım. "Arabada kalabilirsin."

Tony bana düz bir bakış attı ve yanıma geldi. Bu adam Benito'dan başka kimsenin sözünü dinlemezdi. Bu can sıkıcı bir özellikti ama saygı duyabileceğim bir özellikti.

"Burada ne yapıyoruz?"

Burası New York'un kuzeyindeki bir oteldi. Ucuz olmayan ve Darla'nın muhabir maaşıyla asla karşılayamayacağı bir otel.

"İş."

Tony bana uzandı, ben de eline sert bir bakış attım. Elini bana değdirmeden geri çekti. "Benito'yu arayacağım."

"İspiyoncu olma."

Tony bana sert bir bakış attı ama ben çoktan içeri girmiştim. Benito'yu ararsa, arsın. Ben yine de cevaplarımı alacaktım. Resepsiyonda durdum. Tezgahın arkasında duran kadınlardan biri bana baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Buraya gelin, efendim." Ben ona doğru yürürken bana gülümsedi. Bir kart ve not uzattı. "İyi konaklamalar."

Arkamı dönüp asansörlere doğru yürüdüm.

"O da neydi?"

"Vitales ailesi tek nüfuz sahibi aile değil." Notu açtım ve on ikinci kata basıp gittim.

Telefonum pantolonumda titredi, ben de onu çıkardım. Benito bana üç kez mesaj atmıştı, ama ben onları açmadım. Onun yerine, annesinin mesajını açtım.

Cehennemden gelen kayınvalide: Muayene olmalısın. Son birkaç randevuyu kaçırdın.

Bana kalsa hepsini kaçırırdım.

Ben: Üzgünüm, biraz meşguldüm. Elimden geleni yapacağım.

Cehennemden gelen kayınvalide: Onları Benny'nin evine göndereceğim.

Benito'nun beni öldürdüğünü hayal edebiliyordum.

Ben: Hayır, Benito'nun yanlışlıkla kıyafetimi görmesini istemiyorum. Cehennemden gelen kayınvalide: Şarkı da seçmedin.

Saçımı yolmak üzereydim. Asansördeki rakamlar geçip gidiyordu.

"Benito'ya ne yaptığını söylüyor musun?" diye sordu Tony.

"Hayır, sen söylüyor musun?"

Sanki bütün gün bitmiş gibi iç geçirdi.

"Seni yine bagaja kilitleyebilirim, o zaman burada olmak zorunda kalmazsın."

Tony'nin sol gözü seğirdi. "Hayır, patron beni bebek bakıcılığı görevine verdi, ben de onu yapıyorum."

Telefonum elimde titredi. Tony'ye vereceğim cevabı ağzımdan çıkarmadan sustum.

Cehennemden gelen kayınvalide: Saçın mı? Bir bayan var.

Ben: Müziği sana bırakacağım. Benito, zevkinin olağanüstü olduğunu söyledi. Seçtiğin her şeyin mükemmel olacağını biliyorum.

Telefonumu cebime koyup, daha sonra bana daha fazla şey söyleyeceğini bilerek iç geçirdim. Asansör kapıları açıldı. Kafamı sola, sonra sağa çevirdim. Aradığım oda 12411'di. Koridorun sonunda, sol tarafta en son odaydı.

Tony her adımda hemen arkamdaydı. Anahtar kartını okuyucuya soktum ve kapıyı yavaşça açtım. İlk olarak inlemeler kulağıma çarptı. Silahımı çıkardım, diğer elimde bıçağımı sıkıca tuttum. Tony bana öfkeyle baktı ama aynı şeyi yaptı. Odaya girerken silahını elinde tutuyordu.

"İşte bu," diye inledi bir adam.

Kısa bir süre sonra boğuk bir inilti duyuldu. Köşeyi döndüğümüzde Darla, bir adamın bacakları arasında dört ayak üzerinde çıplak duruyordu. Adamın teni bronzlaşmış, siyah saçları geriye taranmış ve göğsünde bir tespih dövmesi olan kocaman bir kafatası vardı. Yeşil gözleri benimkilerle buluştuğu anda, odadaki her şey bir salyangozun hızına kadar yavaşladı. Yastığın üzerinde duran bir silahı kaparak,

Yeşil gözleri bana sabitlenmişken, Darla'yı penisinin üstünden çekip bir kenara attı.

Darla'nın erkek oyuncağı tetiği çekti. Darla çığlık attığı anda yana doğru hareket ettim.

Mermi yanağımı sıyırırken, sıcak ve ateşli bir acı bedenimi kesti. O tekrar tetiği çekmeden önce hareket ettim. Yatağa atlayarak, elini itekledim. Kötü bir nişancı değildim, ama bıçakları çok daha fazla severdim. Silahımın namlusunu dizine dayadım. Hedefine dokunuyorsan, ıskalama ihtimalin yoktu. Tetiği çektiğimde etrafımdaki hava durdu.

Tony silahı elinden aldığında, adam bir çığlık attı. Ben dönüp Darla'ya tokat attığımda, Tony adamı hedef almaya devam etti.

"Kapa çeneni."

Yüzünü tuttu, gözlerinde yaşlar ve korku vardı. *Bu noktaya gelmeden çok önce korkmalıydı.*

"Kıpırdama."

Darla yorganı kapıp boynunun altına çekti. "Birkaç gün sonra evleneceğim. Yüzümü mahvetmek üzereydin,"

adama bağırdım.

Kayınvalidem çılgına dönecekti. Düğünde her şeyin mükemmel olmasını istiyordu ve şimdi bu salak gelip yüzümü mahvetmişti.

"Sen öldün, duydun mu?" diye bağırdı adam. Kanayan dizine bastırdım. Yüzü acıdan buruştu.

"Hepimiz bir gün öleceğiz. Senin günün bugün." Ona gülümsedim, o da sanki aklımı kaçırmışım gibi bana göz kırptı.

Tony'ye baktı, yüzünde tanıma ifadesi vardı. "Benito bununla sorun yok mu? Kardeşim benim için savaşa girecek."

Yataktan kalkıp ikisinin arasına baktım. "Tony, bu kim?"

"Lanet olsun, bilmiyor muydun?" Adam başını salladı. "Bu yüzden fahişeler evde kalıp kendi işlerine bakmalı." İtalyanca konuşmaya başladığı anda, Darla'nın sadece metresiyle değil, kaynağıyla da birlikte olduğunu anladım. "Stupida puttana. Lo ucciderò e piscerò sul suo cadavere."

Tony öne doğru hamle yaptı ve silahının kabzasıyla adamın yüzüne vurdu. Kıkırdağın çıkardığı ses çok güzeldi. Adam burun kemiklerinin kırılmasından dolayı kanlar akarken, burundan gelen bir inilti duyuldu.

"Benito'nun kocası hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et." "Onurumu mu savunuyorum?"

Tony omuz silkti. "Kimse patronun adamı hakkında konuşmaz."

Bu garip bir şekilde tatlıydı. Tony hala sinirlerimi bozuyordu, ama etrafımda olabilecek en kötü kişi değildi.

Tony adama başını salladı. "Adı Lee Aceto."

Darla'ya baktım. "Kahretsin, şaka yapmıyordun, ha? *Gerçekten* iyi bir kaynağın varmış."

Darla baştan aşağı titriyordu. Battaniyeleri göğsüne daha sıkı sarıldı. "Lütfen, ben... Benim bir ailem var. Çocuklarım var. Onlar on dört, dokuz ve yedi yaşındalar."

Başımı salladım. "Biliyorum. Çocukların iyi bir okula gidiyor ve en büyüğü Connor'ın daha çok çaba göstermesi gerektiğini söylemeliyim. Annesi olmadan büyümek onun için zor olacak."

Histerik bir şekilde ağlamaya başladı.

"Kapa çeneni, Darla. O hiçbir şey yapmayacak," diye inledi Lee.

Bacağına baktım. "Zaten terliyorsun. Yakında şoka gireceksin. Tutamayacağın sözler vermemelisin."

Darla ikimizin arasında bakındıktan sonra kendini yataktan attı. Bıçağımı fırlattım ve bıçak onun baldırının arkasını deldi. O da bir çığlık atarak yere düştü. Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtım. Ses seviyesi onun sesini bastırdı.

Onun önüne çöktüm ve tısladım. "Neden bunu yaptın? Daha iyi bilirdin."

Yüzünde daha fazla gözyaşı akarak makyajını bozdu. "Lütfen."

Kafamı salladım. "Neye bulaştığını biliyordun. Buna başladığında hayatını riske attığını bilmiyormuş gibi davranmaya çalışma."

Darla'yı kaldırdım. Yatağa doğru topallayarak giderken ağladı. Yatağa düştüğü anda bacağına uzandı.

"Ben olsam bunu yapmazdım. Erkek arkadaşın gibi kan kaybından öleceksin. Ayrıca, ona dokunursan, işkence konusunda çok yaratıcı olmak zorunda kalırım. Bunu istediğini sanmıyorum." Darla'ya yaklaştım ve saçlarını kulağının arkasına ittim. "Yaratıcı olmamı istemezsin, değil mi?"

Yüzünden daha fazla gözyaşı aktı. "Hayır."

"Güzel, hepimiz aynı fikirdeyiz."

"Hata yapıyorsun," dedi Lee. Dudaklarını yaladı, bana bakmaya çalışırken kirpikleri titredi. "Durumu daha da kötüleştirmeden git buradan."

"Senin kocamı hedef aldığın gibi mi?" Onu biraz daha canlı tutmam gerekmeseydi, onu hemen vururdum.

"Başka kimlerle çalışıyorsun Lee?" diye sordu Tony.

Lee güldü, ama gülüşü çabucak iniltiye dönüştü. "Kimseyle. Kardeşim bile bilmiyor."

"Yalan söylüyorsun."

Lee, Tony'nin ayaklarının yanındaki yere tükürdü. "Cehenneme git."

Tony bana baktı, silahı hala Lee'nin kafasına doğrultulmuş halde. "Onu öldüremeyiz."

Ne kadar da karamsarsın.

Lee bana gülümsedi. "Aptal herif. Benito'nun senin gibi biriyle birlikte olması çok normal."

"Senin ağzından bıktım." Silahımın kabzasını şakağına vurdum.

O yere yığıldı. Yerdeki boxerları aldım ve ağzına tıkadım. Yüzünün yanından bir damla kan aktı. Lee, bayılmamak için mücadele ediyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Şimdi, 'biz' derken neyi kastediyorsun?" diye sordum Tony'ye.

"Bu Benito'nun başına bela olacak. Bu tür işlerin bir yapılış şekli vardır. Lee sokaktaki rastgele bir adam değil. Aceto ailesinin başından sonra ikinci sırada olan, mafya üyesi bir adam."

"Diğer bir deyişle, sen ve Benito ona dokunamazsınız."

"Evet."

"Ama bu beni kapsamıyor. Ben mafya üyesi değilim."

"Hayır, değil." Tony kaşlarını çattı. "Ama..."

Semantiği bir kenara bıraktım. Benito ile evliydim, ama asla İtalyan mafyasının bir parçası olamazdım. "O zaman ben hallederim."

Muhtemelen bildiği her şeyi anlatacak bir muhabirim vardı, ama ona daha fazla acı çektirdiğim anda bayılabilirdi. Derisine saplanan küçük bıçak yüzünden zaten solgun görünüyordu. Benito'ya ön sevişme olarak çok daha kötüsünü yapmıştım.

"Peşimizden bir fotoğrafçı mu gönderdin?" diye sordum.

Darla tereddüt etti. "Gazete fotoğraf için iyi para öder."

Silahımı kaldırdım ve namluyu Lee'nin alnına dayadım. "Sanırım daha önce beyin görmedin, Darla. Temizlemesi çok zor, ama vurmak için en tatmin edici yerlerden biri."

Geri çekilirken gözle görülür şekilde rahatsız olduğu belliydi. "Hayır." "Hayır, peşimizden fotoğrafçı göndermedin, değil mi?"

"Bekle, ben..." Darla gergin bir şekilde dudaklarını yaladı, hala silaha bakıyordu. "Özür dilerim! Her şeyi unutacağıma söz veriyorum. İşimi bırakacağım."

"Ama unutmayacaksın." Darla'nın yüzünün yan tarafına dokundum ve parmaklarımdaki kanla yüzünü lekeledim. "Bana başka kimlerin kaynağın olduğunu söyle."

"Bilmiyorum." Bana baktı ve ben Lee'nin omzuna bir bıçak sapladım. Yine bağırdı.

"Yemin ederim, bilmiyorum!" Darla, Lee ağzındaki boksörlere karşı bağırırken ondan uzaklaştı.

"Konuşmayacağını biliyorum. Bir mafya üyesini konuşturmak için çok daha fazlası gerekir ve benim o kadar zamanım olduğunu sanmıyorum." Lee'nin göz kapakları ağırlaşırken ona baktım. "Ama eğlenceli olacağını biliyorum."

"Bu olamaz." Darla ileri geri sallanmaya başladı.

Dikkatini çekmek için birkaç kez parmağımı şıklattım. "Henüz kafayı yiyemezsin."

Sanki onu yarı ölü dövmüşüm gibi benden uzaklaştı. Ona neredeyse dokunmamıştım bile.

"Bildiğin başka ne varsa söyle."

"Eve gitmek istiyorum," diye bağırdı Darla. "Seni öldürmek zorunda bırakma beni."

Anında ağzını kapattı. Ben çoktan vazgeçmiştim. Onu işkence etmek işleri halletmenin daha kolay yolu gibi görünüyordu. Lee'nin hareket etmediğinden emin olduktan sonra silahımı kaldırdım. Hareket ederse Tony onu vuracaktı. Darla'nın elini tutup nazikçe ovuşturdum.

"Tüm parmakların arasında en az kullandığın parmak muhtemelen küçük parmağın, değil mi?
Diğer bir deyişle, onu kesebilirim ve kimse farkına bile varmaz."

Kafasını salladı ve elini çekmeye çalıştı. Başka bir bıçak çıkardım ve onu küçük parmağına dayadım. "Bunu kendine sen yaptın, Darla. Aramızdaki ilişkiler medeni olabilirdi. Sesini alçaltmaya çalış, yoksa daha fazlasını kesmek zorunda kalacağım."

Darla, ben onun küçük parmağını tuttuğum anda ağzını kapattı. Bıçağı yukarı doğru çekerek bastırdım. O farkına bile varmadan küçük parmağı koptu

. Yatağa düştüğü an ise bambaşka bir hikaye oldu. Darla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve o çığlık atarken ben de elimi ağzına kapattım.

O benim elimle ağzını kapatırken saniyeler geçti.

"Bir sonraki parmağa geçebilmemiz için kendini kontrol etmen gerekiyor."

Elini aceleyle geri çekti ve göğsüne sıkıca bastırdı. "L-l-lütfen hayır."

"O zaman senin yerinde olsam konuşmaya başlardım," dedim yataktan kalkarken. Belki biraz mesafe ona yardımcı olurdu.

Yaprak gibi titriyordu.

"Telefonlara cevap veriyor ve bazen onları duyuyorum." Darla çaresizdi ve bu, ağzından çıkan her kelimede hissediliyordu. "Bir anlaşma yapmak için biriyle buluşuyor. Vitales'leri alt etmekle ilgili bir şey."

"Kiminle konuşuyor?"

"Bilmiyorum." Darla yorganı yumrukladı. Gözleri bana ona inanmam için yalvarıyordu. "Bu hafta sonu buluşacaklardı."

"Başka bir şey var mı?"

Alt dudağını ısırdı, çenesinden kan damladı. "Üç telefonu var, ama o adamla konuşmak için sadece birini kullanıyor."

"Emin misin, bir adam mı?"

Kafasını hızla salladı. "Ben, şey, aksanı var. Şey..." Odadaki bir şey ona cevap verecekmiş gibi etrafına baktı. Kesinlikle Lee olmazdı. O kimseye cevap veremezdi.

"Taylandlı, belki Koreli ya da Çinli. Ben... Lütfen bana inanın, tek bildiğim bu."

"Sana inanıyorum, Darla," dedim.

Omuzları düştü. "Tamam. Teşekkürler. Vitale ailesini araştırmayı bırakacağıma söz veriyorum. Hatta gazeteciliği bırakacağım. Yemin ederim."

Onunla aynı fikirde olduğumu belirtmek için başımı salladım ve ona yaklaştım. Bana yorgun bir şekilde baktı ama yine de konuşmaya devam etti. Ortadan kaybolmayı planlıyordu. Aslında bunu daha önce düşünmesi gerekirdi. Geride hiçbir iz bırakmamak için. Bacağından bıçağı kaptım ve cümlesinin ortasında boğazına sapladım. Gözleri büyüdü ve ağzı balık gibi açılıp kapandı.

Kan her yere sıçramasın diye bıçağı içinde bıraktım. Temizlememiz gereken ne kadar az olursa o kadar iyi. Mavi gözlerinden ışık kayboldu ve Darla yere yığıldı.

"İşte, bitti. Telefonu aldın mı?" diye Tony'ye sordum.

Silahını kaldırdı ve başını salladı. "Benito'yu araman lazım."

"Bu gerekli mi? Biz halledebiliriz."

Tony başını salladı ve birkaç adım geri attı. "Biz falan yok. Onu ara. Yaptığın bu karışıklıktan kurtulmana yardım edebilecek tek kişi o."

"Hey, sanki tek yaptığım sorun çıkarmakmış gibi gösterme."

Tony bana başını salladı, ben de ona orta parmağımı gösterdim. "Lee isimsiz bir pislik değildi. Benito'nun bunu bilmesi gerekiyor."

"Ve ona söyleyeceğim."

Tony bana inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Ben inledim. "Şu anda çok meşgul." Tony iç
geçirdi. "Ona söylerim."

"Hayır." Midem bulandı.

"Kurallar var," diye vurguladı Tony.

"Sizler ona dokunamayacaktınız. Sonunda Lee ölmek zorundaydı; Benito'nun kafasını hedeflemişti."

"*Kurallar* var," diye vurguladı. "Sen hepsini çiğnedin. Önemli insanları öylece öldüremezsin."

Midem düğümlendi. Benito'yu aramak istemiyordum. Benden hoşnut olmayacaktı. Normalde umursamazdım ama... Benito'nun son zamanlarda bana karşı hissettiklerini umursuyordum. *Ne kadar berbat bir durum bu?*

Siktir. Telefonumu çıkardım ve başparmağım Benito'nun numarasının üzerinde durdu. *Ara gitsin. Korkaklık yapma.*

Aşağı kaydırdım ve yerine Quincy'yi aradım. "Sonunda kocandan ayrılıyor musun?"

"Ne? Hayır." Yatağın üzerindeki cesetlere baktım. "Yemek sipariş ettim ve senin de gelip benimle birlikte yemeni istedim. Belki birkaç arkadaşımız da katılabilir."

Quincy bir süre sessiz kaldı, sonra içini çekti. "Gelebilirim. Zaten açlıktan ölüyorum. Arkadaşlarımız gelemeyecek. İşyerindeki patronlarının onlara baskı yaptığını duydum. Boş zamanları yok."

Babam, çetemden birkaç kişinin hala bana yardım ettiğini öğrenmişti. Kahretsin, beni tamamen izole etmek o piç kurusuna kalmış.

"Tamam, adresi gönderirim."

Telefonu kapattım ve bıçaklarımı çekerek iki cesedin yanına yürüdüm serbest bıraktım.

"O Benito değildi," dedi Tony.

"Sen bunun bir parçası olmadığını söyledin. Orada kal ve sessiz ol." Quincy geldiğinde hazır olabilmek için elimden geleni yaptım. Tüm kıyafetlerini topladım ve Darla'nın eşyalarını sakladım. Onlar sadece sevişmek için buluşuyorlardı, en azından Lee için durum böyleydi. Darla'nın bir bavul dolusu eşyası vardı.

Bir saat kırk dakika sonra, kapı hafifçe çalındı. Tony, kapıya doğru yürürken beni izledi. Gözetleme deliğinden baktım ve Quincy'yi içeri aldım.

"Yemin ederim, hayatımı zorlaştırmak için arıyorsun." "Seni de görmek güzel," dedim.

Quincy, Tony'ye bir göz attıktan sonra yatağa doğru yöneldi. Eldivenlerini giydi.

"Sevgili kocanı aramamanın bir nedeni var mı?"

Herkes bu konuda bana baskı yapacak mıydı?

"Hayır, temizliğe başla."

"Peki," dedi Quincy.

Quincy Darla'nın üst kısmını tutarken ben de yatağın diğer tarafına uzandım. "Yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye sordum Tony'ye.

Kapının yanında durup bir bodyguard gibi görünüyordu. "Sana patronu ara demiştim."

İnledim. "Evet, bu sefer Quincy'yi aradım. Benito'ya her şeyi sonra anlatırım."

"Neden beni bu işe karıştırdın?" diye sordu Quincy.

En yakın arkadaşıma sert bir bakış attım. "Bana borçlu olduğun uzun iyilik listesine bunu da ekle."

"Ortalığı dağıtırsın," diye Tony yardımsever bir şekilde uyardı. "O neden burada ki?" diye sordu Quincy.

Dişlerimi gıcırdattım. "Görünüşe göre sinirlerimi bozmak için."

"Bu işimin sadece bir parçası." Tony bize doğru adım attı ve sonunda temizliğe yardım edeceğinden emindim. "Onu doğru şekilde desteklemiyorsun. Bu senin ilk seferin mi?"

"Hayır," diye homurdandım. Sadece bir süredir ceset temizlemek zorunda kalmamıştım. Bunu benim için yapan insanlar vardı. Bunu bir otelde yapmak, muhtemelen bir süredir yaptığım en aptalca şeydi.

Quincy homurdandı ve yüzündeki ekşi ifadeden onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. Tamam, batırmıştım. Ama adil olmak gerekirse, Lee Aceto adamımın canına kastetmişti ve ben bunu görmezden gelemezdim.

"Sadece yardım et."

"Hayır," dedi Tony. Geriye yaslandı ve her şeyi bilen biri gibi bizi izledi. "Bu karışıklığı sen yarattın, sen temizle."

"Bundan zevk aldığını düşünmeye başlıyorum."

Tony omuz silkti. "Yanılmıyorsun."

"Benito sana bu kadar güvenmeseydi, seni öldürürdüm." "Aynı şekilde."

Bir an durdum. Benito bana güveniyor muydu? Elimi Darla'nın ayak bileğine doladığım anda midem kasıldı ve cesedi yere yuvarlandı.

"Gerçekten mi, Har?" Quincy, Darla'nın cesedinin üzerinden bana bakarak homurdandı. "Benim hatam, durma..."

Kapının yumuşak tıklaması dikkatimi çekti. Benito içeri girerken kapı açıldı. Donakaldım. Koyu kahverengi gözleri tüm odayı taradıktan sonra sonunda bana takıldı. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Bana dikkatle baktığı sürece.

Özlem, korku, arzu ve hala anlayamadığım bir şey içimde kıvrılıp durdu, ta ki duygularımın bulanık suları kalana kadar.

Mahvoldum.

HARLOW, farlara bakmış geyik gibi bana bakıyordu. Başka bir durumda, gülerdim. Onu bu kadar sarsılmış görmek alışık olmadığım bir şeydi. Ancak, önümdeki duruma bakarken küçük bir gülümseme bile yapamadım. İki ceset, kan, 12. kattaki bir otel odası ve Quincy. Odadaki her şeyden hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedim; kocamın öldürdüğü mafya üyesi mi, yoksa keskin bakışları ve dudaklarında bir gülümsemeyle bana bakan en iyi arkadaşı mı?

"Bana haber verdiğin için teşekkürler," dedim Tony'ye.

"Tabii ki. Bu konunun karışık bir şekilde sonuçlanmasını istemeyeceğini hissetmiştim."

"İstemem."

Tony otele vardıkları anda bana mesaj attı. Onun içgüdüleri ve sadakati, aptal kocamı kurtarabilecek tek şeydi. Gözlerim odayı taradı.

"Enzo ve Giancarlo hemen arkamda. Gin, Chelsea'ye kameraları tamir ettirecek ve Enzo bu küçük karışıklığın ayrıntılarını denetleyecek."

Bakışlarım bir kez daha Harlow'a takıldı. Parmağımı kaldırıp ona doğru kıvırdım. "Buraya gel."

Harlow Tony'ye öfkeyle baktı. "Ispiyoncu."

"Sana yardım etmeyeceğimi söylemiştim." Tony omuz silkti. "Şimdi ödeştik."

Harlow, Tony'ye saldırmak ister gibi görünüyordu. O ilerlerken elimi uzattım ve onu kendime doğru çektim. O yukarı baktı ve ben onun yanağını sıkıca kavradım. Gözlerim sağ yanağındaki kesiklere takıldı.

"Ne oldu?"

Harlow omuz silkti. "Küçük bir kurşun yarası." Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Başka bir yerin acıyor mu?"

Kafasını salladı. "Hayır, sadece orada," diye mırıldandı ve bakışlarını kaçırdı. Kafasını sertçe salladım ve o da tekrar bana baktı. "Ben iyiyim."

"Kim yaptı?"

"Adam çoktan öldü."

Midem sıkıştı. Çoktan ölmüş. Kahretsin. Onun derisine tek bir iz bile bırakmış olan adamı ayaklarımla ezip öldürmek istedim. Göğsümdeki öfke büyüdü.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordum.

Harlow'un eli benimkinin üstündeydi. Başını salladı. "Evet, önemli değil."

Rahatladım. En azından hala ayaktaydı. Ancak, onun iyi olduğundan emin olduktan sonra, sinirlenmeye başladım. Yanağını daha sertçe sıktım.

"Ne halt ediyordun sen?"

"Yapmam gerekeni yaptım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum, başımı sallayarak. "Son baktığımda, senden yardım istememiştim. Sınırı aştın ve şimdi bu bok başıma bela olacak." Elimi daha da sıktım. "Ne kadar büyük bir hata yaptığını anlıyor musun?" "Darla ve Lee biriyle çalışıyordu. Tony'nin elinde Kontakları içinde. Yardımcı olabilirim."

"Yardımını istemiyorum," diye bağırdım ve onu itekledim.

Harlow bana saldırdı. Saçını avuçladım, bacağını süpürdüm ve yüzünü yere bastırdım. Flört etmemiz ve sevişmemiz hoşuma gitse de, şimdi bunun sırası değildi. Göğsümde biriken öfke patlamak üzereydi. Harlow dönmeye çalışırken homurdandı, ama ben dizimi sırtına bastırdım.

"Ondan çekil," dedi Quincy. Kafamı kaldırıp gözlerindeki meydan okumaya başımı eğdim.

"Yoksa ne olur?"

"Ellerini bileklerinden koparırım."

Sırıttım. "Denemek istersen dene, ilk tanıştığımızda ona söylediğim gibi. Beni öldürmek ya da sakatlamak o kadar kolay değil." Tony'ye doğru başımı salladım. "Ayrıca, sen silahını çekme şansı bile bulamadan o sana kurşun sıkacaktır."

Tony silahını Quincy'ye doğrulttu, yüzü ifadesiz, ateş etmeye hazır bir şekilde duruyordu. Kendime, bir sonraki silah sevkiyatından gelen paradan ona güzel, büyük bir pay vermem gerektiğini hatırlattım. Eğer bunu hak eden biri varsa, o da Tony'ydi. Son zamanlarda çok şey katlanmıştı.

Quincy geri çekildi. Harlow'un saçını bıraktım, ama o Japonca küfürler savurup direnirken onu yerinde tutmaya devam ettim. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk, çünkü ağzından çıkanların bir kısmını gerçekten anlayabiliyordum. Konuyu değiştirdim.

"Telefon."

Tony onu bana attı. Kaşlarımı çatmadan önce sayfayı kaydırdım.

"Bunlardan tanıdığın var mı?" diye Tony'ye sordum.

O da listeleri inceleyip başını salladı. "Tanıdığım kimse yok."

Kaşlarımı çatarak daha fazla kaydırdım. Numaralardan birini arayıp şansımı deneyebilirdim. Ama Tony'nin anlattıklarından, onun birlikte çalıştığı kişiyi uyarsam her şeyin ortadan kaybolacağını biliyordum. Bu ipucuna ihtiyacım vardı.

"Ya sen?" diye sordum Harlow'a ve ona telefonu gösterdim.

"Çekil üstümden!" diye bağırdı Harlow.

"Cevap ver," diye homurdandım.

Harlow nefes nefeseydi. Ekrana baktığını izledim, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Kaydırmayı bıraktım ve ekranda görünen iki numaraya baktım.

"Neye baktığını biliyor musun? Bu numaralar kime ait?"

Harlow dudağını ısırdı. "Bilmiyorum."

Göğsüm sıkıştı. *Bana yalan mı söyledi?* Kapı açıldığında ayağa kalktım. Otel odasının kapısı açıldı. Enzo ve Giancarlo bize katıldı. Hemen kardeşim işe koyuldu, ben de telefonu Gin'e uzattım.

"Chelsea'ye bu iki numarayı araştırmasını söyle. Onlar hakkında bulabileceğim her şeyi istiyorum. Konum bilgisi en iyisi olur."

"Chelsea her şeyi yapabilir," diye mırıldandı Giancarlo, telefonunu çıkarıp numaraları gönderirken. "Eminim bize hemen geri dönecektir."

Başımı salladım. "Enzo'ya yardım et. Baltasını gizlice getirmiş gibi görünüyor."

Enzo ceketini açtı ve küçük saplı baltayı tamamen çıkardı. Çantasını yere koydu, açtı ve mavi bir brandayı çıkardı

Quincy ona bir bakış attı ve geri çekildi.

Giancarlo, yanında getirdiği iki valizden birini açtı. Birini yere koydu ve üzerine hafifçe vurdu. "Bunları buradan çıkarmak için bu yeterli olmalı. Eski günlerdeki gibi hizmetçi arabasını çalabilir misin?" diye sordu bana.

Kendini toparlamış olan Harlow'a bir göz attım. Kenarda durmuş, kollarını vücuduna dolamış, dudakları düz bir çizgi halindeydi. *Onu şu anda yalnız bırakmayı reddediyorum.* Sonunda bana baktı. Dudakları aralandı.

"Beni değil de onu mu aradın?" diye sordum, o bir şey söylemeden.

"Tabii ki," dedi Quincy.

Onu görmezden gelip Harlow'a baktım. "Bunu mu yaptın?"

"Seni rahatsız etmek aptalca geldi, çünkü ben..."

Elimi kaldırdım. "Yapma," diye tersledim. "Beni kurtarmak için aramayı ihmal etmiş gibi davranma. Bu saçmalık ve ben bunu yutmayacağım." Enzo'ya döndüm. "Bıçağın olduğunu biliyorum. Bana bir tane ver. Onları banyoya sürükleyip, onları parçalayalım."

Enzo ve Gin birbirlerine baktılar ama başlarını salladılar. Sinir bozucu tartışmaların olmamasına ve Gin'in bıçağı olmadığını söyleyip sızlanmamasına şaşırdım. İkisi de ayak sürmedi. Bir kez olsun, işe koyuldular ve ben onları acele ettirmek zorunda kalmadım.

"Benito," diye seslendi

Harlow. "Yapma."

İstemediğim duyguların sinir bozucu ağırlığı göğsümü daha da sıkıştırıyordu. Bize birlikte olduğumuzu anlatan uzun bir nutuk atmıştı. Sonra da Quincy'yi aramıştı.

Şu anda bunu düşünmek istemiyordum.

Kollarımı sıvarken banyoya girdim. Duygularımın mantığımı gölgelemesine izin veremezdim. İşe koyulma zamanı gelmişti.

Şehirde ilerlerken yolun her tümseği ve sarsıntısı midemi sıkıştırıyordu. Harlow ile sık sık keyif aldığım rahat sessizlik yok olmuştu. Onun yerine rahatsız edici, klostrofobik bir sessizlik vardı. Quincy, Tony'nin yanında ön koltukta otururken, ben Harlow ile arkada kaldım. Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum

ama ben onları görmezden geldim. Bunun yerine sigara içmeyi tercih ettim. Camı indirdim ve parmaklarımı nemli saçlarımın arasına geçirdim.

Temizlik işleri düşündüğümüzden daha uzun sürmüştü. Güneş bulutların arkasına batmaya başlamıştı ve eve yakın zamanda varamayacağımızı biliyordum. Eğer bu, başka birinin parçalara ayrılıp bagajdaki valizlere doldurulmuş cesedi olsaydı, temizlik ekibini çağırıp akşamımızı geçirebilirdik. Ancak Lee, mafya üyesi olduğu için bu fikri hemen reddetti. Bu olayı mümkün olduğunca gizli tutmam gerekiyordu.

"Bu çöplüğü bir süredir kullanmıyoruz," dedi Tony, sessizliği bozdu ama havadaki gerginliği bozamadı. "İyi olmalı."

"Burada neler oluyor?" diye sordum.

"Temeli atılmış bir ofis binası. Bugün biraz beton dökebiliriz, sorun olmaz."

"İyi düşünmüşsün," diye mırıldandım.

Araba durdu. Hızla dışarı çıktık. Gin ve Enzo da bize katılarak valizleri indirdik ve işe koyulduk. Cesetler betona gömüldüğünde alnım terle kaplanmıştı. Elimin tersiyle yüzümü sildim. Yeni beton işi incelediğimde doğrulup başımı salladım.

"Bu yeterince iyi," dedim. "Ve burası bizim sahamız olmadığına göre..."

"Bu bizim sorunumuz değil," diye ekledi Gin. Bana çekingen bir gülümseme attı. "Ee, şimdi nefes alabiliyor musun? Midemi ağrıtıyorsun, sanki sıçmam gerekmiş gibi."

"İğrenç," diye mırıldandı Enzo. "Ama katılıyorum. İyi misin?"

Quincy ve Harlow'a baktım. Geride kalmışlardı ve Harlow'un söylediğim her kelimeyi görmezden gelmekte ısrar etmemesine hala şaşırıyordum. Bunun yerine, mesafesini koruyor ve ara sıra bana bakıyordu. Ancak şimdi, kolunu omzuna atan Quincy'nin yanında duruyordu. Fısıldadıkları sözler bana ulaşacak kadar yüksek değildi, ama aklımda olabilecek her türlü ihaneti hayal ettim.

Quincy zaten uyarıldı. Lee Aceto ve Darla sorunuyla uğraşırken öfkemi bastırmıştım, ama artık bitti. Onlara doğru yürürken gömleğimi çıkardım ve Harlow'un eline verdim. O bana şaşkın şaşkın baktı.

"Üzerine kan bulaşmasını istemiyorum," dedim.

"Ne? Neden üzerine kan bulaşsın ki?"

Parmaklarımın eklemlerini kırdırdım. "Hadi şunu bitirelim, Quincy."

Quincy bana göz kırptı. "Benimle dövüşmek mi istiyorsun?" Dudaklarının köşesi gülümsemeye çekildi. "Hiç sormayacağını sanıyordum. Harlow, önümüzdeki birkaç yıl boyunca kiminle uğraşacağını görmeli."

Onun saçma sapan zırvalarına cevap verme gereği duymadım. Quincy tekrar tekrar sınırı aşmak mı istiyordu? Peki. Onun kanıyla betona resim yapardım.

Quincy gömleğini çıkardı ve Harlow'a uzattı. Harlow'a bir bakış attım. O geri çekildi.

"Hayatta olmaz. Beni dövdürmeyeceksin," diye mırıldandı. "Zaten başım belada."

Akıllıca bir hareket. Harlow çılgın bir cesaret sahibi olabilirdi, ama ne zaman geri çekilmesi gerektiğini de bilirdi. Bu kadar sinirli olmasaydım, öfke omurgamı kıvrımlara sokup yumruklarımı sıkmasaydı, onun bu özelliğini ne kadar takdir ettiğimi itiraf ederdim. Sınırı aşmadan çizgide kalmayı bilen biri nadirdi. Giancarlo bile bu yeteneğe sahip değildi.

Quincy tek kelime etmeden bana doğru koştu. Kaslarımı gerginleştirdim ve onun beni hazırlıksız yakaladığını, benim çok yavaş olduğumu düşünmesini sağladım. Yumruğu sıkı kaslarıma çarptı. Kemiklerin ete çarpmasının şoku asla alışabileceğiniz bir şey değildi, ama ben bu acıyla başa çıkmayı öğrenmiştim. Quincy kendine yaklaşmasına izin vermişti. Bu benim en iyi olduğum alandı.

Dizimi kaldırdım. Dizim onun karnına çarptı ve onu hazırlıksız yakaladı. Geriye doğru dönüp yumruğumdan kaçmadan önce boğuldu. Öfke hiddete dönüşürken gülümsedim.

"Neden kaçıyorsun?" diye sordum. "Geri gel."

"Bu çok aptalca," diye bağırdı Harlow. "İkiniz keser misiniz?"

"Bunun için çok geç," dedi Gin, ellerini başının arkasında birleştirip güldü. "Benito bir kez başladı mı, onu hiçbir şey durduramaz. Bırakın kendileri halletsinler." Omzuyla Harlow'a hafifçe vurdu. "Sorun yok. Ama bir dahaki sefere önce kocanı ara, tamam mı?"

Quincy bir kez daha bana saldırınca, onların konuşmasına olan ilgim bir anda kayboldu. Ayağı dizime çarptı. Yere düştüm ve dizim betona çarptı, tüm vücudumu bir acı sardı. Nefesimi tuttum ve kendimi ayağa kaldırdım. Dizim büküldü, düşecek gibi oldum ama yürümeye devam ettim.

"Beni bir nedenden dolayı aradı," dedi Quincy. "Sence de öyle değil mi? Sanki kim olduğunu biliyormuş gibi..."

Onun laflarını dinlemekten bıkmıştım. Bir adım öne atıldım ve o kadar hızlı bir şekilde onun alanına girdim ki, şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Yumruğumu çenesine indirdim. Parmak eklemlerimde ateş gibi bir acı hissettim ve elim kanla kaplandı. Parmak eklemlerim kesinlikle yarılmıştı, ama bu beni durdurmaya yetmedi. Quincy toparlanmaya çalıştı, ama ben hemen sağ kroşe ile devam ettim. Yüzüne yumruklarımı indirdim ve kan fışkırdı. Çocukluğumdan beri kavga ediyordum ve onun saldırı şekline bakılırsa, onun da öyle olduğunu tahmin edebiliyordum. Onun sahip olmadığı şey, otele girip ikisini birlikte gördüğüm andan beri biriktirdiğim öfkeydi.

Harlow *benimdi.* O adam, o *şeytan,* her yönüyle bana aitti. Ne zaman olduğunu bilmiyordum, ne zaman içime girip şehvetimi daha da fazlasına dönüştürdüğünü bilmiyordum, ama öyle olmuştu. Aklımı ve kalbim dediğim buruşuk karmaşayı korumak için aramızda mesafe bırakmak istesem de, Harlow etrafta olduğunda bu imkansız geliyordu. O benim duvarlarımı yıkmaya başlamıştı ve ben, ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim kadar çok bekleyen, isteyen, arzulayan bir aptaldım.

Quincy'nin yanağıma attığı yumruk hiçbir şey gibi gelmedi. Kendimi kavgaya attığımda her şey bulanıklaştı. Harlow'a karşı hissettiklerimi anlamaya çalışmak, yüzüme birkaç yumruk yemekten çok daha korkutucuydu. İnkar ettiğim pek çok şeyi itiraf etmem gerekecekti; kalpsiz olmadığımı, önemsediğimi, *tamamen* heteroseksüel olmadığımı. Kardeşimin ve Harlow'un son cümleye güldüklerini şimdiden duyabiliyordum.

Geri çekilirken, ter sırtımdan aşağı damlıyordu. Damlalar gözlerimi kör etmek üzereydi, ama onları silmeye zahmet etmedim. Quincy peşimden gelirken kalbim göğsümde çarpıyordu. Hızlanmaya başlamıştı, ama hızlı olmak umurumda değildi. Kavga etmekten bıkmıştım.

Fırsatı beklerken yumruklarımı sıktım. Bir saniye içinde oldu ve ben de bunu sonuna kadar kullandım. Bir. İki. İlk yumruk boğazına gitti. Nefes almaya çalışırken hırıltılı bir ses çıkardı. Quincy geri çekilirken gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu korku muydu? İkinci yumruğu atarken bunu içime çektim ve sert bir sağ kroşe indirdim. Adamın gözleri geriye devrildi ve yere yığıldı.

Nefes nefese, yumruğumu salladım. Dünya hala bir mil uzakta gibi geliyordu. Bir parçam Quincy'nin üstüne çıkıp kafası kırılana, beyni püre haline gelene ve bir daha Harlow'a dokunamayana kadar yumruklamak istiyordu. Bir el morarmış karnıma dokundu. Gözlerim Harlow'a takıldığında, devam etmeye hazır olarak tısladım.

Harlow'a takıldığında. Yüzümü incelerken gözlerinde sert bir bakış vardı.

Beni azarlayacağını ya da Quincy'yi savunacağını düşünerek midem sıkıştı. O adamı açıkça önemsiyordu, yoksa yardıma ihtiyacı olduğunda onu aramazdı. O çömelip Quincy'nin nefesini kontrol ederken nefesim kesildi. İç çekerek başını salladı ve ayağa kalktı.

"Aptal. Ne sorunu var bu adamın?" diye kendi kendine mırıldandı. "Kör müsün?" diye sordum. "O sana aşık!"

Harlow gözlerini kırptı. "Ben mi? Quincy mi? Bana aşık mı?" Güldü. Benim doğruyu söylediğimi fark edince gülüşü kesildi. "Hayır, imkansız! Biz kardeş gibiyiz."

"Onun öyle görmediğini sanmıyorum."

"Kahretsin," diye küfretti. "Nereden bildin?"

"Bu çok barizdi." Yumruğumu salladım. "Gidelim."

"Peki ya o?" diye sordu Harlow. "Aptal olabilir, ama o benim en iyi arkadaşım. Onu burada bırakamam."

"Bir daha sana dokunmamı istiyor musun?" diye sordum. Harlow gözlerini kırptı. "Evet."

"O zaman arabaya bin," dedim ve arka kapıyı açtım. "Siz ikiniz o moronu yaşadığı yere bırakın. Harlow size adresi mesaj atacak."

Enzo ve Gin başlarını salladılar.

"Sonunda rahatladın," dedi Enzo sakin bir şekilde, sonra Harlow'a baktı. "Kardeşime iyi bakın. Ve Melony'yi arayın. Dikiş atılması gerekecek."

"Tabii ki, öyle olacak," dedi Gin ıslıkla. "Harlow, daha sonra sana mesaj atıp durumunu soracağız. Başka aptalca bir şey yapmasına izin verme."

Harlow'un kardeşlerime bakışını izledim. Sonunda başını salladı, ama ifadesini okumak zordu. Rahatlama mı? Memnuniyet mi? Mutlu muydu? Kardeşlerim o kadar soğuk davranıyorlardı ki, şimdi onunla konuşma şekillerine şaşırdım. Belki her şey yoluna girer ve bu evlilik işini huzur içinde halledebiliriz.

Harlow arka koltuğa bindi. Ben de ona katıldım. Tony arabayı hareket ettirirken, Harlow elimi tutup ona baktı. Öne eğildi, dilini çıkardı ve kanı yaladı. Tısladım, ama bunu tekrar yapmasını istedim.

"En azından enkaz yok," dedi, her kelimeyi ölçüp biçerek. "Quincy'nin ne kadar eğitimli olduğunu biliyor musun?"

"Yine de onu yendim," dedim.

Harlow başını salladı. "Seni hiç bu kadar sinirli görmemiştim." Kaşlarını çattı ve ben onun alnındaki o çizgiyi silmek istedim. Harlow gülümsediğinde en güzeldi. "Üzgünüm."

Donakaldım. "Ne?"

O inledi. "Bunu tekrar söylememe neden olma," diye yalvardı.

Gözümün üstündeki kesikten kanı sildim. "Olmaz. Tekrar söyle. Bunu senin söylediğinden emin olmalıyım, yerine geçen bir klonun değil."

Harlow gözlerini devirdi. "Aptal. Özür dilerim, tamam mı! Seni aramalıydım, ama..."

"Ama ne?" diye ısrar ettim.

"Sanırım seni strese sokmak istemedim."

Ona dönerek baktım. "Birbirimizi kurtarmaya çalışmayacağımızı sanıyordum."

Harlow omuz silkti. "Sana söyledim. Bu işte birlikteyiz."

Çenesini tutup başını sertçe yukarı kaldırdım, bakışlarımdan kaçmasına izin vermedim. "O zaman senin için bir şey yaptığımda başka bir kelime bile duymak istemiyorum."

Harlow dudaklarını yaladı. "Hâlâ bana kızgın mısın?"

"Hiç bilmiyorsun," dedim kısaca.

"Bunu yatak odasında benden çıkaracak mısın?"

"Kocanı yumruklamak hoş karşılanmaz, ama onun kıçını sikmek..." Sözümü yarım bıraktım. "Eve vardığımızda kelepçeleri getir. Duş alıp dikiş attırdıktan sonra ne hissedeceğime bakacağım."

"Tamam."

Dudaklarım onun dudaklarına çarptı. Nefes nefese ayrılmadan önce dillerimiz birbirine dolandı.

"Aynı hatayı bir daha yapma," diye uyardım onu. "Ya benimle buradasın, ya da dışarıda en iyi arkadaşınla birliktesin. Kararını ver."

"Öyle yapacağım," dedi Harlow, gözleri yarı kapalı ve sesi boğuk. "Sadece beni tekrar öp."

Tony, dudaklarım Harlow'unkilere değdiğinde boğazını temizledi. Aynada bana attığı bakış, *durmam* için yalvarıyor gibiydi. Kısa bir

gülerek koltuğa yaslandım ve yüzümü buruşturdum. Adrenalin azalmaya başlamış ve acı yerini almıştı.

Bu gece hiçbir şey yapamayabilirim.

Aklım az önce yaratılan karmaşaya gitti. Harlow'u hala sallamak istiyordum. Başa çıkmam gereken onca şeyin üstüne bir de bu mu eklendi? Her şeyi kendi başıma halletmeye alışkındım, ama gerçek şu ki, artık sabrımın sonuna gelmiştim.

Bunu düzeltmeliyim. Her şeyi.

Hayatımda birçok kez kendimi kaybolmuş ve genel olarak kafası karışmış hissettiğim zamanlar olmuştu. O zamanlar pes edip sorunu görmezden gelirdim. Şimdi o lüksüm yoktu. Elinde bir kutu donutla ileri geri yürüyen kocama baktım. Telefonda konuşmaya devam ederken donutları yiyordu. O sabah ikinci kutu olmasaydı sorun olmazdı.

"Hey, yemek sipariş etmek ister misin?"

"Hayır." Benito tabletini ve bir çilekli kek daha aldı. Burnuna krema bulaşmıştı. Bu kadar endişelenmeseydim, bu durum sevimli gelirdi.

"Hastalanacaksın." Ne yaptığımı bilmiyordum. O yetişkin bir adamdı. Benito istediği kararı verebilirdi. Bunu biliyordum, ama yine de onu bu halde bırakmamam gerektiğine dair içimde bir his vardı.

"Seks yapmak ister misin?" Gömleğimin eteğini kaldırdım, hazırdım. Seks her zaman sorunları çözerdi.

"Hmm?" Benito başını kaldırdı ve koyu kahverengi gözleri üzerimde dolaştıktan sonra, çalan telefonuna baktı.

Gömleğimi indirdim ve reddedilmiş hissini görmezden gelmeye çalıştım. İşi gittikçe daha yoğunlaşıyordu.

"Yardım ister misin?"

Benito başını salladı. "Hayır, atıştırmalıklar yeter. Teşekkürler."

Kahve masasına baktım; kek, puding, kurabiye ve daha fazlası masanın yüzeyini kaplıyordu. Benito çoktan büyük bir çukur açmıştı.

"Ben gidip daha fazla
alabilirim." "Tony'ye
söylerim."

Yapacak bir şey yoktu. Benito'nun ne kadar stresli olduğunu anlayabiliyordum, omuzları başka bir kek yiyip bitirirken bile gergindi. Hızla şekerli kurabiyelere geçiyordu. Dişleri nasıl ağzından düşmüyordu?

"Yardımcı olamayacağıma emin misin?"

Benito'nun telefonu tekrar çalmaya başladı. Başparmağını yalayıp temizledi ve bana doğru yöneldi. Midem düğümlendi. Bu, çoğu zaman oluyordu. Yabancı kelimeler dilimin ucunda duruyor, söylemem için yanıp tutuşuyordu.

"Hayır, durum değişirse sana haber veririm."

Özür dilemek boş ve yetersiz geliyordu. Benito için çözdüğümden daha fazla sorun yaratmıştım.

Telefonu elinde çalan Benito bir saniye öylece durdu. Bana bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Ama sonunda başını salladı. Dudaklarımız, daha başlamadan biten masum bir öpücükle buluştu.

"Bunu cevaplayacağım."

Başımı salladım. "Ben..." Etrafıma çılgınca el kol hareketleri yaptım. Yapacak hiçbir şeyim yoktu. Son zamanlarda bunun ağırlığını hissetmememin tek nedeni Benito'ydu.

Sessizlik üzerimde baskı yaratıyordu ve tüm hatalarımı ortaya çıkarıyordu. Ne yaptığımı fark etmeden telefonum elimdeydi.

Ben: Hey, Benito'da bir sorun var.

Giancarlo: Eğer onun penisiyle ilgili bir şeyse, bilmek istemiyorum. Enzo: Sorun ne?

Başımı kaldırıp alt dudağımı ısırdım. Teknik olarak her şey benim hatamdı. Düzeltmem gerekiyordu ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

**Giancarlo: Silvy'yi getirmem gerekir
mi? Ben: Silvy kim?**

Ben: Garip davranıyor...

Giancarlo: Garip mi? Büyükannelere poposunu gösteren garip mi, köpekbalıklarıyla yüzen garip mi?

Bu cevapları nasıl buldu ki?

Gin'den başka bir mesaj geldi. Bir çekiç resmiydi.

Giancarlo: Silvy.

Bunu görmezden geleceğim.

Ben: İki kutu donut yedi ve tuhaf davranıyor.

Bunu açıklayamazdım. Sanki kendisi değilmiş gibi garip davranıyordu.

Enzo: Yola çıkıyoruz.

Omuzlarım düştü ve telefonumu cebime koydum. *Bu iyi. Kardeşleri yardım edebilir ve gelecekte, böyle olduğunda ona ne yapacağımı bileceğim.*

İnledim ve etrafa baktım. Marianna tatildeydi, bu da temizlik işinin bana ve Benito'ya kaldığı anlamına geliyordu. O genelde evi düzenli tutardı. Onun bu haliyle, çatı katı her zamankinden daha kirliydi.

En iyi temizlikçi değildim ama Çin yemeği olmadığına göre, en azından bunu yapabileceğimi düşündüm. Oturma odasından başladım, bulabildiğim tüm çöpleri topladım. Farkına varmadan, odalardan birine gelmiştim. Benito'nun ev ofisiydi. Hiç kullanmazdı; adam yatakta veya kanepede çalışmayı tercih ederdi.

Ayağımın parmağı sert bir şeye çarptı ve düşerken küfrettim. Ayağımı kendime doğru çekerken bacağımda bir acı hissettim.

"Siktir! Bu da neydi lan?" Ayak parmağım kızarmıştı ama onun dışında bir şey yoktu. Ayak parmağımı çarptığım şeyi aramak için etrafa baktım ve durakladım. Fayanslardan biri hafifçe kalkmış ve yerinden çıkmıştı.

Bakma. Sadece uzaklaş. İyi davranmaya çalışıyordum. Geçen gün her şeyi mahvetmiştim ve en son ihtiyacım olan şey Benito'nun eşyalarını karıştırmaktı.

Parmaklarım fayansın etrafına dolandı. Onu çıkardım. Bir yığın fatura ve pasaport vardı. Katlanmış bir yığın kağıt dışında olağan dışı bir şey yoktu.

Şu anda oradan uzaklaşıp onları hiç görmemişim gibi davranabilirdim.

Parmaklarım sayfaları okşadı. Buruşuk kağıtları çevirdim. İlk bakışta rastgele görünüyordu. Bir sürü tarih ve birkaç anlamsız kelime. Sanki sarhoş biri yazmaya çalışmış gibi. Ama aralarında birkaç tutarlı paragraf vardı.

13 Şubat

Yaptığım şeyden hoşnut değilim. E bana her şeyi veriyor. Bana karşı nazik ve beni kucaklama şekli kendimi istenen biri gibi hissettiriyor. Ama B'yi unutamıyorum. Ne yapmalıyım?

16 Şubat

Yepyeni ayakkabılar aldım. Çok pahalıydılar. B stresli. Sanırım ne yaptığımı biliyor. Çok korkuyorum.

20 Şubat

E eskisi kadar sık gelmiyor. B hep burada. Kendini öldürüyor. Beni kurtarmak istiyor. Bunu yaparsam, insanları kurtarabilirim. P bana bunu söyleyip duruyor, ama artık buna inanıyor muyum bilmiyorum. Sadece iyi biriyle tanışmak istedim.

1 Mart

Ayakkabıları sattım. Çok para ettiler. Birkaç şey alırsam E umursamaz. B fark eder. Beni hep izliyor. Çok ürkütücü.

3 Nisan

Beş gündür temizim. Bunu başarabilirim. B, iki ay dayanırsam beni Meksika'ya tatile götüreceğini söyledi. Zor. Çok zor. Bunu başarabileceğimi kanıtlamak istiyorum. Belki birlikte olabiliriz, en azından şimdilik. Abigail bunun ne kadar iyi olduğunu anlamıyor. Nasıl bir fark yaratacağımı.

4 Nisan

Aşk nedir?

Bunu hak ediyor muyum? B öyle düşünüyor, ama ne önemi var ki? Ben onun kirli sırrıymışım gibi. E'ye onu seviyor musun diye sorduğumda bana şaşkın şaşkın bakıyor. Neden hayatım böyle? Sevilmeye layık değil miyim?

8 Nisan

O BİR CANAVAR! Çok fazla kan vardı. Çok korkutucuydu. Çığlık, kulaklarımda binlerce sinek vızıldıyor gibi geliyordu. Bunu yapamam. Çok korkuyorum. O bir canavar. 66. Cadde, C apartmanı. Unutmam lazım.

12 Nisan

Bunu yapamam! Bundan nefret ediyorum. Tüylerimin diken diken olmasından nefret ediyorum. Elleri kanla kaplı. Artık bana dokunmalarını istemiyorum. Belki E beni korur. Belki her şey geçene kadar otelin çatı katında kalmama izin verir.

21 Mayıs

E'ye her şeyi anlatacağım. Anlatmak zorundayım. Onu çok seviyorum. Beni kurtardı. Hayatta uyuşturucudan daha önemli şeyler olduğunu görmemi sağladı. Dedektif Caster'ın ne dediği umurumda değil.

B'nin beni hayatta bırakması imkansız. Her şeyi gördüm. Onlara ihanet edenlere ne yaptıklarını gördüm. Kaçmam lazım.

Anlamsız daha fazla karalama notu vardı, bir sürü kelime bir araya getirilmişti ama hiçbir şey tutarlı değildi. Bu kişi E'yi mi yoksa B'yi mi seviyordu? Bunu anlamaya çalışırken zihnim döngü içinde dönüp duruyordu.

Karalanmış günlük girişlerini Benito'ya götürmeye hazırdım. Onları neden sakladığını anlamam gerekiyordu. Neden yazan kişiden daha fazla okumuş gibi yıpranmış görünüyorlardı? Neden hala onlara tutunuyordu? Sayfaları tekrar incelerken kalbim boğazıma kadar çıkmıştı. Kelimeler birbirine karışmaya başladı.

B ve E? Benito B olmalıydı. *O zaman E kimdi?* Bu sayfaları yazan kişinin polislerle, Benito'yla ve bir başka kişiyle ilişkisi olduğu açıktı.

Benito hakkında, yardım almadan bunu çözebilecek kadar bilgi sahibi değildim. Ama Benito'ya bunların ne anlama geldiğini sormak, midemi bulandırıyordu. Korku içime işledi ve derinlere battı, ayaklarımı yere çiviledi.

Telefonumun tiz çınlaması beni irkitti. "Siktir." Etrafa baktım ama hala yalnızdım. Telefonumu cebimden çıkardım ve arayanın Gin olduğunu görünce içimden bir nefes aldım.

"Alo."

"Nerede o?"

Kapıya ve sonra elimdeki kağıtlara baktım. *Onları geri koymalı mıyım?*

"Harlow?" diye sordu Gin.

Kağıtları katlayıp cebime attım. "Sakin ol, hâlâ buradayım." Odadan çıkıp etrafa göz gezdirdim. "Yine mutfakta."

"Neye benziyor?" Enzo'nun sesi telefonda cızırdadı.

Adamım, kardeşleri aramak doğru bir hareket miydi emin değildim. Ama benim kadar Benito için endişelenmeleri hoştu.

Telefonu yüzümden uzaklaştırıp hızlıca bir fotoğraf çektim. Benito'nun gömleğinin düğmeleri açıktı ve pantolonu kalçalarında sarkıyordu. Saçları dağınıktı. Bir elinde çikolatalı süt, diğer elinde bir dilim kek vardı.

"Ne?" diye sordu Gin. "Enzo, konuş benimle." "Yola bak, Gin," diye homurdandı Enzo.

Odaya geri girip, günlük kağıtları hariç her şeyi bulduğum gibi yerine koydum.

"Şekerleri almam gibi bir şey yapmalı mıyım?" diye sordum. "Kurşun yarası istemiyorsan yapma," dedi Gin.

"O ateş etmez, Harlow," dedi Enzo soğukkanlılıkla.

Bunun doğru olup olmadığından pek emin değildim. Benito'nun yiyecekleri nasıl yediğini görünce, elimi ısırıp koparacağından korktum.

"İkiniz gelmek üzere misiniz?"

"Trafik var ama arka yollardan gideceğim. En fazla otuz dakika daha," dedi Enzo.

"Ben..."

"Hayır, Gin. Yine kaldırımda sürersen, Benito arabayı elinden alacak."

"Bebeği benim soğuk, ölü ellerimden zorla alması gerekecek."

Ash için üzülmeye başlamıştım. O, tanıdığım en yumuşak kalpli erkeklerden biriydi ve bir deliyle birlikteydi. Giancarlo beni aklı başında biri gibi gösteriyordu.

"Peki, o zaman oturup onun kendi ağırlığı kadar şeker yemesini izleyeceğim."

"Yakında orada olacağız," dedi Enzo.

Telefonu kapattım ve Benito'nun nerede olduğunu görmek için dışarı çıktım. Kağıtlar cebimde yanıyordu ve onları unutmamı imkansız hale getiriyordu.

"Harlow, çikolata sosunu gördün mü?"

Birkaç kez gözlerimi kırptım ve kanepeye doğru yavaşça yürüdüm. Şu anda bunu unutmam gerekiyordu. Her şeyi daha sonra çözebilirdim.

"Dün gece içtin." Omzumun üzerinden ona baktım. "Televizyon izlemek ister misin?"

"Bu işi bitirmem lazım. Birkaç sözleşmeyi kaybetmiş olabilirim, ama bu işim bittiği anlamına gelmez." Konuşmaya devam etti, ama ağzına attığı çikolata kaplı çilekler sesini boğuyordu.

"Uh, tamam." Artık ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Televizyonu açtım ve orada oturup izledim, ama aynı zamanda izlemiyordum. Aklım milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Özel asansörün kapıları açıldığında tam otuz dakika geçmişti. Birkaç saniye içinde kanepeden kalkıp dışarı çıktım.

Benito'nun kardeşlerini görmekten hiç bu kadar rahatlamamıştım. İlişkimiz çok yakın değildi, ama Benito'yla ne yapacağımı bilemiyordum ve onlar benim tek umudumdu.

"Selam," dedi Gin.

İkisine de başımı salladım. "O..."

Sanki çağrılmış gibi, Benito koridordan fırlayarak geçti, mutfağa doğru giderken bize bir kez bile bakmadı.

"Kahretsin," diye fısıldadı Giancarlo. "Uzun zamandır bu kadar çok şeker tükettiğini görmemiştim."

"O zamanlar gibi, poşetten kaşıkla yemeye başlamıştı.
Polis, tadına bakana kadar kokain sandığını hatırlıyor musun?" diye sordu Enzo.

Bunun gerçek olması imkansızdı. Kocam buzdolabından kurabiye hamurunu çıkarırken ona baktım. Bir ısırık almadan önce, sanki muz kabuğuymuş gibi ambalajı soydu.

Giancarlo güldü. "Onu sabahın 2'sinde buzdolabında çikolatalı kek ve krem şanti yiyorken yakaladığımı hatırlıyorum."

"Harika, o zaman bunu nasıl düzelteceğinizi biliyorsunuz, değil mi?" Onlara yalvarır gibi baktım. "Ben zaten markete gittim, Tony de gitti ve yediği kadar şeker yüzünden uyuyamıyor."

Giancarlo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına, her geçen gün daha çok bir koca gibi konuşuyorsun. Ash bile bu kadar dırdır etmez."

"Dırdır ediyor," dedi Enzo.

Giancarlo'ya doğru bir adım attım. "Bir daha dırdır ettiğimi söylersen, nişanlın gelip cesedini yerden kaldırmak zorunda kalacak."

Deli, sanki ona çiçek sözü vermişim gibi gülümsedi. "Gitmek ister misin?" "Gin, kocama dokunursan, seni bizzat hastaneye götürürüm,"
hastaneye götürürüm," dedi Benito. Üçümüzün arasına baktı. "Bütün bu süre boyunca sizi duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?"

"Dostum, yaz sosisiymiş gibi rulo halindeki kurabiye hamurunu yiyerek dolaşıyorsun. Birinin bir şey söylemesi gerekiyor," dedi Giancarlo.

Ben de başımı salladım. İşler çığırından çıkmıştı. "Açıkçası, bu noktada sarhoş eve gelmeni tercih ederim. Bu durum... korkutucu. *Ben*. *Ben* çok korkuyorum."

Benito, elindeki çikolatalı kurabiye hamuruna, ne yediğinin farkında değilmiş gibi baktı.

"Birkaç gün sonra evleneceğini biliyorsun," dedi Giancarlo.

.

"Kahretsin, smokinin sana uymazsa annen çok kızacak," diye hatırlattım.

Giancarlo öfkeyle güldü. "O cadı bütün hayvanat bahçesini doğurabilir ve..."

"Gin," diye homurdandı Benito.

Enzo kardeşine doğru birkaç adım attı ve elini uzattı. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

Benito kurabiye hamurunu uzattı ve bu bir adım ileri gitmiş gibi hissettirdi. "Henüz emin değilim," dedi Benito. Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi.

"Henüz kimse bir şey bilmiyor, ama bu sadece zaman meselesi. Hala Chelsea'yi bekliyorum. Bir ya da en fazla üç gün daha süreceğini söyledi."

O sayı. Göğsüm endişeyle sıkıştı. O lanet sayıyı biliyordum. Onu gördüğüm anı unutmak istedim. Yalan dilimde kül gibi hissettirmişti, ama onu koruyordum. Benito'yu tanımaya başlamıştım. Çoğu zaman sakindi, ama ben veya değer verdiği insanlar söz konusu olduğunda vahşileşiyordu. O sayının kime ait olduğunu bilseydi, başını öne eğip saldırır ve kendini öldürttürürdü. Midemi bulandırdı. Benito'ya bir daha yalan söylemek zorunda kalmamayı umuyordum.

Twenty-Five BENITO

Masamın arkasında otururken dizim yukarı aşağı zıplıyordu. Harlow masanın köşesine tünemişti. Arada sırada bana bir şeyler söylüyordu, ama ben her şeye cevap verecek durumda değildim. Zihnim, yorgunluk, kafa karışıklığı ve korku arasında milyonlarca kilometre uzakta bir yerdeydi. Parmaklar yanağımı okşadı. Harlow'a baktım. Yüzümü okşarken kaşlarını çattı ve sonra hafifçe tokatladı.

"Hey," diye homurdandım.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Beni çok korkutuyorsun. Cidden, bu gidişle kalbin patlayacak!"

Harlow'a içten gelmeyen bir gülümseme attım. Açıkçası, haklıydı. İşler ters gittiğinde ne olacağını düşünmeden edemiyordum. Acetolar, Vitaleler kadar yakındı, her zaman öyleydi. Ailelerimiz için yaşıyor, seviyor ve ölüyorduk. Elbette, Andre Lee'yi azarlamıştı, ama bu onun oturup cinayetini kabulleneceği anlamına gelmiyordu. Darla Shamers'dan bahsetmiyorum bile.

Haberlerde her yerdeydi, gülümseyen yüzü her kanalda ve sosyal medya sayfasında görünüyordu. *Beni gördün mü?* Bu soru, her gördüğümde boğazımın arkasında

boğazıma kadar geldi. Herkesin, onun sorduğu sorularla ortadan kayboluşu arasında bağlantı kurması çok uzun sürmezdi. Masum olsak bile, dedikodulara karşı hiçbir şansımız olmazdı.

Onları kesip ortadan kaldırmamalıydık. Daha akıllı olsaydım, cinayet/intihar gibi gösterirdim.

Ancak bu göründüğü kadar kolay değildi. Polisler aptalın tekiydi, ama bazılarını cebimize koysak bile, bunun bizi kurtarmaya yeteceğini düşünmek riskliydi. Her zaman kendini kanıtlamak isteyen hevesli bir pislik olurdu. Peki ya DNA? O bok tabutun çivisiydi. Olay yerinin ne kadar temiz olduğunu bilmiyordum, bu yüzden bir şey sahtecilik yapamazdım. Hayır, her şeyi yıkıp oradan kaçmak daha iyiydi.

"Yine kaşlarını çatıyorsun."

Harlow'a baktım. "Evet." Elimle yüzümü sildim. "O numaraların kime ait olduğunu bana söylemek istemediğinden emin misin?"

Harlow başını salladı. "Bundan uzak durman gerektiğini bana inanır mısın? Zaten bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Yani kim olduğunu biliyorsun." "Bırak bu işi, Benito."

Harlow'un yüzünü inceledim. Her zamanki kötü niyeti yoktu, sadece endişe ve korku vardı. Nedense bu durum beni daha da sinirlendirdi. Telefonun diğer ucundaki kişi, Harlow'un tanıdığı ve benden üstün gördüğü biriydi. Ondan korkuyordu, benim için endişeleniyordu. Sanki gölgelerdeki öcüyle başa çıkacak kadar güçlü değilmişim gibi. Ondan uzaklaşırken midem sıkıştı.

Ne oluyor lan? Gerçekten bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyor?

Bu, babamla uğraşmak kadar kötüydü. Neredeyse kırk yaşına gelmiştim ve o hala bana küçük bir çocukmuşum gibi davranıyordu. Parmaklarım bacağıma gömüldü, gözlerim ise dümdüz ileriye bakıyordu. Önümüzde ne varsa, ben halledecektim. Başka seçeneğim yoktu. Bu benim ailemdi. Onları korumazsam lanetlenecektim.

"Buradan gidelim mi?" diye sordu Harlow. "Cidden, toplantın zaten geç kalıyor. Gidelim," dedi.

Sözleri bir ifade olmaktan çok bir rica gibiydi. Bir yanım bunu takdir ediyordu. Ona başımı salladım.

"Yakında gelmezlerse, gidelim. Randevuyu yeniden ayarlarım."

Harlow gülümsedi. "Tamam." Ayağa kalktı ve gerindi. "Sanırım o güzel duşu kullanacağım. Ofisinde neden duş olduğunu bilmek bile istemiyorum," dedi ve gözlerini bana dikti.

Ben burnumu çektim. "Sana garanti ederim, düşündüğün gibi değil. En azından düşündüğün kadar değil." Banyoya doğru başımı salladım. "Git duş al. Sen bitirene kadar kıyafetlerini getirteceğim."

"Teşekkürler."

Masamdan atlayıp banyoya doğru giderken onu izledim. *Teşekkürler*. Basit bir kelime, ama Harlow söylediğinde farklı bir anlam kazandı. O, lütfen ve teşekkür ederim gibi kelimeleri pek kullanmazdı, bu yüzden onun bu kelimeleri bu kadar kolay söylemesi göğsümde garip duygular uyandırdı. Banyoda kaybolana kadar her adımını izledim. Bütün gün dışarıdaydık, bu yüzden temizlenmek istemesini anlıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, onu odadan çıkardığım için çok mutluydum. Günlerdir benim için endişeleniyordu ve o şaşkın gri gözlerine artık dayanamıyordum. Ayrıca, bu toplantıyı iptal edemeyeceğimi biliyordum. Duşta ne kadar uzun kalırsa, bu durumu halletmek için o kadar fazla zamanım olurdu.

Bilgisayarım bip sesi çıkardı. Sekreterimin gönderdiği uyarıya baktım ve adını tıkladım.

"Bay Vitale, babanız bir misafirle birlikte burada. Onları geri göndereyim mi?"

Ani bir hareketle ayağa kalktım. "Evet."

Bakışlarım banyoya kaydı. *Kahretsin.* Harlow hala içerideydi, ama birkaç dakika sonra duşa girecekti. Rutinine başladığında ne kadar süreceğini biliyordum. Biraz zamanım vardı.

"Benito," dedi babam kapımdan içeri girerken. Başımı salladım. "Merhaba. Bir şey içmek ister misin?"

"Tabii," dedi.

Ona her zaman içtiğim içkiyi, biraz buzlu viskiyi doldurdum. Ona uzatırken, bunun benim en sevdiğim içki olup olmadığını kısa bir süre düşündüm. Yoksa onun da sevdiği için mi seviyordum?

"Teşekkürler."

Ona uzattığım bardağı aldı ve kapım tekrar açılmadan önce bir yudum aldı. Donakaldım. Bir an için, önümdeki adamın sarı saçları ve masmavi gözleri olması dışında, Giancarlo'ya baktığıma yemin ederdim. Bana gülümsedi ve bu yanılsama yok olmayı reddetti.

"Benito," dedi, sesi duygu doluydu. "Kahretsin, buraya gel."

Masamın etrafından dolaştım ve kollarının arasına düştüm. Kardeşim elini sırtıma vurdu. Ben de aynısını yaptım. Gianpaolo'yu çok uzun zamandır görmemiştim. Sanki bir serap gibiydim. Ayrıldık ve boğazımdaki yumruyu atmak için boğazımı temizledim. Kardeşime baktım, o da bana baktı.

"Selam," diye güldü. "Selam."

"Gelin oturun. İkiniz de," diye araya girdi babam. "Geri dönmesi için fazla zamanımız yok. Onu burada bulurlarsa, sorun çıkar."

Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Gianpaolo'nun FBI'da görev alması için çok zorlu bir süreçten geçmiştik. Görünüşünü değiştirmekten DNA kayıtlarını değiştirmeye kadar, Vitale olduğunu kimse fark etmeden ailesine yardım edebilmesi için her şey stratejik olarak yapılmalıydı. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Ofisime gelmesi, işlerin ters gitmeye başladığı anlamına geliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum otururken.

"Berbat bir durum." Gianpaolo babamdan bir sigara aldı ve yaktı. Bana tekrar bakmadan önce dumanı tavana üfledi. "Son zamanlarda birçok organize suç ipucunu takip ediyoruz. Politikacılar geri dönüp bunu halkın ana gündem maddesi haline getiriyorlar. Oyları garantilemek zorundalar. Nasıl olduğunu bilirsin."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Evet. Kendilerini iyi göstermek ve boktan olduklarını kimsenin görmemesi için birini feda etmek istiyorlar."

Babam duşun açılmasıyla kaşlarını çattı. "Banyonuzda biri mi var?"

Başımı salladım. "Harlow bir süre önce girdi. Sorun yok." Beni baştan aşağı süzdü ve homurdandı. "Tabii."

“Her neyse,” diye araya girdi Paolo. “Sorun şu Darla Shamers meselesi. Herkes onun neyi, daha doğrusu kimi araştırdığını biliyor. Sorularında sessiz değildi ve meslektaşlarına üzerinde çalıştığı şeyi övünerek anlattı. Şimdi kaybolduğu için patronum gözünü Vitales'lere çeviriyor.”

İç geçirdim. "Siktir."

"Evet," diye mırıldandı. "Durum pek iyi değil." Ceketinin cebi açtı ve bir flash belleği masama attı. "Şu ana kadar topladıklarım bunlar.

Oradan başka bir şey çıkarmak çok tehlikeli olur. Bunu alırken neredeyse yakalanıyordum."

Onu masamın üzerinde kaydırdım. "Kahretsin. Tamam, teşekkürler."

Paolo başını salladı. "Prima la famiglia. Her zaman," dedi başını sallayarak. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Biliyorum."

O, hepimizden daha fazla fedakarlık yapmıştı. Tüm sorumluluğu üstlenen ben olsam da, ailesini hiç göremeyen Gianpaolo'ydu. Kutlamalara, cenazelere veya pazar akşam yemeklerine gelemiyordu. Hatta kimse onun hayatta olduğunu bile bilmiyordu. Onunla birkaç kez buluştuğumuzda bile tehlike doluydu. Bizim için gizlice çalışmaya devam edebilmek için içeri girip çıkmayı uzmanlık haline getirmişti.

"Hepsi çok güzel, ama işler sarpa sardı," diye araya girdi babam. "Lee Aceto'yla ilgilendin mi?"

Midem bulanırken, zorlukla yutkundum. "Evet."

"Sen aptal mısın?" diye sordu babam açıkça. "İzin almadan bir mafya üyesini ortadan kaldırdın? Bunun sonu nasıl olurdu sanıyordun? Lanet olsun!" diye bağırdı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Başka çare yoktu. Lee, Darla ile birlikte bizi karalamak için çalışıyordu. Bu yüzden müşterilerimi kaybettim ve bu devam ederse, uğruna çok çalıştığımız her şey çöpe gidebilirdi."

Babam ayağa kalkıp bana öfkeyle bakarken masaya yumruk attı. İçtiği içki masanın kenarlarından dökülerek ahşabı lekeledi. Gözlerimi dökülen içkiden ayırıp onun sert bakışlarına baktım.

"Emirleri ben veririm," diye bağırdı. Gözlerinde öfke parlıyordu. "Senin işin sana söyleneni yapmak ve görünüşü korumak. Bu işe başladığımızda bir gün geri alacağımı söylemiştim, ama sen her şeyi mahvedersen elimde hiçbir şey kalmaz!" Oturdu, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. "Kocanı kontrol edememen yeterince kötü, bir de bunun üstüne bu mu? Neyi doğru yapabiliyorsun ki? Acetoslar sorular soruyor, sen ise burada oturmuş parmağını kıçına sokmuşsun!"

"Baba," diye mırıldandı Paolo. "Bu iş kolay değil."

"Hayat kolay değil," diye bağırdı. Parmağını bana doğru uzattı. "Eğer her şey çökerse, yemin ederim ki, Benito."

Ona baktım, dilimde bir meydan okuma vardı. Ne? Ne yapabilirdi ki? Bilmek istedim çünkü elinden gelen her şeyi yapıp

beni bir piyon gibi hareket ettirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Şimdi geri mi istiyordu? Neredeyse yüzüne gülmek üzereydim. Kendi dikkatsizliği yüzünden hapse girmişti. Bu benim sorunum muydu? Ayağa kalkıp suratına yumruk atma dürtüsünü bastırırken parmaklarım yumruk haline geldi.

Bir hareket dikkatimi çekti. Tam zamanında başımı kaldırdım ve Harlow'un dudaklarında bir kaş çatma ile banyodan çıktığını gördüm. Orada bıraktığım bornozla sarılmıştı, koyu renk saçları dağınıktı. Ayağa kalktım.

"Harlow, birazdan işim biter. Duşa geri dön."

Beni görmezden gelip babama bakarak kaşlarını çattı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle konuşuyorsun?"

Ona baktım. "Yapma."

"Hayır." Elini kaldırdı ve babama sert bir bakış attı. "Benito bu aile için canını dişine takarak çalışıyor, sen ise burada oturmuş ona laf mı ediyorsun?" Harlow'un gözleri kısıldı. "Ne yapması gerekiyordu?"

Babamın dikkati Harlow'a yöneldi. İçgüdüsel olarak kocama doğru hareket ettim. Hayır, benim yardımıma ihtiyacı yoktu. Bunu fazlasıyla açıkça belirtmişti, ama onu kurtların arasına atıp kendi başına bırakamazdım. Bu benim doğamda yoktu.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi babam elini sallayarak. "Dışarıda bekle."

Harlow ona baktı, sonra gözleri karardı. O bakışı çok iyi tanıyordum. Harlow'u yakaladım, yanıma çektim ve en yakın keskin nesneyi alıp babamın boğazını bıçaklamasın diye onu orada tutmaya çalıştım.

"Benito, bu pisliği temizlemelisin. Bununla başa çıkamayacağını biliyordum," diye bağırdı babam.

"Bilgin olsun, Benito yanlış bir şey yapmadı. O..."

Harlow'un ağzını elimle kapattım. Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakıyordu. Kafamı salladım. Lee'yi öldürdüğünü söylemek istediğini biliyordum, ama bunun hiçbir faydası olmazdı. Harlow, bunu yaptığı için benden daha ağır bir ceza alacaktı. Bu durumda, işlerin rayından çıktığını açıklayarak aileyle aralarımı düzeltebilirdim.

"Aileler cevap istiyor," dedi babam, dikkatimi çekmek için sesini yükselterek. "Senin bu işi çözmeni bekliyorum, işe yaramazlık yapmayı değil."

Başımı salladım. "Evet, efendim."

Gianpaolo ayağa kalktı ve kapüşonunu başına geçirdi. Babamızın öfkeyle dışarı çıkmasını izlemeden önce gözlüklerini taktı.

"Her zamanki gibi çok hoş," diye mırıldandı Paolo.

"Evet, her geçen gün daha da hoş oluyor," diye homurdandım. Elimi Harlow'un ağzından çektim. "Bu Harlow."

"Kocası." Gianpaolo gülümsedi ve elini uzattı. "Bu boktan aileye hoş geldin. Muhtemelen seni bir daha görmeyeceğim, yazık. Seni sevdim."

Harlow, Gianpaolo'nun elini sıkarken bir kez olsun ne diyeceğini bilemedi. Daha sonra kardeşimle olan durumu açıklamam gerekecekti. Şimdilik Paolo'yu tekrar sıkıca kucakladım. İsteksizce ondan ayrıldım ve o hayatımdan kayboldu. Yine.

"O kimdi?"

"Kardeşim," dedim Harlow'a, sonra çenesini tutup başını yukarı kaldırdım. "Dinle, babamın Lee'yi senin öldürdüğünü bilmesi gerekmiyor."

Harlow kaşlarını çattı. "Biri onu bir iki basamak aşağı indirmeli.
Sana karşı konuşma şekli..."

"Her zaman böyleydi," dedim. "Zor bir hayatta büyümüş, sert bir adam. Açıkçası, hiç değişmedi ve değişmeyeceğini de biliyorum. Onunla uğraşırken nefesini ve akıl sağlığını koru."

"Ne saçmalık," diye mırıldandı.

Kuru bir kahkaha attım. "Haksız sayılmazsın."

Harlow ellerini göğsüme koydu. Beni geriye doğru yürüttü, sandalyemi çekip üzerine oturdu. Ben oturmadan önce o da kucağıma oturdu.

Harlow elini uzattı ve parmaklarıyla yanağımı okşadı. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Bana oral seks yapmasını ya da sikime tırmanmaya çalışmasını bekliyordum, ama bu tamamen farklı bir şeydi. Gözlerinde bir yumuşaklık vardı ve bu yumuşaklık midemi ağrıtacak kadar sıkıştırdı. Boğazım düğümlendi ve yutkunmaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, tedirginliğim artarken.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Harlow. Başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "Sadece... kendini daha iyi hissetmeni istedim. O adamın ağzından çıkanlar korkunçtu. Sen bunu hak etmiyorsun. Sen bir pisliksin, ama değersiz değilsin."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Ne zamandır bana nazik davranan birini arzuluyordum? Beni koruyan duvarlar ve mermilerle korunmaya ihtiyaç duyan tarafımı yatıştırabilecek birini? Yine de, Harlow yüzümü okşayıp o yumuşak ifadeyle bana bakarken, boğazımda panik yükseldi.

En son hayatıma aldığım adam beni ihanet etmişti. O anıları ne kadar unutmaya çalışsam da, çirkin yüzlerini göstermeye devam ediyorlardı. Harlow'u kucağımdan indirdim, ayağa kalktım ve ceketimi düzelttim.

"Yeter," mırıldandım. "Yapacak işlerim var." Eşyalarımı topladım ve kapıya yöneldim. "Giysilerin şimdiye kadar gelmiş olmalı. Seni dışarıda bekleyeceğim."

Harlow bana baktı. Gözlerindeki ifade geri dönüp ona sorun olmadığını söylemek istememi sağladı. Ama bir saniye sonra üzüntüsü kayboldu. Bunun yerine, bana başını sallarken yine boş ifadesine döndü.

Kapıyı kapattım.

" , KANEPEDE Mİ, GERÇEKTEN Mİ?" Benito'ya bakarak mırıldandım.

Sesimde incinmişliği gizlemeye çalıştım, ama zordu. Düşündüm ki... Kahretsin, ne düşündüğümü bilmiyordum, ama sanki daha önce aramızda olan duvar geri gelmiş gibi hissettim.

Benito başının üzerine kollarını uzatarak inledi. "Geç geldim. Seni rahatsız etmek istemedim."

Gerçeği söyle. Benim yanımda olmak istemedin.

Göğsüm çökmek üzereymiş gibi hissettim. "Anladım."

Beni ne kadar incittiğini görmesine izin vermeden arkanı döndüm. Öyle olmamalıydı, ama aptal değildim; Benito'ya aşık oluyordum. Hayır, siktir et. Ona aşık olmuştum. O kadar çok aşık olmuştum ki, dibe vurmuştum. Bir an için birlikte aşık olduğumuzu, bilinmeyene birlikte cesurca karşı koyduğumuzu düşünmüştüm. Ama bir noktada, Benito geri tırmanmış ve beni çürümeye terk etmişti.

"Bugün kıyafetlerimizi denemeliyiz," dedim, midemde yerleşen tedirginliği bastırmaya çalışarak.

Ne olmuştu? Ben duvarımı tamamen indirdiğim anda, Benito geri çekilmişti. Onun reddi canımı yakmıştı ve tek istediğim bunu unutmaktı.

"Dün gece gittim. Sen de gidebilirsin. Tony'yi seninle göndereceğim."

Birden durdum, yumruğumu yanımda sıktım. "Gerek yok. Sadece kıyafetlerimi deneyeceğim. Eminim ona senin daha çok ihtiyacın vardır."

Benito inledi ve sonunda kanepeden kalktı. Bana hiç yaklaşmadan mutfağa doğru yürüdü. "Evet, ama daha fazla beladan uzak durmanı istiyorum." Kahve yapmaya başladı. "Bugün hava biraz daha serin olacak. Umarım yağmur yağmaz."

Onu göz ucuyla izlerken midem daha da burkuldu. Bu küçük konuşma saçmalığı da neydi? *Dokun bana, yanıma gel, bana bakmamaktan başka bir şey yap!* Sanki benimle konuşuyordu ama aynı zamanda konuşmuyordu. Ben bir karton kesik olsaydım, o da aynı konuşmayı yapardı.

"Benito..." Sırtını dikleştirince sözlerim yarıda kaldı.

Ne kadar zihnimde ona dönmesini istesem de, dönmedi. Kendimi kaybetmeden önce, dönüp yatak odasına doğru yöneldim. Mutfak bıçağını alıp Benito'nun göğsüne saplamak düşüncesi kafamda durmadan dönüp duruyordu. Sırf benim hissettiklerimin bir parçasını da o hissetsin diye bunu yapmak istedim neredeyse.

Öfkemi kontrol etmeye çalışırken kapı arkamda çarptı. Ellerim titriyordu. Ağzımı kapattım ve çıkmak üzere olan çığlığı geri tuttum. İşte bu yüzden aşk hayat planımın bir parçası olmamıştı. Benim kaderim çukurda kalmak ve kan gölünde yürümekti. Ceset dağlarını tırmanmak ve kendimi evimde hissetmek için yaratılmıştım. Şimdi ise her şeyimden mahrum bırakılmış ve bilinmeyene itilmiştim. Burada yalnız kalmıştım. Nefesim kesildi, kapıyı itip sonunda dolaba doğru ilerledim. Dikkat etmeden giyindim. Yaptığım her hareket otomatik gibiydi.

Duyarsızlaşmam gerekiyordu.

"Hey, Harlow." Tony'nin eli bileğimi kavradı.

Hareketle onu sırtımın üzerine çevirdim. Yerçekiminin tüm işi yapmasına izin vererek onun peşinden aşağı indim. Sırtı yere çarptığı anda bıçağımı boğazına dayadım ve dizimi göğsünün ortasına yerleştirdim.

Tony bana öfkeyle baktı ama ben hiçbir şey hissetmedim. Onu öldürmek ayakkabılarımı bağlamak kadar kolay bir iş olacaktı. Bana bakarken hareketsiz kaldı.

"Harlow, ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırarak ne yaptığımı fark ettim. Kalkıp bıçağı kaldırdım. "Son kez ölçü alacağım." Ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürüdüm. Hareket etmeye devam etmem gerekiyordu. Çok uzun süre hareketsiz kalırsam, beynim kontrolü ele geçirecek ve artık hissiz kalamayacaktım.

"O da neydi?" diye sordu Tony. Boğazını ovuşturdu. "Sen... Sen iyi misin?"

Merdivenlere çıkan kapıda durdum. İyi olmaktan çok uzağım. İçimde aksini düşünen en ufak bir yanılsama bile yoktu, ama bunu kimsenin bilmesi gerekmiyordu.

"Evet."

Kapıdan çıkıp merdiven boşluğuna girdim. Ağır kapı arkamda çarparak kapandı ve başka soruların sorulmasını engelledi.

Göğsümü kuvvetlice ovuşturarak, oradaki baskıyı hafifletmek için elimden geleni yaptım.

Aşk, acı ve ıstıraptan başka bir şey değildir. Ölmek, ikisi arasında daha az kötü olanı gibi görünüyordu.

HAYAL KIRIKLIĞI, kendi hissettiğim ya da bana yöneltilen olsun, alışık olduğum bir duyguydu. Bu ise çok daha yıkıcıydı. Benito'dan ayrıldıktan sonra bile göğsümdeki ağrı geçmemişti. Sanki bedenime bir bıçak saplanmış gibiydi. Nefes almak çok zorlaşmıştı ve alkol, vücudumu saran acıyı hafifletmeye yetmiyordu.

Bunu aşabileceğimizi düşünmüştüm. Benito ve ben en iyi çift değildik, ama bir çifttik. Bu, ona karşı hissettiklerimi çok iyi anlatıyordu. Ancak benim hislerim yeterli değildi; asla yeterli olmayacaktı. Bunu biliyordum, ama yine de Benito'nun yanında kendimi kaptırmıştım.

Bana bir shot daha dolduruldu ve ben onu kolaylıkla içtim. Yanma hissi, diğer acıyı sadece bir anlığına örtbas etti, sonra intikam alırcasına geri döndü.

Onu tekrar nefret etmek istiyorum.

O zamanlar hayat basitti. Kocamı nefret etmek kolaydı. Benito bencil, güce aç, kendini beğenmiş bir pislikti. Nefret ettiğim her şeydi. Ve ben, beni sevmediği için onun sahibi olduğu barda içiyordum.

Aptallığıma gülmek istedim. Günlük yazıları cebimde bir delik açmıştı ve aptalca onları çıkarıp baktım. Kelimeleri defalarca okudum. Siktir, muhtemelen ezbere yazabilirdim.

Benito'ya bunu sormalıydım. Her düşündüğümde, korku omurgamı kesip biçiyordu ve tek kelime bile edemiyordum. *Kahretsin, ben zavallıyım*. Bir shot daha içtim. Dünya sadece bir saniye bulanıklaştı ama bu beni durdurmaya yetmedi. Buna ihtiyacım vardı. Sık sık içki içmezdim. Şarap veya iyi bir sake tercihimdi, ama o gece zihnimi boşaltacak bir şeye ihtiyacım vardı. Tek bir gece için, beynimi kapatmak ve her şeyi unutmak istedim.

Shot bardağını çevirirken derin bir nefes aldım. Barmen, ben istemeden yanıma geldi. Her seferinde benim için bir shot hazırladığından emin oluyordu.

Quincy'yi arayabilirdim, ama ben bile o kadar acımasız değildim. En iyi arkadaşımın bana aşık olduğunu hala anlayamıyordum. Ben bendim ve Quincy ise, şey... Quincy'ydi. Birlikte iyi bir çift olamazdık. O benim en kötü yanlarımı görmüştü, benim bile unutmak istediğim yanlarımı. Benito ise tam tersiydi. O da benim kötü yanlarımı görmüştü, ama aynı zamanda diğer yanımı da ortaya çıkarmıştı. Ona nazikçe dokunmak ve onu rahatlatmak isteyen yanımı. Onun reddettiği yanımı. Bir shot daha içtim, ginin boğazımı yakmasını ve göğsümü ısıtmasını umursamadan.

Etrafımdaki fısıltılar kulağıma zar zor ulaşıyordu. Blu çok kalabalık değildi, ama saat henüz erkendi. Bar sonunda dolacaktı. O zamana kadar ben eve dönmüş, tek başıma yatağıma girmiş olacaktım.

Doldurulmuş olmasını umarak shot bardağıma uzandım, ama kaldırdığımda içinden hiçbir şey çıkmadı. "İçkim nerede?"

"Bence yeterince içtin." Tex'in derin sesi kafamdaki uğultuyu bastırdı.

Kafamı salladım. Yeterli değildi. Hâlâ Benito'yu düşünüyordum. "Shot'ı dök."

"Hayır. Belki Benito'yu aramalıyım. Sen..."

Hızlıca hareket ettim, alkolün etkisiyle hareketlerim eskisi kadar akıcı değildi. Parmaklarım Tex'in gömleğine kıvrıldı, mavi düğmeli gömleğinin düğmelerini kopardı. Göz hizasına gelene kadar onu aşağı çektim.

"Lanet olası shot'ı dök."

Tex homurdandı ve bana baktı. Gözleri biraz açılmıştı; muhtemelen benim bu kadar güçlü olacağımı beklemiyordu. O iri bir herifti, ama ben

sinirlenmiştim. Bu, gücümü beslemek için yeterliydi. "Artık daha fazlasına ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Dişlerimi sıkarak mavi gözlerine baktım. "Ne düşündüğün umurumda değil."

Tex homurdandı. "Bırak beni. İnsanlar buraya bakmaya başladı."

İsteksizce öyle yaptım. Bir olay çıkarırsam, Benito gelirdi ve o şu anda görmek istediğim son kişiydi. Tabureye geri oturdum ve başımı elime dayadım. "Bir shot." Bardağı Tex'e doğru ittim.

O başını salladı ve bir tane daha doldurdu. "Burada olmanın bir nedeni var mı?" "Önemli bir nedeni yok." İçkiyi yudumladım ve yanma hissi beni ele geçirirken yavaşça nefes verdim. Bir an için beni saran uyuşukluk hissine kapılmaya çalışırken göz kapaklarım düştü.

"Dur tahmin edeyim; Vitale kardeşin bir pislik ve aptalca bir şey yaptı." Tex bara yaslandı, kasları barı doldurdu.

Gözlerimi açtım ve omuz silktim.

"Ben tahmin edebilir miyim?"

Ne dersem diyeceğimden bağımsız olarak tahmin edecek gibi görünüyordu. "Seni izlemek için eve kameralar mı kurdu?" "Bu çok seksi."

Tex ağzını açtı ve sonra kapattı. "Ben, şey, tamam. Eve kanlar içinde mi geldi?" Tex'e kaşlarımı kaldırdım ve o ellerini salladı. "Üzgünüm, muhtemelen bunun seksi olduğunu düşünüyorsun. Doğru."

"Eğlenceyi kaçırdığım için üzülürdüm, ama öldürmeden sonra iyi bir seks en iyisidir."

Tex'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu demek oluyor ki..." İnledi. "Bunları bilmek istemiyorum."

"Ne? Enzo bir gece eve geldi ve seni o kadar iyi becerdi ki evreni gördün, ve şimdi sana dokunmadan önce birini öldürüp öldürmediğini merak mı ediyorsun?"

Tex gözle görülür şekilde soldu. "Ben... Lanet olsun. Umarım değildir."

"Sen mafya üyesinin karısısın, bunun asla olmayacağını mı düşünüyorsun?" "Yani, olacağını biliyorum." Etrafımıza gergin bir şekilde bakındı.

"Kimse dinlemiyor. Benden uzak duruyorlar," dedim.

Tex homurdandı. "Evet, dinlememek zor. Bir kız, Benito'ya dokunduğu için onu kestiğini söyledi."

"Meşgul olmasaydım onu öldürürdüm." "Siktir, hepinizin nesi var?"

Kafamı salladım. "Senin neyin var?" Tex
soruma şaşırmış görünüyordu.

"Sen, temiz elleri olmadığını bildiğin biriyle çıkan normal bir insansın. Yine de Benito'nun elleri benimkiler kadar kanlı olduğu için bundan zevk aldığım için bana deliymişim gibi bakıyorsun."

Tex derin bir nefes aldı. "Ben... Ben eskiden... şey, siktir."

Konuşmasını bitirmesini bekledim. Yapacak başka bir şey yoktu. Bana içki ikram etmiyordu.

"Ben polistim."

Tex'in dudaklarından P harfi çıktığı anda içgüdülerim devreye girdi. Tabureden kalktım ve bıçağı çıkardım. Gümüş bıçak, elinin yanındaki bara saplandı. Onu yakaladım, ama bizi izleyenler için, sadece barda samimi bir şekilde sohbet ediyor gibi görünüyorduk.

"Ne?"

"Artık değilim. Bıraktım." Bakışları benimkilerle kilitlendi.

"Enzo için mi?"

"O da bunun bir parçasıydı." Tex bıçağa baktıktan sonra gözlerime baktı. Sanki daha önce bıçakla karşı karşıya kalmış gibi, bakışlarında bir meydan okuma vardı. "Gerçekten istediğim şey bu olmadığı için ayrıldım."

"Ne istiyorsun?"

Tex omuz silkti. "Bunu bulmaya çalışıyorum ve Enzo bununla
bir sorunu yok." "Benito biliyor mu?"

Tex'in gözleri büyüdü. "Onları ele vereceğimden mi korkuyorsun?"

Midem altüst oldu. Ondan nefret etmek istedim, ama artık bu mümkün değildi.

"Evet, biliyor. Bu yüzden benden nefret etti, ama artık unutuyor," dedi Tex, elimi iterek. "Biri görmeden bıçağı kaldır."

Bıçağı çıkardım ve onu bıraktım.

"Onu buraya nasıl soktun? İnsanları arıyorlar."

Omuz silktim. Smokin ve elbise provasına gittiğimi zar zor hatırlıyordum. Kıyafetimi değiştirmiştim ve Benito'nun annesine kalsaydı, beş tane daha değiştirirdim. Gabriela'yı ikiye indirgemek çok zor olmuştu. Aklım bulanıkken Blu'ya nasıl girdiğimi hatırlamak neredeyse imkansızdı.

"O ne?" diye sordu Tex, günlük kağıtlarını işaret ederek.

Onları aldım ve boğazımın arkası yanmaya başladı. Düşünmeden açtım ve karalanmış yazıyı tekrar okudum. *E.* Hala

kim olduğunu hala çözememiştim. Dedektifin adını tekrar okuduğumda zihnim birden durdu.

Günlükteki notlarda geçen dedektifin adı kafamı kurcalamaya devam ediyordu. Bu ismi daha önce bir yerde duyduğuma yemin ederdim.

Alkolün etkisiyle başım dönüyordu. "Soyadın ne?"

"Caster, neden?"

Nefesim kesildi. E, Enzo'ydu ve B, Benito'ydu. "O..." Kelimeler boğazımda düğümlendi ve bunun yerine kağıdı ona doğru çevirdim. Tex bana bir içki daha doldurmaktan vazgeçti. Mavi gözleri, ilk sayfayı okurken bir yandan diğer yana hareket ediyordu.

"Günlük yazıları." Onlara uzandı, ben de geri çektim. "Onları nasıl buldun?"

Kendime saklayayım mı, yoksa ona söyleyeyim mi? Benito'ya söylemiştim ve sonuç ne oldu gördüm. Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Tex, öğrenmekten vazgeçmiş gibi başını salladı. "Nereden aldığın önemli değil. Ben... Artık benim için önemli değil, ama lanet olsun, nereye gittiklerini merak ediyordum."

"Kime aitler?"

Tex bana, sonra da kağıt parçalarına baktı. "Benito sana söylemedi mi?" Parmaklarını simsiyah saçlarının arasına geçirdi. "Bunu konuşmalı mıyız, bilmiyorum."

Bilmem gerek.

"Sen dedektiftin?"

Tex başını eğdi. Bir sonraki sayfaya geçtim ve Dedektif Caster'ın adının geçtiği yeri gösterdim.

"Hayır, o benim babamdı," diye inledi Tex. "Bu, Enzo ile tanışmadan çok önce oldu."

Omurgamdan hafif bir rahatlama hissettim. Tex ona zarar vermemişti. Benito'nun peşine düşmemişti. "Tamam."

"Sanırım Benito bunları sana vermedi. Bunlar onun günlüğünden kaybolan kağıtlar."

Kimdi o? Merakım bunu görmezden gelmemi imkansız

hale getirdi. "Kim?"

Tex bana birkaç kez göz kırptı. "Şey..."

Bilmem gerekiyordu. Nedenini anlamıyordum, ama Benito ile sahte bir evlilikten daha fazlasını istiyorsam, günlüğün kime ait olduğunu bilmem gerektiğini biliyordum.

günlük notlarının kime ait olduğunu bilmem gerektiğini biliyordum.

Tex bana baktı, sonra da elimdeki kağıt parçalarına. "Siktir et." Arkasını döndü ve barmenin dikkatini çekti. "Erken çıkacağım. Üzgünüm."

Barmen eliyle onu uğurladı ve Tex saniyeler içinde barın etrafını dolaştı. "Enzo beni öldürecek, ama kardeşlere karşı biz varız, değil mi? Birlikte kalmalıyız."

Başımı salladım. Başka ne yapabilirdim ki? Blu'dan çıkmıştık ve ben farkına bile varmadan kim bilir nereye gidiyorduk. Muhtemelen en iyisi buydu; şişenin dibinde hiçbir cevap bulamıyordum. Tex'in arabasının yolcu koltuğunda rahatlayarak inledim.

"Kusmayacaksın, değil mi? Seni Mel'e götürebilirim."

Kafamı salladım, ama bu bir hataydı. Dünya zaten dönüyordu. "Hayır, iyiyim. Günlüğün kime ait olduğunu söyleyecek misin?"

"Evet, bir saniye. Birini arıyoruz."

Kim? Bir konağın önünde durduk. Ash parlak bir gülümsemeyle arabadan indi. Neredeyse gözlerimi kamaştıracak kadar parlaktı, bakmaktan kaçınmak zorunda kaldım.

"Onu neden alıyoruz?" diye sordum.

"Çünkü seninle yalnız kalmam mümkün değil. Sen bıçak kullanmayı çok seviyorsun."

Homurdandım. Haksız değildi. Ash merdivenlerden aşağı koştu ve arka koltuğa atladı.

"Ne yapıyoruz?"

Tex güldü. "Heyecanlısın galiba."

“Evden biraz uzaklaşmam lazım. Giancarlo dün gece yatakta o lanet olası çekici tutuyordu. Ben yan yatmak zorunda kalırken, o yastığın tamamını parçaladı.”

"Silvy mi?" diye sordum.

Ash homurdandı. "Burada onun adı geçmeyecek."

Tex güldü. "Dostum, ikinizin nasıl çalıştığını hala anlamıyorum." Kaldırımdan uzaklaştı ve şehir merkezine doğru yola çıktı.

Pencereden dışarı bakarak zihnimi boşaltmaya çalıştım ve New York manzarası gözlerimin önünden geçti. Onların küçük konuşmaları, alkolün uyuşukluğuna alışmaya çalışırken zihnimin arka planında bir beyaz gürültüden ibaretti.

"Hey, Harlow," diye seslendi Ash.

Birkaç kez gözlerimi kırptım. "Evet?"

"Düğünün için heyecanlı mısın? Giancarlo benim de gelebileceğimi söyledi. Sabırsızlanıyorum. Bu benim ilk düğünüm olacak." Ash, benim hissettiklerimden çok heyecanlı gibiydi.

"Ne ise o."

"Dostum, ah." Tex ıslık çaldı. Park yerine girerken bana yan gözle baktı. "Geldik."

Arabadan indim ve bir lokantaya baktım. "Neden buraya geldik?"

Ash arabadan neredeyse zıplayarak inerken gülümsedi. "Burada en iyi krepler var."

"Ve biz, bu adamların burayı dinleme cihazlarıyla donatmadıklarını biliyoruz." Tex içeriye doğru yol gösterdi ve yaşlı bir kadın bize el salladı.

"Hoş geldiniz. Bir yer seçin, hemen geliyorum."

Arka tarafa geçtik. Tex ve ben, lokantaya bakan kabine oturdu. Ash, sırtı herkese dönük olacak şekilde kabine oturdu. Tex'e ilerlemesini işaret ettim ve o da içinden bir şeyler mırıldanarak oturdu. O da benim gibi insanlara sırtını dönmek istemiyor gibiydi.

"Ne alırsınız çocuklar?" yaşlı kadın masamıza yaklaşarak sordu.

Ash ona gülümsedi. "Her zamanki

gibi." "Aynı," dedi Tex.

Menüye bakmamıştım bile, zaten midem yemek yiyebilecek durumda değildi. Bütün gün hiçbir şey yememiştim ve muhtemelen öyle de kalacaktı. Ama alkol midemi yakıyordu.

"O kahve ve tost alacak," dedi Tex.

"Varsa çay," diye düzelttim. Sarhoştum, ama bu standartlarımı düşürüp boktan bir şey içeceğim anlamına gelmiyordu.

"Tabii ki tatlım. Hemen getiriyorum."

"Kahve içmediğin için seninle dalga geçmeyeceğim," dedi Tex.

Cevap olarak homurdandım. Sadece bu işi bitirmek istiyordum. "Günlük hakkında."

Tex yanımda sertleşti. O kadar iriydi ki kolları benim kollarıma değiyordu. Ash'in yanına otursam daha rahat ederdim herhalde. Ama o zaman sırtım kapıya dönük olurdu ve bunu asla kabul edemezdim.

"Ne günlüğü?" Ash, her zamanki gibi masum bir ifadeyle ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi.

"Enzo beni öldürecek, ya da belki Benito yapar." Tex elini yüzüne götürdü.

"Benito'yu ben hallederim. Enzo'yu sen hallet."

Ash bana gülümsedi. "İkinizin anlaşmasına çok sevindim. Gin çok gergindi."

Koltukta kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. *İyi gidiyor muyduk?* Şu anda konuşmalarımız yüzeyseldi. Benito bana birkaç saniyeden fazla bakmamıştı, kanepeye geri dönmüştü ve hala ondan mesaj gelmemişti. Kahretsin. Böyle hissetmekten nefret ediyordum.

Garson, Tex ve Ash'in yemekleriyle birlikte içeceklerimizi getirdi. Tost ve çay benim için yeterliydi. Çok fazla seçenek yoktu, ama hiç yoktan iyiydi. Yemek kokusu midemi ağrıtıyordu.

Çayımdan bir yudum aldım ve bir saniye gözlerimi kapattım. "Konuşmaya başla Tex," dedim.

Fransız tostuyla dolu çatalı ağzına götürürken donakaldı. "Peki. Bildiğim kadarıyla hikayeyi anlatırsam mesajları okuyabilir miyim?"

Omuz silktim. "Artık umursamadığını sanıyordum."

"Artık o işi yapmıyor olabilirim, ama kayıp sayfalar hakkında hiç düşünmediğimi söyleyemem." Tex omuz silkti. "Günlüğü gördüğümden beri aklımdan çıkmadılar."

İçlerinde önemli bir şey yoktu. Ama bir adres vardı. Zaten kontrol etmiştim; çoktan yok olmuştu. Terk edilmiş bina çoktan yıkılmıştı ve şimdi onun yerine lüks bir apartman binası duruyordu.

"Tabii."

Tex çatalını masaya bıraktı. "Enzo ile tanıştığımda, ilişkimiz alışılmadık bir şekilde başlamıştı. Yatağının altında fotoğraflar buldum. Bir tanesi özellikle dikkatimi çekti." Tex ellerini ovuşturduktan sonra masanın altına koydu.

Yüzünde endişe belirdi. Ben de tedirgin oldum. Gördüğü şey onu açıkça etkilemişti.

"Enzo'ya hepsini atmasını söyledim. Artık onlara ihtiyacı yoktu." Tex, bu hikaye onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi omuzlarını silkti. "Brycen Grennan uyuşturucu bağımlısıydı ve Benito ve Enzo ile çok yakındı. İki kardeş de onun diğer kardeşle birlikte olduğunu bilmiyordu. Anlaşılan, o dönemde hepsi birbirinden uzaklaşmaya başlamıştı."

"Ne?" Ash'in ağzı açık kaldı.

Görünüşe göre o da bu hikayeyi ilk kez duyuyordu. Tex'e devam etmesini işaret ettim.

"Enzo hiç aşık olmadığını söylerdi, ama Brycen uzun süre onunla birlikteydi. Ona çok yakındı. O kadar yakındı ki, bilgi elde etmişti." Tex iç geçirdi. "Babam o zamanlar önemli bir dedektiftir ve Brycen'i Vitale ailesinin muhbiri olması için ikna etmişti. Brycen işe yaramaz bilgiler sattı; polisler bulamadan boşaltılmış eski depolar ve boş çıkan bazı yerler. Bir gün çaresizliğe kapıldı ve ortadan kayboldu. Resmi raporlarda, muhtemelen aşırı dozdan öldüğü yazıyor. Onun için kayıp ihbarı yapıldı, ama kimse bir uyuşturucu bağımlısını bulmak için çaba göstermeyecekti. Polislerle son birkaç görüşmesinde, o kadar kafası güzeldi ki, söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu."

Buna inanabilirdim. Günlükteki yazılar, sanki Brycen uyuşturucu denizinde kendini bulamamış gibi, dağınıktı. Boğazımı yuttum.

“Benito ve Enzo, polislere bilgi veren kişinin Brycen olduğunu öğrendi. O sadece polislere yardım etmekle kalmamış, iki kardeşle de yatıyormuş. Enzo dedi ki...” Tex bana baktı ve ben bunun duymak istemediğim bir şey olacağını anladım.

"Söyle."

Tex derin bir nefes aldı. "O kesin olarak bilmiyor ve tüm bunlar..."

"Tex."

O, durumu yumuşatmaya çalışmayı bıraktı. "Benito, Brycen'e aşıktı. Brycen'in ihanetini öğrendiğinde onu dövdü, ama Benito son darbeyi vurmaya cesaret edemedi, bu yüzden Enzo'ya yaptırdı."

Bunu duymak, düşündüğüm şeyi daha da kesinleştirdi. Hayal edebileceğimden çok daha fazla acı verdi.

"Zavallı Benito. Zavallı Enzo," diye fısıldadı Ash.

Zavallılar, peki ya ben? Ölmüş bir ispiyoncu ile rekabet ediyordum. Gözlerimin arkası yanıyordu, gözyaşları akmak üzereydi. Lanet olsun, eğer o zaten ölmemiş olsaydı, onu yüzlerce kez öldürürdüm. Benito'yu alamazdı, ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Yine de, ölü Brycen bile benim sahip olmadığım bir parçayı Benito'da tutuyordu.

"Tamam," dedim.

Ash uzanacakmış gibi görünüyordu. En son istediğim şey, birinin bana dokunmasıydı.

Tex boğazını temizledi. "Onları gerçekten kızdıran şey bu değildi. Brycen polise bazı bilgiler vermiş. Önemli bilgiler." Tex, Ash'e baktı. "Giancarlo bu yüzden hapse girdi."

"Ne? " Ash hem kızgın hem de üzgün görünüyordu. "Ama..."

"Giancarlo suçu üstlendi. Benito operasyonun başındaydı ve Enzo'nun o dönemde Benito'nun yanında kalması gerektiğini biliyordu," dedi Tex. Tabağına baktı. "En azından Enzo öyle söyledi. Hâlâ kendini kötü hissediyor. Giancarlo çıktığında eskisi gibi değildi. Hapisteyken çok şey olmuş."

"Umarım ölmüştür," diye fısıldadı Ash, Tex ve beni çok şaşırtarak.

beni şaşırttı.

"Ash," diye nefes nefese kaldı Tex.

"Vay canına, o kadar da yumuşak değilmişsin. İçinde küçük bir katil mi var?"

Ash'in yanakları kızardı. "Hayır! Yani, ben yapmazdım, ama o Giancarlo'ya zarar verdi Giancarlo'yu incitti, o yüzden cehennemde yansın." "O öldü," dedi Tex.

Arkalarına yaslandı. Eski bir polis olmasına rağmen, cinayet hakkında konuşurken biraz fazla rahattı. Ama yine de, Enzo Vitale ile birlikteydi.

Cebimden kağıtları çıkardım ve Tex'e uzattım. "Al." "Onları nerede buldun?" diye tekrar sordu.

Ash ve Tex bana umutla baktılar. Bunu kendime saklayabilirdim, ama onları sevmiştim. Garipti ama iyi anlamda garipti.

"Benito onları zemine saklamıştı."

"Bütün kardeşlerin yerde kasaları mı var?" diye sordu Ash, yüzünde bir gülümsemeyle kreplerini yemeye başladı.

"Hayır, Enzo'nunkiler başka bir yerde. Henüz bulamadım ama bulmaya kararlıyım."

Tex kağıtları okudu. Birinde durdu ve ben de hangisi olduğunu görmek için geriye eğildim. Brycen'in Enzo'ya koşup onu sevmeye hazır olduğu sayfaydı.

Kafasını salladı ve kağıtları geri verdi. "Bununla ne yapacaksın?"

Ash kahvesiyle yemeğini yuttu. "Benito'yu terk edecek misin?" Yüzünde endişe okunuyordu.

Kafamı salladım. İstesem bile Benito'yu terk edemezdim. Bir sözleşmemiz vardı. Daha da önemlisi, artık benim kalbim ondaydı. Ne zaman olduğunu bile hatırlayamıyordum.

"Bilmiyorum ve hayır," diye ikisinin de sorularını yanıtladım.

"Peki, intikam almak istiyorsan, sana yardım etmeye hazırız. Birlikte hareket etmeliyiz," dedi Ash.

İkisine de kaşlarımı kaldırarak baktım. "Neden?"

"Çünkü onlar pislikler," dedi Tex.

Ash güldü. Telefonu çalmaya başladı ve onu çıkardı. "Giancarlo arıyor." Ne yapacağını bilemiyormuş gibi bize baktı.

"Cevap verme," dedim.

"Bunu yapamam. O gelip beni

bulur." "Bunu daha önce gördüm,"

dedi Tex.

Elimi uzattım ve Ash telefonu bana uzattı. Cevap düğmesine bastım ve kulağıma tuttum.

"Selam bebeğim, eve geliyorum. Kıçımı sikmeye hazır ol. Çok azdım."

Ash'e baktım ve Giancarlo'yu hayal ettim; rollerinin tersine dönmesi imkansızdı. Ash çok tatlıydı.

"Onun yerine dildo kullanmak zorunda kalacaksın," diye

bilgilendirdim onu. Giancarlo anında konuşmayı kesti.

"Harlow?"

"Evet, biz..." Ne yapıyoruz lan? Bir bağ kurma anı mı? Kulağa aptalca geliyordu. "O meşgul."

"Nişanlımı almaya geliyorum," diye homurdandı Giancarlo. "Onu telefona ver."

"Hayır, burası Vitale'lerden arındırılmış bir bölge."

"Sen bir Vitale'sin ve Ash de yakında bir Vitale olacak," diye tartıştı Giancarlo. Ben cevap veremeden bir kargaşa çıktı. "Benito, kocanı çağır. Adamımı kaçırdı!"

Midem altüst oldu. Benito bana mesaj atacak mıydı? Cep telefonumun cebimde titremesini nefesimi tutarak beklemek ne kadar acınası bir durumdu?

Giancarlo inledi. "Enzo, Tex'in seninle olup olmadığını bilmek

istiyor." "Bilmiyorum, öyle mi?"

"Ash'i almaya geliyorum," dedi Giancarlo.

"Eğer denersen, telefonları atıp onları gerçekten eğlenceli bir yere götürürüm."

"Senin eğlence anlayışını duydum. Masum nişanlımı hiçbir yere götüremezsin."

Masum kısmına gözlerimi devirdim. Ash'e baktım, endişeden patlamak üzere gibi görünüyordu.

"Günün geri kalanında takılacağız. Elini çekme." Telefonu kapattım ve Ash'e geri uzattım.

"Bütün gün mü?" diye sordu Tex.

Omuz silktim. Benito'yu tekrar görmeden önce düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Elde ettiğim yeni bilgiyle ne yapacaktım? Sessiz kalıp

ve Benito'yu kendime saklayabilirdim.

Twenty-Seven BENITO

ANDRE KARŞIMDA OTURDU. Her iki yanında erkekler toplanmıştı. Koşullar göz önüne alındığında, ekstra önlemler aldığı için onu suçlayamazdım. Sonuçta, kardeşinin ölümünü örtbas etmiştim. O bunu kesin olarak bilmiyordu, ama bu çok büyük bir tesadüftü. Andre'ye göre, Lee'yi ben öldürmüştüm. Ya da bunu kendim yapmıştım.

"Bunu senin yaptığını biliyorum."

Midem sıkıştı. "Neyi yaptım?"

O alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kardeşim günlerdir eve gelmedi. Bu onun yapacağı bir şey değil. Karısı ve çocukları var, onu bekleyen insanlar var. Kimse onu aramaz mı sanıyorsun? Bu çok pervasız ve aptalca bir davranış, Benito. Senin için bile."

Bu ne demek lan?

Ben sadece hesaplı hamleler yaptım. Birinin aileme sızmasına izin vermek gibi tek bir hata dışında, her şeyi gizli tuttum ve kartlarımı doğru oynamaya çalıştım. Öyleyse bu lafın anlamı neydi?

Şimdilik görmezden geldim.

"Tekrar söylüyorum, kardeşine ne olduğunu bilmiyorum."

Bu doğruydu. Soru sormamıştım ve hala ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Sadece temizlik işine devam etmek için ihtiyacım olan bilgileri istemiştim.

Andre'nin gözleri kısıldı. "Bu saçmalık, ama seninle tartışmayacağım. Bunun bir anlamı yok." Masama doğru eğildi. "Lee'yi öldürdüğünü biliyorum. Bunu öylece bırakmayacağım. Zaten üstlerime bildirdim."

"Biliyorum," dedim. "Benim bir şey yaptığımın kanıtı olmadığını söylediler."

"Ne dedikleri umurumda değil!" diye bağırdı ve sandalyesinden fırladı. Tony öne çıktı ve gözleri bana dönmeden önce ona baktı. "Bunu öylece bırakmayacağım. Harekete geçeceğim."

"Beni tehdit etme," dedim sakin bir sesle. "Bu bir hata olur."

"Kanımı benden aldın. Birisi kardeşlerinden birinin hayatını alsa nasıl tepki verirdin?"

Kanım kaynadı ve sandalyemden fırladım. "Çık dışarı. Hemen."

Andre, aptalca bir şey düşünüyormuş gibi bana baktı. Ben de ona bakarak hazır olduğumu gösterdim. Arkasını dönüp ofisimden fırladı, adamları da peşinden gitti. Kapı arkalarından kilitlendi. Yavaşça koltuğuma geri oturdum.

"O çizgiyi aştı," diye homurdandı Tony.

Elimi salladım. "Sınırı aşmış, ama yanlış değil. Eğer biri kardeşlerimden birine zarar verse, onu çıplak ellerimle parçalara ayırırdım." Başımı salladım. "En berbat olan şey, onun neden böyle davrandığını tam olarak anlamam. Neden bu kadar üzgün olduğunu anlıyorum. Buna hakkı var."

Tony elini omzuma koydu. "İyi misin?"

"Hayır," parmak uçlarımla şakaklarımı ovuşturarak dürüstçe cevap verdim. "Beni biraz yalnız bırakır mısın?"

"Tabii. Dışarıda beklerim."

Başımı salladım. Tony bir dakika bekledi, sonra kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bu Harlow ile ilgili mi?"

Gerildim. "Neden öyle diyorsun?"

"O olmadan aynı değilsin. Belki bu gece eve gitmelisin. Onu görmelisin." Boğazını temizledi. "Dürüst olmak gerekirse, o da şu anda senin kadar berbat durumda."

Öyle miydi? Ona fazla uzun süre bakmamaya ve gereğinden fazla onun yanında kalmamaya çalıştım. Yapacak çok işim vardı. Birçok şeyi çözmem, bozulanları düzeltmem ve kocamdan uzak durmam gerekiyordu. Harlow'a fazla yaklaşmak tehlikeliydi. Hayır, o beni aldatmaya çalışmıyordu. İşim veya ailem için bir tehlike oluşturmuyordu. Ama kalbim için potansiyel bir felaketti.

Onu düşünmek bile aklıma Brycen'i getiriyordu. Masamın üst çekmecesini açmadan önce, sanki izleniyormuşum gibi etrafa göz gezdirdim. Bir yığın kağıdın altında, onun son fotoğrafı vardı. Dikkatlice açtım ve baktım.

Brycen.

Adam her zaman kurtarılmaya muhtaç, berbat bir durumdaydı. Belki de onun bu yönünü sevdiğim kadar nefret de ediyordum. Başparmağımla yüzünü okşadım. Sonunda beni terk etmişti. Benim dünyama kısa bir bakış attıktan sonra Enzo'nun kollarına kaçmıştı. Onun tüm çirkinliklerini görmüş ve kabul etmiştim. Kaç kez kolunda iğneyle baygın halde bulmuştum onu? Ya da yere yığılmak üzereyken? Ben hepsini kabul etmiştim, ama o benim çirkinliğimi gördüğünde? Kaçmıştı. Ve sonra her şeyi mahvetmişti.

Elimle yüzümü sildim. Hızla fotoğrafı çekmeceye geri koydum, çekmeceyi kapattım ve kilitledim. Brycen çoktan gitmişti, ama hala boynumda bir ilmek vardı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ondan kurtulamıyordum. Neredeyse kurtulmak da istemiyordum. Brycen'den nefret etmek, benim gibi birinin neden asla aşık olamayacağını hatırlatıyordu. İlişkilerim dostane bir şekilde bitmiyordu. Felaketle bitiyordu.

Ve ben, kendim de paramparça olmuş bir cam parçasıyken, parçaları toplamak zorunda kalıyordum.

Bir daha asla.

Harlow'u düşününce kalbim sıkıştı. Gülümsemesi, ukala konuşması, bana dokunurkenki yumuşaklığı. Bir partnerde isteyebileceğim her şey, arzuladığım her şeydi. Sadece tatlı saçmalıklar değil, benimkini kaldırabilecek ve verilen kadarını geri verebilecek sert kenarlar. Ama yapamadım. Ona yaklaşamadım. Risk çok büyüktü ve ben risk almayı sevmezdim. Artık sevmiyordum.

Cep telefonumu aldım ve kendimi işe dönmeye zorladım. Geleceğe odaklanmam gereken bir zamanda geçmişte takılıp kalacak vaktim yoktu. Chelsea'yi aradım ve üçüncü çalınışta telefonu açtığında rahat bir nefes aldım.

"Merhaba Benito. Ben de tam seni arayacaktım." "Ne buldun?"

"O numaraların kime ait olduğunu buldum. Biri Darla Shamers'a, diğeri ise Qiang adında birine aitti."

Donakaldım. "Bu ismi biliyorum."

"Bilmelisin. Haberlerde sürekli çıkıyor. Çin mahallesinde gölge ya da gölge adam olarak biliniyor, Mandarin'de böyle bir şey. Adamın çok kötü bir şöhreti var. Çoğunlukla herkesi, hatta polisleri bile korkutuyor. Kimse onunla uğraşmak istemiyor."

"Nerede?" diye sordum.

"Telefonun sinyalini takip ederek, onun Çin Mahallesi'nde en sık gittiği yeri buldum. Bir restoran. Adresini sana gönderebilirim, ama oraya gitmeni tavsiye etmem. Yani, orada seni öldürmek için bekleyen insanlarla dolu olmadığına emin olamazsın."

"Tavsiyen için teşekkürler," diye mırıldandım. "Adresi bana mesajla gönder."

Chelsea inledi. "Onu görmek kolay olmayacak. Çok gizemli biridir. Emin misin ki..."

"Adres," dedim tekrar ayağa kalkarken. "Bana tekrar sordurtma."

"T-tamam," mırıldandı. "Şimdi gönderiyorum."

"Teşekkürler."

Telefonu kapattım ve cebime attım. Ceketimi, anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım, sonra asistanıma yarın geri döneceğimi söyledim. O adam her kimse, Harlow onu tanıyordu. Harlow onunla yatmıştı. Birbirleri için ne ifade ediyorlardı? Bunu öğrenmek zorundaydım, yoksa delirecektim.

Zaten başa çıkmam gereken çok fazla şey var. Neden bunu yapıyorum ki?

Restorana baktım. İnsanlar içeri girip çıkıyor, birbirlerini geçmeye çalışırken birbirlerinin etrafından dolanıyorlardı. Mekan tıklım tıklımdı. Tony'yi geride bırakarak içeri girdim. O da gelmek istemişti ama izin vermedim. Bana bir şey olursa, en azından ailem kimi araması gerektiğini bilirdi. İçeri girip ortadan kaybolursam, ne olduğunu hiç anlamazlardı.

Orada sıra beklerken, biri koluma dokundu. Dönüp baktım. Sıkı siyah bir elbise giymiş zarif bir kadın bana gülümsüyordu.

"Lütfen beni takip
edin." Ben
şaşkınlıkla baktım.
"Ne?"
"Bay Qiang şimdi sizi görecek."

Kahretsin. Etrafıma baktım ama kimse bana bakmıyordu. Elbette bakışlar vardı ama kimse kalabalığın arasından sıyrılmıyordu. *Beni zaten gözetliyor mu? Kameralar mı var?* Sabırla beni bekleyen kadına bakmadan önce odaya bir kez daha baktım. Başka seçeneğim yoktu. Ya onu takip edecektim ya da hiçbir cevap alamayacaktım.

"Önden buyurun."

Gülümsemesi genişledi ve tedirginliğim kayboldu. Beni takip etmemi beklediğini fark ettim. Eğer takip etmezsem, ona ne olacağı belli olmazdı. Kalabalığın arasından sıyrıldı. Onu takip ettim, gözlerim etrafımı ve gördüklerimi sınıflandırmaya çalışırken bir oraya bir buraya kayıyordu. Mutfaktan geçip koridora çıktık ve ilerlemeye devam ettik. Karanlık, sessiz koridor ensemdeki tüyleri diken diken etti. Ceketimin cebine uzandım ve silahımı kavradım.

"Buna gerek yok," dedi, omzunun üzerinden bana bakarak. "Zaten odaya silahla giremezsin."

"Silahsız oraya girmem imkansız."

Omuz silkti. "Sen bilirsin, ama silah yok. Bunu garanti edecekler," dedi, iki adamın önünde durduğumuzda. "Silahı var."

"Silahı biz saklayacağız."

Onlara öfkeyle baktım. "Eminim öyle yaparsınız."

İlerlemek ya da geri dönmek arasında bir karar vermek zorunda kaldığımda, silahımı çekip çıkardım. Bu Qiang denen adam beni öldürmek isteseydi, çoktan vurmuş olurdu. Şarjörü çıkardım, onlara gösterdim ve silahı teslim ettim.

"İşte. Silahım boş ve benimle kalacak."

"Namludaki mermiyi çıkar."

Ben de öyle yaptım, mermiyi onlara gösterdim ve sonra onlara doğru fırlattım. Adamlardan biri mermiyi yakaladı. Silahımı yerine koydum. Boş olsa bile, o benim silahımdı. İşler ters giderse, onsuz gitmeyecektim. Yapmak üzere olduğum şeyin tamamen aptalca olduğunu fark ettim, ama artık geri dönüş yoktu. Ne olursa olsun, arkamızdaki koridora girdiğimde, başka seçeneğim olmayacağını hissediyordum. Vazgeçersem, bir valizin içine tıkılıp rastgele bir yere atılan kişi ben olacaktım.

Adam bana bakarak "Yeterli" diye homurdandı. "Gel."

Tartışmadım. Bunun yerine, korumaları takip ettim. Arkama baktığımda, arkamdaki kadın hızla uzaklaşıyordu. Arkanı döndüm ve diğer ikisiyle aynı hızda yürümeye devam ettim. Bir kapıya ulaşmadan önce başka bir koridordan geçtik. Lüks bir odaya girmeden önce bir şifre girildi.

Etrafta birçok kişi vardı, ama çoğu arka duvara yaslanmış, izliyor ve bekliyordu. *İşçiler ve gardiyanlar.* Dikkatimi kanepede oturan adama çevirdim. Üç kişi, iki erkek ve bir kız, onun etrafını sarmıştı. Hepsi de yarı çıplak ve onun vücuduna sarılmış halde olmak için çok genç görünüyorlardı. Midem bulandı.

"Bay Vitale," dedi adam, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hoş geldiniz. Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler," dedim kısaca.

Karşısındaki koltuğa eliyle işaret etti. "Otur."

Yanına geçip oturdum. Ceketimi düzeltirken, o da beni, simsiyah gibi görünen koyu renkli gözleriyle bir şahin gibi izliyordu. Saçları da koyu renkti ve kafasına yakın kesilmişti. Sol yanağını kesen yara izine baktım. Boynunda da bir yara izi vardı.

"Lee Aceto'yu nereden tanıyorsun?" diye sordum. "Onun imparatorluğumu yıkmak için çalıştığını, kız arkadaşı Darla ile adımı lekelemeye çalıştığını zaten biliyorum. Senin bu işteki rolün neydi?" diye sordum, lafı dolandırmadan. Burada gereğinden fazla kalmak istemiyordum.

Adam sırıttı. "Bunu öğrenmek için can atıyorsun eminim."

"Ama?" diye homurdandım.

"Bu seni ilgilendirmez." Yüzündeki sırıtış daha da büyüdü.

Sırtım gerildi ve parmaklarımı birbirine geçirdim. Tırnaklarımın etimi kesen keskinliği beni tekrar kendime getirdi. Sağındaki kız ona sokulurken, beni izliyordu. Gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. Sanki oradan çıkarılmak istiyormuş gibi.

"Harlow'u nereden tanıyorsun?" diye sordum.

Mümkünse, o gülümseme daha da büyüdü. Daha önce midemin hissettiği şeyin canı cehenneme. Şimdi koltuğumdan kalkarken midem ateşle dolmuştu. Qiang'ın arkadaşlarına baktım.

"Onunla ne kadar zaman önce tanıştın?" diye

sordum. "On beş yıl önce."

Kafamda hızlıca hesap yaptım. Kim olduğunu gururla ilan eden adama bakarken boğazıma safra yükseldi. On beş yıl önce, Harlow

Sadece on üç yaşındaydı. On üç. O, açıkça bir tipi olan yaşlı bir adamın yanında bir çocuktu. İğrenç bir tip. Kendimi durduramadan ona doğru yürüdüm. Korumaları harekete geçti, ama umurumda değildi.

"Beni kızdırmak için mi böyle söylüyorsun?" diye sordum. "Yoksa söylediklerin doğru mu?"

Qiang'ın yüzü bulutlandı ve sahte gülümsemesi dudaklarından düştü. "Harlow her zaman benim oldu ve yine benim olacak. Onu yıllardır sahipleniyorum. Özgürlüğüne kavuştuğunda bile gerçeği biliyordum. O benim. Kaçış yok."

Kanım kaynadı. Yumruğumu sıktım. Qiang'ın yüzüne çarptı. Dişleri parmak eklemlerimi sıyırdı, etimi kesti. Yakıcı acıyı, çığlıkları, bağırışları görmezden geldim ve yumruğumu geri çekip ona tekrar vurdum. Kan havaya sıçradı, mobilyaların, giysilerimin üzerine ve Qiang'ın yüzüne sıçradı. Yüzüklerim onu parçaladı ve bu her vuruşu daha da tatmin edici hale getirdi. Adamları ilerlerken, o güldü, elini kaldırdı ve bir yumruk daha atmama izin verdi.

"Bu kadar mı?" diye sordu, ben geri çekilip, devam etmemek için kendimi zorlayarak nefes nefese kalırken. "Devam et. Bana bir kez daha vur," diye inledi. "Hiçbir şey benim olanı almamı engelleyemez."

"Harlow benim!" diye bağırdım. "Kimse onu benden alamaz, sen hele hiç, pislik." Silahıma uzandım. Elimi silahın üzerine koyduğumda, boş olduğunu hatırladım. *Siktir.* Elimi indirdim. "Seni öldüreceğim."

"Öyle mi?" diye düşündü. "Hayır, sanmıyorum. Kuyruğunu kıstırıp evine kaçacaksın. Sonra da benim senin için değerli olan her şeyi alıp yok etmemi izleyeceksin. Kendini adadığın her tutku? Hepsi yok olacak. Harlow'u teslim etmezsen, onu hiç görmemiş gibi davranmazsan ve onun hayatından çekilmezsen."

Yapabilsem bile, Harlow'u asla kimseye teslim etmem. Ne Qiang'a, ne babasına, kimseye. Sadece düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Sence kurbanını sana teslim eder miyim?" diye homurdandım. "Kendini beğenmiş gibi davranma," diye tersledi. "Biz bu dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilen adamlarız.

Bu dünyada sahte ahlakın yeri yoktur. Ben günahlarımı yaşıyorum. Sen de öyle. Kendine yalan söyleyip bunun doğru olmadığını söylesen bile."

Yüzünden akan kanın dudaklarından damladığını izledim. Lanet ağzından çıkan her kelime, dilini

koparmak istedim. Benim hakkımda söylenebilecek çok şey vardı, ama çocuklara dokunmak? Evet, bu onlardan biri değildi. Asla o kadar alçalmazdım.

"Sen zavallısın." Gülümsedim. "Seni öldüreceğimi söylediğimi biliyorum, ama sözümü geri almak istiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet," diye güldüm. "Harlow'un bunu yapmasını izleyeceğim. Ve eğer yapamazsa, ona yardım edeceğim."

Qiang'ın adamları ilerledi, ama ben çoktan arkanı dönmüştüm. Kapıya koştum ve koridorda ilerledim. Silah sesleri duyuldu, kulaklarım ağrımaya başladı. Başka bir koridora döndüm ve koşmaya devam ettim. Öyle ya da böyle, oradan çıkıp Harlow'a dönecektim. Aramızda ne olursa olsun, önümüzde ne tür sorunlar olursa olsun, onu bırakamazdım. Nasıl bırakabilirdim ki?

Mutfağa daldım ve yemek odasına geçtim. Bu sefer kalabalığın arasından geçmeye çalışırken gözler üzerimdeydi. Kibarlık yapmaya vaktim yoktu. Oradan çıkmam gerekiyordu. Dışarı çıktığımda güneş ışığı tenime değdi. Tony endişeli bir ifadeyle orada bekliyordu. Beni görünce kaşlarını çattı.

"Üzerinde kan var," diye fısıldadı.

Qiang'ı yumrukladığımda üzerime sıçrayan damlaları gördüm. "Beni buradan çıkar. Yedek kıyafetlerin var mı?"

"Her zaman."

Arabaya bindim ve giydiğim kıyafetleri çıkardım. Arka koltuğu indirdim ve Tony'nin sakladığı kıyafetleri almak için bagaja uzandım. Eski gömleğimi ve bir şişe suyu kullanarak yüzümdeki ve ellerimdeki kanı yıkadım. Penthouse'a vardığımızda, bir eşofman, tişört ve kapüşonlu sweatshirt giymiştim. Kapüşonu başıma geçirdim.

"Orada ne oldu?" diye sordu Tony.

Arka aynaya baktım. "Sonra anlatırım. Harlow'u görmem lazım."

Tony kaşlarını çattı ama başını salladı. "Anlıyorum."

Elimi uzattım ve Tony'nin omzunu sıkıca kavradım. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Her şey için. Bana, ona katlandığın için." Güldüm. "Bize katlandığın için. Ve her zaman arkamı kolladığın için."

"Arkadaşlar ne içindir ki?" diye sordu Tony gülümseyerek. "Arkadaşlar dışarı çıkıp birlikte içki içerler. Uzun zaman oldu."

"Evet, evet, anladım," diye gülerek cevap verdim. "Sen, ben ve bir şişe rom. Yakında."

"Yakında," diye başını salladı. "Git hadi. Psikopat adamını al."

Arabadan inerken tekrar güldüm. Evime ulaşmak hiç olmadığı kadar uzun sürdü. Özel asansörden çıkar çıkmaz etrafa baktım. Ortam sessizdi. Fazla sessizdi.

"Harlow?"

"Benny!" Annem koridordaki banyodan başını çıkardı ve bana gülümsedi. "Nerede olduğunu merak ediyordum."

Kaşlarımı çattım. "Harlow nerede? Onunla konuşmam lazım."

Annem dilini şaklattı. "Kesinlikle olmaz. Kuralları biliyorsun; düğünden önce partnerini göremezsin. İkiniz bu geleneği bozamazsınız. Bu gece birlikte olursanız, başınıza sadece kötü şans gelir."

İnledim. "Anne, o nerede?"

"Sana söyledim..."

"Ne oluyor lan!" diye bağırdım. "Bu bir oyun değil. Bu benim hayatım!"

Annem gözleri dolmadan önce bana göz kırptı. "Bu kadar acımasız olmana gerek yok Benny. Sadece güzel bir düğün geçirmeni sağlamak istiyorum."

"Öyle mi?" diye sordum. "Yoksa mükemmel küçük gösterinin sorunsuz geçmesini mi sağlamaya çalışıyorsun? Dürüst olalım. Beni hiç umursamadın. Babamla ilgisi yoksa, umursamıyorsun!"

"Bu yalan," diye tersledi. "Seni her zaman sevdim ve sana baktım."

"Demek, senin botoks ya da lanet olası bir ameliyat için para gerektiği için aç kaldığım zamanlar benim hayal gücümdü? Siktir git!"

Elini yanağıma vurdu. Ona baktım, çenemi oynattım ve ileri adım atarken hırıldadım. Hayatımda ilk kez, yüzünde korku ile geri adım attı.

"Babanıza söylediklerinizi anlatacağım."

"Ona söyle," dedim. "Umurumda değil. Harlow nerede!"

"Gitti. Ve telefonu bende," dedi kısaca. "Bunu benim için mahvetmeyeceksin. Denedim..."

"Hayatım boyunca bana işkence etmekten başka bir şey yapmadın," dedim sakin bir sesle. "Te desprecio, mamá."

Annemin gözleri büyüdü. Titreyerek nefes alırken, ona doğru gitmek, onu teselli etmek ve kendi sözlerimden korumak istedim. Bunun yerine, penthouse'umdan fırlayıp çıkmasını izledim.

En yakın koltuğa çökünce pişmanlık göğsümü doldurdu. Harlow nerede olursa olsun, ona ulaşamazdım ve annem bana kızgındı. Ona bağırmayı hak etmesine rağmen, suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu.

Enzo'nun numarasını çevirdim. "Oraya geliyorum."

Twenty-Eight BENITO

KARDEŞİM kapıyı açtı ve bana baktı. Ne diyeceğimi bilemedim. Aklıma gelen her kelime boğazımda takıldı. Harlow'dan hoşlanmadığını ve ona güvenmediğini en yüksek sesle dile getiren oydu, ama yine de ilk başvurduğum kişi oydu. Giancarlo'ya da gidebilirdim, ama annemi açıklamak zorunda kalırdım ve o da sadece susup annemi cadı olarak nitelendirirdi. Onun açısından, haksız sayılmazdı. Annem onlardan nefret ediyordu. Bu duygu, o ve Gianpaolo arasında tamamen karşılıklıydı. Bu etkileşimi önlemek daha iyiydi.

"İyi misin?"

Kaşlarımı çattım. "Neden bugün herkes bana bunu soruyor?" Elimi yüzüme götürdüm. "O kadar kötü mü görünüyorum?"

"Evet," Enzo tereddüt etmeden cevap verdi. "Solgun ve yorgun görünüyorsun. İçeri gel."

Onun evine girdim ve kapı arkamdan kapandığında iç geçirdim. Enzo beni oturma odasına götürdü. O oturdu, ben de ona katıldım, sonra Pen kucağıma tırmandı ve miyavladı. İçgüdüsel olarak uzandım ve uzun,

yumuşak, turuncu tüylerini okşarken yere baktım. Onu okşarken, onun mırıldanmasını dinlerken ne kadar süre öyle kaldığımı bilmiyordum.

"Benito."

Kardeşime baktım. "Evet?" "Ne oldu?"

Kaşlarımı çattım. "Bir sürü şey."

Enzo'ya olan biten her şeyi anlattım. Harlow, Darla ve Lee'den, bunların onun düşündüğünden daha fazla şekilde annemle ve onun ısrarla yapmamızı istediği aptal düğünle nasıl bağlantılı olduğuna kadar. Anlatmam bittiğinde, hem bitkin hem de biraz rahatlamış hissediyordum.

"Onu sarsmak istiyorum. Onu ne kadar sevdiğim kadar, ondan ne kadar nefret ettiğimi de düşünmeden edemiyorum."

Enzo başını salladı. "Bu çok makul. Ben de annemi sevmiyorum."

Ona bir göz attım. Doğru, annesi Enzo'yu henüz küçükken bize bırakmıştı. Otistik bir oğlu olan genç bir anne olduğu gerçeğiyle başa çıkamıyordu. O kaltağı düşünmek bile bugün bile kanımı kaynatıyor. Enzo farklıydı, ama o sadece *kendiydi.* Bir Vitale, bir kardeş, aşık olmuş bir adam. Bunların hepsini kaçırmış olması onun lanet olası sorunu. Kardeşimi seviyordum. Her zaman sevmiştim.

"Beni delirtiyor," diye mırıldandım. "Patladım. Her şey üstüme üstüme geliyor."

"Anlıyorum," dedi Enzo. "Aşırı stres sana iyi gelmez. Ya da kimseye." Başını bana doğru eğdi. "Harlow'un nerede olduğunu söylemeyecek mi?"

"Hayır!" diye inledim ve kanepeye geri yığıldım. "Onun aptal batıl inançları. Onunla konuşmam lazım. Aramızdaki durum çok garip. Dayanamıyorum." Kaşlarımı çattım. "Onu pek sevmediğini biliyorum..."

"Onu sevmediğimi hiç söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu," dedim. "Birden fazla kez bunu gösterdin."

Enzo dudağını ısırdı. "Çünkü ondan emin değildim. Brycen'dan sonra, ikimizin de olaylara bakış açısına güvenemedim. İkimiz de diğer insanlara karşı önyargılı olma eğilimindeyiz, biliyorsun."

Sinirlendim. "Onun adını anma."

"Eninde sonunda söylemek zorundasın," diye ısrar etti Enzo. "Brycen geçmişimizin bir parçasıydı, ama o sadece geçmişte kaldı. Tex bile bana, onunla ilgili şeyleri

hala onunla ilgili şeyleri kafama takmam gerektiğini söyledi. Özellikle de senin incinmen söz konusu olduğunda."

"Ben incinmedim."

"Bu yalan," dedi Enzo, uzanıp Pen'i okşarken. "Sen benden daha çok incindin. Kırıldın. Seni hiç böyle dağılmış görmemiştim, Benito. Sonra her şeyi içine attın ve hiçbir şey olmamış gibi davrandın. Ben bununla başa çıktım, ama sen hiç başa çıkamadın. Harlow'u uzaklaştırmana şaşmamalı."

Ona baktım. "Onu uzaklaştırmıyorum." "Tex

öyle demiyor."

Kardeşime gözlerimi kısarak baktım. Ne zamandan beri bu kadar... bilge olmuştu? Söylediği her şey, itiraf etmekten nefret ettiğim bir şekilde mantıklıydı. Aniden ayağa kalktım. Pen de benimle birlikte atladı ve uzaklaştı.

"Tex!" diye seslendim.

"Ne yapıyorsun?"

"Erkek arkadaşına birkaç soru sormak istiyorum."

Enzo ayağa kalktı. "Onu rahatsız etme, yoksa sorun çıkar," dedi kısaca. "Üzgün olduğunu biliyorum, ama işler böyle yürümüyor."

"Sadece neyden bahsettiğini bilmem gerekiyor."

"Hayır."

Enzo'ya baktım ve sonra mutfağa doğru döndüm. "Tex!"

"Buradayım," diye seslendi ve beline beyaz bir önlük bağlayarak oturma odasına girdi. Çırpma teli üzerindeki çikolata kremasını yaladı. "Selam, Benito. Burada ne işin var?"

"Beni şimdiye kadar duymadın mı?"

Kafasını salladı. "Kulaklık," dedi ve kulağındaki küçük, siyah daireyi işaret etti. "Pişirirken müzik dinlemeyi seviyorum. Eğlenmek için farklı tarifler deniyorum."

Tex'e baktım. Bu adam bana hiç mantıklı gelmiyordu. Bir zamanlar onu devasa, korkutucu, hatta kaba olarak tanımlardım. Peki şimdi? Onu, büyük bir gülümsemeyle ve hiç beklemediğim kadar yumuşak tavırlarla dev bir oyuncak ayı olarak tanıyordum. Tex bir muammaydı.

"Harlow onu kendimden uzaklaştırdığımı mı söyledi?" diye sordum.

Tex, Enzo'ya doğru bakıp sonra tekrar bana döndü. Kardeşime dönüp baktım. Hâlâ aynı yerde duruyordu, ama onu ve Tex'i tanıyorsam, gözleriyle benim asla anlayamayacağım kadar çok şey söylüyorlardı. İkisi ayrılmaz bir ikiliydi.

"Hey," diye seslendim. Tex, bakışlarımla karşılaşınca iç geçirdi. "Evet, hadi. Ona bakma, bana bak. Harlow ne dedi?"

Tex bir ayağından diğerine ağırlığını verdi. "Hiçbir şey." "İkinizin birlikte olduğunu biliyorum," dedim.

"Yeter," dedi Enzo, sanki kocaman kıçlı erkek arkadaşının korunmaya ihtiyacı varmış gibi, Tex ile benim aramda durdu, oysa muhtemelen benimle başa baş gidebilirdi. "Belli ki bu soruyu cevaplamak istemiyor."

Enzo ve Tex'e baktım. Omuzlarım düştü. Yüzlerindeki endişe, kaygı ve tedirginliği gördüm. *Durumu daha da kötüleştiriyorum.* "Haklısın," diye mırıldandım. "Üzgünüm, Tex. Bu kadar agresif davranmak istemedim." Gözlerimi kapattım ve burnumun köprüsünü sıktım. "Sanırım sadece panik yapıyorum. Harlow'la iletişime geçmenin bir yolu yok ve bugün öğrendiklerimden sonra, onun ne düşündüğünü bilmem gerekiyor. Bundan nefret ediyorum."

"Kahretsin."

Gözlerimi açıp kaşlarını çatmış Tex'e baktım.

"Sorun değil," dedi Enzo.

"Harlow geçen gece üzgündü," dedi Tex, sanki bu sözler çok uzun zamandır dudaklarında bekliyordu da artık daha fazla tutamıyordu.

"Neden?" diye sordum. Eve gitmediğimi hatırlayarak başımı salladım. "Hayır, cevap verme. Eminim ki, ondan kaçındığımı anladığı içindir."

"Benim bilmediğim bir şey," dedi Tex, ensesini ovuşturarak. "Blu'da epey içmişti, sonra da o sayfaları bulduğunu itiraf etti."

"Hangi sayfalar?" diye sordum, içime bir tedirginlik çökmüştü. Yine de, *bunların o* sayfalar olmasının imkânsız olduğunu kendime söyledim.

"Onun yazdığı sayfalar," dedi Tex sessizce, sonra bakışları Enzo'dan tekrar bana döndü. "Brycen."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim. *Olamaz.* Harlow'un bulduğu şeyin bu olduğunu milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Onları nasıl buldu? Onları hep gün ışığından uzak bir yerde saklamıştım. En son nerede olduklarını hatırlamaya çalıştım. Aylardır onları yatağıma götürmemiştim, kahve masasına da uzun zamandır koymamıştım. Hayır, Harlow onları yer kasamdan çıkarmış olmalıydı. Orası, bakmak istemediğim ama bir gün önemli olabilecek her şeyi sakladığım tek yerdi.

"Kahretsin," diye küfrettim. "Neden bir şey söylemedi?"

Tex omuz silkti. "Bilmiyorum. İlk başta bana hiçbir şey söylemedi. Onu zorla konuşturmak zorunda kaldım," itiraf etti. "Sonra tuhaf davranmaya başladı. Annen ona bir çanta hazırlamasını söyledi ve gece bitmeden onunla birlikte gitti."

"Nasıl tepki verdi?" diye sordum, sesim biraz fazla baslı çıkmıştı. Nefesimi çekip sakinleştim. "Yani, iyi miydi? Kızgın mıydı? Ne dedi?"

"Fazla bir şey demedi," dedi Tex. "Acı çekiyor gibi görünüyordu. Üzgün. Kızgın."

Harlow mu? Brycen'in günlüğündeki sayfalar yüzünden Harlow'un bana kızgın olduğu, ama öfkeden deliye dönüp beni öldürmeyi planlamadığı bir dünya hayal etmeye çalışırken boşluğa bakakaldım. *Sanırım onun cinai tarafını tercih ederim.* Bu, öğrendiği şey yüzünden üzgün bir şekilde bir köşede oturmasından çok daha iyi olurdu. *Benim* yüzümden üzgün.

"Nerede o?"

"Hiçbir fikrim yok," diye araya girdi Enzo. "Onu annen aldı, hatırladın mı? Biz nereden bilelim?"

İç geçirdim. "Üzgünüm," dedim yine. "Sinirli gibi göründüğümü biliyorum, ama öyle demek istemedim," dedim ikisine de. "Senin erkek arkadaşına asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Sana asla böyle bir şey yapmam, Tex."

Gülümsedi. "Evet, biliyorum. Sadece üzgünsün." Omuz silkti. "Hepimiz öyle olduğumuzda biraz çıldırırız."

"Ondan daha fazlası," diye mırıldandım.

"Nedir?" diye sordu Enzo. Gözlerimiz buluştuğunda, yüzünde bir aydınlanma oldu. "Onu seviyorsun."

Bunu inkar edemedim. Harlow'u ve ondan ne istediğimi düşünmeye çalıştığım her seferinde, aynı tuhaf his beni rahatsız ediyordu. Kalbim hızla atıyor, yüzüm kızarıyor ve midem sıkışıyordu. Gerçek beni göğsümden vurdu.

Harlow Hayashi'ye aşıktım. Evet, o benim nefret ettiğim her şeydi, iyi günümde boğmak istediğim her şeydi, ama o benimdi. Onun küçük parçalarına aşık olmuştum, diğer insanların hiç görmediği ve asla göremeyeceği parçalarına.

"Onu seviyorum." Bu sözler dudaklarımdan dökülürken, sanki bir şey kırılmış, bir şey değişmiş gibi hissettim. "Siktir, onu seviyorum."

Yakındaki bir sandalyeye çöktüm ve ellerime baktım. Harlow. Dünyadaki onca insan arasından, kocama aşık olmuştum. Adam yürüyen,

konuşan bir felaketti ve ben başkası istemiyordum. Kardeşime baktım.

"Bununla ne yapacağım?"

"Sen söyle ona," diye gülerek araya girdi Tex.

Kaşlarımı çattım. "Ne zaman? Yarın evleneceğiz."

"İkinci düğününüzden daha iyi bir zaman olabilir mi kocanıza onu sevdiğinizi söylemek için?"

Enzo başını salladı. "Katılıyorum. Her zamanki kadar iyi bir zaman gibi görünüyor."

Midem düğüm düğüm oldu. Yarın. Harlow'la yüzleşmek, onunla konuşmak ve beni çok korkutan o sözleri söylemek zorunda kalacaktım.

Ne ters gidebilirdi ki?

BUGÜN KUTLAMA GÜNÜ OLMALIYDI, ama değildi. Tek istediğim bu işi bir an önce bitirmekti. Oradaki insanların yarısını görmek ya da onlarla konuşmak istemiyordum.

Derin bir nefes alırken, Gabriela'ya hakkını vermek zorundaydım; korse hoş bir dokunuştu. Zaten ince olan belimi daha da ince gösteriyordu. Saçlarımı topladım ve siyah çapraz küpeler taktım. Korse smokinle uyumluydu ama daha sonra elbiseye geçmem gerektiğinde çıkarabilirdim. Tabii ki bunun bir önemi yoktu. Sığ bir nefes aldım ve hafif makyajımı bitirdim. Birkaç dakika sonra, sevdiğim ama beni sevmeyen bir adamla ikinci kez evlenecektim.

Çantama baktım. Günlük sayfalar beni alay ediyordu. Ölü bir adam Benito'nun kalbini elinde tutuyordu. Eyeliner kalemi elimde kırıldı ve siyah lekeler bıraktı. Kalemi yere düşürdüm ve nefes almak için duvara yaslandım. *Bu şu anda önemli değil.* Neredeyse inanana kadar bunu tekrar tekrar söyledim.

Kapının çalınması, babam ve üç muhafızının küçük soyunma odasına girmeden önce aldığım tek uyarıydı. Babamla yüz yüze geldiğimiz anda ona dönüp

, babamla yüz yüze geldiğim anda her şeyi içime kilitledim.

"Harlow," dedi Denji beni baştan aşağı süzerken. "Bu gösteri senin eserindi, ama faydalı oldu. Tüm işlerimizin hisse senedi fiyatları yükseldi."

Başımı salladım. Eğer fedakarlığımın buna değer olduğunu düşünüyorsa, öyle olsun. Artık umursamıyordum.

"Şüphelerim vardı evlat, ama başardın. Daha fazla gurur duyamazdım."

Daha önceki başarılarımın hiçbiri babam için önemli görünmüyordu. Mükemmel notlar, bir avuç adamla rakip çeteyi yenmem. Hatta ona Çin mahallesinde uyuşturucu ticaretinin bir kısmını garantilemem. Hiçbir şey. Ve şimdi onun övgüsünü alıyordum, ama bu anlamsız geliyordu. Hayatım boyunca onun kabulünü kovalamıştım, ama şimdi onu elde ettiğimde, bununla hiçbir ilgim kalmamıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Bu gerçekten bir soru mu?"

Denji gözlerini indirdi ve korku omurgamdan aşağıya doğru indi. *Geri çekil, sessiz ol ve itaat et.* Bu, tüm çocuklarına aşılanmıştı ve görmezden gelmek çok zordu.

"Lorelei nerede?"

O homurdandı. "O güvende. Kız kardeşin için çok fazla endişeleniyorsun." Ben endişelenmezsem, kim endişelenecek?

"O özgür, değil mi?"

Babam iç geçirdi. "Bir çocuk sahibi olarak her şeyi mahvetti. Kendi ayakkabılarını bile takip edemiyor."

O yanılmıyordu, ama bunu anlaması Lorelei'ye kalmıştı.

"Lorelei fakir bir hayat sürmeyi seçti. Bir fahişeye ihtiyacım yok." Sanki her şeyi reddediyormuş gibi elini salladı.

"Onu kesiyorsun?" Kahretsin, Lorelei nasıl yaşayacağını bilmiyordu. yaşaması gerektiğini bilmiyordu.

"O her şeyi mahvetti ve bu ona son uyarıydı. Sen dışarıda olabilirdin En iyi yaptığın şeyi yapıyorsun. Bunun yerine, burada bir adam için giyinip süslenmişsin." Denji başını salladı. "Bu şehirde çok fazla güçleri var. İtalyanlar. Sen bile başlarında değilsin. O çocuk bir kukladan başka bir şey değil..." Düşünmeden harekete geçtim ve bana doğrultulmuş üç silahla karşılaştım. Bıçağımı çekip babama doğrulttum. Ucu onun gri takım elbisesine değiyordu. Gözlerimiz kilitlendi ve hayatımda ilk kez, ona baktım. Denji Hayashi'nin gözlerine baktı ve hiç korku hissetmedi.

"Bir daha benim önümde kocama kötü söz söyleme."

Denji, vücuduna dayadığım bıçağa ve sonra yüzüme bakarak hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Sen her zaman aptaldın, ama aşık olacak kadar aptal olduğunu bilmiyordum. Hiçbir şey öğrenmedin mi? Sadakatini ailene göstermelisin."

Göğsüm sıkıştı, nefes almam zorlaştı. Elimi sabit tutarken ona hiçbir şey göstermedim. "Ben bir Vitale'yim."

"裏切り者" (Hain), babamın yanında duran muhafızlardan biri tükürdü.

"Ne istersen söyle. Ama kocama veya ailemize bir daha saygısızlık edersen, benim düşmanım olmanın neden en kötü sonuç olacağını sana gösteririm."

Denji elini kaldırdı ve etrafımızı saran muhafızlar silahlarını indirdiler. Geri adım attım ve hiçbiri ne olduğunu anlamadan, bıçağımı sağımdaki muhafızın boynuna sapladım. O, uzun zaman önce öldürmeye söz verdiğim kişiydi. *Şimdi kim gülüyor, kaltak*? Bıçağı orada bırakıp geri çekildim, kanın bulaşmaması için uzak durdum. Gabriela, kıyafetini mahvedersem gözyaşlarına boğulurdu.

"Siktir, Chiaki," dedi başka bir muhafız. Silahını kaldırdı ama Denji onu aşağı itti.

"Mutlu musun?" Yerdeki adama sıkılmış bir bakış attı. "Onu temizleyin." Bir kez daha bana döndü. "Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün."

Teşekkür bekliyorsa, alamayacaktı. Denji benden uzaklaşıp kapıya yöneldi. Durdu ve ben onu dışarı itmek istedim. Neyse ki, giderken hiçbir şey söylemedi. Tekrar yalnız kaldığım anda, nefesimi tuttum.

"Siktir." Masayı tekmeledim. Kız kardeşime iyi olup olmadığını sormak için bile mesaj atamazdım. O gidip onunla iletişimi kesmişti. Lorelei annemize çok benziyordu, yanlış yönlerden zayıftı. Güçlü yanları da vardı, ama kendi başına hayatta kalmak için yeterli değildi.

"Hey, iyi misin?" Quincy'nin sesi anlık paniği bozdu. "Lorelei, o nerede?"

"Sakin ol, Har. Şu anda kendini daha çok düşünmelisin," dedi Quincy.

Kafamı salladım. Hayır, en son yapmak istediğim şey kendimi düşünmekti. Bu, ona olan hislerime yol açardı. Aklım Benito'ya takıldığında, sinir bozucu mafya patronu hakkında sonsuz bir düşünce döngüsüne girerdim.

"O kesildi. Hamile. Kahretsin, bunu yapamaz," diye mırıldandım ve kapıya doğru yöneldim.

Quincy beni durdurdu ve geri itti. "Bu senin istediğin şey olmadığı için gitmek mi istiyorsun? Ben senin erkeğinim. Lorelei için gitmek saçmalık. Onu sokaklarda bırakmayacağımı biliyorsun."

Bunu biliyordum. Lanet olsun, bunu biliyordum. Birkaç adım geri çekilirken başımı salladım. "Evet."

Quincy kapıyı kapattı. "İstediğin bu mu?"

Artık çok geçti. Benito ile evlenmiştim; bu sadece bir gösteriydi. Yine de başımı kaldırıp Quincy'nin gözlerine baktım. Hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Omuzları gevşedi ve derin bir nefes aldı.

"İyi. Boşuna dayak yediğimi sanmıştım." Quincy çenesini ovuşturdu. "Babam sana ne dedi?"

"Benimle gurur duyuyor falan."

Quincy ıslık çaldı. "Çok uzun sürdü."

Birkaç adım geri çekilirken başımı salladım. Quincy'ye gerçekten baktım. "Sen..." Benito'nun sözleri aklıma geldi ve dudağımı ısırdım. "Bana aşık değildin, değil mi?"

"Biz çocuk değiliz," dedi Quincy.

Bu bir hayır değildi. Nefesimi verdim. "Quincy."

Elini salladı. "Hayır, yapma. Gerçekten isteseydim, çok uzun zaman önce harekete geçerdim."

"Muhtemelen senin yanına bir bıçak saplardım." Quincy

güldü. "Evet."

Bundan sonra ne yapacağız? Quincy benim en iyi arkadaşım ve kardeşim gibiydi. O benim gerçek ailemden daha çok ailem gibiydi. Ayrılmak istemiyordum, ama geri çekilmesi gerekiyorsa bunu anlayabilirdim.

"O bakış da ne öyle?" Quincy beni yanına çekti ve sarıldı. Homurdandım, fazla dokunaklıydı. Böbreklerine yumruk atmadan önce beni bıraktı.

"Aramız iyi mi?" diye sordum.

"Evet. Önce aileyiz."

Derin bir nefes aldım. Midemdeki düğüm çözüldü ve biraz daha rahat nefes alabildim.

"O yüzden sana tekrar soracağım. Oraya çıkıp aşkını itiraf etmeye hazır mısın?"

Aşk kelimesinin geçmesi beni inlettirdi. *Kahretsin.* Benito'ya bunu söyleyemezdim.

Quincy bana bakarak gözlerini genişletti. "Yani, ona karşı davranışlarından tahmin etmiştim ama bu gerçek."

Bu bir soru değildi, ama yine de başımı salladım.

"Dur tahmin edeyim, ikiniz henüz birbirinize hiçbir şey söylemediniz, değil mi?" Quincy iç geçirdi. "Dün gece yaptığı şeyden sonra sana koşarak büyük bir aşk itirafında bulunacağını sanmıştım."

"Bir dakika, ne?" En iyi arkadaşıma sertçe baktım. "Benito ne yaptı?" Quincy bir adım geri attı. "Sana söylemedi mi?"

"Hayır. Annesi bizi geleneksel saçmalıklar yüzünden ayırdı. Ne oldu?" Göğsümün ortasına bir kaya gibi bir tedirginlik yerleşti.

Quincy, kafasının üstündeki renkli bukleleri karıştırdı. "Uh, bu işe karışmamam gerektiğini düşünüyorum." Ona doğru adım attım ve o beni durdurdu. "Bu konuyu ikinizin arasında bırakacağım."

Quincy'yi boğmak istedim. Bu tanıdık bir duyguydu, ama o kadar gergindim ki, gerçekten bunu yapabilirdim. "Quincy."

Quincy bana gülümsedi. "Kocanı çağırmamı ister misin?"

Evet. Benito'yu görmek düşüncesi beni heyecanlandırdı ve korkuttu. "Hayır, gerek yok."

Kafasını salladı. "Hiç de sorun değil değil. O boktan alışkanlığından vazgeçmelisin."

"Ne?"

"Sana atılan her şeyi kabul edip yoluna devam etme alışkanlığın." Quincy çenesini kaşıdı. "Boş ver." Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. "Oraya çıkıp evet demeden önce Benito'yu görmen lazım... Yine."

"Hayır, teşekkürler."

Quincy çıkarken içini çekip başını salladı, ama ben ciddiydim. Düğünü planlandığı gibi yapacaktım. Öncesinde kocamı görmeye gerek yoktu. Bu sadece kalbimi saran acıyı daha da artıracaktı. Geri dönüp aynada makyajımı kontrol ettim. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Benito'nun görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

Eminim dün aptalca bir şey yapmıştır. Benito çoğu kişiye karşı aklı başında biriydi, ama ben onun gerçek yüzünü görmüştüm. Beni bir canavar olarak görüyordu, ama kendisi de ondan beterdi. O tarafına teslim olduğunda, kaotik bir güzelliğe bürünüyordu. Gözlerim kapandı ve teslim olup kafamda Benito ile geçirdiğim sonsuz anları canlandırmaya başladım

Onu bir bağımlı ilacını arzuladığı gibi arzuluyordum. O benim kötü alışkanlığım ve kurtuluşumdu.

Kapının tıklaması beni anılarımdan çıkardı. Ellerime baktım ve siyah lekeleri temizlemek için makyaj mendili aldım. "Quincy, geri geldiysen, umarım bana içecek bir şey getirmişsindir." Rujumu düzelttim ve arkamı döndüm. "Bana sert bir şey lazım..." Benito ile yüz yüze geldiğimde sözlerim kesildi.

Gözleri baştan aşağı beni süzdü. Ben de onu incelerken daha iyi değildim. Benito smokin içinde harika görünüyordu. Koyu renk saçları geriye taranmıştı ve smokini siyah üzerine siyahtı. Üzerinde çok iyi duruyordu, kaslarına tam oturmuştu ve ağzımı sulandırıyordu. Aramızdaki sessizlik her geçen saniye daha da yoğunlaşıyordu, ta ki görmezden gelinmesi imkansız hale gelene kadar.

"Annen burada olduğunu biliyor mu?"

Benito, sanki içinde bulunduğu sersemliği atmak istercesine başını salladı. Kaşları indi ve sonunda tekrar gözlerime baktı. Gözlerimiz buluştuğunda midem anında sıkıştı.

Onu ne kadar özlediğimi anında fark ettim. *Lanet olsun, hepsi onun suçu. Önceden umursamıyordum, şimdi ise onu özlüyorum.*

"Ben yetişkin bir adamım," dedi Benito.

Kafamı salladım. "Onun umurunda olduğunu sanmıyorum."

Bana doğru bir adım attı ve sanki vücudum kendi iradesine sahipmiş gibiydim. Benito bana doğru attığı her adımda, ben de geri çekildim. Sırtım duvara çarptı ve içimden küfrettim.

Benito'nun yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış belirdi. Elim, onun yüzünü tokatlamak ve sonra onu öpmek için kaşınıyordu. Onu hem incitmek hem de sevmek istiyordum.

"Neden kaçıyorsun?" diye sordu

Benito. "Kaçmıyorum."

Benito, duvara yaslandığımda kaşlarını kaldırdı. *Kahretsin, kaçıyorum*. Hareketsiz kaldım ve kendimi yerinde durmaya zorladım.

"Şimdi benden korkuyor musun?" diye sordu Benito, tam önümde durarak. Kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Çok yakındı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzümü boğazına gömmek istedim. "Sarhoş musun?"

"Hayır." Benito bana doğru bir adım daha attı ve aptal kalbim bir an durdu. "Ben..." Benito elini uzattı ve ben içgüdüsel olarak hareket ettim. Kolunun altından geçip etrafında döndüm.

"Burada olmamalısın. Annen seni bulduğu anda, büyük bir olay çıkacak." Boynumun arkasını ovuşturdum. Neden buradaydı? O gün çocuklarla geçirdiğim zamankinden daha fazla bir çözüme yaklaşmamıştım. Benito ve ben konusunda yine başlangıç noktasına dönmüştüm.

"Harlow."

"Annen bu düğün için çok uğraştı ve herkes bekliyor. Oraya gidelim." Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Şu anda, devam edersek, kocamı öldürebilir ya da onun önünde çökebilirdim. İkincisi asla olamazdı.

"Harlow, bekle."

Kapıya doğru yürüdüm. "Oh, sanırım birisi on dakika diye bağırdı. Her şeyi hallettim bile." Parmaklarım kapı kolunu kavradı ve ben ilerlemeye devam ettim. Oradan çıkmam gerekiyordu. Benito ile ne kadar uzun süre kalırsam, kalbimi kapatmak o kadar zorlaşıyordu. Kalbim ona gitmemi, kollarına atlamamı ve onunla birlikte olmamı istiyordu. Siktir et bu yumuşak saçmalıkları; bu benim kaderim değildi. "Fotoğrafçı düğünden önce benim fotoğraflarımı çekecek. Gidip onu bulsam iyi olur."

Benito beni kapıya çarptı, kapıyı kapatarak kaçışımı engelledi. "Bekle dedim lan."

Gözlerimi kapattım, onun sıcaklığını ve tatlı, misk kokusunu içime çektim. Siktir, hepsi Benito'ydu ve ben teslim olmak istiyordum.

"Çekil," dişlerimi sıkarak söyledim. Kendimi zorlukla zapt ettim.

"Neden? Bir orospu gibi kaçabilmek için mi?"

Dönüp Benito'nun yüzüne yumruk attım. Yumruklarım onun elmacık kemiğine çarptı. Yumruğun titreşimi koluma yayıldı ve kendimi biraz daha iyi hissettim. "Bir daha söylemek ister misin?"

Benito yere kan tükürdü ve bana gülümseyerek ağzının köşesini sildi. Benito'nun yumruğu karnıma çarptığında kaçmadım. Homurdandım. Lanet olası korse zaten kaburgalarımı kesiyordu, nefes almamı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

"Tekrar den*emek* ister misin?" Benito homurdandı.

Sadece hareket ettiğimi düşünmedim. Ona saldırdım. Benito benden daha iri ve daha güçlüydü. Hızlı hareketler ve ölümcül yumruklar konusunda üstündüm. Tackle yapmak uzmanlık alanım değildi, ama yine de tüm vücudumu bir linebacker gibi Benito'ya çarptım. O homurdandı ve neredeyse düşüyordu. Ben tekrar ona çarpmak için geri çekilmeye çalışırken o dengede kaldı. Benito beni belimden yakaladı ve küçük masanın üzerine fırlattı. Masa kırıldı ve cam parçaları etrafa saçıldı.

Yine de bacaklarımı omzuna ve boynuna doladım. Dönüp onu ters çevirdim. Elime ilk geçen şeyi kafasına vurdum. Çarpma etkisiyle cam parçalandı, elimi kesti ve Benito'nun üzerine yağmur gibi yağdı.

Benito bana öfkeyle bakarken midem bulandı. Koyu renkli gözleri, sanki benim ölümümü çoktan planlamış ve şimdi bunu gerçekleştirecekmiş gibi gözlerime dikildi.

"Siktir git," diye bağırdım.

"Bu küçük numaranın bedelini ödeyeceksin."

Benito kollarını bacaklarımın etrafına dolayarak beni sabitledi. Bacaklarımı onun etrafına sıkıca doladım, tüm gücümle sıktım. Benito'nun yüzü kıpkırmızıydı. O ve Quincy'nin kavga ettiği zamandan kalma, henüz iyileşmemiş morluklar, kocam beni yerden kaldırırken göze çarpıyordu.

"Yapma..."

Benito beni tüm gücüyle yere çarptığında içimdeki hava bir anda dışarı çıktı. Nefes almayı hatırlamaya çalışırken ağzım sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı. Bacaklarım gevşedi ve Benito'dan uzaklaştım.

Keşke bıçağım olsaydı. Yuvarlanarak vücudumu hareket etmeye zorladım. Geriye doğru tekme attım ve Benito, ayağım göğsünün ortasına çarpmadan önce onu yakaladı.

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?" diye tükürdü Benito.

Bu adam aptal mı?

"Senden nefret etmiyorum lan!" "Ben de senden nefret etmiyorum."

Midem burkuldu ve sonraki üç kelime dilimde ağır bir yük gibi durdu. *Söyle. Sürtük gibi davranmayı bırak Harlow. Söyle ona!*

Benito yüzündeki kanı sildi, gözleri sanki bana ne yapacağını bilemiyormuş gibi bana sabitlenmişti. "Benim ölmemi istiyorsun."

"Her gün." Titreyen parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. Kavga sırasında saçlarım dökülmüştü. Kıyafetlerime bir bakış attım ve inledim. Beyaz smokin kanla lekelenmişti.

"O zaman neden henüz yapmadın?"

Başımı kaldırıp Benito'ya baktım. Sanki zaten biliyor gibiydi, ama ona o kadar aşık olduğumu, onsuz bir dünya düşünemediğimi bilemezdi. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Bunu söyleyeceğime inanamıyordum. Ya söylersem ve her şey mahvolursa? Birçok şeyle başa çıkabilirdim. Çok şey atlatmıştım ama bu...

Bu çok fazla geliyordu.

Benito bana doğru yaklaştı ve yüzümü tuttu. Hâlâ kelimeler boğazımda takılı kalmıştı, çıkamıyordu. Dudaklarımız, dağınık ve kaotik bir tutkuyla buluştu. Sanki hayatta olmamın tek nedeni buymuş gibi onu emdim. Asla durmak istemedim. İlk öpüşmemizden bile daha yoğundu. Havai fişekler patladı ve ben mahvolmuştum. İhtiyacım bedenimi keserken geri dönüş yoktu.

Giysilerim beni kısıtlıyor, aşık olduğum adamdan uzak tutuyordu. Benito'nun bana sarılmasını, içime girmesini, beni sahiplenmesini istiyordum. Umursamadan smokinini yırttım. Düğünün iptal edilmesi ya da dışarıdaki herkesin kızması umurumda değildi. Tek bildiğim ve anladığım, önümdeki adama karşı inkar edilemez bir arzu duyduğumdu. O, kendi yarattığı kaşıntıyı giderebilecek tek kişiydi.

"Hepsi senin suçun," dedim öpüşmelerin arasında.

Benito blazerimi yırttı ve korseyi yakaladı. "Bu boku kim seçti lan?"

İnledim ve ona yardım etmeye çalıştım. Yeterince hızlı çıkmıyordu. Benito, ayak bileğindeki kılıftan bir bıçak çıkardı. O korseyi bıçakla keserken ben hareketsiz kaldım. Kumaş tereyağı gibi koptu. *Siktir, bu çok seksi.* Dudaklarımı açgözlülükle yaladım, kocamı daha da çok arzuladım.

Korsenin tamamen çıkardığı anda, Benito'nun dudakları benimkilere çarptığında, açgözlülükle nefes aldım, ama sonra tekrar nefesimi kaybettim. Onu öpmekten asla bıkmazdım. Her zaman çok iyi hissederdim. Aramızda hiçbir şey kalmayana kadar birbirimizin kıyafetlerini yırttık. Benito camları ve kırık masayı kenara itti. Smokinini aldı ve yere serdi, sonra beni oraya taşıdı.

O benim bacaklarımın arasına girdiğinde nefesim kesildi. Bana bakarken inledi.

"Acele et," diye ısrar ettim.

Benito etrafına bakındı ve başımın üzerinden uzandı. Pantolonundan bir kayganlaştırıcı paketi çıkardı. Kaşlarımı kaldırdım. *Görünüşe göre yine de iyi bir etki yapıyorum.*

"Sen sadece benim aletim senin içine girince beni dinliyorsun."

Onu yırttı ve birazını sikine, sonra da parmaklarına sıktı. Beni germeye pek zaman ayırmadan deliğimi yağladı. Zaten istemiyordum. Onu hemen istiyordum. Çaresizlik beni yiyip bitiriyordu.

"Beni dinlemen gerekiyor," diye inledi Benito, içime girerken.

Sırtım yerden kalktı ve gözlerimin önünde lekeler dans etmeye başladı. Omurgamdan bir acı patladı ve vücudumda yayılırken lav haline dönüştü. İnlemem boğazımda takıldı. Benito bana bir şey söyledi ise, onu duyamadım. Zevk ve acı içinde o kadar kaybolmuştum ki, düzgün düşünemiyordum. Kollarımı boynuna doladım ve keskin olmayan tırnaklarımı sırtına batırdım.

"Harlow," diye inledi Benito. Geri çekildi ve ben onun bana sertçe girmesini bekledim. Bunu tahmin etmiştim. Ancak, kalın penisinin her santimini hissetmemi sağlayarak, çok yavaşça içeri girdi.

"優しくしないで" (*Nazik olma.*)

Buna dayanamazdım. Parçalanır ve
işlev göremez hale gelirdim. Benito beni cam gibi tutarken yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm.

Belki de öyleydim. Her an parçalanacakmışım gibi hissediyordum.

"Mostricio, benden saklanma. Aradığım kişi sen değildin, ama ihtiyacım olan her şeysin." Benito'nun parmakları saçlarımı okşadı ve başımı geriye çekti.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Dayanabileceğim kadar dayanmıştım.

"Bana bak." Benito'nun sesi garip bir şekilde yumuşaktı ve ben başımı salladım. Saçımı daha sıkı tuttu ve daha da geriye çekti. "Bana bak."

Bu emir beni sarsmıştı ve boğazımdaki yumruyu yuttum. Gözlerimi açtım ve Benito'nun bakışlarıyla karşılaşınca bulanık görüşümü silkeledim. Kalbim göğüs kafesime çarparak, yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Gözlerin çok güzel," diye mırıldandı. "Hayatımızın geri kalanında onlara bakmak için sabırsızlanıyorum."

Tutamayacağın sözler verme.

Yatakta tatlı sözler duymayı seven biri değildim, ama Benito'dan daha fazlasını duymayı arzuluyordum. Nazik hareketleri beni çılgına çeviriyordu. Sırtını tırmaladım, beni daha fazla mahvetmesi için onu teşvik ettim. Sert seksi kaldırabilirdim. Kullanılmayı bile kaldırabilirdim, ama aramızdaki bu neredeyse sevişme benim sonum olacaktı.

"Ne... Ne diyorsun?" Onu anlayamıyordum. Aramızda her zaman tutku vardı, ama bu, bizi her zaman rahatsız eden saf şehvetten çok daha fazlası gibi geliyordu.

"Sen benimsin, Harlow." Benito içime girmeye devam ederken beni öptü. "Sonsuza kadar benim olacaksın. Son tarihi yok. Ölümde bile, sen ve ben olacağız."

Benim düşündüğüm şeyi mi söylüyordu? Halüsinasyon görüyor olabilirdim. "アイラブユー" (Seni seviyorum.)

"Bunu İngilizce duymam lazım." Benito bana doğru sallandı, penisi prostatımı vurarak beni parçaladı.

Kahverengi gözleri eskisi kadar soğuk değildi. *Ne zaman bana farklı bakmaya başlamıştı?* Neden şimdiye kadar fark etmemiştim?

"Sanırım seni seviyorum..."

Benito hareket etmeyi bıraktı ve sanki hayatı benim sözlerime bağlıymış gibi bana baktı.

"Ne?"

"Seni seviyorum," sözcükleri olabildiğince hızlı bir şekilde tükürdüm, bandajı yırtıp acı hissetmeyi bekledim.

Benito yüzümü öptü ve gözlerimi kapattığımı fark ettim. Gözlerimi zorla açtım ve Benito'nun yüzündeki yumuşak gülümsemeye nefesimi tuttum.

"Ben de seni seviyorum."

"Ne?"

Benito güldü ve tekrar hareket etmeye başladı. "Her dilde söylememi ister misin?"

Ayak parmaklarım kıvrılırken inledim.

"Seni seviyorum. Ti amo. Eu amo você. Je t'aime. Я люблю тебя."

Sonuncusu Rusça mıydı? Umurumda değildi ve onu bir öpücükle susturdum. Dillerimiz tanıdık bir öpücükte birbirine dolandı.

"Anladım."

"Güzel," dedi Benito dudaklarıma fısıldayarak.

"Bana senin olduğumu göster."

Benito, bacaklarımdan birini tutup omzuna koyarken inledi. Daha derine daldı ve beni yıldızları görmeme neden olan yerlerime çarptı. Omurganın dibinde orgazmım titrerken inledim. Yavaşça tırmandı, beni yavaş yavaş ele geçirdi ve saf mutlulukla sardı. Çevremdeki dünya yok oldu ve geriye sadece ben ve Benito kaldık. Hayatımın geri kalanını bu coşku içinde geçirmek isterdim. Bu imkansızdı, ama orgazmım geçse bile gülümsemeyi kesemedim. Gözlerimi kırptım ve Benito'yu tekrar öptüm.

"Hey, hazırız..."

İkimiz de kapıya bakarak Tony ve Quincy'ye döndük. "Siktirin gidin," diye homurdandı Benito.

Ona sarıldım.

"Üzgünüm patron." Tony arkasını döndü ve Quincy'yi de beraberinde itti.

"Bekle." Bize ve yırtık giysilerimize baktım. Benito'nun sırtından kan akıyordu ve parmaklarım kesiklerle doluydu. "Bandaj."

"Yedek bir smokin." Benito bana baktı ve ben başımı salladım. "Başka bir kıyafetim var."

Birbirimizden ayrıldık ve elimizden geldiğince temizlik yapmaya başladık. Birbirimizden çok uzaklaşmadan.

Quincy ilk olarak geri geldi ve bir ilk yardım çantası uzattı. Benito'nun başının arkasındaki yarayı temizledim. Düşündüğüm kadar kötü değildi. Yine de orada küçük bir yumurta oluşmuştu. Yarayı temizledim ve elimden geldiğince kanamayı durdurdum. O da benim parmaklarıma aynısını yaptı ve üzerlerine birkaç yara bandı yapıştırdı.

Odadaki diğer giysi çantasının fermuarını açtım. Elbisenin üst kısmı, işlemeli desenlerle süslenmiş şeffaf bir ağdan yapılmıştı. Boynumdan bağlanıyordu. Alt kısmı ise her iki yanında iki büyük yırtmaç bulunan ipeksi beyaz bir kumaştan yapılmıştı. Elbise hafifti ve vücuduma çok yakışıyordu. Gabriela bana birçok elbise denetmişti ve bu elbiseyi giyene kadar kendimi iyi hissetmemiştim. Seksi ama aynı zamanda sade bir elbiseydi.

"Elbise giymeye razı olduğumu öğrenir öğrenmez, benim için bir sürü elbise hazırlamıştı."

Benito onu Tony'ye uzattı ve Tony kapıyı çaldığı anda kapıya gitti. Yedek smokini ondan aldı ve ikimiz de aceleyle giyindik.

"Siktir, artık oraya gitmeni istemiyorum," dedi Benito. "Ne, neden?"

Saçımı elimden geldiğince düzelttim. Saçımı açık bıraktım. Elimden gelenin yapabileceğimin en iyisiydi. Makyajım biraz bulaşmıştı ama bu şekilde bana daha çok yakışıyordu.

"Seni tekrar sikmek istiyorum."

"Bunu balayı için sakla." Onun sözlerinin yüzüme yaydığı gülümsemeyi zorlukla bastırabildim.

Kapının dışında bağırışmalar duyuldu ve birbirimize baktık. "Bu annen."

Benito inledi. "Başımı belaya sokmak için doğru zaman." Elini uzattı ve ben de tuttum.

Gabriela odaya fırladı. Bize bir bakış attı ve ben saldırıya hazırlandım.

"Anne, bu..."

Elini kaldırdı. "İkiniz hazır mısınız?" "Evet,"

dedi Benito.

O başını salladı ve topuklu ayakkabılarıyla

döndü. "Ne yaptın?" diye fısıldadım.

Benito iç geçirdi. "Onu kızdırdık. Pahalı bir hediye almamı hatırlat bana."

Bir kez daha öpüştük. Giyinme odalarından şapele doğru ilerlerken, kalbim göğsümde sıkışmıştı. Benito içeri girmeden önce onu yakaladım. Bana kaşlarını kaldırdı.

"Seni seviyorum."

Benito, sanki birbirimize bunu söylememişiz gibi gözlerini genişletti. Beni yakaladı ve alınlarımızı birbirine yaklaştırdı. "Ben de seni seviyorum."

İçeri girdi ve beni tek başıma yürümek zorunda bıraktı. Parmaklarımdaki bandajları kurcaladım. Bu, ilk düğünümüzden çok daha gerçekçi geliyordu. İradem dışında zorla getirilmiyordum. Kendi irademle ayakta duruyor, koridordan yürümek için hazırlanıyordum.

Müziğin başlamasını beklerken etrafa baktım. Gabriela elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Yüksek tavanlı ve altın oymalı süslemeli Katolik kilisesi nefes kesiciydi. İlk geldiğimde pek dikkat etmemiştim, ama şimdi düğüne harcadığı emek ve parayı görebiliyordum. Kilise sıraları çeşitli beyaz çiçeklerle süslenmişti. Güller ve Ashland beyaz calla zambakları göze çarpıyordu. Koridor, mükemmel bir şekilde cilalanmış sade parke döşemeyle kaplıydı. Gabriela çiçek kızına karşı çıkmıştı ve nedenini anlayabiliyordum. Çocuk muhtemelen kelimenin tam anlamıyla bacağını kıracaktı.

İleri adım attım ve kiliseyi daha iyi görebildim. Yüksek pencerelerden ışık süzülüyordu ve mekana cennetsi bir parlaklık katıyordu. Oda doluydu, her iki aile de oradaydı. Hiç görmediğim bazı insanlar vardı ve bazıları da umurumda bile değildi. Ancak, Benito'ya bakarken bunların hiçbiri önemli değildi. Her adım ona bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyordu ve koridorda koşmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Yeterince yaklaştığım anda elimi tuttu. Benito beni kendine çekip hızlıca öptü. Rahip işini yapmaya başladığında, onu dinlemeyi bıraktım ve kendimi Benito'nun gözlerinde kaybettim.

Ona doğru eğildim ve o da bana doğru geldi. Konuşurken başımı çevirdiğimden emin oldum. Sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. Konuşmamız gereken çok şey vardı. Brycen ve günlüğü gibi. Onun hakkında fısıldamak yerine, daha kolay bir konuya saptım. "Dün gece ne yaptın?"

Benito bana baktı ve başını salladı. "Sonra anlatırım."

Bu hoşuma gitmedi, ama er ya da geç öğrenecektim. Kocamı penisine bıçak dayayarak tehdit etmek zorunda kalsam bile. Geri çekildik ve rahibe döndük. Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Göğsünün ortasında kırmızı bir leke oluşurken her şey salyangoz hızına yavaşladı. Gözleri dışarı fırladı ve yere düştü.

Ölmüş.

Harlow'u yakaladım ve yere attım. Üstüne çıkarken silah sesleri duyuldu. Etrafa baktım. Kilise kaosa sürüklendi, etrafımızdaki herkes ya güvenli bir yere ya da silahlarına ulaşmak için koşturuyordu.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı

Harlow. "Bilmiyorum. Yere yat."

"Çekil, bir bakayım."

"Bekle," diye homurdandım. Kiliseye adamların akın ettiğini izledim. Qiang'ın adamları, başka kim olabilirlerdi ki? "Siktir," diye elimi uzattım. "Bu taraftan gidelim."

Harlow elini benimkine soktu. Başlarımızı eğik tutarak yana doğru koştuk. Annemi, sütunun arkasında donmuş halde durduğu yerden yakaladım. Bana sarıldı ve o anda geçmişi umursamadım. Beni deli etse de onu seviyordum. Ölmesine izin veremezdim.

"Benny," dedi titreyerek. "Ne yapıyorsun..."

"Babanın yanına koş," dedim ve ona başımı salladım. Benimle göz teması kurup başını sallamadan önce birkaç el ateş etti. "Hadi. Git!"

Koşmadan önce bana bir şey söylemek istermiş gibi baktı. Can sıkıcı biriydi ama kuralları biliyordu. İşler

, çeneni kapat ve dinle. Bu kurallar Harlow için geçerli değildi.

"Bıçağını ver," dedi.

Cebimden bıçağı çıkardım. "Al. Bunu da al," dedim ve diğer bileğime bağladığım tabancayı ona uzattım. "Bunu kullanmayı biliyor musun?"

Harlow namluyu kontrol etti, döndürdü ve yerine geri taktı. "Tabii ki."

Kalbim bir an durduğunda, sikim de aynı anda sıçradı. "Siktir, çok seksisin."

"Biliyorum, bebeğim," diye gülümsedi ve bana göz kırptı.

"Ölme." "Ben de."

"Ciddiyim. Balayımda sikilmeyi reddediyorum!"

O bir bankın üzerine atlayıp bıçağı fırlatırken ben güldüm. Bıçak havayı kesip bir adamın göğsüne saplandı. O adamı tanıdığımı fark edene kadar başımı salladım.

Acetos'lardan biri. *Andre, seni aptal herif.* Qiang ile mi çalışıyorsun? Aklından ne geçiyordu? *Kardeşini öldürdüğümü düşünüyor.*

Artık geri dönüş yoktu. Domino taşları yerleştirilmiş ve devrilmişti. Harlow ve ben her şeyi mahvetmiştik; bundan kaçış yoktu. Bu boktan durum başladıysa, birinin bunu bitirmesi gerekiyordu. Ailem için, o kişi ben olmalıydım.

Silahımı çıkardım ve Andre görünür görünmez ona ateş ettim. O kaçtı. Geri döndüğünde bana öfkeyle baktı. "Bu aptalca bir karar, Andre!" diye bağırdım.

"Öyle mi? Kardeşimin nerede olduğunu söyle, dururum!"

Bu olmayacaktı. Ona, kardeşinin bir inşaat sahasındaki çukurda parçalara ayrılmış halde olduğunu söyleseydim, şu anda olduğundan çok daha fazla sinirlenirdi. Sanki benim vardığım sonucu biliyormuş gibi, bana tekrar ateş etti. Sırtımı duvara dayadım.

"Siktir."

Gözlerim Giancarlo'ya kaydı. O, Ash ve Tex'i arka kapıdan dışarı çıkarmaya yardım ediyordu. Enzo, birinin koluna bıçağını saplamakla meşguldü. Rahat bir nefes aldım. Şu ana kadar herkes güvendeydi. Sonunda, yapmam gereken işe odaklanabilirdim. Silahımı kaldırdım ve üç el ateş ettim. Her biri hedefini buldu ve adamları yere düşürdü. İkisi kıpırdamadı. Sonuncusu

dudaklarından kan fışkırırken boğuk sesler çıkarıyordu. Onun üzerinden atlayıp yoluma devam ettim.

"Siktir!" Kolumda keskin bir acı hissedince homurdandım.

Qiang'ın adamlarından biri, elinde benim kanımla süslenmiş bir bıçak tutarken, dudaklarında bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Ona doğru adım attım. Harlow şimdiye kadar beni yeterince bıçaklamıştı. Kahretsin, bundan zevk almaya başlamıştım. O bana tekrar saldırmaya çalışırken güldüm.

"O neydi? Daha iyisini yap."

"Siktir git," diye bağırdı ve bana saldırdı.

Koluma bir kesik daha aldım, ama bu sırada bileğini yakaladım. Tırnaklarım etine saplandı. Bıçak yere düştü. Onu aldım ve karnına sapladım. Ağzı açık kaldı, gözlerinde şok vardı, ben bıçağı daha derine saplayıp çevirdim.

"Siktir, bıçak mı aldın?" Harlow bana yaklaşırken dedi. "Bu yüzden balayı sikimden mahrum kalmayacağım," diye şarkı söyler gibi konuştu. Bana yaslandı. "Onu ödünç alabilir miyim?"

"Tabii." Bıçağı çekip çıkardım. Adam yere düşerken kan ayakkabılarımın üzerine sıçradı. "Al."

"Ne kadar düşüncelisin," diye iç geçirdi Harlow.

"Siktir, seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Onun bir adamı yere devirip bıçağını adamın göğsüne saplamasını izledim. Bir an durup ona baktım. Harlow elinde bıçakla çok çekiciydi. Kan beyaz elbisesine sıçramış, yüzünü süslemişti ama o bıçaklamaya devam ediyordu. Olduğum yerde kalıp fotoğraf çekmek istedim. Tutulduğumda bu fikri vazgeçip tekrar odaklandım.

Etrafım kaosla çevriliydi. Barut, kan ve ter kokusu burnumu doldurdu, düzgün düşünemiyordum. Ama nedense, bu durum beni canlandırdı. Kendimi tamamen bıraktım ve kendimi kavgaya attım. Masa arkasında oturmak, emir almak, mantıklı olmak yoktu. Kilisede ateş ettim, bıçakladım ve boğazladım. Aldığım her darbeye iki katını verdim, ta ki nefes nefese diğer tarafa ulaşana kadar. Kan gözüme damladı. Tam zamanında silerek Harlow'a doğrultulmuş bir silah gördüm.

Quincy adamın çenesini ve alnını yakaladı. Bir hareketle boynunu kırdı. Adam yere yığıldı ve Quincy bana dönüp baktı. Kalbim hâlâ hızla atıyordu ama Quincy'ye başımı salladım. O da başını salladı. Aramızdaki sorunlar artık bitmişti. Ayrıca, Harlow'a göz kulak olan

benim için sorun değildi. Quincy sınırları aşmadığı sürece, onun etrafımda olması benim için sorun değildi.

Ve eğer işleri batırırsa, onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum.

"İşte buradasın."

Arkamdan gelen ses tüylerimi diken diken etti. Döndüm. Qiang bana bakıyordu, silahı karnıma doğrultmuştu. Boğazım düğümlendi.

"Bunun aptalca olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Bu haberler her yerde yayınlanacak. Artık hepimiz çok daha fazla inceleme altında olacağız." "Umurumda değil," dedi Qiang yavaşça. "Sana söyledim, benim olanı istiyorum. Harlow'u geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Öfke beni sardı. "Benim olan şeye dokunmayacaksın. Kimse dokunmayacak. Bir daha asla."

"Öldüğünde onu koruyamazsın." "Ölmeyi planlamıyorum."

Qiang'ın parmağı tetiği kavradı. Kalbim boğazıma sıçradı ve orada kaldı, geleceği çok net gördüğüm için beni boğuyordu. Kurşunun içimi parçaladığını hissedebiliyordum, kanın kokusunu alabiliyordum, sıcağı ve sonra soğukluğu hissedebiliyordum. Vurulmam ilk kez olmayacaktı, ama bu seferki beni öldürebilirdi.

"Kocama dokunma lan!"

Harlow yanımdan koşarak geçti, Qiang'ı yere devirirken gözümün önünden bir bulanıklık geçti. İki adam da birbiri üzerine yuvarlandı. Harlow'un yumruğu adamın yüzüne indi ve benim zaten kırmış olduğum burnunu parçaladı. Harlow'un yumruğu kanla kaplandı. Qiang silahına uzandı. Ben onu tekmeledim.

"Öldür onu," dedim Harlow'a. "Oh, öyle yapmayı planlıyorum."

Elleri Qiang'ın boğazını sıktı. Adam yumruğunu kaldırdı. Ben de bileğine basarak onu yere sabitledim.

"Ona yardım edeceğimi söylemiştim," dedim. "Benito!"

Dönüp baktığımda Giancarlo'nun biriyle kavga ettiğini gördüm. Lanet olası Andre Aceto. Giancarlo, kiliseye nasıl girdiğini bile bilmediğim çekicini salladı, ama Andre onu geri ittiği için ıskaladı. Giancarlo ve Harlow'a baktım. Ta ki Andre silahına uzanana kadar.

"Kahretsin!"

Kardeşimin yanına koştum. Aceto'ya ulaşır ulaşmaz onu yere devirdim. Andre'nin yumruğu yüzüme çarptı. Darbeyi aldım ve

Alnımı onun alnına çarptım. Andre'nin gözleri yukarı doğru döndü. Hareketleri yavaşladı ve geriye düştü, kafası karışmış ve muhtemelen başı dönüyordu.

"İyi misin?" diye sordum Giancarlo'ya.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi. "O pislik beni iyice vurdu, hepsi bu. Öleceğimi sandım." Kaşlarını çattı. "Tek düşünebildiğim Ash'in yalnız kalmasıydı. Seni aradığım için üzgünüm. Panikledim."

Elimi omzuna koydum. "Beni aramaktan asla çekinme.
Sen benim küçük kardeşimsin. Seni korumak benim görevim."

Giancarlo sırıttı. "Hey, bitirmemiz gereken bir kavga var. Şimdi bana duygusal davranmaya başlama."

Ondan uzaklaşırken güldüm. Bir kez olsun Giancarlo haklıydı. Yapacak çok işimiz vardı. Yine de onun iyi olmasına sevindim. Ash'in yalnız kalmasını da istemedim. Ve evet, baş belası kardeşimi çok özleyecektim.

"Kaçıyorlar," dedi Gin.

Yukarı baktım ve yapılan hasara gözlerimi diktim. "Aşağılık herifler."

"Onunla ne yapmak istiyorsun?" Enzo bize katılırken sordu.
Andre'yi işaret etti. "Şu anda baygın, ama çok geçmeden kendine gelecektir."

"Bir şekilde onu da yanımızda götürmeliyiz." Harlow'u ararken
Harlow'u arıyordum. "Har nerede..."

"Buradayım," diye homurdandı, yanıma gelip bana yaslanarak. "Siktir."

Ona bakarken sıçradım. "Ne oldu? Ne oldu?" Elbisesi üzerinde oluşan kanı görünce sordum.

Harlow tısladı. "O piç kurusu üzerinde başka bir bıçak daha
saklıyormuş." "Siktir." Yüzünü tuttum. "İyi misin?"

Harlow elini salladı. "İnan bana, daha kötüsünü de gördüm," dedi ve yüzü bulutlandı. "Kaçtığı için çok sinirliyim."

"Seninle kalmalıydım."

"Hayır." Başını salladı. "Kardeşine bakman gerekiyordu. Senin iyi bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim." Harlow güldü. "Biraz seksi." Harlow etrafına bakındı. "Gerçekten batırdım, değil mi? Bu benim hatam."

Onu kendime doğru çektim. "Hayır," dedim. "Bunu yapma. Bu sorunu çözeceğiz."

"Birlikte mi?" diye fısıldadı.

"Başka nasıl olabilir ki?" diye sordum. "Bu pisliği tek başıma temizlemeyeceğim."

Harlow göğsüme yumruk attı. "Adi herif."

Dudaklarımı kısa bir süre onun dudaklarına bastırdım. Öyle kalmak istesem de, önce halletmem gereken bir sürü iş vardı. Geri çekildim ve Qiang'ın bıçağının onun kalçasını deldiği yeri inceledim. Kaşlarımı çatarak elbisesini görebilecek kadar yırttım. Dikkatlice inceledim ve kanamayı durdurmak için elimi üzerine bastırdım.

"Bahsettiğim şey bu!" diye bağırdı babam.

İnledim. Kavga durmuştu, ama babam ikinci raunt için hazır görünüyordu. Öfkeyle yüzü buruşmuş bir şekilde bana doğru fırlayarak gelirken ona baktım. Önümde durup bana öfkeyle baktı.

"Bu kadar aptal olmasaydın, bu olmazdı," diye bağırdı ve elini salladı. "Şu boktan duruma bak!"

Hasara baktım. Her iki tarafta da yaralananlar vardı. Adamlarımdan birkaçı yerde yatıyordu, ölmüştü. Ailelerine çok para göndermem gerekecekti. Sevdiklerini kaybettikleri gerçeğini telafi etmeye yetmezdi ama onları korumak ve desteklemek için en azından bunu yapabilirdim.

"Bu bir felaket," diye inledi babam. "Bunun bizim için ne kadar kötü görüneceğini biliyor musun? Bizim için inşa ettiğim her şey..."

"Dur!" diye bağırdım. "Kahretsin, anlıyorum. Bu durumdan çok kızgınsın. Ben de bundan memnun değilim." Elimi salladım. "Peki ya bu? Bunu inşa eden benim, sen değil! Yaptığım her şey, bu aileye bakmak ve senin lekelediğin itibarını geri kazanmak içindi. Sen ve bu işe yeterince özen göstermeyen tüm lanet akrabalarınız. Yıllardır kurallara uymak için elimden geleni yaptım. Dürüst bir vatandaş gibi yaşamak için. Ama biliyor musun? Her şeyi kontrol edemem!" diye bağırdım. "Böyle şeyler olur. Bu da öyle. Qiang ve Andre, benim kurduğum her şeyi mahvetmek istediler. Birisi aileme, sevdiğim adama zarar veriyorsa, bunu durdurmak için ne gerekiyorsa yaparım. O yüzden geri çekil. Hemen!"

Babam bana baktı. Son sözler dudaklarımdan döküldüğünde, sonunda ne kadar çok şeyin ağzımdan çıktığına şaşırdım. Yıllardır her şeyi içime atmış, çenemi kapalı tutmuş ve bana söyleneni yapmıştım. Artık yok. Evet, temizlemem gereken pislikler vardı, ama buna alışkındım. Annemin, kardeşimin, hatta onun pisliklerini temizlemiştim ve kendi pisliğimi de temizleyeceğime emindim. Onun beni azarlamasını dinlemekten bıktım.

Harlow'un parmakları benimkilerin arasına kaydı. Gözlerim onunla buluşmadan önce birleşen ellerimize baktım. Dudaklarında beliren yumuşak gülümseme, söylediğim her kelimenin değerini ortaya koydu. Bundan sonra yaptığım her şeyi Harlow için yaptım. O, yaşamaya ve ölmeye değer biriydi.

"Benito."

Babama döndüm. "Dediğim gibi, geri çekil. Eskiden işleri sen yönetirdin, ama bu işi bana devrettin. Ne yaptığımı biliyorum. Lanet olsun, neredeyse kırk yaşındayım ve hala sana kendimi kanıtlamak zorunda mıyım? Artık bunu yapmak istemiyorum. Bu aileyi olması gerektiği gibi yönetmeme izin ver. Sen İtalya'da çalışmaya devam edebilir ve oradaki bağlantılarımızı koruyabilirsin. O yaşlı adamların bazıları beni asla dinlemeyecek, ama seni dinleyecekler. Bu kadar. Saygısızlığa tahammülüm kalmadı."

Babamın bakışları içime işledi. Gözleri başımdan ayaklarıma kadar vücudumu tararken, içimdeki eski, genç olan kısmımın tüylerinin diken diken olduğunu hissettim. Tek istediğim onun onayıydı, ama artık umursamadığımı fark ettim. Kardeşlerim benim sorunlarımla ilgileniyordu. Kavga etsek bile, birbirimizin yanındaydık. Harlow benim sorunlarımla ilgileniyordu. Benden nefret etse bile, beni seviyordu. Başka kimseye ihtiyacım yoktu.

"Çekil!" Melony'nin sesi gerginliği bıçak gibi kesti. "Geri çekil," diye babama ters ters baktı. "Harlow, kahretsin. Kanaman var."

"Evet," diye mırıldandı. "Acısı da çok kötü."

"Chelsea, çantama bak ve ağrı kesici şişesini al."

"Tamam!" diye bağırdı, Mel'in çantasını alıp içine daldı. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Harlow'a iki hap ver..."

"Üç," diye araya girdi Harlow.

"İki," diye homurdandı Mel. "Sonra da çantayı bana ver. Otur, Harlow. Yaranı dikiyorum." Gözleri üzerimde dolaştı. "Sen iyi misin?"

"Hayır, ama onun durumundan daha
iyiyim." "Sırada sen varsın."

Melony Harlow'la ilgilenirken ben babama döndüm. Yüzümü inceledi ve sonra başını hafifçe salladı. Fazla bir şey değildi, ama yeterliydi. Sessiz bir anlaşma. O geri çekilecekti, yoksa ben ona çekilmesini söylemeye devam edecektim. Eskisi gibi olmaya geri dönüş yoktu. Ben de bunu istemiyordum. Artık geleceğe bakma zamanı gelmişti. O gelecek ne kadar berbat olursa olsun.

"Annemi kontrol etmelisin," dedim. "Eminim çok endişelenmiştir." Etrafa baktım. Kardeşlerim eşleriyle birlikte ortaya çıktılar. Babam onlara bakarken iç geçirdim. "Evet, onlarla birlikte. Hayır, sorma," dedim çabucak. "Enzo, Tex ile birlikte. Gin, Ash ile nişanlı."

"Nişanlandılar mı?" diye sordu, yüzünde şaşkınlık belirdi.

"Evet. Hemen evlenme teklif etti." Babamın koluna vurdum. "Ve ikisi de mutlu. Onları rahat bırak."

"Onlarla uğraşmayacaktım," diye mırıldandı. "İkisinin de erkeklerle birlikte olmasına şaşırdım. Sanırım sen de şimdi şaşırdın."

"Evet. Bize seçtiğin annelerden sonra, bunun bir travma olduğunu düşünüyorum."

Babam ben gülene kadar bana baktı. Acı ve strese rağmen, kendimi tutamadım. Yüzündeki ifade çok komikti.

"Sizi yalnız bırakacağım," dedi sonunda, hafifçe gülümserken. Gülümsemesi çabucak kayboldu. "Ama bu bize geri tepecek."

"Biliyorum. Ben hallederim."

"Umarım," dedi babam. "Anneni kontrol etsem iyi olacak."

O çıktıktan sonra Harlow'a döndüm. Melony iğne ve ipliği onun etine geçirip yarayı kapatırken o tısladı. Melony onu dikerken, ona büyük bir bebek gibi davrandığı için azarlarken kanama yavaşladı. İkisi birbirleriyle atışırken ben sırıttım. Biri omzuma dokundu. Tony'ye bakıp inlemeden önce neredeyse ödüm kopacaktı.

"Neredeyse altıma işeyecektim!"

Tony güldü. "Üzgünüm. Bununla ilgilenmemi mi istiyordun?" diye sordu ve Andre'ye doğru başını salladı.

"Evet. Onu güvenli bir yere götür. İleride ondan bilgi almam gerekebilir."

"Anladım. Oh, ayrıca polisler neredeyse geldi. İçerideki adamlarımız bu olayı gizli tutamadılar ve artık oyalamaya devam edemezler. Mümkün olduğunca ailenizi arka kapıdan çıkarmanızı öneririm. Temizlemek için zaman yok. Adamlara mümkün olduğunca çok silah toplatmaya çalıştım ama..." Sesi kesildi.

"Evet." Dişlerimi sıktım. "Hadi buradan gidelim."

"Anlaşıldı." Tony iki parmağını dudaklarının arasına soktu ve uzun ve yüksek sesle ıslık çaldı. "Gidelim!"

Herkes çoktan kiliseden çıkmıştı. Geriye sadece biz kalmıştık. Geride kalan katliamı görünce, nefesimi tuttum.

ve çabucak söndürdüm. Bunun için vaktimiz yoktu. "Tony?"

Kararımı verirken seslendim.

"Evet?"

"Yak şunu."

Tony başını salladı. "Anlaşıldı."

Mel ve Harlow'a döndüm. "Hareket halindeki bir arabada onu dikebilir misiniz?"

Kadın iç geçirdi. "Hareket halindeki bir araç ne zamandan beri sizin hayatınızı kurtarmamı engelledi ki? Chelsea, çantamı al lütfen."

"Ben alırım!"

Elimizden geldiğince çabuk kiliseden çıktık. Uzakta siren sesleri yüksek sesle duyuluyordu, ama bunun üstünde konuşmalar, bağırışlar, olay yerine çok yakın olan insanlar vardı. Babam haklıydı; yarın daha önce olduğundan daha fazla gündemde olacaktık. Bundan kaçış yoktu.

Harlow'u arka koltuğa oturttum. Ben bir tarafa, Mel diğer tarafa oturdu. Chelsea öne bindi. Harlow'un elini tuttum, gözlerimiz buluştuğunda sıkıca sıktım. Kan hala derimden akarken, tek düşünebildiğim oydu ve iyi olup olmadığıydı.

"Ben sürüyorum," dedi Giancarlo, sürücü koltuğuna otururken. "Tony o orospuyu yakmalı."

Arabayı çalıştırdığında herkes inledi. "Hayatta kalacağımızı sanmıştım," diye mırıldandı Chelsea. "Ama hayır. Hepimiz öleceğiz."

"Öyle söyleme!" Gin gülerek otoparktan çıkıp garaja girdi ve diğer tarafa geçti. "Ben harika bir sürücüyüm."

"Ash nerede?" diye bağırdı Chelsea.

"Enzo ve Tex'le birlikte. Güven bana, onu güvenmediğim birine bırakmazdım." Arka aynadan gözlerime baktı. "Diğer kardeşime yardım etmem gerekiyordu."

Kahretsin, kalbim daha fazla dayanabilir mi? Kardeşimle hiç bu kadar gurur duymamıştım. O yola odaklanırken, ben Harlow'a döndüm. Alnında ince bir ter tabakası oluşmuştu. Kaşlarımı çatmadan önce onu sildim.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Melony sadece sert davranan bir kaltak. Ah!"

"Beni kızdırırsan seni yine dürterim, Harlow," diye uyardı. "Sakın yapma."

"Tamam, tamam," diye nefes nefese söyledi ve sonra güldü. "Seni çok seviyorum, Benito."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Geri çekildiğimde iç geçirdim. "Seni ben de."seviyorum

"Gay!" diye bağırdı Giancarlo.

Ayağımı kaldırıp koltuğunun arkasına tüm gücümle vurdum.

Araba yoldan saptı.

"Lanet olsun, Benito!" diye bağırdı Harlow. "Bizi öldürme!" "Cidden,

eve gidip kız arkadaşımı becermek istiyorum," diye mırıldandı Chelsea mırıldandı.

"Chelsea!" diye bağırdı Melony.

"Üzgünüm," dedim. "Bu benim içgüdülerimin tepkisiydi. Siktir git,

Gin." Gin güldü. "Sadece tahmin ettiğimi söylüyorum."

Onu öldürecektim.

Thirty-One BENITO

İki hafta sonra

Arabadan indim ve etrafını dolaştım. Suyun kenarına park etmiş, dalgaların kıyıya çarpışını izliyorduk. Şimdi birlikte kaputun üzerine oturmuştuk. Derin bir nefes alıp gerçekten nefes alabilmek iyi geliyordu. Harlow'a baktım.

"İyi misin?"

Gömleğini kaldırarak bana yamalanan yeri gösterdi. "Her şey yolunda. Dikişler hızla iyileşiyor." Ben iç geçirdim. "Acı?"

"Neredeyse hiç hissetmiyorum." Omuz silkti. "Ayrıca, daha kötüsünü de yaşadım. Kocam eğlence için beni dövmeyi seviyor."

Aynı anda güldük. O eğildi, başını omzuma koydu ve rahat bir sessizliğe büründük. Harlow ile sessizliğe dalmaktan daha güzel bir şey yoktu. Dünya yok olurken, biz kendi küçük balonumuzun içindeydik. Sonsuza kadar öyle kalmak istedim.

dünyayı ve önümüzde bizi bekleyen sorunları siktir et. Sadece nefes almak istedim.

“Sigara?” diye sordu Harlow.

Cebime uzandım ve paketi çıkardım. İkimiz de kapüşonlu sweatshirt giymiş, güneş gözlüklerimizi takmıştık. İnsanlar düğünümüz, silahlı çatışma ve yangın hakkında sorular sordukça, medyanın ilgisi bir gecede on kat artmıştı. Avukatımın bana öğrettiği soruları yanıtladım, geri kalanı için ise çenemi kapattım. Herkes gibi. Şimdi, Harlow ve ben yalnız kalmak istiyorduk.

Sigarayı dudaklarının arasına koydum ve çakmağımı açtım. Harlow, ben alevi uzaklaştırmadan önce sigarayı içti. Ben de kendiminkini yaktım ve tekrar sessizliğimize döndük.

"Hey."

"Evet?" diye mırıldandım.

"Başımız büyük belada, değil mi?"

Harlow'a baktım, sonra başımı salladım ve tekrar suya bakmaya başladım. "Evet. Çok büyük bir belada," diye tekrarladım. "Ama bu beladan kurtulacağız."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"İkimiz de inatçı olduğumuz için yapamayız." Ben güldüm.

Harlow kıkırdadı. "Bu konuda haklısın." Koluma dokunmadan önce etrafta bir şeyler karıştırdığını duydum. "Burada."

Döndüm ve donakaldım. Elindeki kağıt yığını çok tanıdıktı. Brycen'in günlük sayfalarındandı. Rüzgarda uçup gitmeye çalışan kağıtlara bakakaldım. Ama Harlow onları sıkıca tutuyordu. Yüzüme bakarken yüzünü gördüm.

"Bunlarla ne yapıyorsun?" diye mırıldandım. "Şimdiye kadar atmış olacağını sanıyordum."

Felaketle sonuçlanan düğünümüzün üzerinden iki hafta geçmişti. Zihnimin bir köşesinde, Harlow'un bu günlüklerle ne yaptığını merak ederek bu yazıları düşünmüştüm, ama bilmek istemiyordum. Eğer yok olmuşlarsa, yok olmuşlardı. En azından halledilmişti. Şimdi, onlara bakarken boğazım düğümlendi.

"Bunları atan sen olmalısın," dedi kararlı bir şekilde. "Benito, ikimizi birden sevemezsin. Bir hayaletle rekabet edemem."

Sayfaları alırken göğsüm yanıyordu. Onlara bakarken Brycen ile paylaştığım tüm anılar aklıma geldi. Kötü, iyi, korkunç olanlar. Her şeyi geri alabilmeyi istesem de, bu mümkün değildi. İkimizin de verdiği kararlarla yaşamak zorundaydım. Brycen'den ne kadar nefret etsem de,

Onu gerçekten *nefret* edemedim. Onları kısaca gözden geçirirken içimi hüzün kapladı.

"Onu gerçekten sevmiştin, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Üzgünüm," diye fısıldadı

Harlow. Omuz silktim. "Ne

için?"

Harlow, ona bakarken yanağıma dokundu. "Bağımlılığını kontrol altına alamadığı için üzgünüm. Diğer insanlar kadar temiz ya da 'normal' olmadığın için seni sevmediği için üzgünüm. Kalbini kırdığı için üzgünüm. Ve onu öldürmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Öldürmedim."

"Tetiği çekmemiş olsan bile, sen öldürdün," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu acımasızlık olsun diye söylemiyorum, ama bu bir gerçek. Onu bırakmalısın. Brycen kendi seçimlerini yaptı. Şimdi sen de kendi seçimini yapmalısın. Onunla geçmişte mi kalacaksın, yoksa benimle geleceğe mi geleceksin?"

Kağıtlara bakarken kalbim hızla atıyordu. Yıllardır unutmaya çalıştığım anılar daha da yoğun bir şekilde geri geldi, ama Harlow elini yanağıma dokundurduğunda ve yüzümden yaşlar süzülmeye başladığında, onun haklı olduğunu anladım. Brycen'i bırakmam gerekiyordu. O aşk çok uzun zamandır tek taraflıydı. Asla doğru olmayacaktı. Harlow'a olan aşkım gerçek olabilirdi.

Hayır, gerçek*ti*. Harlow ile olan ilişkim, Brycen ile olan her şeyden çok daha üstündü. Birbirimizi sevme şeklimiz, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Bazen onu boğmak istesem bile, ondan asla uzaklaşmak istemedim.

Çakmağımı tekrar çıkardım ve açtım. Kağıtları ateşe tuttuğumda alev sıçradı. Sayfalar hızla yanarken maviye döndü. Geçmişimin sonsuza dek yok oluşunu izledim. Artık dayanamayana kadar kağıtların ucunu tuttum. Onları yere attım ve üzerlerinde topuğumu ileri geri çevirdim. Aynen böyle, yıllardır beni yerinde tutan bir şey aniden yok olmuştu. Göğsüm rahatlamayla doldu.

"Daha iyi misin?" diye fısıldadı Harlow.

"Daha iyi," diye onayladım. Sigaramı yana attım. "Teşekkür ederim."

Harlow bana gülümsedi. "Senin için her şeyi yaparım, Benito. Bunu biliyorsun."

"Evet," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Biliyorum."

Dudaklarımız birleşti ve dünyanın geri kalanı yok oldu. Elimi yanağına dayadım. Uzun, ipeksi saçları elime değdi, ben de onun cildini okşadım. Dillerimiz ortada buluştu, birbirine dolandı ve hakimiyet için mücadele etti, biz de gençler gibi arabamın kaputunda öpüştük. Dudaklarından başlayarak yanağına, sonra da sıcak boynuna doğru öpücükler kondurdum. Harlow, boğazını yalayıp ısırdığımda titredi. Bir ısırık özellikle sert oldu.

"Siktir!" diye tısladı Harlow. "Seni pislik."

"Beni sevdiğini söyle," diye kulağına inledim. "Söyle bana. Duymak istiyorum duymak istiyorum." Harlow keskin bir nefes aldı. "Kendimi sevdiğimden daha çok seni seviyorum."

"Saçmalık," diye güldüm. "Bu aralar kendini oldukça seviyorsun."

O inledi. "Bir keresinde mastürbasyon yaparken gördün!" Harlow güldü, ben onu öpüp kaldırdığımda güldü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu, bacaklarını belime dolayarak.

"Merak etme."

Arabaya doğru dönüp geride kalan küllerden uzaklaşırken, bir şey beni sardı. Her şey yeni, uyanmış, canlı hissettiriyordu. Evet, hala başa çıkmam gereken bir sürü sorun vardı, ama artık dikkatimi kocama verebilirdim. Onu arka koltuğa oturtmaya yardım ettim, o da hemen üstüme çıktı.

"Oooh, araba sik," diye mırıldandı. "Çabuk ol ve onu içime sok," diye güldü. "Cüzdanına daha fazla kayganlaştırıcı koydum."

"Tabii ki koydun," dedim. Telefonum çaldı. Ekrana bakarken inledim. "Bar. Yapacak çok işim var."

Harlow telefonu aldı. "Alo? Hayır, meşgul. Hey, hey, beni dinle. Sen faturaları onayla ve programları hazırla. Aslında, artık müdür sensin, tamam mı? Evet, Benito bunu biliyor." Öfkeyle nefes aldı. "Ben onun kocasıyım. Sanırım benim de söz hakkım var!" Rahatladı. "Evet, sorun yok. Şu anda onun yanındayım, sonra ona söylerim."

Gülümseyerek, Harlow telefonu kapattı. Telefonumu koltuğun üzerine attı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Çok çalışıyorsun," dedi, öne eğilip dudaklarını benimkilere değdirdi. "Bu insanların bazıları bazen sensiz yaşamayı öğrenmek zorunda kalacak. Sanırım işleri yürütmene yardım edeceğim."

"Öyle mi?" O beni öpüp biraz geri çekilirken gülümsedim. "Kim demiş sana izin vereceğim diye?"

"Beni seni bıçaklamaya zorlama, tamam mı?" Harlow alt dudağımı ısırdı. "Cidden, yardım edebilirim. Eğer istersen."

Elini tutup sıktım. "Sen işleri yönetirsen, herkes çığlık atarak kaçar." O göğsüme bir tokat attığında dudaklarım gülümsedi. "Bunun kötü bir şey olduğunu hiç söylemedim. Belki de benim arkalarından onları izleyen biri olduğunu bilirlerse işlerini yaparlar."

Harlow güldü. "Beni de say. İnsanları korkutmayı seviyorum."

"Biliyorum bebeğim."

Harlow, öpüşürken kucağımda kalçalarını salladı ve döndürdü. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Harlow azgın olduğunda asla ince davranmazdı.

"Hadi sik beni," diye inledi Harlow.

"Neye benziyorum sence? Makineye mi? Önce sikimi em."

Harlow başını salladı. "Bunu yaptığımda hoşuna gidiyor!"

"Evet, seviyorum," diye sırıttım. "Kimse benim sikimi senden daha iyi ememez." "Aww, ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun."

Daha rahat olana kadar yer değiştirdik. Harlow, sikimi ağzına almadan önce yere oturdu. Ben de kalkarak sikimi boğazına soktum. Harlow öğürdü, bana öfkeyle baktı ve sonra sikimi daha da yuttu. Ben inlerken kafası yukarı aşağı sallanıyordu. Parmaklarım saçlarına dolandı.

"Siktir. Bundan asla bıkmayacağım galiba," diye inledim.

Harlow'un gözlerindeki bakış, bana bakarken hafifti. *Bu, onun da aynı şekilde hissettiği anlamına mı geliyordu?* Ağzı dolu olmasaydı, tam olarak bunu söyleyeceğinden emindim. Duygularım birbiri ardına içime dolarken, boğazına girip çıktım; endişe, sevgi, aşk. Hayatımın ne kadar zor olduğunu bildiğim için hepsi tehlikeyle doluydu. Harlow'un umursamadığını da biliyordum. Her türlü şiddet tehdidine kendi şiddetiyle karşılık verecekti. Ve ben de onun yanında olup her şeyi yakıp yıkmasını izleyecektim.

Harlow, sesli bir patlama ile sikimi çıkardı. Hızla hareket ederek ayakkabılarımı çıkardı ve pantolonumu tamamen uyluklarımdan aşağı çekti. Onları bir kenara atarak, yüzünü benim açılmış bacaklarımın arasına gömdü. Harlow, dili testislerimin üzerinde gezerken bana baktı. O, bir testisimi diğerinin ardından ağzına alıp sonra bırakırken, ben inleyerek saçlarını daha sıkı kavradım. Harlow'un dili vücudumun üzerinde gezdikten sonra, sıcak, ıslak dilinin kıç deliğimi dürttüğünü hissettim.

"Vay canına!" diye homurdandım. "Sana ne demiştim?"

Harlow güldü. "Artık heteroseksüel olduğunu söylemeyeceksin." Gülümsedi. "Belki denemek istersin diye düşündüm."

"Neden bunu bu kadar çok istiyorsun?" diye sordum iç çekerek.

"Bunu yapmayı seviyorum," dedi Harlow omuz silkerek. "Ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorum ve senin de bunu hissetmeni istiyorum."

Yüzüm kızardı ve gözlerimi kocamdan kaçırdım. Bu adam, benim asla aşmak istemeyeceğimi düşündüğüm sınırları nasıl aşacağını biliyordu. Midem sıkıştı, ama Harlow'un yüzünün kalçalarımın arasında gömülü olduğunu düşündüğümde heyecan dalgası omurgamdan yukarı doğru yayıldı.

İnledim. "Tamam."

"İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz."

Harlow'u saçından tutup kendime doğru çektim. "Ya yap ya da çeneni kapa." "Evet, Benito," diye mırıldandı. "Aynı anda beni de yapar mısın?"

"Siktir. Hadi."

Harlow mutlu bir şekilde soyundu ve benimle birlikte koltuğa tırmandı. Penisi yüzümde sallanırken kalbim hızla çarpmaya başladı. Kollarımı bacağına doladım, onu vücuduma sıkıca çektim ve penisini yuttum. Harlow nefesini tuttu.

"Siktir, bu çok iyi." Kalçalarını salladı. "Daha fazla."

Açgözlü.

Harlow'un kıçına sertçe vurdum, sonra onun ateşli etini kavradım. Dudaklarından çıkan inilti vücudumu ateşledi. Onun sikini daha derine aldım, o kalçalarını yukarı aşağı pompalarken sikinin etrafında nefes almayı hatırladım. Onun ıslak dili kıç deliğime değdiğinde sıçradım.

Harlow'un bu kadar adanmış, yaralı ve her şeyiyle ilgilenmesine izin verin.

Kocam hakkında bildiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyin onunla penis arasında engel olamayacağıydı. Ya da görünüşe göre, benim kıçım. Daha derine daldı ve ben nefesimi tuttum. Kaçmak olan ilk tepkimi görmezden geldim ve onun keşfetmesine izin verdim. Dilini deliğime ne kadar çok sokarsa, ben de o kadar çok teslim oldum. Zevk omurgamdan yukarı doğru yayıldı. Bacaklarını daha sıkı kavradım, zevkim doruğa ulaşırken başımı yukarı aşağı salladım.

"Siktir," diye öksürdüm, onun sikini dudaklarımdan çekince. "Yeter. Bana bin beni."

Harlow döndü ve kucağıma oturdu. "Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı "Dilimin etrafını sıkıp durdun. İçime girmeden boşalacağımı sandım."

İç geçirdim. "Bunun hakkında konuşmayacağım." Harlow'un yüzü aydınlandı. "Hoşuna gitti!"

"Kapa çeneni ve sikimi yağla, bebeğim."

Dudaklarından bir kıkırdama çıktı. Küçük bir kayganlaştırıcı paketini dökmeden önce cüzdanımı almaya uzandı. Harlow onu kapıp dişleriyle yırttı ve sikime sürdü. Elini sikimin etrafına doladı ve gözlerimi izleyerek beni okşadı.

"Siktir, sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı Harlow. "Sana hemen ihtiyacım var." İnledim. "Tekrar söyle."

"Sana ihtiyacım var, Benito. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki, acıtıyor."

Ellerim onun kalçalarını kavradı. Harlow inleyerek ellerini göğsüme koyarken, ben ona sertçe çarptım. Harlow, ben ona doğru sallanırken kendini hazırladı. Her itişime karşılık verdi, nefes nefese inlemeleri arabayı doldururken camlar buğulanıyordu. Elim onun kıçına çarptı. Harlow'un başı geriye düştü, koyu saçları dağınık haldeyken beni daha sert ve daha hızlı beceriyordu. Kıçına tekrar tokat attım. Vücudumun onun vücuduna her çarpışında dudaklarından daha fazla inlemeler çıkıyordu. O seste mutlu bir şekilde boğulabilirdim.

Ona dokunmaktan doyamıyordum. Ellerim onun tenine her dokunduğunda, kalbim boğazıma geliyordu. Harlow beni tanıyamadığım birine dönüştürdü. Çok uzun zamandır bastırdığım kişiye. Olmamam gerektiği, saklamam gerektiği söylenen, ama Harlow'un sevdiği adam.

"Öp beni," diye inledim.

Harlow'u öpücüğe çekerek, vücudumun her santimini saran sıcaklık ayak parmaklarımı kıvırdı. Yumruğum onun ipeksi saçlarını kavradı, vahşi bir coşkuyla içine girerken sıkıca çektim. Tırnaklar etimi kesti. Derimden akan kanın damlalarını hissettim, ama umursamadım. Arzu ve zevkle karışık keskin acıya teslim oldum. Vücudum gerildi. Tırnaklarım Harlow'un dolgun kalçalarına batarken dişlerimi sıktım. Birlikte sallanıp inleyerek, her şey ateşli bir doruğa ulaşana kadar devam ettik.

Harlow ve ben birlikte boşaldık. Hala nefes nefeseyken, Harlow'un spermlerini topladım ve ona yedirdim. Parmaklarımı çaresizce yaladı, bakışlarında hala şehvet vardı. Bugün gerçekten çok yorgun olacağımızı hissettim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Harlow gülümsedi, yüzüne saçları düşmüş, bana bakıyordu. "Ben de seni seviyorum, kocacığım."

Dudaklarımız tekrar buluştu. Nefes almak için hiç ayrılmak istemedim.

HARLOW, asansörle çatı katına çıkarken bana sarıldı. Her saniye tekrar öpüştük. Bu hızla, ikimizin de ağzı şişecekti, ama yine de umursamayacaktık. Harlow'un bana yaslanırkenki gülümsemesi, kendimi kaybetmeme yetti. Beni mahvetmeyi planlamadığı zamanlarda onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. *İlerleme.*

Asansörden inip penthouse'a girdik. Hemen çığlıklar kulağıma ulaştı. Kolumu Harlow'un omuzlarından indirdim.

"Bu ses de ne lan!" diye sordu Harlow. "Hiçbir

fikrim yok."

Oturma odasına doğru ilerledik. Birden durdum.

Tony, odanın ortasında, kucağında battaniyeye sarılmış bir bebekle duruyordu. Bebekle ileri geri yürürken onu yukarı aşağı sallıyordu. Saçları dağınıktı ve bebeğe yalvarıyordu.

"Lütfen, lütfen ağlamayı kes," dedi çılgınca. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Tony?"

Başını kaldırdı. "Benito!" Adam ağlamak üzereydi. "Yardım et." Harlow gülerek bebeğin ve Tony'nin yanına gitti. "Kim sana bir bebek verir ki?" diye sordu. "Bu çığlık atan küçük şey kime ait kime ait?"

"Sana." Tony bebeği hızla Harlow'a uzattı. Harlow, bebeği beceriksizce tutarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne oluyor lan? Kafan mı güzel? Ne zamandan beri benim bir bebeğim var?" diye bağırdı Harlow.

"Şu andan itibaren." Bir mektup kapıp bana uzattı. "Al." Tony şakağını ovuşturdu. "Sigara içmem lazım."

Mektuba göz attım. El yazısı, sanki aceleyle yazılmış gibi eğikti ve tamamen Japonca'ydı. Kaşlarımı çatarak mektubu Harlow'a uzattım.

"Ne yazıyor?"

"Ne?" Harlow ağlamanın üstüne sordu.

Dişlerimi sıkarak, gürültünün üstüne bağırmaya çalıştım. "Oku!"

Harlow'un bakışları kağıda kaydı. Kendi kendine mırıldanarak, gözleri gittikçe büyürken yazıyı baştan sona okudu.

"Kahretsin!" diye bağırdı. "Ne?"

"Bu Lorelei'nin kızı," diye inledi. "Notin'in onu terk edip bebeği geride bıraktığını söylüyor. Babam ona zaten mirasından mahrum etti. Bir bebeğe de bakamaz." Harlow'un yüzü soldu. "Bizim ne kadar mutlu olduğumuzu gördüğünü ve bebeği için de böyle ebeveynler istediğini söylüyor."

"Yani diyorsun ki..."

"Evet," diye daha yüksek sesle inledi Harlow. "Bebeği bize bıraktı." "Siktir. Ben."

"Ne zaman?" Harlow bebeği bana doğru iterek sordu. "Evde lanet olası bir bebek varken ne zaman yapabileceğiz ki!" Ağlamaya hazır gibi görünüyordu. "Lütfen bunu benden al. Neden benim gibi birinin bebek yetiştirebileceğini düşünmüş ki?"

Bebeği ondan aldım ve kollarımda salladım. Hafifçe sallayarak onu kendime yaklaştırdım. Ağlaması yavaş yavaş sakinleşmeye başladı ve gözlerini kapattı. Ses kesilip uykuya daldığında içimden bir nefes aldım. Kafamı kaldırıp Harlow ve Tony'nin bana baktığını gördüm.

"Ne?" diye sordum.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Harlow hayranlıkla. "Sen gerçekten şeytansın."

Gözlerimi devirdim. "Değilim," dedim. Bebeğe baktım. "Her zaman bir bebek istemişimdir."

"Gerçekten mi?" diye sordu Tony. "Bunun senin ilgini çekeceğini hiç düşünmemiştim."

Onlardan gözlerimi ayırarak omuz silktim. "Hiç yüksek sesle söylemedim," diye mırıldandım. "Lorelei ile evlenmem gerektiğinde, bu sadece benden beklenenlerin bir parçasıydı. Çocuk sahibi olmak bir avantajdı. Onu Harlow ile değiştirdiklerinde..."

"Asla çocuk sahibi olamayacağını düşündün," dedi Harlow. Gözlerimiz sonunda buluştuğunda gözleri hüzünlü görünüyordu. "Benito..."

"Saçmalamaya başlama," diye sessizce tersledim. "Bunun senin hatan ya da başka bir aptalca şey olduğunu düşüneceğini biliyorum, ama öyle değildi. Hayatlarımız üzerinde hiçbir söz hakkımız yoktu."

Harlow aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ya hiç çocuk istemeseydim?"

Omuz silktim. "Hey, bir köpek yavrusu da aynı derecede iyidir," diye güldüm. Köpekleri sev*mesem* de, bunu kendime saklayacaktım.

Harlow'un eli kolumu sıktı. Ailem ve görevim için gerçekten her şeyi feda etmeye hazırdım. Bu, bir parçamı asla gerçekleştirememek anlamına gelse bile, öyle olsun. Harlow'un bunu anladığını biliyordum. Gözlerindeki hüzün, onu kucaklamak, sevdiğim adama iyi olduğumu söylemek istememi sağladı. Bazen hayatta istediğin her şeyi elde edemezsin. Ancak, eksik parçayı yeni bulmuş gibiydim.

"Lorelei adının ne olduğunu söyledi mi?" Harlow mektuba bir göz attı.

"Emica."

"Emica," diye tekrarladım ona bakarak. "Sana biraz benziyor."

"Evet, çok garip," diye mırıldandı Harlow ona bakarken. "Lorelei'yi bulduğumda, onu dövüyorum. Notin'i öldürdükten sonra."

"Şşş. Bebeğin yanında cinayetten bahsetme."

Harlow dudaklarını büzdü. "Ona benden daha fazla ilgi göstermeye başlama. Yoksa giysilerini sen içindeyken ateşe veririm."

Gözlerimi devirdim. "Puttana psicotica."

Harlow parmağını belime sapladı. "Ben psikopat bir kaltak değilim," diye homurdandı.

Ona göz kırptım. "Ne dediğimi nereden biliyorsun?"

Harlow'un yanakları kızardı. "Çalışıyordum," diye mırıldandı. "Bunu büyütme!"

Kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsedim. Harlow beni anlayabilmek için İtalyanca mı çalışıyordu? Ben de aynısını yapardım, böylece onun bana söylediği her küfürü, her iniltiyi ve her tehdidi anlayabilirdim. Ona doğru eğildim. Dudaklarımız, şimdiye kadar paylaştığımız en yumuşak öpücükle kısa bir süre birleşti.

"İkinizin iyi vakit geçirmesine sevindim," diye tersledi Tony. "İnsan sireni uyanmadan buradan gidiyorum," dedi yorgun bir şekilde Emica'ya bakarak.

Kalbim hızlandı. "Bizi bir bebekle yalnız bırakamazsın!" "Zorundayım," dedi Tony. "Genelde seni dinlerim ama beni
Çünkü yaparım. Bir dahaki sefere telefonunu aç," dedi ve omzuma bir şaplak attı. "Hoşça kal!"

"Tony!" diye tısladım.

Adam ortadan kayboldu, Harlow ve beni yalnız bıraktı. İkimiz de kollarımdaki yenidoğana baktık. Kızım kıpırdadı, yüzünü buruşturdu ve ben kendimi hazırladım. Tüm hazırlıklarımıza rağmen, çığlıkları neredeyse kulak zarlarımı parçaladı.

"Yardıma ihtiyacımız var," dedi Harlow.
Bu, yılın en hafif tabiri oldu.

Thirty-Two HARLOW

GÜZEL VE DEĞERİ BİLİNMEYEN UYKU. Ah, yatağımı ne kadar özlemişim. Başım yastığa değdiği anda, bilincim uykuya daldı. Çok uzun sürmedi, beş dakika bile geçmeden, Emica'nın uyanmaya başladığının ilk işaretleri kulaklarıma ulaştı. Hiçbir zaman derin uyuyan biri olmamıştım. Bebek doğduğundan beri, uyumak neredeyse imkansız hale gelmişti.

Beş gün sonra, artık dayanamayacak hale gelmiştim. Gözlerimi sıkıca kapattım ve Emica'nın en azından otuz dakika daha uyumasını diledim. Onun uykuya daldığı anda benim de uyumam gerektiğini biliyordum. Ama henüz yapmadığım çok şey vardı. Nefesimi tutarak bir saniye daha bekledim. O sakinleşti ve ben de sonunda nefesimi verdim.

Zil sesi beni bıçakla yataktan zıplatmıştı. Yeter artık. Beni arayan her kimse onu öldürecektim. Oturup telefona öfkeyle baktım, bulanık görüşümün netleşmesini bekledim. Ekranda Quincy'nin adı yanıp sönüyordu.

Lütfen Lorelei'yi bulduğunu söyle. Telefonu açtım ve sorumu soramadan Quincy konuşmaya başladı.

"Hayır, onu bulamadım."

"Çok kötü. Görünüşe göre şimdi seni bıçaklamam gerekecek."

"Baba olmak o kadar kötü mü?"

Evet. Burun köprümü çimdikledim. "Beni neden arıyorsun?"

Quincy ya da başka biriyle uğraşacak sabrım yoktu. Uyumak ve seks yapmak istiyordum. Benito'nun yatağının tarafına baktım. Henüz dönmemişti.

"Emica için birkaç şey daha var diye aradım." "Ne gibi şeyler?"

Sanki başka bir şeye ihtiyacımız varmış gibi. Penthouse şu anda bebek eşyalarıyla doluydu. Emica'nın ağlama sesini duyunca monitörü aldım. Yepyeni beşiğindeydi, sadece bir oda ötede. Onu bizim odamızda uyutmuştum, ama ilk gece bunun işe yaramayacağı anlaşılmıştı.

"Lorelei'nin aldığı bazı giysiler ve bir bebek arabası."

"Yeni bir bebek arabamız var, ama kıyafetler iyi olur. Her şeye kusuyor. Bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar dağınıklık yaratabilir?"

"Vay canına," dedi Quincy.

"Ne?" Sinirimi zor tutuyordum. "Senin bir yetişkin gibi konuştuğunu duyacağımı hiç düşünmemiştim."

"Siktir git. Seni sinir bozucu pislik."

"Bu daha çok tanıdığım Har'a benziyor." Quincy güldü ve ben onu bulup vurmak istedim. "Tamam, ama bunun dışında, istediğin belgeleri buldum. Doğum belgesi ve her şey."

"O pislik adam imzasını attı mı?" Zamanım yoktu ama biraz boş vaktim olduğunda ve iyi bir uyku çektikten sonra, Notin'in lanet boğazını kesecektim.

"Evet," diye inledi Quincy. "Emin misin, ben yapayım mı..."

"Hayır, onun küçük bir orospu gibi ağlamasını izlemenin zevkini yaşamak istiyorum."

Emica biraz daha huysuzlanmaya başladı ve her an uyanacağını biliyordum. Yataktan kalkıp mutfağa gittim. Tezgâhın üzerindeki biberon hazırlama aleti beni çok korkuttu, bu yüzden ondan uzak durdum. Benito gitmeden önce benim için hazırladığı biberonları ararken Quincy'yi sol kulağıma taktım.

"Tamam, hiçbir şey yapmayacağım, ama onun haklarını devretmesini sağladım. O saklanıyor, ama birkaç adamım onu gözetliyor.

Telefonla konuştuğumu hatırlamadan önce başımı salladım. "İyi. Şimdi, kardeşim nerede?"

"Hiçbir fikrim yok ve baban da yardımcı olmuyor. Kahretsin, ortadan kaybolmakta bu kadar iyi olsaydı, seni kurtarabilirdi..."

"Quincy."

Anında çenesini kapattı. Buzdolabını kapattım.

"Bak, gitmem gerek. Emica'nın hazır biberonları bitti ve kocamı aramam gerek."

"Benim hatam. Tamam, Lorelei hakkında bir şey bulursam sana haber veririm." "Teşekkürler." Telefonu kapattım ve Benito'yu aramaya hazırlandım.

Emica o anda birinci seviyeden yüzüncü seviyeye geçti. Çığlığı havayı deldi ve ben hemen monitörün sesini kısmak zorunda kaldım. Çığlıkları duvarlardan duyulduğunda bunun bir faydası olmadı.

"Siktir, bu kız banshee mi?" Ne yapmam gerektiğini bilemeden mutfakta dönüp durdum. *Biberon olmadan içeri girersem kızar. Onu almam daha uzun sürerse çığlıkları daha da yükselir.* Biberon makinesine baktım ve başımı salladım. Onu kırmak üzereydim.

"Geliyorum!"

Bunu söylemem onu sakinleştirecek değildi. Emica ağladığında, istediğini elde edene kadar ağlardı. Şımarık bir prenses adayı. Benito onun tıpkı benim gibi olduğunu söylüyordu. Odasına koştum ve kapıyı açtım. Havadaki koku beni anında pişman etti.

"Ne yedin sen?" Burnumu ve ağzımı kapatarak öğürmeye başladım.

Emica, benim ve Lorelei'nin gözleriyle aynı gri gözlerle bana baktı. Ağzını bir çığlık daha atmak için açtı. Buna odaklanamadım bile. Bunun yerine, beşiğindeki büyük dağınıklığa bakakaldım. Her yere yeşil bok sıçramıştı.

Yeşil renge bir daha eskisi gibi bakamayacağım.

"Ne... Seninle ne yapacağım ben?" Üzerinde temiz bir yer yoktu. Kokunun bana bile geldiğini düşünürsek, onun rahatsız olduğu kesindi.

"Sadece kan. Bu kolay." Kendimi cesaretlendirerek beşiğe uzandım ve bol miktarda ishale göğüs gerdim. "Biraz kan sıçramış. Emica birini öldürdü, hepsi bu."

Deniyordum. Onu kucağıma aldım ve vücudumdan uzak tuttum. Midem bulandı ve onu beşiğe geri atma düşüncesi aklımdan geçti. Emica'nın ağlamaları şiddetlendi ve ben de ona katılmak istedim.

Bu olamaz. Benito eve geldiğinde onu öldüreceğim

.

"Emica, sorun yok. Ben buradayım." Sesimin yumuşak olduğundan emin oldum, söylediği gibi.

Ağlamaya devam ederken tombul yüzü kızarıyordu. Bu işe yaramayacaktı. Onu sakinleştirmek için ne yapmam gerektiğini biliyordum, ama isteksizdim. Üzerinde çok fazla kaka vardı.

Hadi ama Harlow. Sürtükleşme.

Nefesimi dışarı verdim ve kokuya homurdandım. Emica'yı kendime yaklaştırdım ve yanıma yatırdım. Benito'nun bana gösterdiği gibi onu sıkıca kendime bastırdım. Bana yaslandığı anda çığlık atmayı kesti. Bir trajedi halledildi, bir tane daha kaldı.

Yatağa baktım ve başımı salladım. "Onu Benito'ya bırakacağız." Bir elimi bebek mendiliyle sildim ve banyo malzemelerini aldım.

Odasında banyo vardı. Banyo suyunu doldururken onu salladım. Suyun sıcaklığını kontrol etmek için lastik ördek termometresini suya koydum.

"Benito'yu öldüreceğim. Bunu görmek isterdin, değil mi Emica?" Bu onun suçu değildi, ama sonra kendimi daha iyi hissedeceğime emindim.

Bana gözlerini kırptı. Yemin edebilirim ki gülümsedi. "Kaka ile

kaplı kimse bu kadar sevimli olmamalı."

Yine gülümsedi ve aptal kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Benito'nun kafamda bir şeyleri bozduğundan emindim. Evde, uykusuz ve cinsel açlık çeken bir halde, bir bebeği şımartıyor olamazdım. Hayatımda ne oldu da bu noktaya geldim?

"Cevapları biliyor musun? Eskiden sert bir adamdım, şimdi ise senin pisliğini temizliyorum."

Emica hiçbir şey söylemedi, ama ben de söylemesini beklemiyordum. Onu alt değiştirme masasına yatırdım ve kirli giysilerini ve bezini çıkardım. Gömleğimi de bir kenara attım. Kokuyu ne kadar çabuk giderirsek o kadar iyi olurdu. Poposu biraz kızarmıştı, merhemi çıkarıp, temizlendiğinde kullanmak üzere bir kenara koydum.

Onu suya koyduğumda biraz huysuzlandı, ama çabucak sakinleşti. Küvete eğilirken rahat bir nefes aldım. Emica kötü bir bebek değildi; banyoyu ve Benito'nun kollarında olmayı seviyordu. Babasının kızı olmaya başlamıştı. Beş gün içinde her şeyin nereye gittiği belli olmuştu. Tek bir seçeneğim vardı.

Ya Emica'yı alıp kendi çocuğumuz gibi yetiştirirdik ya da babam onu alırdı. İkincisi benim için asla kabul edilemezdi. Lorelei'yi koruduğum gibi, onu da koruyacaktım.

kızı için de aynıydı. Ebeveyn olmak için uygun olmadığımdan oldukça emindim, ama onu terk etme fikrini de kabullenemiyordum.

"Sen şımartılacaksın, değil mi?" diye gerçek bebek dilinde mırıldandım.

Hayatım ne hale geliyor böyle?

Emica temizlendikten sonra, bebek küvetini bir kez daha doldurdum ve onu suya oturtdum. O bundan çok keyif aldı ve bu, kendimi beceriksiz bir aptal gibi hissetmediğim nadir anlardan biriydi.

"Orada ne oldu?" diye sordu Benito, beni çok şaşırtarak. Sıçrayarak omzumun üzerinden kocama baktım. Bize doğru yavaşça yürürken bana aptalca bir gülümseme attı. Midemi altüst eden ve vücudumu canlandıran bir öpücük aldım. Ne kadar yorgun olduğumun önemi yoktu; Benito'yu her zaman istiyordum.

Emica'nın alnına öpücük kondurdu ve Emica küvette kıpırdadı.

"Orada koku var."

"Evet, bokuyla yeniden dekorasyon yapmaya karar verdi." "Diline dikkat et."

Gözlerimi devirdim. "O henüz bizi anlayamıyor bile."

"Önemli olan ses tonu. O bunu anlayacaktır. Marketin ortasında bağırıp çağıran bir çocuğun ebeveyni olmak istemiyorum."

Kocama sert bir bakış attım. "Bunun olmayacağını biliyorsun, değil mi? Biz market alışverişi yapmıyoruz."

"Konu o değil." Benito havlu ısıtıcısına gitti ve Emica'nın pembe ve kırmızı havlusunu aldı. Ben onu küvetten çıkarırken havluyu birkaç kez çırptı. Onu kolaylıkla sardı.

"Senin şeytan olmadığından emin misin?"

Emica'ya şefkatle bakarken bana homurdandı. Evet, tek seçenek buydu. Benito'nun hep çocuk istediğini öğrendikten sonra, onun için her şeyi yapmaya hazır olduğum sonucuna varmıştım. Ebeveyn olmakla yüzleşmek bile.

"Avukatla saat kaçta buluşacağız?" diye sordum, küveti tekrar boşaltırken. Kıyafetlerini ve losyonunu aldım ve onu alt değiştirme masasında karşıladım.

"Üç saat sonra." Bana bir bakış attı ve kaşlarını çattı. "Gözlerin kan çanağı gibi."

"Teşekkürler, ne kadar çekici göründüğümü söyle."

Benito, Emica'yı yatırırken bana sırıttı. "Sen her zaman seks yapmaya hazır görünüyorsun." Son kısmı fısıldayarak söyledi.

İnledim. "Günler oldu."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Benito.

Onların yanında dururken esnedim. Benito'ya sokulup uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyordum. Kahretsin, çok yorgundum. Mutfağa geri döndük.

"Şişesi nerede?" diye sordu Benito.

"O şeyi nasıl kullanacağımı bilmiyorum ve hazır olanlar da bitmiş."

Benito Emica'yı bana verdi ve biberonu hazırlamaya başladı. Şimdilik Emica mutluydu ve ben bunu bir zafer olarak kabul ettim.

"Kanepeye oturacağız," diye seslendim.

Kollarımda Emica ve elimde uzaktan kumanda ile yerimi aldım. Bir reality şov açtım ve arkanıza yaslandım. Birisi şişme havuzda evlenmeye çalışıyordu. Aptalca bir şeydi ve ben daha da rahatladım.

Benito kısa süre sonra biberonla bize katıldı. Emica'yı aldı ve emzirmeye başladı. Bir saniye onları izledim, bu manzaraya hayran kaldım. Benito'nun kollarında bir bebek olacağını hiç hayal etmemiştim, ama şimdi gördüğüm için, bunu görmezden gelemedim.

Bir kez daha esnedim ve Benito kolunu omzuma attı. Başımı ona yaslayana kadar beni kendine çekti.

"Biraz dinlen."

"Sen de yorgunsun," diye şikayet ettim. Gözlerinin altındaki torbalardan bunu anlayabiliyordum. İkimiz de yeterince uyumamıştık.

Benito homurdandı ve ben itiraz etmek istedim. Eğer uykuya dalarsam, bebekle o kalacaktı. En azından önceki gece bir saat uyumuştum. Uyanık kalmam gerekiyordu, ama nafileydi. Her şey kayboldu; kocamın kollarında gevşerken etrafımdaki sesler beyaz gürültüye dönüştü.

Benito'nun altımdan kalktığını hissettim, ama çok yorgundum ve bir şey yapamadım. Konuşmalar duydum, ama uykudan çıkacak gücüm yoktu. Kaçışım olmayan derin bir uykuya daldım. Rüyasız bir uykuydu, dikkatli olmazsam muhtemelen içinde sıkışıp kalacağım bir uyku.

Emica'nın ağlaması kulaklarıma ulaştı. Birdenbire uyandım. Saçlarım yüzüme yapışmıştı, hatta bir kısmı ağzıma bile girmişti. Etrafıma bakarken saçlarımı tükürdüm. Yataktaydım. *Ne zaman yatak odasına gelmiştim?*

Benito'nun yanına baktım, ama orada değildi. Yorgan geri çekilmişti, bu da onun az önce orada olduğunu gösteriyordu. Emica'nın ağlaması tekrar duyuldu ve ben kapıya doğru yöneldim.

"Geliyorum."

Gözlerimi ovuşturarak uyandım ve telefonumdaki saati gördüm. Üç saat boyunca derin bir uyku çekmiştim. Yeterli bir uyku değildi, ama bir süredir uyuduğumdan daha fazlaydı.

"Yeter artık canım. Şimdi abartıyorsun."

Birkaç kez gözlerimi kırpıp, doğru gördüğümden emin oldum. Benito'nun annesi Emica'yı kucağında tutarak kanepemizde oturuyordu. O kadar yersiz görünüyordu ki, hayal gördüğümü sandım.

"Sanırım acıktı. Biberonu getireyim mi?" diye sordum. Sehpada bir tane vardı ama Gabriela ona dokunmamıştı.

Belki eskidir.

"Hayır, az önce yedi."

Huh. "Bebek bezi değiştir."

"Oh, Lala bunu yapmaz."

Gözüm seğirdi. Normal bir insan olup büyükannesiyle birlikte gidemez miydi? Ne düşünüyordum ki? Tabii ki hayır. O Gabriela Perez-Vitale'ydi.

"Ne?" diye sordum sonunda.

"Bir dadıya ihtiyacın var. Onlar bebek bezi değiştirme gibi işleri hallederler. Bu iş çok kirli."

"O bir bebek. Tabii ki pislik yapar. Ayrıca Benito insanlara güvenmez. Dadı konusunda bir fikrim yok."

Gabriela, sanki bebeği köpek pisliği içinde yıkadığımızı söylemişim gibi baktı. "Şuradaki biberon ne olacak?" diye sordum, onun görmezden geldiği biberonu işaret ederek.

Yeniden saatleri saydım, Emica'nın şimdi yemek yemesi gerekiyordu.

"Bir saniye önce biraz buz yedi. Bir iki saat daha sakin kalması gerekir."

"Benito!"

Bıktım artık. Hayır. Onun annesiyle uğraşmamın imkanı yoktu.

Kapılardan biri açıldı ve o koşarak dışarı çıktı. "Ne?" Ona, sonra annesine ve ağlayan bebeğimize sert bir bakış attım.

"Ben hallederim." Annesinin yanına koştu ve Emica'yı kucağına aldı. Gabriela ona başını salladı.

"Siz ikiniz onu sürekli kucağınıza alırsanız, şımarık bir çocuk olacak."

"Anne, o aç. Ona yemek vermeni söylemiştim," diye Benito homurdandı. Bana baktı. "Telefonla konuşmaya gittim."

Gabriela Emica'ya baktı. "Onu şişmanlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Ne?" Benito ve ben aynı anda söyledik. Gabriela'nın deli olduğunu biliyordum, ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

"Kadınlar erkeklerden çok daha kolay kilo alırlar. Tek yaptığın şey ona yeme bozukluğu yaratmak." Beyaz elbisesini korumak için kullandığı battaniyeyi katladı.

"Anne, buna ne diye cevap vereceğimi bile bilmiyorum." "Ben biliyorum," diye mırıldandım. "O delinin teki."

Gabriela bizi görmezden gelerek ayağa kalktı ve saatine baktı. "Gitme vaktim geldi." Emica ve Benito'ya doğru yürüdü. "Benny, başka bir zaman uğrarım. Torunuma iyi bak." Sanki gözyaşı dökmüş gibi gözlerinin altını sildi. "Bu yaşta büyükanne olduğuma inanamıyorum. Hiç öyle görünmüyorum bile."

Kapı arkasından kapandığında, kocama döndüm. "Nasıl hayatta kalabildin?"

"Hiçbir fikrim yok. Babamdan bahsedebilirim, ama onun da daha iyi durumda olmadığına eminim."

"Toplantı birazdan başlayacak." Kapıyı işaret ettim. "Ve senin bebek bakıcın berbat bir seçim. Neden o seçildi?"

Benito omuz silkti. "Emica'yı yatırır yatırmaz aradı. Geldiğinde, destinasyon düğünü yapmaktan bahsediyordu."

"Hayatta olmaz."

"Ben de öyle dedim. Emica'ya bir bakış attı ve biz dinlenirken ona bakacağını söyledi."

"Ve sen izin mi verdin?"

Benito ağzını açıp kapattı. "Bu kadar kötü olacağını bilmiyordum."

Başımı salladım. "Emica ile yalnız bırakılmamalı."

Benito iç geçirdi ama itiraz etmedi. "Onu da yanımızda götürmeliyiz." Biberonunu alıp ısıttı, ona vermeden önce kontrol etti. "Zaten mesele onunla ilgili. O da orada olmalı."

Başımı salladım. "Peki, araba koltuğunu halledebildin mi?"

Benito inledi. "Ben halledeyim." Emica'yı bana verdi ve penthouse'dan koşarak çıktı.

“Zorlu bir ailede doğup sonra bize verilmiş olmana çok üzüldüm. Şansın yok.”

Emica tükürük balonu yaptı, ben de bunu onun sorun etmediğini düşündüm.

BİRÇOK DENEMEDEN ve dört kez kıyafet değiştirdikten sonra, sonunda Benito'nun ofisine vardık. Bebek bezi çantası ve bebekle birlikte konferans odasının kapısından içeri girdik. "Kokuyor. Sıra sende," dedim ve Emica'yı Benito'ya uzattım.

O, odadaki diğer adama baktı. "Bir saniye."

Bebek bezini, mendilleri ve merhemi çıkardım ve ona uzattım. verdim.

Benito'nun avukatı Ethan Miller sabırla bizi bekliyordu. Onunla bir kez görüşmüştüm. Gri saçları, büyük mavi gözleri ve yüzünden hiç kaybolmayan kocaman bir gülümsemesi vardı. Bunun samimi mi yoksa sahte mi olduğunu asla anlayamadım. Gürültülü takım elbiseleri ve pahalı mücevherleri seviyor gibiydi ve bizimle konuşmadığı zamanlarda sorulara başka sorularla cevap verme alışkanlığı vardı.

Gözlerimiz buluştuğu anda ayağa kalktı ve ben de yüzüklerle kaplı elini tuttum. Elini sıktım.

"Harlow Hy... Vitale," diye düzelttim.

"Buna alışman lazım," dedi Benito. "Biliyorum, saçmalamaya başlama. Yorgunum."

Benito gülümsedi ve ben konferans odasındaki sandalyeyi alıp kafasının arkasına vurmak istedim. *Aptal.*

"Kim olduğunuzu biliyorum, Bay Vitale," dedi Ethan. Bana gülümsedi ve tekrar oturdu.

"Kusura bakma. O tamamen temiz." Benito, ikimiz Ethan'ın önüne oturduğumuzda ona emziğini verdi.

"Tekrar söylemeliyim Benito, ben aile avukatı değilim." "Ama sen *benim* avukatımsın," dedi Benito.

Ethan sırıttı. "Öyleyim. Belgeleri imzalayın, ben her şeyi hallederim."

"Bu kadar kolay mı?" diye sordum.

Ethan başını salladı. "Hayır, ama biyolojik babaya imzalatmış olduğun belgeler senin lehine. Biyolojik annesinin el yazısıyla yazılmış not da, seni mahkemeye götürmeye karar verirlerse işe yarayacaktır. Dosyalama işlemi biraz zaman alacak." Biz bir şey söylemeden elini kaldırdı. "Birkaç tanıdığımla görüşüp, süreci hızlandırmak için ne yapabileceğime bakacağım, merak etme. Nasıl çalıştığımı bilirsin."

Benito başını salladı. "Evet, biliyorum. Peki ya şimdi ne olacak?"

"Bu arada, o senin bakımında kalacak. Normalde ev denetimi yapılır, ama biz zaten birine evini önceden onaylattık."

Derin bir nefes aldım. Evimizi elimizden geldiğince bebekler için güvenli hale getirmiştik. Benito, çok fazla keskin kenarı olduğu için masayı bile ortadan kaldırmıştı. Her şey kilitlenmişti ve silahlarımız artık odamızda veya yüksek yerlerde saklanıyordu.

"İkiniz imzaladığınızda, Emica Tanaka, Emica Vitale olacak." Bunu duymak gerçek dışıydı. *Benito ve benim bir çocuğumuz mu olmuştu? Kahretsin.*

"Bundan emin misin?" Benito'nun sert sesi düşüncelerimin balonunu patlattı.

Ona dönüp baktım. Benito'nun koyu kahverengi gözleri beni delip geçti. Kollarındaki Emica'ya bir baktım. Onu zaten bizim çocuğumuz olarak görüyordum; bu sadece resmi hale getirecekti.

"Evet." Kağıdı imzaladım ve Benito'ya uzattım. "Belki de anne babam kadar kötü olmayacağım."

Bana gülümsedi ve göğsüm anında sıcaklıkla doldu. "Olmayacağız." O da imzaladı ve Ethan kağıtları aldı.

"İkiniz büyük bir sorumluluk üstleniyorsunuz, ama bunun sizin için iyi olduğunu görebiliyorum," dedi. "Bunu daha hızlı halletmek için küçük bir ikramiyeye ihtiyacım olacak."

Benito adama ödeme yaparken, onun sözleri üzerinde düşündüm. Onun sözüne güvenmek zorundaydım. Sinirlerim bozulmuştu. Emica bize geleli sadece birkaç gün olmuştu, ama artık onsuz bir hayat düşünemiyordum. Benito ona gülümsedi ve gözlerinde sevgiyi görebiliyordum.

Emica, Benito'yu paylaşabileceğim tek kişiydi.

Epilogue

BENITO

YATAĞA YÜKSELDİM. Duş aldıktan, hızlıca bir şeyler yedikten ve bir şişe daha süt içirdikten sonra, bitkin düşmüştüm. Spor yapmak ya da bir cesedi ortadan kaldırmak bile bu kadar enerji gerektirmiyordu. İnsanlar birden fazla çocukla bunu nasıl yapıyordu?

Harlow boğazını temizledi. "Benito."

"Ha?" diye mırıldandım, gözlerim zaten kapanmaya çalışırken tavana bakıyordum.

"Bir süredir uyuyor. Uyanacağını sanmıyorum." "Tanrıya şükür."

"Şuraya bir bakar mısın?"

Dönüp Harlow'u gördüm. Ona getirdiğim kırmızı ve siyah dantelli külot ve kırmızı tabanlı şık siyah topuklu ayakkabılar dışında hiçbir şey giymemişti. Saçları bir gözünü kapatıyordu ve bana sırıtıyordu.

"Belki eğilip kıçını yalamamı istersin diye düşündüm," diye mırıldandı.

Siktir. Ona bakarken konuşmayı unuttum. Harlow yatağa yaklaşıp yanıma uzanırken kalçaları sallanıyordu. Dudakları benim dudaklarıma değdi, elleri göğsümün her santimini keşfediyordu.

"Bu evet mi?" diye kulağıma fısıldadı. "Tabii ki
evet," diye inledim.
"O zaman dön."
Kafamı salladım. "Olmaz. Üstüme çık. Ben de seni tatmak istiyorum."

Harlow mutlu bir şekilde bacaklarını salladı. Onun penisini külotundan çıkardım ve ağzıma aldım. Harlow inlerken, göğsümde gurur hissettim. Bu konuda gittikçe daha iyi oluyordum. Dilimi onun etinde gezdirdim. Külotunu yana itip parmaklarımı deliğine sürttüm ve parmak ucumla onu tahrik ettim. Harlow kalçalarını sallayarak çaresizce ağzımın derinliklerine girmeye çalıştı. Penisini ağzıma alırken öğürme hissi duydum ama onu orada tuttum. Ölsem de umurumda değildi, bunu istiyordum.

Islak bir sıcaklık kıçıma daldı. Zevkim arttıkça onu sıkıca kavradım. Harlow'u tatmak bile muhteşemdi, ama daha fazlasını istiyordum. Onu sikimde, bana bakarken beni sikmesini istiyordum. Onu karnının üstüne yatırıp, daha fazlasını isterken kıçını havaya kaldırmasını istiyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, kocamdan doyamıyordum. *Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim.*

"Benito, lütfen," diye yalvardı.

Onun sikini ağzımdan çıkardım ve onu yatağın ortasına attım. O benim altıma girer girmez, sikimi içine soktum. Onun hazırladığı kayganlaştırıcıyı çoktan hissetmiştim. Onu tam istediğim gibi elde edebileceksem, kendimi tutmam gerekmiyordu.

"Daha sert," diye fısıldadı Harlow, tırnakları etimi çizerek. "Hadi, beni daha sert sik, yoksa sinirleneceğim."

Gülerek, "Belki daha yavaş yaparım," diye alay ettim ve kalçalarımı yavaşça sallayarak zamanımı kullandım. "Her iki şekilde de, sonunda benim sikime boşalacaksın, bebeğim."

"Adi herif," diye tısladı, ama bu bir iniltiyle sona erdi. "Siktir, çok iyi hissettiriyorsun." "Bunu sevsen iyi olur. Bu, bir daha asla sahip olamayacağın tek sik
."

"O zaman beni daha çok sikmelisin," dedi, şehvet dolu gözlerle bana bakarak. "Hadi, çekinme! Siktir!"

Ona sertçe girdiğimde sırıttım. Harlow'un gözleri geriye devrildi, vücudu benim sikimde sallanırken titriyordu. Çaresizliğe kapıldım ve onun hareketlerine katıldım. Dudaklarımız birbirine yapıştı, dillerimiz ileri geri savaşırken sıcaklık omurgamdan yukarıya doğru yükseldi. Onun kıçını spermimle doldururken sikim seğirdi.

"Siktir, içini işaretlemeyi seviyorum," diye inledim. "Benim."

Harlow çok sert bir şekilde boşalırken, ağzını kapatmak için elimi ağzına kapattım. O, bileğimi tutup, elimi yüzüne daha sert bastırarak, Emica'yı aldığımızdan beri içinde biriktirdiği tüm öfkeyi serbest bıraktı. Sonunda, kendimize biraz zaman ayırabildik.

Nefes nefese, Harlow'un üzerine uzandım, o da beni sıkıca kucakladı. Çenesine bir öpücük kondurdum.

"Sonunda," diye inledim.

"Bunu bir daha söyleyebilirsin." Harlow, ben hareket etmeye çalışırken beni daha sıkı tuttu. "Şu anda içimden çıkarsan, seni öldürürüm."

"Her zamanki gibi şiddetlisin," diye homurdandım. "Peki, biraz daha böyle kalabiliriz."

Harlow ve ben birbirimize sarıldık. Dikkatlice ayakkabılarını çıkardı, sonra ben battaniyeyi vücudumuzun üzerine çektim. Harlow'un gözlerinin ağırlaşmasını izledim. Uykuyla mücadele ederken gülümsedi, ama kaçınılmaz olarak savaşı kaybediyordu.

O mükemmel. Deli ama mükemmel. Ona sonsuza kadar bakabilirim.

"Hey! Kimse var mı?"

"Şşş, sessiz ol Gin! Bebek var," diye fısıldadı Ash.

Harlow'un gözleri birden açılıp karardığında inledim. İkimiz de nefesimizi tuttuk, Emica'nın Giancarlo'nun gürültülü sesine kızgınlığını dile getirmesini bekledik. Öyle bir şey yapmayınca, ikimiz de aynı anda iç geçirdik.

"Onu öldüreceğim," diye tısladı Harlow. "Bu sefer ciddiyim. Parçaları gömecek bir yer bul bana."

"Hayır, hayır," dedim ve yavaşça ondan çekildim. O nefesini tuttu. "Ben hallederim."

"Öyle yap, yoksa ben yaparım," diye homurdandı Harlow.

Kıkırdadım. "Dinlen, bebeğim. Zaten yakında o toplantıya katılmam gerekiyor. Neden biraz uyumuyorsun? Ash, Emica'ya bakmayı sorun etmediğini söyledi."

Harlow kaşlarını çattı. "Kalkıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Ben yokken kimse bebeğime bakamaz."

Harlow bana bakarken ben kahkahayı patlattım. "Ondan korkuyormuş gibi davranıyorsun, ama aynı zamanda çok koruyucusun. Bunu seviyorum." Göğsüm ısındı. "Biliyorsun, ilk günden beri beni çok şaşırttın. Senin bu yanını seviyorum."

Harlow'un yanakları kızardı. "Çılgınca şeyler söyleme."

"Ciddiyim," dedim ve ona doğru yürüdüm. "Sen harikasın."

Dudaklarımız buluştu. Harlow bana yaslandı, ben onu derin bir şekilde öperken bana sarıldı. Ondan uzaklaştığımda, dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Seni seviyorum, pislik," diye ekledi.

Kıkırdayarak, saçlarını yüzünden çektim. "Ben de seni seviyorum, pislik."

Harlow göğsüme bir tokat attı. Bir çift eşofman altı aldım ve tam kapı çalındığında kalçalarıma çekmiştim. Beklemediler. Kapı açıldı. Giancarlo, Ash'in hemen arkasında duruyordu. Harlow'un arkamda saklandığından emin oldum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu. "Sesimi duymadın mı? Burası seks kokuyor."

"Hadi oradan," diye homurdandım ve bir kitap alıp ona fırlattım. "Defol git, sapık!"

"Siktir git, Gin!" diye bağırdı

Harlow. "Tamam, tamam,

gidiyorum."

Kafamı salladım. "Onunla ben ilgilenirim."

"Lütfen," diye yalvardı Harlow. "Onu bıçakladığımı hayal edip duruyorum."

Emica ağlamaya başlayınca Harlow'u giyinmesi için bırakıp odasına gittim. Onu kucağıma alıp bezini değiştirdim. Hala ağlamaya devam ettiği için onu mutfağa götürüp biberon hazırlama makinesini çalıştırdım. Makine çalışmaya başlar başlamaz, mutfak tezgahının etrafında utanmış bir şekilde duran kardeşlerime sert bir bakış attım.

"Aptallar."

"Onu ben tutayım," dedi Tex. Ben ona şüpheyle baktığımda, "Bebeklerle aram iyidir," diye ekledi. "Yani, sanırım öyledir. Pen'i sık sık kucağıma alırım."

Kızımı göğsüme daha yakın çektim. "Bu beni rahatlatmıyor." "Ben

alırım!" diye gönüllü oldu Gin.

"Hayatta olmaz."

Enzo başını salladı. "Bana sorman gerekmez.

Bebekler... iğrençtir."

"Hayır, değiller," dedi Tex. "Onlar sevimli." "Ve

iğrenç."

Onlar bebeğimin sevimli mi yoksa iğrenç mi olduğunu tartışırken, ben de biberonu bileğimde denedim. Mükemmel olduğunda, Emi'nin ağzına soktum. Hemen sakinleşti. Bana bakarken, kalbim Harlow'da olduğu gibi eridi. İkinci kez aşık oldum. Gerçek aşk. *Bu duygunun hiç bitmemesini istiyorum.*

"Onu bana verebilirsin," dedi Harlow, duşunu alıp şort ve tişört giyerek dışarı çıkarken.

"Emin misin?"

"Evet," dedi Harlow ona yumuşak bir sesle ve kalbim bir an durdu. "Ne?" diye sordu bana bakarak.

"Hiçbir şey."

"Eşcinsel gibi davranma," dedi ve gözlerini bana dikti.

Kıkırdadım. "Davranmayacağım."

"Bu saçmalık," diye bağırdı Gin.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Ne saçmalık?"

"Sen benden sonra nişanlandın. Benden önce evlendin, hem de iki kez! Bir bebeğin var. Ben de bebek istiyorum!" Ash'e dönüp kollarıyla onu sardı ve dudaklarını bükerek "Bana bir bebek yap" dedi.

Ash gözlerini devirdi. "Sana yüzlerce kez söyledim, bu bizim için mümkün değil."

"Yeterince çaba göstermiyorsun!" diye haykırdı.

"Kapa çeneni," dedi Enzo, sonra bana döndü. "O yeterince sevimli. Hala iğrenç olsa bile." Yüzümü inceledi. "Mutlu olduğuna sevindim."

"Öyleyim," diye onayladım. "Hiç tahmin etmediğim kadar mutluyum."

"Gay," diye bağırdı Gin.

Ona mutfak havlusu fırlattım. "Bir daha yaparsan, Harlow seni bıçaklamak zorunda kalmayacak. Ben yapacağım."

"Bunu yapmazsın, değil mi Harlow?" diye sordu Ash, gözleri endişeyle büyümüş.

Harlow bana sert bir bakış attı. "Tabii ki yapmazsın! Benito deli."

Ağzım yarı açık bir şekilde ona baktım. *Kahretsin, bu ikisi ne zaman arkadaş oldular?* Cebimdeki telefonumun titremesiyle dikkatim dağıldı. Telefonumu çıkarıp ekrana baktım ve küfrettim.

"Toplantım başlıyor, bebeğim. Gitmeliyim."

"Tamam," dedi Harlow. "Dikkatli ol."

"Qualsiasi cosa per te." Boynunun yanına bir öpücük kondurdum. "Hemen döneceğim."

"Ona eşlik ederiz," dedi Tex otururken. "Sen de olur mu, Harlow?"

Harlow hepsine bir göz attı. Sonunda omuz silkti. "Tabii."

Dudaklarında beliren küçük gülümsemeyi gördüm, ama hemen kayboldu. Harlow mutlu olduğunda bunu saklamak için çok uğraşıyordu. Belki bir gün bunu sadece bana değil, herkese gösterirdi. Dudaklarında kalmaya çalışan gülümsemeyi görebiliyordum

dudaklarında kalmaya çalışan gülümsemeyi görebiliyordum. Bunu gösteremese de, bizim çılgın ailemizi önemsiyordu. Hâlâ birbirlerine yakınlaşmaları gerekiyordu, ama o çabalıyordu. Daha ne isteyebilirdim ki?

"Çık artık," dedi Harlow, beni hayallerimden uyandırarak. "Ve çabuk dön. Eğer her yere pislemeye başlarsa, kardeşlerini bebek bezi görevine atayacağım."

"İğrenç," dedi Enzo titreyerek.

"Ash'e yaptır," dedi Gin, sandalyesinde otururken, elinde telefonu, bacakları üzerinde dengede durarak. "Karaborsada bir bebek bulmaya çalışıyorum."

Harlow, yardım için zar zor gizlediği bir yalvarışla bana baktı. Ben gülümsedim. "Gin, bunu yapma. Görüşürüz, bebeğim."

Arabadan indim ve etrafa göz gezdirdim. Bina terk edilmişti, şehrin kenarında, kamera, meraklı gözler ve yaptığımızı kimseye belli etmemiz için hiçbir yol yoktu. İçeri girdim. Gözlerim karanlığa hızla alışırken, ciğerlerim nem ve toza alıştı.

"Burada mısın?" diye seslendim.

Ayak sesleri dikkatimi çekti. Soluma döndüğümde elimi silahıma koydum. Birisi gölgelerin içinden çıktı. Kapüşonunu indirdiğinde, Gianpaolo'nun tanıdık yüzünü görünce iç geçirdim. Etrafına bakındıktan sonra koşarak yanıma geldi ve beni sıkıca kucakladı.

"Gerçek bir sapık haline gelmişsin," dedim ve elimi sırtına vurdum.

"Zorundayım," diye güldü. "Eğer gizlice dolaşmayı bilmezsen, iyi bir FBI ajanı olamazsın, biliyorsun değil mi?"

Ayrıldığımızda, küçük kardeşime baktım. Saç boyası, kontakt lensler ve Gianpaolo'nun makyajla yaptığı küçük değişiklikler onu çok farklı göstermişti. Tüm bunların altında, Giancarlo'ya benzediğine inanmak zordu.

"O nasıl?" diye sordu Paolo çekinerek.

"Gin iyi," diye güvence verdim. "Her zamanki gibi çılgın. Şu anda bebeği olmadığı ve benim ondan önce evlendiğim için şikayet ediyor."

Paolo başını salladı. "İyi eski Gin," dedi. Yüzünde bir anlık acı belirdi, sonra kayboldu. "Onu özlüyorum."

"Biliyorum."

"İkizin yanında olmamak zor," diye mırıldandı göğsünü ovuştururken. "Sanki bir parçam eksik gibi."

"Ben..." Biliyorum demek istedim, ama hiçbir fikrim yoktu. İkizim olmadığı için, Paolo'nun Gin'den bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra neler yaşadığını bilmiyordum. "Üzgünüm."

Elini salladı. "Böyle anlaşmıştık," dedi. "Enzo?" "Şu anda
merakla." Ben güldüm. "O da deli."

Paolo'nun omuzları düştü. "Bir bebek, ha? Tanrıya şükür. Hepiniz için endişeleniyorum."

"Her geçen gün büyüyor," dedim ve cüzdanımı ona uzattım. Emica baştan aşağı beyaz giyinmişti. "Harlow ona aşık, son zamanlarda çok huysuz olsa da." Kıkırdadım. "Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Her şey çok... normal."

Paolo gülümsedi. "O çok güzel," diye fısıldadı. "Normal olmak iyidir."

"Biliyorum," dedim cüzdanı geri alırken. "Fazla uzun kalamayız, Paolo."

"Evet. Haklısın," diye mırıldandı ve yere bakarak. Aklında bir şey olduğu belliydi. Ancak, bunun hakkında konuşmadı. "İşler resmen sarpa sardı. Darla Shamers'ın kaybolması, kilise, söylentiler; her şey çirkin bir hal alıyor. Yerel polis bizi soruşturma için çağırdı."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Yangında çok sayıda yanmış ceset vardı. Bu, birilerinin dikkatini çekecekti."

"Neden FBI olmak zorundaydı?" diye mırıldandım. Elimi yüzümden geçirdim. "Triadlar mı?"

"Sessiz ol," dedi Paolo. "Şimdilik. Bu savaşın bittiği anlamına gelmez. Yakın zamanda bitmeyecek. Kocan sadece..."

"Yapma," dedim kısaca. "Bunu başlatmak istememişti."

"Ama yine de yaptı." Paolo kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunun ne kadar kötü olacağını anlamıyorsun galiba, Benito. Savaş başladı. Geri dönüş yok. Patronum bu işi benim yapmamı istiyor. Bu beni tehlikeye atıyor ve eğer tehlike altındaysam..."

"Hepimiz risk altındayız," diye ekledim. Burnumun köprüsünü sıktım. "Çıkman mı gerekiyor?"

Kafasını salladı. "Henüz değil. Dışarıdan bu işe yardımcı olabilirim. Şu anda sahip olduğum bilgilere erişimim olursa, sizi koruyabilir ve üçlüleri daha iyi takip edebilirim. Sadece... dikkatli olun," dedi. "Bu iş rayından çıkıyor. Büyük bir olayın olacağına dair söylentiler var. Ailemin çapraz ateşte kalmasını istemiyorum."

Onun sözlerini dinleyerek başımı salladım. Gianpaolo haklıydı. İşler iyi bitmeyecekti. Hemen kabul etmek istemese de, içten içe bunu biliyordum. Harlow beni ve ailemizi korumak için elinden geleni yapmıştı. Şimdi ben de onu ve Emi'yi güvende tutmak için üzerime düşeni yapmalıydım.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Paolo.

"Zaten telefonlar açıp toplantılar ayarlıyorum," dedim. "New York'ta Hayashi ve Vitale ailelerinden başka aileler de var. Birleşik bir cephe oluşturduğumda triadlar neye uğradıklarını şaşıracaklar. Bunu hiç beklemiyorlar."

Paolo kaşlarını kaldırdı. "Aileleri bir araya getirmeye mi çalışıyorsun? Bu delilik. Geçici barıştan öteye hiç geçemedik."

"Bunu yapmak zorundayız. Triadlar ve Acetolar aynı şeyi yapacaklar. İnsanlar taraf tutacaklar. Kısıtlı davranma zamanı bitti. Birkaç kişiyi feda etmemiz gerekse bile, bu mesele çözülmeli."

"Birkaç kişiden fazlasını öldürmen gerekecek," dedi Paolo. "Hazır mısın?" "Ailemi kurtarmak için mi?" Başımı salladım. "Tabii ki. Her şeyi yaparım."

Andre Aceto hâlâ hapisteydi. En azından onu Qiang'dan uzak tutmak, şimdilik işleri yavaşlatacaktı, ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Yakında çekingen, sessiz bir hayırsever rolünden çıkıp savaşa girmem gerekecekti.

Ama bu önemli değildi. Benimle sevdiğim insanlar arasına hiçbir şey giremezdi. Qiang'a bir söz vermiştim. Yakında bir gün, Harlow onun boğazını kesecekti. O bunu yaparken ben de kocamın yanında olacaktım.

YAZARIN NOTU

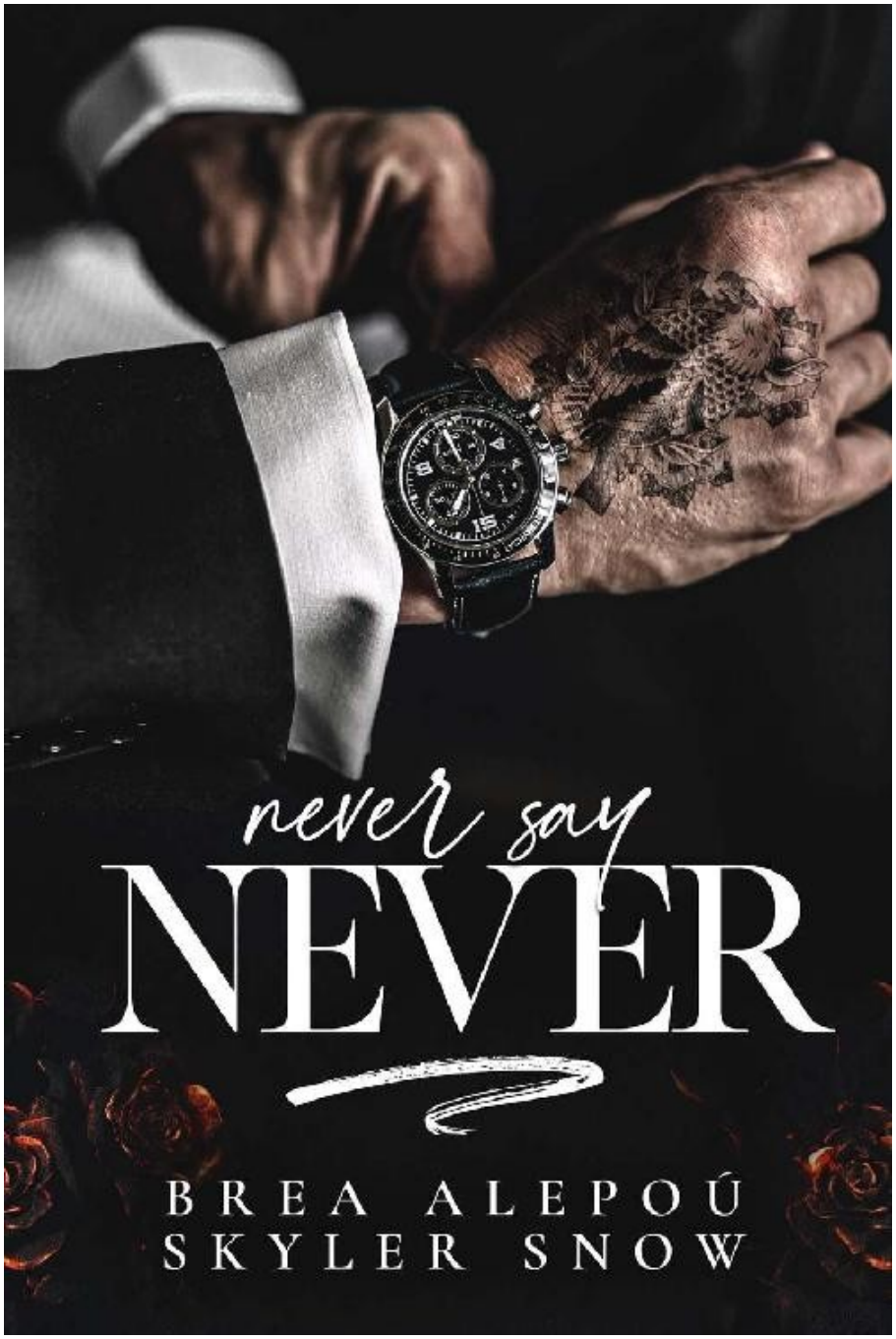
Say I Do'yu okuduğunuz için teşekkür ederiz. Benito ve Harlow, etrafta bulunan en iyi katil kocalar. Bu ikisini yazarken çok eğlendik. Sadece nefret dolu seksleri bile eğlenceliydi.

İkimiz de bu zehirli aşk hikayesini okumaktan keyif aldığınızı umuyoruz. Vitale Brothers serisinin bir sonraki kitabını sabırsızlıkla bekliyoruz. Never Say Never Gianpaolo ve patronu.

Zaman ayırıp Paid In Full hakkında düşüncelerinizi diğer okuyucularla paylaşan bir yorum bırakırsanız çok seviniriz.

Bonus sahneler ve daha fazlası için patreon Twisted Tales'a katılın

ailem için her şeyi yaparım. Gizli görevde çalışıp hayatımı FBI'a adayıp onların başarılı olmaya devam etmelerini sağlarım. Yaptığım her şey Vitale adı içindir. Sadece odaklanmam, işimi tamamlamam, dikkatleri başka yöne çekmem ve beladan uzak durmam gerekir.

Ama bela beni bulur.

Sadece beni değil, York Washington'ı da. O benim patronum, ama daha da önemlisi benim arkadaşım. O ve kızları tehlikeye atıldığında, ortaya çıkmaktan başka seçeneğim yok. Sonunda eve dönebiliyorum.

Ama evim artık anlamadığım garip bir cehennem gibi.

Savaş sürerken, ben kim olduğum ve ihanet ettiğim adamla kim olduğum arasında sıkışıp kalıyorum. Benim için sonsuza kadar mutlu bir son yok.

Buradan Ön Sipariş Verin

Beni

Parçalayın

Tamamen

Ödenmiş Evet

De

Asla Asla Demek

Yok Her Şeyi

Bitirmek

DAHA FAZLA SKYLER SNOW

Skyler Snow'un çalışmaları hakkında güncel bilgileri almak için **haber bültenine** abone olun.

Facebook okuyucu grubuma katılın. Meleklerim özel tanıtımlar ve kapakların ilk görüntülerini ilk olarak görürler. Hem karanlık takma adım Wren hem de aydınlık adım Skyler bu alanı paylaşır. Skyler'ın sevdiği hafif ve neşeli içeriklerden Wren'in tanındığı karanlık ve ahlaksız içeriklere kadar her şey bulunabilir. Kitaplar için gelin ve harika topluluk için kalın.

Facebook Grubu: Snow's Angels

Brea Alepoú'nun çalışmaları hakkında güncel bilgileri almak için **haber bültenine** abone olun**.**

Brea Alepoú, üniversitede beş yıl geçirip diplomasını aldıktan sonra hayalinin hikayeler yazmak ve anlatmak olduğunu fark etti. O zamandan beri yazıyor ve hayal gücünü özgür bırakıyor. İlk başta sadece çağdaş hikayeler yazacağını düşünmüştü, ancak kısa sürede dünyalar yaratmaya olan sevgisini keşfetti. Şimdi ise her şeyi yazıyor. Onun çılgın hayal gücüyle, perilerin hüküm sürdüğü, vampirlerin herkesi öldürdüğü, iki erkek arasındaki tatlı aşk, iki vahşi kadın arasındaki tutku veya birden fazla partnerin aşkı gibi birçok farklı hikaye bekleyebilirsiniz. O, tüm karakterleri hemen aşkı bulmasa da herkesin aşkı hak ettiğine inanıyor
Aşk tutkulu, ateşli, ihtiyaç duyulan, kafa karıştırıcı, acı verici, yorucu, tatmin edici ve her şeyi tüketen bir şeydir.

M/M: *Paranormal, Karanlık, Fantastik, Şekil Değiştiren Mpreg ve Harem*
Herkes için bir kitap olacak.

Delilik Bulaşıcıdır. Brea Alepoú

Brea.alepou@gmail.com

İçindekiler

Başlık
Sayfası
İçindekiler
Telif Hakkı
Adanma
Uyarı ve Tetikleyiciler Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Epilog
Yazarın Notu
Asla Asla Demek
Yok Vitale
Kardeşler
Daha Fazla Skyler
Snow Brea Alepoú

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️